DE UNDE VENIM?
ÎNCOTRO NE ÎNDREPTĂM?

DAN BROWN

ORIGINI

Dan BROWN, pe numele complet Daniel Gerhard Brown, s-a născut în New Hampshire, SUA, în 1964. Crescut într-o familie de muzicieni (tatăl fiind profesor de matematică), a fost toată viața un împătimit al jocurilor lingvistice, al anagramelor, al ecuațiilor, al decriptării codurilor și al... teoriilor conspirației. Deși a fost crescut în tradiția creștină, fiind botezat episcopalian, Brown s-a îndepărtat treptat de religia părinților săi.

După o perioadă în care a fost compozitor și cântăreț de muzică pop, s-a apucat de scris. Romanele lui – imaginate ca o vânătoare de comori pe durata a numai 24 de ore – au un mare succes la public, fiind traduse în zeci de limbi străine.

Trei dintre titluri au fost deja adaptate pentru marele ecran: *Îngeri și demoni*, *Codul lui da Vinci* și *Inferno*.

Design copertă: Michael J. Windsor
Ilustrații copertă:
scări în spirală @ rosmi duaso / Alamy;
fundal @ Birute Vijeikiene / Shutterstock
Toate drepturile rezervate

ORICINE AI FI.
ÎN ORICE AI CREDE.
TOTUL SE VA SCHIMBA.

BILBAO, SPANIA

Profesorul Robert Langdon, specialist în simbolistică și iconologie religioasă la Harvard, sosește la Bilbao, pentru a participa, în cadrul Muzeului Guggenheim, la un eveniment ce anunță o descoperire care „va schimba, pentru totdeauna, felul în care privim știința". Gazda acestei prezentări este Edmond Kirsch, un miliardar vizionar de patruzeci de ani, ale cărui invenții tehnologice sunt tot atât de surprinzătoare pe cât de îndrăznețe sunt previziunile lui. Kirsch, fost student al lui Langdon, este pe cale de a face o dezvăluire uimitoare... care va reuși să răspundă la cele două întrebări fundamentale ale existenței omenești.

Haosul întrerupe însă evenimentul, iar descoperirea lui Kirsch riscă să devină pierdută pentru totdeauna. Față în față cu pericolul, Langdon trebuie să părăsească Bilbao, împreună cu Ambra Vidal, directoarea muzeului și colaboratoare apropiată a lui Kirsch. Ei fug la Barcelona, într-o încercare riscantă de a descifra parola criptică ce ascunde secretul miliardarului.

Navigând pe coridoarele ascunse ale istoriei și pe apele tulburi ale extremismului religios, Langdon și Vidal trebuie să scape de un inamic sumbru, a cărui putere atotcunoscătoare pare să-și aibă sursa chiar în Palatul Regal al Spaniei, și care nu se va opri de la nimic în încercarea de a îngropa pentru totdeauna descoperirea lui Edmond Kirsch.

Până la acest moment, *Origini* este cea mai incitantă și mai captivantă creație a lui Brown.

„Un roman care plasează știința în antiteză cu creaționismul, atrăgând astfel controverse la fel de mari precum cele iscate de *Codul lui da Vinci*. În *Origini*, vizionarul Edmond Kirsch vine cu o teorie atât de îndrăzneață, încât, crede el: «Nu vă va zgâlțâi principiile fundamentale. Vi le va zdrobi». Kirsch adresează afirmația respectivă umanității, deoarece aceasta este scara la care Brown scrie. Dan Brown și ideile serioase se potrivesc împreună în *Origini* mai bine ca niciodată până acum."

JANET MASLIN, *THE NEW YORK TIMES*

† † †

„Un amestec eclectic de elemente: un jurnal de călătorie, un roman de istorie, plin de conspirații și mister, care dezbate subiecte dintre cele mai variate, de la poezia lui William Blake la ascensiunea și căderea fascismului în Spania."

ENTERTAINMENT WEEKLY

† † †

„*Origini* prezintă câteva dintre temele recurente ale lui Brown. Un cult malefic, inspirat de catolicism, în acest caz Biserica Palmariană, este responsabil pentru un val de crime. Iar câteva opere de artă ascund cheia elucidării misterului."

THE NEW REPUBLIC

† † †

„Omenirea față în față cu al șaptelea regn: se va adapta sau va repeta soarta înaintașilor neanderthalieni?"

ADRIANA BĂDESCU

ISBN 978-606-8905-49-5

DAN BROWN

ORIGINI

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

RAO CLASS

De acelaşi autor:

protagonist profesorul Robert Langdon:

Inferno
Simbolul pierdut
Codul lui da Vinci
Îngeri şi Demoni

Conspiraţia
Fortăreaţa digitală

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, DAN
Origini / Dan Brown ; trad. din lb. engleză: Adriana Bădescu.
Bucureşti : RAO Distribuţie, 2017
ISBN 978-606-8905-49-5

I. Bădescu, Adriana, trad (trad.)

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN BROWN
Origin
Copyright © 2017 by Dan Brown
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuţie, 2017
Pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-8905-49-5

În memoria mamei mele

Trebuie să fim dispuși să renunțăm la viața pe care ne-am planificat-o, pentru a o putea trăi pe cea care ne așteaptă.

Joseph Campbell

DATE

Toate lucrările de artă și arhitectură, toate informațiile de ordin științific și toate organizațiile religioase care apar în acest roman sunt reale.

PROLOG

În vreme ce bătrânul tren cu cremalieră își croia încet drum în sus pe versantul ameţitor, Edmond Kirsch privea masivul muntos care se înălța deasupra lui. În depărtare, construită în stânca muntelui, uriașa mănăstire din piatră părea suspendată în aer, ca și când cineva ar fi contopit-o, prin cine știe ce magie, cu buza abisului vertical.

Atemporal, sanctuarul din Catalonia, Spania, rezistase inexorabilei atracții gravitaționale vreme de mai bine de patru sute de ani, fără a-și trăda niciodată scopul pentru care fusese construit, acela de a-i izola de lumea modernă pe cei din interiorul ei.

„În mod ironic, ei vor fi acum primii care vor afla adevărul, își spuse Kirsch, întrebându-se cum aveau să reacționeze. Istoric vorbind, cei mai periculoși oameni din lume fuseseră întotdeauna oamenii lui Dumnezeu... mai cu seamă atunci când zeii lor erau amenințați. Iar eu mă pregătesc să arunc o torță aprinsă într-un cuib de viespi."

Când trenul ajunse pe culme, Kirsch zări o siluetă solitară care-l aștepta pe peron – un schelet împuținat, înveșmântat în tradiționala sutană catolică purpurie cu stihar alb, cu un zucchetto[1] pe cap. Recunoscând din fotografii trăsăturile osoase ale celui care-l întâmpina, Kirsch simți un neașteptat aflux de adrenalină.

„Valdespino a venit personal să mă salute."

Episcopul Antonio Valdespino era o personalitate importantă în Spania – nu doar un prieten și un sfătuitor de încredere al regelui, ci și unul dintre cei mai energici și mai influenți militanți pentru păstrarea valorilor catolice conservatoare și a standardelor politice tradiționale.

---

[1] Acoperământ mic și sferic pentru cap, purtat de clericii Bisericii Catolice (n.tr.)

– Edmond Kirsch, presupun, rosti episcopul în clipa în care Kirsch coborî din tren.

– În persoană, confirmă el zâmbind și strângând mâna osoasă a gazdei. Vă mulțumesc, eminență, pentru că ați organizat această întâlnire.

– Apreciez faptul că dumneavoastră ați *solicitat-o,* replică episcopul, a cărui voce era mai puternică decât se așteptase Kirsch, limpede și pătrunzătoare ca dangătul unui clopot. Nu se întâmplă des să fim consultați de oameni de știință, și mai ales de cineva cu prestigiul dumneavoastră. Pe aici, vă rog.

Valdespino își conduse oaspetele pe peron, în vreme ce vântul rece de munte îi șfichiuia sutana.

– Trebuie să mărturisesc, adăugă el, că arătați altfel decât mi-aș fi imaginat. Mă așteptam la un savant, dar dumneavoastră sunteți mai degrabă...

Aruncând o privire cu o ușoară nuanță de dispreț spre elegantul costum Kiton K50 și spre pantofii Barker din piele de struț ai oaspetelui său, continuă:

– ...*trendy,* cred că e cuvântul, nu-i așa?

Kirsch zâmbi politicos. „Termenul *trendy* nu mai e la modă de vreo zece ani."

– Deși am citit lista realizărilor dumneavoastră științifice, tot nu știu foarte bine cu ce anume vă ocupați.

– M-am specializat în teoria jocurilor și modelarea computerizată.

– Deci faceți jocuri pe computer pentru copii?

Kirsch bănuia că episcopul afișa un aer neștiutor în încercarea de a se arăta curtenitor. Fiindcă, știa bine, Valdespino era un cunoscător extrem de bine informat în domeniul tehnologiei și adesea îi avertiza pe ceilalți cu privire la riscurile ei.

– Nu, eminență. Teoria jocurilor este o ramură a matematicii care studiază tiparele pentru a putea face predicții cu privire la viitor.

– Ah, da. Parcă am citit că ați prezis, cu câțiva ani în urmă, izbucnirea unei crize financiare în Europa. Și atunci când nimeni nu pleca urechea la spusele dumneavoastră, ați salvat situația concepând un program de computer care a readus Uniunea Europeană la viață. Cum suna butada aceea celebră a dumneavoastră? „La treizeci și trei de ani, am vârsta pe care o avea Iisus când a înviat din morți."

Kirsch simți o strângere de inimă.

– O analogie nefericită, eminență. Eram tânăr pe atunci.

– Tânăr? râse episcopul încetișor. Și câți ani aveți acum...? Poate patruzeci?

– Exact.

Bătrânul surâse în vreme ce sutana continua să-i fie fluturată de vânt.

– Ei bine, cei săraci cu duhul ar fi trebuit să moștenească Pământul, însă lumea este acum a celor tineri – cei cu preocupări tehnologice, care stau necontenit cu privirile în ecranele video, în loc să și le întoarcă spre propriul suflet. Trebuie să recunosc, niciodată nu mi-aș fi închipuit că-l voi întâlni chiar pe tânărul aflat în avangarda mișcării. Știați că sunteți considerat un *profet*?

– În cazul dumneavoastră, un profet nu foarte priceput, eminență. Când v-am solicitat o întâlnire privată împreună cu colegii dumneavoastră, am calculat că șansele de a accepta se ridicau la numai douăzeci la sută.

– Așa cum le-am zis colegilor mei, credincioșii au întotdeauna de câștigat ascultându-i pe cei care nu cred. Doar auzind vocea diavolului putem aprecia mai bine glasul lui Dumnezeu. Glumesc, firește, surâse bătrânul. Vă rog să-mi iertați simțul umorului învechit. Din când în când, filtrele autoimpuse mai dau rateuri.

Cu aceste cuvinte, episcopul Valdespino schiță un gest.

– Ceilalți ne așteaptă. Pe aici, vă rog.

Kirsch zări destinația către care se îndreptau – o colosală citadelă din piatră aburcată pe buza unei stânci al cărei perete vertical cobora sute de metri până într-o vale cubărită la poalele unor dealuri împădurite. Descumpănit de înălțime, Kirsch își întoarse privirea de la hăul căscat și-și urmă gazda pe poteca șerpuită, îndreptându-și gândurile spre întâlnirea programată. Ceruse o audiență cu trei importanți lideri religioși care tocmai participaseră la o conferință în mănăstire.

Parlamentul Mondial al Religiilor

Începând din 1893, sute de lideri spirituali ai unui număr de aproape treizeci de mișcări religioase din lume se reuneau la fiecare câțiva ani în locuri diferite, pentru o săptămână de dialoguri interconfesionale. Printre participanți se aflau diverși clerici creștini influenți, rabini evrei și mullahi musulmani din lumea întreagă, dar și *pujari* hinduși, *bhikkhu* budiști, jainiști, adepți ai sikhismului și alții.

Parlamentul avea ca obiectiv declarat „cultivarea armoniei între religiile lumii, construirea de punți între diverse mișcări spirituale și celebrarea comuniunii între toate credințele religioase".

„Un țel nobil", chibzui Kirsch, care-l considera totuși un exercițiu inutil – o căutare fără rost a unor puncte comune întâmplătoare într-un ameste eterogen de povești, mituri și închipuiri străvechi.

Continuând să străbată poteca alături de episcopul Valdespino, Kirsch privi în jos, la stânca abruptă, și-l străbătu un gând sardonic: „Moise a urcat un munte pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu, eu am urcat un altul pentru a face exact contrariul".

Motivația pentru acest demers, își spusese el, era una a obligației de ordin etic, însă știa bine că vizita lui acolo era alimentată și de o doză considerabilă de orgoliu personal – aștepta nerăbdător să simtă mulțumirea de a sta față în față cu clericii aceia și a le vesti iminenta prăbușire.

„Ați avut șansa voastră de a ne defini adevărul."

– V-am citit CV-ul, spuse episcopul pe neașteptate, întorcându-și privirea spre Kirsch. Am văzut că ați studiat în cadrul Universității Harvard.

– Da, însă n-am luat licența.

– Înțeleg. Nu cu mult timp în urmă, citeam că, pentru prima dată în istoria acestei universități, printre studenții ei sunt mai mulți atei și agnostici decât cei care se consideră adepți ai unei religii. Este o statistică sugestivă, domnule Kirsch.

„Ce pot să zic? ar fi vrut el să-i răspundă. Studenții noștri sunt cu fiecare an mai inteligenți."

Vântul sufla și mai tare când ajunseră în fața vechiului edificiu din piatră. Înăuntru, în lumina palidă de la intrare, aerul părea greu de la mirosul dens al tămâii arse. Cei doi bărbați străbătură un labirint de coridoare întunecate. Kirsch se străduia să se adapteze la semiobscuritate. În cele din urmă ajunseră în fața unei uși din lemn, neobișnuit de mici. Episcopul ciocăni, se aplecă și intră, făcându-i semn să-l urmeze.

Nesigur, Kirsch păși peste prag.

Se afla într-o încăpere dreptunghiulară, ai cărei pereți înalți erau ticsiți cu tomuri vechi, legate în piele. Rafturi suplimentare, separate, mărgineau zidurile aidoma unor coaste, alternând cu radiatoare din fontă care șuierau și zăngăneau, dând impresia stranie că încăperea însăși

era vie. Kirsch ridică privirea spre pasarela cu balustradă ornată care înconjura etajul și în clipa aceea știu fără urmă de îndoială unde se aflau.

„Celebra bibliotecă de la Montserrat", își dădu el seama, uimit de faptul că fusese primit acolo. Se spunea că încăperea aceea găzduia texte rare, chiar unice, la care aveau acces doar acei călugări care-și dăruiseră viața lui Dumnezeu, trăind sechestrați acolo, pe acel munte.

– Ați cerut discreție, îi spuse episcopul. Ne aflăm în cel mai retras spațiu al nostru. Puțini dintre cei de afară au intrat vreodată aici.

– Un privilegiu generos. Vă mulțumesc.

Păşind în urma episcopului, Kirsh se apropie de o masă mare din lemn, la care așteptau doi bărbați în vârstă. Cel din stânga părea istovit de vreme, cu privirea obosită și barba albă, încâlcită. Purta un costum negru, boțit, o cămașă albă și o pălărie fedora.

– Rabinul Yehuda Köves, i-l prezentă episcopul. Un filosof prestigios, autorul unor scrieri ample despre cosmologia Cabalei.

Kirsch se întinse și strânse politicos mâna rabinului Köves.

– Îmi face plăcere să vă întâlnesc, domnule. V-am citit cărțile despre Cabala. Nu pot spune că le-am înțeles, dar le-am citit.

Köves înclină din cap, afabil, și-și tamponă ochii lăcrimoși cu batista.

– Iar domnia sa, continuă episcopul întorcându-se spre cel de-al doilea bărbat, este reputatul *allamah* Syed al-Fadl.

Venerabilul cărturar islamic se ridică și surâse larg. Era scund și îndesat, cu o figură jovială care părea să nu se potrivească deloc cu ochii lui pătrunzători. Era înveșmântat într-un simplu *thawb*[1] alb.

– Iar eu, domnule Kirsch, am citit previziunile *dumneavoastră* cu privire la viitorul omenirii. Nu pot afirma că sunt *de acord* cu ele, însă le-am citit.

Kirsh zâmbi îndatoritor și-i strânse mâna.

– Oaspetele nostru, reluă episcopul adresându-se colegilor săi, este, așa cum știți, un apreciat profesionist în domeniul computerelor, specialist în teoria jocurilor, inventator și un fel de profet al lumii tehnologice. Ținând cont de sfera de activitate a domniei sale, m-a mirat solicitarea sa de a ni se adresa în această formulă. De aceea, îl voi lăsa pe domnul Kirsch să ne explice pentru ce se află aici.

Cu aceste cuvinte, episcopul Valdespino se așeză între colegii lui, își împreună mâinile și ridică spre el o privire nerăbdătoare. Asemenea

[1] Veșmânt arab asemănător unei robe, lung până la gleznă și, de obicei, cu mâneci lungi, purtat îndosebi în țările arabe. (n.tr.)

juraților într-o sală de judecată, atitudinea celor trei crea o atmosferă care amintea mai degrabă de Inchiziție decât de o agapă amicală între niște minți luminate. Dintr-odată, Kirsch conștientiză că episcopul nici măcar nu-i pregătise și lui un scaun.

Mai mult nedumerit decât intimidat, își studie o clipă gazdele încărunțite. „Deci aceasta este Sfânta Treime pe care am solicitat-o. Cei Trei Magi."

Luându-și un răgaz de o clipă pentru a-și impune prezența, Kirsch se apropie de fereastră și privi în jos, la superba panoramă care se deschidea dedesubt. Un mozaic de pajiști și pășuni scăldate în soare acoperea o vale adâncă, lăsând apoi loc piscurilor ascuțite ale munților Collserola. Departe în zare, undeva deasupra Mării Balearelor, un front amenințător de nori de furtună începuse să se adune la orizont.

„Cum nu se poate mai potrivit", reflectă Kirsch, conștient de tulburarea pe care avea s-o stârnească în scurt timp acolo, în acea încăpere, însă și în lumea de afară.

– Domnilor, începu el, întorcându-se brusc spre cei trei, cred că episcopul Valdespino v-a transmis deja dorința mea de confidențialitate. Înainte de a continua, aș vrea să repet că ceea ce vă voi comunica trebuie păstrat în cel mai strict secret. Mai simplu spus, cer din partea fiecăruia dintre dumneavoastră angajamentul că va păstra tăcerea. Suntem de acord în această privință?

Cei trei bărbați încuviințară în liniște – gest despre care Kirsch știa că era totuși inutil. „Vor vrea să îngroape cât mai adânc această informație, nicidecum s-o difuzeze."

– Mă aflu astăzi aici, continuă el, deoarece am făcut o descoperire științifică, una pe care o veți considera, cred, surprinzătoare. Este un domeniu pe care l-am studiat ani de-a rândul, cu speranța că voi găsi răspunsul la două dintre cele mai profunde întrebări ale spiritului omenesc. Iar acum, că am reușit, mă adresez dumneavoastră, deoarece cred că informația pe care o dețin îi va afecta pe credincioșii din întreaga lume într-un mod radical, provocând, probabil, o schimbare de paradigmă pe care n-aș putea s-o descriu decât ca... explozivă. În acest moment, sunt singura persoană din lume care cunoaște această informație. Și mă pregătesc să v-o dezvălui.

Duse mâna la buzunar și scoase un smartphone supradimensionat – unul conceput și realizat în mod special pentru nevoile lui. Telefonul avea o husă viu colorată, cu ajutorul căreia Kirsch îl așeză în fața celor trei

bărbați ca pe un ecran de televizor. Peste o clipă avea să folosească dispozitivul pentru a apela un server ultrasecurizat, își va tasta parola de acces din patruzeci și șapte de caractere și va accesa o un fișier streaming, o tehnologie multimedia prin care transferul de date de la sursă la o destinație este perceput ca un flux continuu.

– Ceea ce veți vedea, le spuse el, este rezumatul unui anunț pe care sper să-l împărtășesc lumii întregi, probabil cam peste o lună. Dar înainte, am vrut să mă consult cu unii dintre cei mai influenți lideri religioși, pentru a înțelege mai bine cum va fi primită această informație de cei pe care-i va afecta în modul cel mai profund.

Episcopul oftă, părând mai degrabă plictisit decât îngrijorat.

– Un preambul incitant, domnule Kirsch. Vorbiți de parcă ceea ce aveți de gând să ne arătați va zdruncina marile religii ale lumii din temelii.

Kirsch privi în jur, la tezaurul străvechi de texte sacre și chibzui. „Nu le va zdruncina din temelii. Le va spulbera".

Apoi îi cântări din ochi pe cei trei bărbați aflați în fața lui. Ceea ce nu știau ei era faptul că, peste numai trei zile, Kirsch intenționa să facă publică prezentarea video respectivă, în cadrul unui eveniment exploziv, meticulos coreografiat. Iar atunci când o va face, oamenii din lumea întreagă vor înțelege că învățăturile tuturor religiilor de pe Pământ au, într-adevăr, un lucru în comun. Toate sunt greșite.

CAPITOLUL 1

Profesorul Robert Langdon ridică privirea spre câinele înalt de doisprezece metri aflat în piaţetă. Blana animalului era un covor viu de iarbă şi flori parfumate.

„Mă străduiesc să te plac, se gândi el. Chiar mă străduiesc."

După ce mai privi o vreme creatura, îşi continuă drumul pe pasarela suspendată, traversând apoi o vastă suprafaţă terasată, ale cărei trepte inegale erau menite să-i scoată pe vizitatori din ritmul obişnuit al paşilor. „Misiune îndeplinită", comentă Langdon în sinea lui, după ce aproape că se împiedică de două ori pe treptele neregulate.

În capătul de jos al scării se opri brusc, cu privirea aţintită asupra construcţiei masive care se ridica în faţa lui.

„Acum chiar că le-am văzut pe toate!"

Era un păianjen uriaş – o văduvă-neagră –, ale cărui picioare subţiri susţineau trupul burduhănos la cel puţin nouă metri în aer. De pântecul păianjenului atârna un sac din împletitură de sârmă plin cu sfere din sticlă.

– Se numeşte *Maman*, se auzi un glas.

Plecându-şi privirea, Langdon zări sub păianjen un bărbat zvelt. Purta un caftan din brocart negru şi avea o mustaţă arcuită à la Salvador Dalí, aproape comică.

– Sunt Fernando şi mă aflu aici pentru a vă ura bun venit la muzeu, continuă el, după care se opri şi examină un şir de ecusoane aflate pe masa din faţa lui. Îmi puteţi spune numele dumneavoastră, vă rog?

– Sigur. Robert Langdon.

Omul ridică ochii spre el.

– Ah, îmi pare foarte rău! Nu v-am recunoscut, domnule.

„Abia mă mai recunosc eu însumi, reflectă Langdon, păşind ţeapăn în fracul negru, cu vestă albă şi papion de aceeaşi culoare. Arăt ca un muţunache scorţos." Fracul clasic era vechi de aproape treizeci de ani, rămas de pe vremea în care activa ca membru al Ivy Club[1] la Princeton, dar, graţie lungimilor de bazin pe care le făcea zilnic cu asiduitate, încă îi venea bine. În graba lui de a-şi face bagajele, luase din dulap fracul în locul smochingului obişnuit.

– În invitaţie scria „ţinută protocolară", spuse el. Sper că fracul corespunde.

– Fracul este clasic! Iar dumneavoastră arătaţi superb.

Bărbatul se apropie în grabă şi-i prinse un ecuson la rever.

– E o onoare să vă întâlnesc, domnule, adăugă mustăciosul. Fără îndoială, ne-aţi mai vizitat şi înainte.

Langdon privi printre picioarele păianjenului, spre clădirea strălucitoare de dincolo de ele.

– Mărturisesc cu stânjeneală că nu.

– Nu se poate! exclamă bărbatul în caftan, prefăcându-se că se clatină pe picioare. Nu sunteţi un admirator al artei moderne?

Langdon agrease întotdeauna *provocarea* pe care o constituia pentru el arta modernă – şi mai cu seamă încercarea de a înţelege de ce anumite opere de artă erau considerate capodopere: lucrările în tehnica picurării ale lui Jackson Pollock, cutiile de supă *Campbell's* ale lui Andy Warhol sau dreptunghiurile de culoare ale lui Mark Rothko. Şi totuşi, se simţea mult mai confortabil discutând despre simbolismul religios al lui Hieronymus Bosch ori despre trăsăturile de penel ale lui Francisco de Goya.

– Sunt mai degrabă un clasicist, replică Langdon. Mă descurc mai bine cu Leonardo da Vinci decât cu Willem de Kooning.

– Însă da Vinci şi de Kooning sunt atât de *asemănători*!

Langdon surâse răbdător.

– Dacă-i aşa înseamnă că mai am câte ceva de învăţat despre de Kooning.

– Ei bine, aţi venit în locul potrivit, exclamă Fernando, schiţând un gest amplu cu braţul spre clădirea impunătoare. Aici, în muzeu, veţi găsi una dintre cele mai bune colecţii de artă modernă din lumea întreagă. Sper să vă facă plăcere.

---

[1] Cel mai vechi şi mai prestigios club din cadrul Universităţii Princeton, fondat în 1879. (n.tr.)

– Așa intenționez. Aș vrea doar să știu *de ce* mă aflu aici.

– Dumneavoastră și toți ceilalți! râse vesel mustăciosul, clătinând din cap. Gazda dumneavoastră a fost foarte discretă cu privire la obiectivul evenimentului din această seară. Nici măcar personalul muzeului nu știe ce anume se va întâmpla. *Misterul* e teribil de incitant, iar zvonurile circulă din belșug. Înăuntru se află câteva sute de invitați – mulți celebri – și nimeni *n-are* nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se petreacă în seara aceasta!

Langdon zâmbi larg. Puține persoane din lume ar fi avut tupeul să expedieze invitații de ultim moment cu un text menționând scurt: „Sâmbătă seară. Să fii acolo. Ai încredere în mine". Și chiar mai puține ar fi reușit să convingă sute de VIP-uri să lase orice altceva și să ia primul avion spre *nordul Spaniei*, pentru a participa la evenimentul respectiv.

Ieșind de sub păianjen, Langdon traversă mai departe pasarela, privind spre uriașul banner roșu care flutura în aer.

O SEARĂ CU EDMOND KIRSCH

„Edmond n-a dus niciodată lipsă de încredere în sine", reflectă Langdon amuzat.

Cu vreo douăzeci de ani în urmă, tânărul Eddie Kirsch fusese unul dintre primii lui studenți la Harvard – un pasionat al computerelor, cu părul vâlvoi, care, interesat de coduri, se înscrisese la seminarul de anul întâi susținut de Langdon: „Coduri, cifruri și limbajul simbolurilor". Profesorul fusese impresionat de inteligența sofisticată a lui Kirsch și, cu toate că Edmond renunțase, în cele din urmă, la domeniul prăfuit al semioticii, între el și Langdon se înfiripase o relație învățător-învățăcel datorită căreia păstraseră legătura și în cele două decenii de după ce Kirsch își încheiase studiile.

„Iar acum, elevul și-a depășit maestrul, își spuse Langdon. I-a luat-o înainte cu ani-lumină."

În prezent, Edmond Kirsch era un nonconformist de renume internațional – specialist IT miliardar, futurolog, inventator și om de afaceri, autorul unei game incredibile de tehnologii de ultimă generație în domenii variate, ca robotica, neurologia, inteligența artificială și nanotehnologia. Iar predicțiile lui infailibile cu privire la viitoarele evoluții științifice îi conferiseră o aură aproape mistică.

Langdon bănuia că neobișnuita abilitate vizionară a lui Kirsch izvora din uriașul lui bagaj de cunoștințe despre lumea din jur. De când îl știa, Edmond fusese un bibliofil împătimit, citind tot ce-i cădea în mână. Pasiunea lui pentru cărți și uluitoarea capacitate de a le asimila conținutul depășeau tot ce întâlnise vreodată.

În ultimii ani, Kirsch trăise în cea mai mare parte a timpului în Spania, motivându-și alegerea prin dragostea pe care o resimțea pentru șarmul ei desuet, pentru arhitectura avangardistă, barurile excentrice și vremea perfectă.

O dată pe an, când revenea la Cambridge pentru o alocuțiune la MIT Media Lab[1], Langdon i se alătura pentru o masă în doi la unul dintre noile localuri la modă din Boston, de care el, unul, n-auzise. Niciodată nu discutau despre tehnologie; tot ce-l interesa pe Kirsch la acele întâlniri era arta.

– Robert, ești conexiunea mea cu domeniul culturii, glumea el deseori. Singurul meu maestru în arte!

Aluzia glumeață la starea civilă a lui Langdon era ironică, deoarece venea din partea unui burlac la fel de înrăit ca el, care declarase că monogamia era „un afront la adresa evoluției" și care fusese fotografiat în decursul timpului alături de nenumărate supermodele feminine.

Ținând seama de reputația lui de inovator în domeniul informaticii, toți cei care nu-l cunoșteau și l-ar fi închipuit ca pe un împătimit al tehnicii plin de el și megaloman. Kirsch își luase însă aerul unei vedete pop la modă care frecventa lumea celebrităților, se îmbrăca după ultimele tendințe, asculta muzică underground obscură și colecționa o gamă largă de opere de artă modernă și impresionistă. Deseori îi trimitea lui Langdon câte un e-mail în care-i cerea sfatul cu privire la piesele cu care ar fi vrut să-și îmbogățească astfel colecția.

„Și pe urmă procedează exact pe dos!", comentă Langdon în sinea lui.

Cu aproximativ un an în urmă, îl luase prin surprindere întrebându-l nu despre artă, ci despre Dumnezeu – un subiect de discuție ciudat pentru un ateu declarat. În fața unui platou cu cotlet de vițel la Tiger Mama în Boston,

[1] Laborator de cercetări interdisciplinare de la Massachusetts Institute of Technology. (n.tr.)

Kirsch îl descususe cu privire la credinţele fundamentale ale diverselor religii ale lumii, şi mai cu seamă referitor la variatele mituri ale creaţiei.

Langdon îi conturase o imagine detaliată a diferitelor convingeri, de la povestea Genezei, aceeaşi în iudaism, creştinism şi islamism, până la mitul hindus al lui Brahma, cel babilonian al lui Marduk şi multe altele.

– Sunt curios, remarcase Langdon când ieşeau din restaurant, de ce un futurolog ca tine este interesat de trecut. Înseamnă asta, oare, că renumitul nostru ateu l-a găsit, în sfârşit, pe Dumnezeu?

Edmond izbucnise într-un râs vesel.

– Ai vrea tu! Îmi evaluez concurenţa, Robert!

Langdon zâmbise. „Tipic pentru el!"

– Ei bine, ştiinţa şi religia nu sunt rivale; sunt doar două limbaje diferite care încearcă să spună aceeaşi poveste. E loc suficient în lumea asta pentru amândouă.

După întâlnirea aceea, Edmond rupsese legătura cu el aproape un an. Dar cu trei zile în urmă, din senin, Langdon primise un plic FedEx cu un bilet de avion, rezervarea unei camere la hotel şi un bileţel scris de mână prin care Edmond îl invita să participe la evenimentul din acea seară: „Robert, ar însemna foarte mult pentru mine dacă tu, mai presus decât oricine altcineva, ai putea veni. Cunoştinţele pe care mi le-ai împărtăşit la ultima noastră întâlnire au făcut posibilă seara asta".

Langdon rămăsese nedumerit; nimic din ceea ce vorbiseră atunci nu părea nici pe departe relevant pentru un eveniment organizat de un futurolog.

În plicul FedEx se aflau o imagine reprezentând două chipuri aşezate faţă în faţă şi o scurtă poezie pe care Kirsch i-o compusese fostului său profesor.

Robert,
Când faţă în faţă ne vom privi,
Spaţiul gol ţi-l voi dezvălui.
Edmond

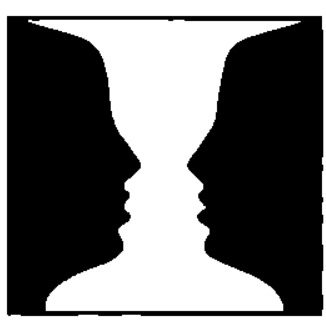

Langdon zâmbise văzând imaginea – o aluzie ingenioasă la o poveste în care fusese implicat cu câțiva ani în urmă: conturul unei cupe, sau potirul Graalului, vizibil în spațiul gol dintre două figuri omenești.

Și iată-l în fața muzeului, nerăbdător să afle ce anunț intenționa să facă fostul lui student. O adiere ușoară îi flutură poalele fracului în vreme ce străbătea aleea de pe malul râului Nervion, odinioară coloana vertebrală a unui prosper oraș industrial. În aer plutea un iz vag de aramă.

Când trecu de un cot al aleii, își permise, în sfârșit, să ridice ochii spre clădirea masivă a muzeului. Era imposibil ca întreaga construcție să-i poată fi cuprinsă în câmpul vizual, așa că-și lăsă privirea să alerge înainte și-napoi de-a lungul ciudatelor forme alungite.

„Clădirea asta nu numai că încalcă toate regulile, chibzui el, ci le ignoră cu desăvârșire. E locul perfect pentru Edmond."

Muzeul Guggenheim din Bilbao, în Spania, părea ceva desprins dintr-o halucinație extraterestră – un alambicat colaj de siluete metalice curbe, sprijinite, parcă, una de alta aproape la întâmplare. Întinzându-se departe în fața lui, masa haotică de forme era acoperită cu peste treizeci de mii de plăci din titan care luceau ca solzii unui pește și confereau structurii un aspect organic și, totodată, nepământesc, ca și cum cine știe ce leviatan futurist ieșise din apă pentru a se încălzi la soare pe malul râului.

Când clădirea fusese inaugurată, în 1997, un articol din *The New Yorker* nota că arhitectul, Frank O. Gehry, concepuse „o fantastică navă onirică de formă vălurită, într-o mantie din titan", în vreme ce alți critici din lumea întreagă se extaziaseră: „O senzațională construcție a epocii noastre!", „Splendoare diafană!", „O extraordinară reușită arhitecturală!"

De atunci fuseseră construite alte zeci de clădiri „deconstructiviste" – Disney Concert Hall din Los Angeles, BMW Welt din München și chiar noua bibliotecă de la Princeton. Toate aveau o concepție și o realizare categoric neconvenționale, însă Langdon se îndoia că vreuna dintre ele ar putea concura cu Muzeul Guggenheim din Bilbao.

Pe măsură ce se apropia de ea, fațada mozaicată părea să se metamorfozeze la fiecare pas, vădind un aspect cu totul nou. În scurt timp deveni vizibilă cea mai impresionantă iluzie vizuală a clădirii. Din perspectiva din care o privea în acel moment, uriașa structură părea să

plutească, efectiv, pe apă, unduind pe o vastă lagună „fără margini", ale cărei valuri clipoceau pe zidurile muzeului.

Langdon se opri o clipă pentru a admira efectul și apoi păși pe podul minimalist care se arcuia deasupra oglinzii apei, traversând laguna. Ajunsese abia la jumătate, când un șuierat îl făcu să tresară. Venea de sub picioarele lui. Se opri locului în timp ce un fuior de pâclă începu să se ridice în valuri de sub pasarelă. Norul de ceață deasă se încolăci în jurul lui, pe urmă se revărsă deasupra lagunei, vălătucindu-se spre muzeu și înghițindu-i temelia.

„*Sculptura de ceață*", reflectă Langdon.

Citise despre acea operă de artă a artistei nipone Fujiko Nakaya. „Revoluționar" în privința sculpturii era materialul din care era realizată: aer vizibil – un perete de ceață care se materializa și se disipa în timp. Și cum vântul și condițiile atmosferice nu erau niciodată identice de la o zi la alta, sculptura era mereu alta de fiecare dată când își făcea apariția.

Șuieratul podului încetă. Langdon văzu cum zidul de ceață se așternu în tăcere peste lagună, învolburându-se și înaintând, aparent, cu de la sine putere. Efectul era diafan și deconcertant. Muzeul părea să plutească deasupra apei, alunecând imponderabil pe un nor – o corabie-fantomă pierdută pe mare.

În clipa în care se pregătea să-și reia drumul, zări suprafața neclintită a apei, încrețită de o serie de mici erupții. Dintr-odată, cinci coloane de foc țâșniră spre cer din lagună, vuind asemenea unor motoare cu reacție ce străpungeau aerul pâclos, aruncând sclipiri bruște de lumină pe plăcile din titan ale muzeului.

Deși preferințele lui arhitecturale se îndreptau mai degrabă spre stilul clasic al unor muzee ca Luvru sau Prado, Langdon își spuse, privind ceața și focul care pâlpâiau deasupra lagunei, că nu putea exista un loc mai potrivit decât acel muzeu ultramodern pentru a găzdui evenimentul organizat de un om ce iubea arta și inovațiile și privea cu atâta realism în viitor.

Străbătând valul de pâclă, se apropie de intrarea în clădire – o sumbră gaură neagră deschisă în structura reptiliană. Și când păși peste prag, avu deconcertanta senzație că pătrunde în gura căscată a unui dragon.

CAPITOLUL 2

Amiralul Luis Ávila şedea pe un taburet înalt, într-un bar pustiu dintr-un oraş necunoscut. Era istovit după zbor, abia sosit în localitate la încheierea unei misiuni în care străbătuse mii de kilometri în douăsprezece ore. Luă o înghiţitură din al doilea pahar cu apă tonică şi studie şirul de sticle variate din spatele barului.

„Oricine poate fi cumpătat în deşert, îşi spuse el, dar numai cei loiali pot sta în oază fără să-şi deschidă buzele."

Vreme de aproape un an, Ávila nu-şi deschisese buzele în folosul diavolului. Privindu-şi imaginea reflectată în oglinda barului, îşi permise un rar moment de mulţumire la vederea ei.

Amiralul era unul dintre acei norocoşi mediteraneeni pentru care vârsta înaintată părea mai mult un avantaj decât un neajuns. Cu timpul, tuleiele negre şi ţepene se transformaseră într-un elegant barbişon cărunt, privirea înfocată i se domolise, oglindind o relaxată încredere în sine, iar tenul măsliniu, ridat şi ars de soare, îi conferea aerul unui bărbat cu privirea mereu pierdută în largul mării.

Chiar şi la şaizeci şi trei de ani, trupul îi era zvelt şi tonifiat, cu un fizic impresionant, pus şi mai mult în valoare de uniforma impecabil croită. În acel moment, Ávila o purta pe cea de ceremonie, albă – o ţinută cu aspect regal, formată dintr-o tunică albă la două rânduri cu epoleţi negri şi un şir impresionant de medalii şi decoraţii, cămaşă albă apretată, cu guler tare, şi pantaloni, de asemenea, albi, brodaţi cu mătase.

„Poate că Armada spaniolă nu mai e cea mai puternică forţă navală din lume, însă, fără îndoială, ştie să-şi îmbrace ofiţerii."

Trecuseră ani buni de când nu mai purtase uniformă, dar seara aceea era una specială şi cu puţin timp înainte, în vreme ce străbătuse străzile oraşului pe care nu-l cunoştea, fusese încântat atât de privirile admirative ale femeilor, cât şi de felul în care bărbaţii îi lăsau cale liberă.

„Toată lumea îi respectă pe cei care trăiesc urmând un cod."

– *¿Otra tónica?* îl întrebă barmaniţa drăguţă, o tânără pe la treizeci de ani, plinuţă şi cu un zâmbet jucăuş.

– *No, gracias,* clătină el din cap.

Barul era pustiu, iar Ávila simţea privirile admirative ale chelneriţei. Era plăcut să fie remarcat din nou. „M-am întors din abis", îşi spuse el.

Cumplitul eveniment care aproape că-i distrusese viaţa cu cinci ani în urmă avea să-i rămână pentru totdeauna întipărit într-un ungher al minţii – un moment cutremurător, în care pământul se căscase şi-l înghiţise de viu.

Catedrala din Sevilla.

În dimineaţa de Paşte.

Soarele andaluz se prefira prin ferestrele cu vitralii, împrăştiind un caleidoscop de culori strălucitoare în incinta din piatră a lăcaşului, unde mii de credincioşi celebrau miracolul Învierii, pe fondul acordurilor însufleţitoare de orgă.

Ávila îngenunchease lângă grilajul mesei de comuniune, cu inima plină de gratitudine. După o viaţă petrecută pe mare, fusese binecuvântat cu cel mai de preţ dintre daruri – o familie. Zâmbind larg, întorsese capul şi privise peste umăr, spre tânăra lui soţie, Maria, încă aşezată în strană, cu sarcina prea avansată pentru a parcurge toată lungimea navei. Lângă ea, fiul lor de trei ani, Pepe, îşi fluturase vesel mâna spre el. Amiralul îi făcuse cu ochiul, strengăreşte, iar pe chipul Mariei apăruse un zâmbet cald.

„Îţi mulţumesc, Doamne", rostise Ávila în gând, întorcându-se spre grilaj pentru a primi împărtăşania.

O clipă mai târziu, o explozie asurzitoare bubuise între zidurile catedralei şi, într-un fulger de lumină, lumea lui fusese înghiţită de flăcări.

Unda de şoc îl aruncase în grilaj, strivindu-l sub avalanşa clocotitoare de moloz şi membre omeneşti. Când îşi recăpătase cunoştinţa, sufocat în fumul dens, câteva clipe nu-şi dăduse seama nici unde era, nici ce se întâmplase.

Și apoi, peste țiuitul care-i suna în urechi, auzise țipete chinuite. Se ridicase de jos, conștientizând cu oroare unde se afla. Își spusese că totul era doar un vis cumplit. Se împleticise înapoi, prin valurile de fum, și trecuse peste trupurile mutilate ale victimelor gemânde. Încercase disperat să ajungă în zona aproximativă în care se aflaseră soția și fiul lui, zâmbindu-i cu numai câteva clipe în urmă.

Însă acolo nu mai era nimic.

Nici strane, nici oameni.

Doar resturi însângerate pe pardoseala din piatră calcinată.

Din fericire, amintirea sfâșietoare îi fu întreruptă brusc de clopoțelul de deasupra intrării în bar. Își ridică paharul și luă grăbit o înghițitură de *tónica*, alungându-și tenebrele, așa cum fusese nevoit s-o facă de atâtea ori înainte.

Ușa barului se deschise larg și, răsucindu-se, Ávila văzu doi bărbați solizi împleticindu-se peste prag. Îngânau fals un cântec irlandez de luptă și purtau tricouri verzi de *fútbol*, întinse pe burțile proeminente. După toate aparențele, meciul din seara aceea fusese câștigat de echipa oaspete irlandeză.

„O să consider că ăsta e semnalul meu", reflectă Ávila ridicându-se.

Ceru nota, dar barmanița îi făcu scurt cu ochiul și flutură din mână, dându-i de înțeles că nu era nevoie. Îi mulțumi și se întoarse să plece.

– Pe talpa iadului! exclamă unul dintre nou-veniți, uitându-se la uniforma lui. Uite-l pe regele Spaniei!

Și izbucniră amândoi în râs, apropiindu-se de el cu pași greoi.

Ávila încercă să-i ocolească, însă cel mai înalt îl înhăță de un braț și-l împinse pe un taburet.

– Stai așa, Înălțimea Ta! Am venit atâta drum până în Spania; acu' o să bem o halbă cu regele!

Amiralul își coborî privirea spre mâna soioasă a individului care-l ținea de mâneca imaculată a tunicii.

– Dă-mi drumul, spuse el încet. Trebuie să plec.

– Ba nu... *Trebuie* să stai cu noi la o bere, *amigo*.

Și-l strânse mai tare de braț, în vreme ce amicul lui începu să împungă cu un deget murdar medaliile de pe pieptul lui Ávila.

– Se pare că eşti un mare erou, tataie, zise el trăgând de una dintre cele mai preţioase decoraţii ale lui. Ce-i asta, o ghioagă medievală? Aşa deci, eşti vreun cavaler în armură strălucitoare?

Şi izbucni în hohote de râs.

„Toleranţă", îşi aminti Ávila. Întâlnise o sumedenie de indivizi precum cei doi – suflete nefericite şi tâmpe, care n-avuseseră niciodată un ţel, care-şi băteau joc orbeşte de libertatea şi de drepturile pe care le aveau, fiindcă alţii luptaseră pentru ele.

– De fapt, răspunse el, ghioaga e simbolul unei unităţi a marinei spaniole, Unidad de Operaciones Especiales.

– Operaţiuni speciale? se miră individul, prefăcându-se că tremură de frică. Oh, ce impresionant! Dar cu simbolul *ăsta* ce e?

Şi arătă spre mâna dreaptă a amiralului.

Ávila îşi privi palma unde, în mijloc, avea înscris un tatuaj negru – un simbol care data din secolul al XIV-lea.

„Însemnul ăsta îmi asigură protecţia, comentă Ávila în sinea lui. Deşi nu voi avea nevoie de el."

– N-are a face, adăugă huliganul, luându-şi, în sfârşit, mâna de pe braţul lui şi îndreptându-şi atenţia spre barmaniţă. Uite ce dulceaţă! Eşti sută la sută spanioloaică?

– Da, răspunse ea amabilă.

– N-ai nimic de irlandez în tine?

– Nu.

– Şi nu ţi-ar *plăcea* să ai?

Insul se cocoşă de râs şi bătu cu pumnul în tejgheaua barului.

– Las-o în pace! îi ceru Ávila.

Bărbatul se răsuci, încruntându-se spre el. Al doilea malac îl împunse tare în piept.

– Adică vrei să ne spui nouă ce să facem?

Amiralul trase adânc aer în plămâni, obosit după călătoria lungă, şi schiţă un semn spre bar.

– Domnilor, vă rog să staţi jos. Vă fac eu cinste cu o bere.

„Mă bucur că a rămas", se gândi barmaniţa. Deşi se putea apăra şi singură, începuseră să-i tremure puţin genunchii văzând calmul cu care ofiţerul îi abordase pe cei doi derbedei şi spera ca militarul să stea până la ora închiderii.

Amiralul comandă două beri şi o altă apă tonică pentru el, apoi se aşeză din nou la bar. Cei doi huligani cu tricouri verzi de *fútbol* se postară în stânga şi-n dreapta lui.

– Apă tonică?! îl ironiză unul din ei. Credeam că *bem* împreună!

Ávila privi spre chelneriţă cu un zâmbet obosit şi luă ultima înghiţitură din pahar.

– Mă tem că am programată o întâlnire, preciză el dând să plece. Să aveţi poftă la bere.

În clipa în care se ridică, cei doi, ca într-o înţelegere prealabilă, îşi puseră câte o mână pe umerii lui şi-l traseră înapoi pe taburet, violent. Un fulger de mânie se aprinse în ochii militarului, dar dispăru la fel de repede.

– Tataie, nu cred că vrei să pleci şi să ne laşi singuri cu iubiţica ta, zise unul din ei, aruncând o privire spre chelneriţă şi făcând un gest dezgustător cu limba.

Ofiţerul rămase tăcut un lung moment, după care-şi duse mâna la buzunarul tunicii. Amândoi se repeziră la el.

– Hei! Ce faci acolo?!

Cu mişcări foarte lente, militarul scoase un telefon mobil şi le spuse ceva bărbaţilor, în spaniolă. Ei se holbară derutaţi, pe urmă el reveni la engleză.

– Îmi pare rău, trebuie s-o sun pe soţia mea şi să-i spun că întârzii. Se pare că o să mai stau pe aici o vreme.

– Aşa mai vii de acasă, amice! exclamă cel mai înalt dintre malaci, dând pe gât restul de bere şi trântind halba goală pe tejghea. Încă una!

În vreme ce le reumplea halbele, barmanița văzu în oglindă cum ofițerul apasă câteva taste și duce telefonul la ureche. Apoi spuse ceva într-o spaniolă rapidă.

– *Le llamo desde el bar Molly Malone*, rosti el, citind numele barului de pe suportul de pahar din fața lui. *Calle Particular de Estraunza, ocho.* Așteptă câteva momente și apoi continuă: *Necesitamos ayuda immediatamente. Hay dos hombres heridos.* Sun din barul Molly Malone. Strada Estraunza 8. Am nevoie urgentă de ajutor. Sunt doi oameni răniți, preciză el, apoi închise.

„¿*Dos hombres heridos*“, se miră barmanița și inima începu să-i bată mai tare.

Înainte de a înțelege ce înseamnă asta, se declanșă un vârtej alb: ofițerul se roti spre dreapta, înfigându-și un cot în nasul huliganului înalt, cu un trosnet oribil. Cu fața însângerată, omul se prăbuși pe spate. Înainte ca al doilea individ să reacționeze, ofițerul se roti din nou, de data asta spre stânga, și cotul îi izbi traheea, doborându-l de pe scaun.

Barmanița privi șocată cum cei doi se zvârcoleau pe podea, unul urlând de durere, iar celălalt gâfâind după aer, cu mâinile la gât. Ofițerul se ridică fără grabă. Cu un calm straniu, își scoase portofelul, luă din el o bancnotă de o sută de euro și o așeză pe bar.

– Scuzele mele, rosti el către chelneriță, în spaniolă. Poliția va ajunge în curând să-ți dea o mână de ajutor.

Apoi se întoarse și plecă.

În stradă, amiralul Ávila trase în piept aerul înserării și porni pe Amaleda de Mazarredo, spre râu. Sirenele mașinilor de poliție se auzeau tot mai aproape. Se retrase în penumbră, lăsând autoritățile să treacă. Avea treburi importante de făcut și nu-și putea permite alte complicații în seara aceea.

„Regentul a rezumat clar misiunea de azi.“

Ávila accepta cu seninătate ordinele Regentului. Le executa fără crâcnire și cu sânge-rece. Fără remușcări. După o carieră în care dăduse ordine și comenzi, simțea o ușurare renunțând să mai țină el cârma și încredințându-le altora corabia.

„În războiul ăsta, sunt un simplu soldat.“

Cu câteva zile în urmă, Regentul îi împărtășise un secret atât de tulburător, încât nu întrezărise o altă posibilitate decât să se dedice trup și suflet cauzei. Brutalitatea misiunii din seara aceea încă îl răscolea, însă știa că, în final, acțiunile îi vor fi iertate.

„Justețea există în multiple forme. Și alte morți vor surveni înainte ca ziua aceasta să se încheie."

Când ajunse în piațeta de pe malul râului, ridică privirea spre clădirea impunătoare din față. Era o masă vălurită de forme perverse, acoperită cu plăci metalice – de parcă două mii de ani de progrese arhitecturale fuseseră aruncați la gunoi în favoarea haosului absolut.

„Unii numesc chestia asta muzeu. Eu zic că e o monstruozitate."

Își adună gândurile și traversă piațeta, croindu-și drum printre sculpturile bizare care înconjurau Muzeul Guggenheim din Bilbao. Apropiindu-se de clădire, privi zecile de invitați în ținute elegante.

„Masele păgâne s-au adunat. Dar seara asta nu va decurge așa cum și-au imaginat."

Își îndreptă cascheta pe frunte și-și netezi tunica, întărindu-se mental pentru ceea ce avea de făcut. Seara aceea era doar o parte a unei misiuni mult mai ample – o adevărată cruciadă a dreptății.

Și în vreme ce traversa curtea spre intrarea în muzeu, atinse ușor cu degetele rozariul din buzunar.

CAPITOLUL 3

Foaierul muzeului amintea de o catedrală futuristă. Păşind în interior, Langdon îşi ridică imediat privirea de-a lungul colosalelor coloane albe, spre o uriaşă perdea din sticlă urcând şaizeci de metri până la plafonul boltit, de unde spoturile cu halogen revărsau o lumină de un alb pur. Suspendată în aer, o reţea de pasarele şi balcoane traversa spaţiul, punctată de vizitatorii în alb şi negru care intrau şi ieşeau din galeriile superioare ori zăboveau în faţa ferestrelor, admirând laguna de dedesubt. În apropiere, un ascensor din sticlă aluneca silenţios pe perete, coborând pentru a aduce alţi invitaţi.

Era un muzeu aşa cum nu mai văzuse niciodată. Chiar şi acustica părea neobişnuită. În locul tradiţionalului fond sonor atenuat creat de finisajele cu rol de izolare fonică, sala fremăta de ecourile glasurilor reverberând pe suprafeţele din piatră şi sticlă. Pentru Langdon, unica senzaţie familiară era izul steril pe care-l simţea pe limbă; aerul în muzee era acelaşi pretutindeni în lume – filtrat meticulos pentru eliminarea tuturor particulelor şi oxidanţilor şi apoi umidificat cu apă ionizată până la 45 la sută umiditate.

După ce trecu printr-o serie de puncte de control surprinzător de compacte, remarcând câţiva paznici înarmaţi, ajunse la un alt birou de verificare, unde o tânără împărţea căşti audio.

– *Audioghid?*

Langdon zâmbi.

– Mulţumesc, nu.

Dar când se apropie de birou, tânăra îl opri şi trecu la o engleză perfectă.

– Îmi pare rău, domnule, însă gazda noastră din această seară, domnul Edmond Kirsch, a cerut ca fiecare invitat să primească un set de căști ca să asculte prezentarea pe ghidul audio. Sunt necesare pentru o experiență completă a acestei reuniuni.

– Oh, firește, iau și eu unul.

Întinse mâna după un set, dar tânăra i-o dădu la o parte, îi verifică din nou numele de pe ecuson pe lista lungă de invitați, i-l găsi și apoi îi întinse un set de căști al cărui număr era identic cu cel din dreptul numelui său.

– În seara aceasta, tururile sunt personalizate pentru fiecare vizitator.

„Serios? exclamă Langdon pentru sine, uitându-se în jur. Sunt sute de invitați aici!"

Își studie pe urmă căștile – un simplu semicerc din metal cu două pernuțe minuscule la capete. Văzându-i nedumerirea, tânăra se apropie să-l ajute.

– Sunt un tip nou, spuse ea, arătându-i cum să și le pună. Transmițătoarele nu trebuie să intre *în* urechi, ci se prind de obraz.

Îi așeză semicercul din metal la ceafă și poziționă pernuțele în așa fel încât să i se fixeze delicat pe față, între tâmplă și obraz.

– Dar cum...?

– Conductivitate osoasă. Transmițătoarele conduc sunetul în oasele feței, dirijându-l direct spre cohlee. Le-am încercat și eu mai devreme și sunt senzaționale – parcă ai avea o voce în cap. Și, mai mult decât atât, îți lasă urechile libere pentru a auzi conversațiile din jur.

– Foarte ingenios.

– Tehnologia a fost inventată de domnul Kirsch cu peste zece ani în urmă și în prezent e disponibilă la multe mărci de căști audio pentru public.

„Sper că Ludwig van Beethoven își va primi partea lui", comentă Langdon în gând, fiind sigur că inventatorul real al tehnologiei de conducție osoasă era, de fapt, compozitorul german din secolul al XVIII-lea, care atunci când își pierduse auzul descoperise că, alipind o vergea metalică la pian și ținând-o între dinți în timp ce cânta, auzea perfect grație vibrațiilor simțite în osul maxilarului.

– Sper să vă bucurați de turul dumneavoastră ghidat, îi ură tânăra. Aveți la dispoziție aproximativ o oră pentru a vizita muzeul, înainte ca prezentarea să înceapă. Ghidul audio personalizat vă va anunța când va sosi momentul să urcați în aulă.

– Vă mulţumesc. Trebuie să apăs ceva ca să...?

– Nu, dispozitivul se autoactivează. Turul ghidat va începe imediat ce vă veţi pune în mişcare.

– Ah, da, firește, replică Langdon zâmbind.

Traversă foaierul, îndreptându-se spre un grup răzleţ de invitaţi care aştepta ascensoarele, purtând căşti similare prinse la tâmple.

Abia parcursese jumătate de drum, când o voce masculină îi răsună parcă în minte.

– Bună seara şi bine aţi venit la Muzeul Guggenheim din Bilbao.

Deşi ştia că sunetul venea din căşti, se opri brusc şi se uită în spate. Efectul era uluitor – exact aşa cum îl descrisese tânăra, ca şi când ar fi existat cineva *în* mintea lui.

– Un foarte călduros bun venit, domnule profesor Langdon!

Glasul era prietenos şi relaxat, cu un jovial accent britanic.

– Numele meu este Winston şi sunt onorat să vă fiu ghid în această seară.

„Mă întreb pe cine au angajat ca să înregistreze mesajul ăsta, pe Hugh Grant?"

– În seara aceasta, continuă glasul pe un ton însufleţit, puteţi colinda după voie, oriunde doriţi, şi mă voi strădui să vă explic ce anume vedeţi.

După toate aparenţele, pe lângă un narator sprinţar, înregistrări personalizate şi tehnologie pe bază de conducţie osoasă, fiecare set de căşti era dotat şi cu GPS, pentru a sesiza cu precizie în ce loc din muzeu se afla vizitatorul şi deci ce comentariu să genereze ghidul.

– Îmi dau seama, domnule, adăugă glasul, că profesor de arte fiind, sunteţi unul dintre cei mai bine informaţi oaspeţi ai noştri şi de aceea probabil că veţi avea nevoie mai puţin de explicaţiile mele. Mai grav încă, e posibil să nu fiţi deloc de acord cu analizele mele referitoare la anumite piese.

În căşti se auzi un râs uşor.

„Serios?! Cine a scris scenariul ăsta?" Tonul vesel şi serviciile personalizate erau înduioşătoare, într-adevăr, dar Langdon nu-şi imagina volumul de muncă necesar pentru o asemenea particularizare a sutelor de căşti. Din fericire, glasul tăcu, în sfârşit, de parcă îşi epuizase dialogul presetat de bun venit.

Langdon privi spre cealaltă latură a sălii, la uriaşul banner roşu suspendat deasupra mulţimii.

„Ce-o fi având de gând să anunțe?"

Își întoarse privirea spre ascensoare, unde, într-un grup de invitați antrenați în conversații, se aflau doi celebri fondatori ai unor companii globale de internet, un renumit actor indian și alte VIP-uri bine îmbrăcate, pe care – își spuse el – probabil că n-ar trebui să le cunoască, însă le cunoștea. Simțindu-se deopotrivă reticent și nepregătit pentru o conversație de complezență pe teme ca mediile sociale și Bollywoodul, se îndreptă în direcția opusă, spre o lucrare de artă modernă de mari dimensiuni, dispusă lângă perete.

Așezată într-o grotă întunecată, instalația era alcătuită din nouă benzi transportoare înguste care ieșeau din tot atâtea fante în podea și urcau, pentru a dispărea în alte fante, în plafon. Piesa semăna cu nouă scări rulante care funcționau în plan vertical. Fiecare conveier avea înscris un mesaj iluminat, care se derula de jos în sus.

Mă rog cu voce tare... Îți simt mirosul pe pielea mea... Îți rostesc numele.

Când ajunse mai aproape, conștientiză că benzile transportoare erau, de fapt, staționare; iluzia mișcării era creată de un fel de „piele" formată din leduri minuscule poziționate pe fiecare bandă verticală. Luminile se aprindeau într-o succesiune rapidă, compunând cuvinte care se materializau parcă din podea, urcau pe bandă și dispăreau în plafon.

Plâng tare... Era sânge... Nimeni nu mi-a spus.

Intră printre benzi și le dădu ocol, încercând să absoarbă totul.

– Iată o piesă dificilă, explică ghidul audio, brusc revenit la viață. Este intitulată *Instalație pentru Bilbao* și a fost creată de artista conceptuală Jenny Holzer. Constă în nouă panouri cu leduri, fiecare înalt de doisprezece metri, care transmit citate în limbile bască, spaniolă și engleză, toate referitoare la ororile pe care le implică SIDA și la suferințele celor rămași în urmă.

Langdon se văzu nevoit să recunoască: efectul era fascinant și, într-un fel, dureros.

– Poate că ați mai văzut până acum lucrări de Jenny Holzer.

Textul care urca spre plafon avea asupra lui un efect hipnotic.

Îmi îngrop capul... Îți îngrop ție capul... Te îngrop pe tine.

– Domnule Langdon? răsună glasul din mintea lui. Mă auziți? Vă funcționează căștile?

Smuls din gândurile lui, răspunse:

– Scuze... ce-ați spus? Alo?

– Alo, da, replică glasul. Cred că ne-am salutat deja. Verificam doar ca să mă asigur că mă auziți.

– Îmi... îmi cer scuze, se bâlbâi el, răsucindu-se cu spatele la exponat și privind în celălalt capăt al foaierului. Credeam că e doar o *înregistrare*! Nu mi-am dat seama că vorbesc cu o persoană reală.

Și cu ochii minții văzu o sală întreagă plină de pupitre la care se afla o adevărată armată de muzeografi înarmați cu căști audio și cataloage.

– Nicio problemă, domnule. Voi fi ghidul dumneavoastră personal în această seară. Căștile pe care le purtați au și un microfon încorporat. Programul a fost conceput ca o experiență interactivă, prin care să putem avea un dialog despre artă.

În acel moment observă că și ceilalți invitați vorbeau în microfoanele căștilor. Chiar și cei care veniseră în cuplu păreau să se fi separat într-o oarecare măsură, schimbând priviri surprinse în timp ce purtau conversații distincte cu ghizii lor.

– *Fiecare* vizitator de aici are un ghid particular? întrebă el.

– Da, domnule. În seara aceasta oferim servicii individualizate pentru trei sute optsprezece oaspeți.

– Incredibil!

– Ei bine, așa cum știți, Edmond Kirsch este un admirator pasionat al artei și tehnologiei deopotrivă. A conceput acest sistem în mod special pentru muzee, cu speranța că astfel va înlocui tururile ghidate în grup, pe care nu le agreează câtuși de puțin. Așadar, fiecare vizitator se bucură de un tur personal, parcurge muzeul în ritmul propriu și pune întrebări de care s-ar jena dacă ar fi într-un grup. Este o experiență mult mai intimă și mai profundă.

– N-aș vrea să par desuet, însă de ce nu însoțiți personal fiecare vizitator?

– Chestiune de logistică, răspunse ghidul lui. Dacă la un eveniment ar participa ghizi personali, s-ar *dubla* numărul de persoane din incintă, ceea ce ar reduce la jumătate numărul potențialilor vizitatori. În plus, larma tuturor ghizilor care ar oferi explicații simultan ar fi deranjantă. Ideea este ca discuțiile să constituie o experiență neîngrădită. Unul dintre obiectivele artei, așa cum susține deseori domnul Kirsch, e de a promova dialogul.

– Sunt perfect de acord. De aceea vizitează deseori oamenii muzeele împreună cu un prieten sau o cunoștință. Iar căștile acestea ar putea fi considerate antisociale într-o oarecare măsură.

– Ei bine, cei care vin însoțiți pot conecta toate căștile la un singur ghid, bucurându-se astfel de o discuție în grup. Software-ul nostru este destul de avansat.

– Pare că aveți răspunsuri la tot.

– Aceasta e, de fapt, datoria mea, râse ghidul stânjenit, apoi schimbă brusc subiectul. Iar acum, domnule profesor, dacă veți traversa foaierul spre ferestre, veți vedea cea mai mare pictură din colecțiile muzeului.

Pășind în direcția indicată, Langdon trecu pe lângă doi tineri atrăgători, de treizeci și ceva de ani, care purtau șepci de baseball albe, similare. Pe partea din față a șepcilor, în locul siglei unei corporații, era înscris un simbol surprinzător.

Era o emblemă pe care Langdon o cunoștea bine, deși n-o văzuse niciodată imprimată pe vreo șapcă. În ultimii ani, acel A stilizat devenise simbolul universal al unui segment demografic tot mai vocal și cu una dintre cele mai rapide creșteri numerice – ateii, care începuseră să avertizeze tot mai insistent, zi de zi, împotriva a ceea ce ei considerau a fi pericolele credinței religioase.

„Ateii au acum propriile șepci de baseball?"

Privind mulțimea de genii tehnologice din jurul lui, Langdon își reaminti că, probabil, multe dintre acele tinere minți analitice aveau convingeri antireligioase categorice, la fel ca Edmond. Audiența din seara aceea nu era nici pe departe „publicul de casă" al unui profesor de simbolistică religioasă.

CAPITOLUL 4

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

Actualizare: Articolul de fond ConspiracyNet, „Topul celor 10 articole mass media ale zilei", poate fi vizionat aici. De asemenea, avem o relatare de ultimă oră, abia sosită!

ANUNŢUL-SURPRIZĂ AL LUI EDMOND KIRSCH?

Titanii lumii tehnologice s-au reunit în această seară la Bilbao, în Spania, pentru a participa la un eveniment VIP găzduit de futurologul Edmond Kirsch la Muzeul de artă contemporană Guggenheim. Măsurile de securitate sunt draconice, iar invitaţilor nu le-a fost comunicat scopul reuniunii, dar ConspiracyNet a primit un pont de la o sursă din interior, care sugerează că Edmond Kirsch va vorbi în scurt timp şi că intenţionează să-şi surprindă oaspeţii cu un anunţ ştiinţific de mare importanţă. Conspiracynet va continua să monitorizeze acest eveniment şi să vă ofere informaţii pe măsură ce le va primi.

CAPITOLUL 5

Cea mai mare sinagogă din Europa se află în Budapesta, pe strada Dohány. Construită în stil maur, cu două turle uriașe, poate găzdui peste trei mii de credincioși, având strane la parter pentru bărbați și bănci la balcon pentru femei.

În grădina lăcașului, într-o groapă comună, sunt înhumate trupurile sutelor de evrei maghiari uciși în timpul ocupației naziste. Locul este marcat de lucrarea *Arborele Vieții* – o sculptură din metal care înfățișează o salcie plângătoare pe ale cărei frunze sunt inscripționate numele câte unei victime. Când adie vântul, frunzele metalice zornăie lovindu-se una de alta, stârnind un ecou fantomatic deasupra terenului funerar.

Timp de peste trei decenii, liderul spiritual al Marii Sinagogi a fost eminentul cabalist și cărturar talmudic Rabi Yehuda Köves, care, în ciuda vârstei înaintate și a sănătății șubrede, a continuat să fie un membru activ al comunității iudaice atât în Ungaria, cât și în lumea întreagă.

La ora la care soarele apunea dincolo de Dunăre, Rabi Köves ieșea din sinagogă, croindu-și drum pe lângă buticurile și misterioasele „baruri în ruină" de pe strada Dohány spre locuința lui de la numărul 15, în piața Marcius, la o aruncătură de băț de podul Elisabeta, care făcea legătura între vechile orașe Buda și Pesta, unite oficial în anul 1873.

Sărbătorile pascale se apropiau cu repeziciune, fiind, în mod obișnuit, una dintre cele mai fericite perioade din an pentru Köves; și totuși, de când se întorsese cu o săptămână în urmă de la lucrările Parlamentului Mondial al Religiilor, singurul sentiment pe care-l avea era cel al unei neliniști profunde.

„Aș vrea să nu mă fi dus acolo."

Neobişnuita întâlnire cu episcopul Valdespino, *allamahul* Syed al-Fadl şi futurologul Edmond Kirsch îi bântuise gândurile trei zile.

Ajuns acasă, intră direct în grădină şi descuie micul *házikó* – o căsuţă care-i servea drept birou şi sanctuar intim.

Singura încăpere era mărginită de rafturi înalte, ale căror poliţe se aplecau sub greutatea cărţilor religioase. Köves se duse spre birou şi se aşeză, privind încruntat harababura din faţa lui.

„Dacă mi-ar vedea cineva biroul săptămâna asta, ar crede că mi-am pierdut minţile."

Şase tomuri religioase obscure zăceau împrăştiate pe suprafaţa de lucru, acoperite cu post-ituri. Dincolo de ele, fixate pe suporturi din lemn, se aflau trei volume groase – versiunile în ebraică, în aramaică şi în engleză ale Torei, toate deschise la aceeaşi carte.

Geneza.

La început...

Firește, Köves putea recita pe de rost cartea Creaţiei în fiecare dintre cele trei limbi, iar în mod normal ar fi citit comentarii academice asupra Zoharului sau teorii cabaliste de cosmologie avansată. Faptul că un savant de nivelul lui studia Geneza era echivalent cu alegerea lui Einstein de a reînvăţa aritmetica din şcoala primară. Şi totuşi, asta făcuse rabinul toată săptămâna: agenda de pe biroul lui părea potopită de un torent de notiţe mâzgălite în grabă, atât de neîngrijit, încât chiar şi lui îi era greu să le descifreze.

„Parcă m-aş fi transformat într-un smintit."

Rabi Köves începuse cu Tora – povestea Creaţiei în viziunea evreilor şi a creştinilor deopotrivă. *La început, Dumnezeu a făcut cerul şi pământul.* Apoi îşi îndreptase atenţia asupra textelor aplicative ale Talmudului, recitind explicaţiile rabinice cu privire la *Ma'aseh Bereshit* – actul Creaţiei. După aceea, apelase la Midrash, analizând comentariile diverşilor exegeţi care încercaseră să lămurească presupusele contradicţii din mitul tradiţional al Creaţiei. Iar în cele din urmă, se cufundase în misticismul cabalist al Zoharului, în care Dumnezeul imposibil de cunoscut se manifesta sub forma celor zece *sefirot*, sau dimensiuni, dispuse de-a lungul unor canale numite Arborele Vieţii şi din care se născuseră patru universuri distincte.

Complexitatea absconsă a credinţelor din iudaism i se păruse întotdeauna reconfortantă – un memento de la Dumnezeu cu privire la

faptul că omul nu fusese făcut pentru a înțelege absolut totul. Și totuși, după ce urmărise prezentarea lui Edmond Kirsch și analizase simplitatea și claritatea descoperirii lui, avea senzația că-și petrecuse ultimele trei zile examinând o serie de contradicții desuete. La un moment dat, obosit, lăsase deoparte textele străvechi și ieșise la o plimbare lungă pe malul Dunării, pentru a-și limpezi gândurile.

Până la urmă, Rabi Köves începuse să accepte un adevăr dureros: activitatea lui Kirsch avea să aibă, într-adevăr, consecințe devastatoare pentru credincioși. Ceea ce descoperise el contrazicea surprinzător aproape fiece doctrină religioasă acceptată, și o făcea într-un mod deconcertant de simplu și de convingător.

„Nu pot să uit ultima imagine", își spuse Köves, amintindu-și tulburătorul final al prezentării pe care ei trei o urmăriseră pe ecranul telefonului supradimensionat al lui Kirsch. Această știre va afecta omenirea întreagă, nu doar pe cei credincioși."

Oricum, deși își bătuse capul în ultimele zile, tot nu știa ce să facă în privința informației oferite de Kirsch. Și se îndoia că Valdespino și al-Fadl ajunseseră la o decizie clară. Cu două zile în urmă discutaseră toți trei la telefon, dar conversația nu se dovedise deloc productivă.

– Prieteni, începuse Valdespino, firește că prezentarea domnului Kirsch a fost îngrijorătoare... din multe puncte de vedere. L-am rugat să mă contacteze pentru a discuta problema în continuare, însă n-a reacționat. Iar acum cred că trebuie să luăm o decizie.

– Eu, unul, *am decis*, replicase al-Fadl. Nu putem să stăm și să așteptăm. Trebuie să preluăm controlul asupra acestei situații. Kirsch nutrește un dispreț vădit față de religie și-și va formula descoperirea în așa fel încât să prejudicieze cât mai profund viitorul credinței religioase. Trebuie să fim proactivi. Să facem *noi înșine* cunoscută descoperirea. Fără întârziere. Trebuie s-o prezentăm în lumina potrivită, în scopul de a-i atenua impactul și a o face cât mai inofensivă pentru cei care cred în existența lumii spirituale.

– Știu că am discutat despre un anunț public, intervenise Valdespino, însă, din păcate, nu-mi dau seama cum să formulăm o *asemenea* informație într-un mod inofensiv. Și mai e, oftase el, problema angajamentului pe care ni l-am luat în fața domnului Kirsch, de a-i păstra secretul.

– Adevărat, răspunsese al-Fadl, și eu sunt reticent în a-mi încălca angajamentul, însă cred că trebuie să alegem răul cel mai mic și să acționăm în numele unui bine cu valori mai înalte. *Toți* suntem atacați aici – musulmani, evrei, creștini, hinduși, toate religiile în egală măsură – și, ținând cont că adevărurile fundamentale pe care domnul Kirsch le subminează sunt comune tuturor religiilor noastre, avem obligația de a prezenta acest material într-o manieră în care să nu ne afecteze negativ comunitățile.

– Mă tem că n-avem nicio posibilitate în acest sens, replicase Valdespino. Dacă intenționăm să facem publică prezentarea lui Kirsch, singura abordare sustenabilă va fi să aruncăm o umbră de *îndoială* asupra descoperirii lui – să-l discreditățm înainte de a-și transmite mesajul.

– Pe Edmond Kirsch? întrebase mirat al-Fadl. Un om de știință strălucit care nu s-a înșelat niciodată, în nicio privință? N-am participat, oare, toți trei la aceeași întâlnire cu el? Prezentarea lui a fost foarte convingătoare.

– Nu mai concludentă decât cele ale unor vizionari ca Galilei, Bruno sau Copernic în epoca lor, oftase Valdespino. Religiile au mai trecut prin situații similare și înainte. N-avem de-a face cu nimic altceva decât cu știința care ne bate din nou la ușă.

– Dar la un nivel mult mai profund decât au făcut-o descoperirile din fizică și astronomie! exclamase al-Fadl. Kirsch amenință însuși *nucleul*... originile fundamentale ale întregii noastre credințe! Poți să citezi cât vrei din istorie, însă nu uita că, în ciuda eforturilor Vaticanului de a le închide gura unora ca Galilei, ideile lui științifice au avut, în cele din urmă, câștig de cauză. Iar cu Kirsch se va întâmpla la fel. N-avem cum să oprim ceea ce se va întâmpla.

O tăcere sobră se așternuse între ei.

– Poziția mea în această chestiune este una simplă, continuase Valdespino într-un târziu. Mi-aș dori ca Edmond Kirsch să nu fi făcut descoperirea aceea. Mă tem că nu suntem pregătiți să-i facem față. Și ceea ce-mi doresc în primul rând este ca informația respectivă să n-ajungă niciodată la lumina zilei. Concomitent, adăugase el după o pauză, cred că totul în lumea noastră se întâmplă în conformitate cu planurile lui Dumnezeu. Poate că, rugându-ne, Dumnezeu îi va vorbi domnului Kirsch și-l va convinge să-și reconsidere decizia de a-și aduce descoperirea la cunoștința publicului.

– Nu cred că domnul Kirsch este genul de om capabil să audă vocea Domnului, pufnise al-Fadl.

– Poate că nu, recunoscuse Valdespino. Dar miracole se întâmplă în fiecare zi.

– Cu tot respectul pe care ți-l port, dacă nu te vei ruga ca Domnul să-l trăsnească pe Kirsch de moarte înainte să-și poată anunța... replicase înfocat clericul musulman.

– Domnilor! îl întrerupsese Köves, încercând să detensioneze atmosfera. Nu trebuie să luăm o decizie pripită. Nu e nevoie să ajungem la un consens în această seară. Domnul Kirsch a precizat că va face anunțul abia peste o lună. Mi-aș permite să vă sugerez să meditățm individual la această situație și să discutăm din nou peste câteva zile. Cugetând astfel, poate că ni se va revela cea mai bună cale de urmat.

– Un sfat înțelept, conchisese Valdespino.

– Însă nu trebuie să așteptăm prea mult, îi prevenise al-Fadl. Să reluăm această conversație telefonică peste două zile.

– De acord. Putem lua atunci decizia finală.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă, așa că seara convenită pentru continuarea discuției sosise. Singur la biroul lui din *házikó*, rabinul Köves simțea o îngrijorare tot mai profundă. Ora stabilită pentru apelul programat trecuse deja de zece minute.

Într-un târziu, telefonul sună și el răspunse imediat.

– Alo, Rabi, se auzi glasul tulburat al episcopului Valdespino. Îmi cer scuze pentru întârziere. Mă tem că *allamahul* al-Fadl nu ni se va alătura în seara aceasta.

Oh?! exclamă Köves surprins. S-a întâmplat ceva?

– Nu știu. Toată ziua am încercat să-l contactez, dar pare să fi... *dispărut*. Niciunul dintre colegii lui n-are habar unde ar putea fi.

Pe Köves îl trecu un fior pe șira spinării.

– Îngrijorător!

– Într-adevăr. Sper că n-a pățit nimic. Din nefericire însă, veștile rele nu se opresc aici, adăugă episcopul și, după o pauză, reluă pe un ton și mai sumbru: Tocmai am aflat că Edmond Kirsch a organizat un eveniment în cadrul căruia își va face publică descoperirea... în seara asta.

– În seara asta?! Dar spunea c-o va face peste o *lună*!

Da, confirmă Valdespino. Însă a mințit.

CAPITOLUL 6

— Chiar în fața dumneavoastră, domnule profesor, veți vedea cea mai mare pictură din colecția muzeului nostru, deși puțini oaspeți o remarcă imediat, răsună în căștile lui Langdon vocea amicală a lui Winston.

Langdon privi spre cealaltă latură a foaierului, dar nu văzu altceva decât un perete din sticlă care dădea spre lagună.

– Îmi pare rău, însă cred că în privința asta mă alătur și eu majorității. Nu văd nicio pictură.

– Păi, este expusă într-un mod mai degrabă neconvențional, explică Winston râzând ușor. Pânza e așezată nu pe perete, ci pe *podea*.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama", reflectă Langdon, aplecându-și privirea și continuând să meargă, până când zări vastul tablou dreptunghiular de pe pardoseala din piatră.

Pictura uriașă era realizată într-o singură culoare – un câmp monocrom de un albastru intens – și spectatorii stăteau în jurul ei, uitându-se în jos de parcă ar fi privit în adâncul unui iaz.

– Piesa măsoară aproape cinci sute optzeci de metri pătrați, preciză Winston și Langdon calculă că era o suprafață de zece ori mai mare decât cea a primului său apartament din Cambridge. A fost realizată de Yves Klein și a devenit cunoscută printre admiratori ca *Piscina*.

Langdon se văzu nevoit să admită că profunzimea surprinzătoare a acelei nuanțe de albastru îi dădea senzația că ar putea plonja direct în pictură.

– Klein a inventat această culoare, numită International Klein Blue, și susține că profunzimea ei amintește de caracterul imaterial și nemărginit al viziunii lui utopice despre lume.

Winston citea dintr-un material pregătit anterior, își dădu seama Langdon.

– Yves Klein este cunoscut cel mai bine pentru picturile lui în albastru, însă e renumit și pentru o tulburătoare fotografie intitulată *Salt în neant*, care a stârnit o adevărată panică în 1960, când a fost dată publicității.

Langdon văzuse *Salt în neant* la Muzeul de Artă Modernă din New York. Fotografia era cu adevărat tulburătoare: înfățișa un bărbat bine îmbrăcat, aruncându-se de pe o clădire înaltă și plonjând spre asfalt. Imaginea era, de fapt, un truc fotografic – ingenios concepută și superb retușată cu ajutorul unei lame, cu mult înainte de apariția unor programe ca Photoshop.

– De asemenea, adăugă Winston, Klein a compus și piesa muzicală *Liniște monotonă*, în care orchestra simfonică redă o singură notă muzicală, un fa major, timp de douăzeci de minute.

– Și oamenii chiar o ascultă?

– Cu miile. Iar acea unică notă este doar prima mișcare simfonică. În cea de-a doua, membrii orchestrei stau nemișcați și interpretează „liniștea absolută" timp de alte douăzeci de minute.

– Glumești, nu-i așa?

– Deloc, vorbesc foarte serios. Ca să fiu echitabil, trebuie să spun că spectacolul n-a fost, probabil, chiar atât de plictisitor cum ar putea părea; pe scenă apăreau și trei femei dezbrăcate, acoperite cu vopsea albastră, care se rostogoleau pe pânze de desen uriașe.

Deși își devotase cea mai mare parte a carierei profesionale studiului artei, Langdon suferea din cauză că nu reușea să aprecieze și stilurile mai avangardiste ale lumii artistice. Atractivitatea artei moderne continua să rămână pentru el un mister.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect, Winston, însă trebuie să-ți spun că mi se pare deseori greu să-mi dau seama când ceva e „artă modernă" și când e, de fapt, doar o ciudățenie.

Răspunsul ghidului nu-l lămuri deloc.

– Păi, asta e, în fond, întrebarea, nu-i așa? În lumea dumneavoastră, a artei clasice, lucrările sunt apreciate pentru măiestria execuției, adică pentru talentul cu care artistul aplică tușele de penel sau cu care dăltuiește piatra. Dar în arta modernă, capodoperele sunt dictate mai degrabă de *ideea* de la baza lor decât de stilul execuției. Spre exemplu, oricine ar putea să compună cu ușurință o simfonie de patruzeci de minute în care să nu se audă altceva decât o singură notă muzicală și apoi liniște, însă Yves Klein a fost cel care a avut ideea.

– Just.

– Desigur, *Sculptura de ceață* de afară este un exemplu perfect de artă conceptuală. Artista a avut o *idee* – să monteze sub pod țevi perforate prin care să pompeze ceață deasupra lagunei –, dar *crearea* piesei a căzut în sarcina instalatorilor din zonă. Deși... continuă Winston după o scurtă pauză, eu, unul, îi dau artistei note foarte mari pentru faptul că și-a utilizat mediul de exprimare ca pe un cod.

– *Ceața* e un cod?!

– Da. Un tribut criptic adus arhitectului care a proiectat clădirea muzeului.

– Frank Gehry?

– Frank O. Gehry[1].

– Isteț!

În vreme ce Langdon se îndreptă spre ferestre, Winston își continuă explicațiile:

– Aveți de aici o altă perspectivă asupra păianjenului. Ați văzut-o pe *Maman* când ați venit?

Privind afară, peste lagună, Langdon zări uriașa sculptură înfățișând o văduvă-neagră.

– Da. Nu prea ai cum s-o ratezi.

– Sesizez din intonația dumneavoastră că nu sunteți un mare admirator al ei.

– Mă străduiesc să fiu. În calitatea mea de clasicist, mă simt aici mai curând ca peștele pe uscat.

---

[1] Joc de cuvinte pe baza inițialelor din numele arhitectului; în limba engleză, *fog* înseamnă ceață. (n.tr.)

– Interesant! Mi-aș fi închipuit că *dumneavoastră*, dintre toți oamenii, ați aprecia-o cel mai bine pe *Maman*. E un exemplu desăvârșit al noțiunii clasice de juxtapoziție. De fapt, poate veți dori chiar s-o folosiți în sala de curs, data viitoare când veți preda acest concept.

Langdon se uită la păianjen, însă nu văzu nimic care să-i dea dreptate lui Winston. Când vorbea în clasă despre juxtapoziție, el, unul, prefera să întrebuințeze exemple mai tradiționale.

– Cred totuși că voi rămâne la *David*.

– Da, Michelangelo continuă să fie standardul de aur, replică Winston cu un râs ușor, prin felul strălucit în care l-a înfățișat pe David într-un *contrapposto*[1] efeminat, ținând în mâna fără vlagă o praștie flască și sugerând astfel o vulnerabilitate feminină. Și totuși, privirea lui David transmite o fermitate letală, iar mușchii și tendoanele vizibile par încordate în anticiparea uciderii lui Goliat. Sculptura e în același timp delicată și funestă.

Comentariul lui Winston era impresionant, se gândi Langdon, dorindu-și ca și studenții lui să înțeleagă la fel de bine capodopera lui Michelangelo.

– *Maman* nu se deosebește deloc de *David*, continuă ghidul. Avem de-a face aici cu o juxtapoziție la fel de curajoasă a unor principii arhetipale opuse. În natură, văduva-neagră este o creatură înspăimântătoare – un prădător care-și prinde victimele în pânza pe care o țese și așa le ucide. În ciuda caracterului ei letal, iat-o înfățișată aici cu un sac de ouă, pregătindu-se să dea viață și fiind astfel deopotrivă prădător și progenitor – un trup puternic pe niște picioare imposibil de subțiri, ceea ce transmite deopotrivă forță și fragilitate. *Maman* ar putea fi un *David* al epocii moderne, dacă vreți.

– Nu vreau, replică Langdon zâmbind. Dar trebuie să recunosc că analiza ta mi-a dat de gândit.

– Bun, atunci permiteți-mi să vă mai arăt o piesă. Din întâmplare, una originală semnată Edmond Kirsch.

– Serios? N-am știut că Edmond e și artist.

– O să vă las pe dumneavoastră să apreciați acest lucru, râse Winston.

---

[1] Personajul lui Michelangelo își susține toată greutatea pe un singur picior, lăsându-l pe celălalt ușor îndoit. (n.red.)

Îndrumat de glasul din căști, Langdon lăsă ferestrele în spate și se îndreptă spre o nișă spațioasă, în care un grup de invitați stătea în fața unei plăci mari de lut uscat, prinsă pe perete. La prima vedere, placa îi amintea de un exponat dintr-un muzeu cu fosile. Însă cea de acolo nu conținea nicio fosilă. În schimb, avea adâncituri rudimentare, asemănătoare cu cele pe care le-ar face un copil desenând cu un băț în cimentul umed.

Spectatorii nu păreau deloc impresionați.

– Edmond a făcut asta? exclamă o femeie care-și injectase botox în buze și purta o capă de nurcă pe umeri. Nu pricep.

Profesorul din Langdon nu se putu stăpâni.

– De fapt, e ceva foarte ingenios, replică el. Până acum, este piesa mea preferată din acest muzeu.

Femeia se răsuci pe călcâie spre el și-l măsură cu o privire în care se citea o nuanță clară de dispreț.

– Nu, *serios!* Iluminați-mă, vă rog!

„M-aș bucura s-o pot face."

Langdon se apropie de seria de semne gravate brut pe suprafața lutului.

– În primul rând, începu el, Edmond a gravat acest simbol în lut ca un omagiu adus primului sistem de scriere din istoria omenirii, cuneiformele.

Femeia continuă să se uite la el, nu prea convinsă.

– Cele trei semne adânci din mijloc denotă cuvântul „pește" în asiriană, adăugă Langdon. E ceea ce se numește o pictogramă. Dacă priviți cu atenție, vă puteți imagina gura deschisă a peștelui spre dreapta și solzii triunghiulari de pe corpul lui.

Spectatorii își înclinară capetele, studiind lucrarea îndeaproape.

– Iar dacă vă uitați aici, continuă el arătând spre seria de adâncituri din stânga peștelui, veți vedea că Edmond a schițat urme de pași în mâl, *în urma* peștelui, pentru a reprezenta pasul evolutiv revoluționar al trecerii acestuia pe uscat.

Privitorii începură să încuviințeze din cap în semn de apreciere.

Și, în ultimul rând, asteriscul asimetric din dreapta — semnul pe care peștele pare să-l înghită — este unul dintre cele mai vechi simboluri din istorie, reprezentându-l pe Dumnezeu.

Femeia cu botox se întoarse spre el, încruntată.

– Adică peștele îl mănâncă pe Dumnezeu?

Așa ar părea. Este o versiune ludică a peștelui darwinian: evoluția care înghite religia, explică Langdon, ridicând din umeri. Așa cum spuneam, o lucrare isteață.

În vreme ce se îndepărta, auzi în urma lui mulțimea murmurând, iar în căști Winston izbucni în râs.

– Foarte amuzant, domnule profesor! Edmond ar fi apreciat expunerea dumneavoastră ad hoc. Nu sunt mulți cei care descifrează sensul acestei lucrări.

Păi, în asta constă profesia mea.

Da, și-mi dau seama de ce mi-a cerut domnul Kirsch să vă tratez ca pe un invitat cu totul special. De fapt, m-a rugat să vă arăt un lucru pe care niciunul dintre ceilalți oaspeți ai noștri din această seară nu-l va descoperi.

– Da? Și ce anume?

Vedeți culoarul acela blocat, în dreapta ferestrelor principale?

Langdon se uită în direcția indicată.

– Da.

Bun. Vă rog să-mi urmați instrucțiunile.

Nesigur, urmă pas cu pas indicațiile ghidului. Se îndreptă într-acolo și, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, se strecură printre stâlpișorii cordonului de protecție și intră pe culoar, neobservat. Lăsând în urmă mulțimea invitaților din foaier, străbătu cei zece metri până la o ușă metalică pe care era fixat un panou digital.

– Tastați aceste șase cifre, îi spuse Winston, dictându-i-le.

Langdon apăsă tastele și ușa scoase un clic.

Bun, domnule profesor. Vă rog să intrați.

Neștiind la ce să se aștepte, ezită o clipă și apoi, adunându-și gândurile, deschise ușa. Înăuntru domnea un întuneric aproape total.

– Voi aprinde eu luminile pentru dumneavoastră, îl înștiință Winston. Vă rog să intrați și să închideți ușa.

Langdon făcu un pas mic înăuntru, încercând să zărească ceva în întuneric. Închise ușa în urma lui și se auzi din nou același clic. Treptat, o lumină palidă începu să pâlpâie pe marginile încăperii, dezvăluind un incredibil spațiu cavernos - o unică incintă uriașă, ca un hangar pentru o flotilă de aeronave Boeing 747.

– Trei mii de metri pătrați, îi explică ghidul.

În comparație cu încăperea aceea, foaierul părea un pitic.

Pe măsură ce luminile deveneau mai intense, Langdon începu să distingă o serie de forme masive pe podea – șase sau șapte siluete neclare, aidoma unor dinozauri ierbivori ieșiți la păscut în noapte.

– Nu înțeleg la ce mă uit, spuse el.

– Se numește *Problema timpului*, răsună glasul lui Winston în căști. Este cea mai grea operă de artă din muzeu. Cântărește peste o mie de tone.

Langdon încă se străduia să înțeleagă.

– Și de ce doar eu mă aflu aici?

– Așa cum v-am zis, domnul Kirsch mi-a cerut să vă arăt dumneavoastră aceste obiecte extraordinare.

Luminile se aprinseseră la intensitatea maximă, inundând spațiul vast cu o strălucire diafană, în care Langdon nu putea face altceva decât să privească uluit scena din fața lui.

„Am ajuns într-un univers paralel."

CAPITOLUL 7

Amiralul Luis Ávila sosi la punctul de control la intrarea în muzeu și-și privi ceasul, asigurându-se că se încadrase în timp. „Perfect."

Îi prezentă Documento Nacional de Identidad angajatului care verifica pe un computer lista invitaților și pentru o clipă inima începu să-i bată mai repede când acesta nu-i găsi numele. În cele din urmă, îl identifică la baza listei – fusese adăugat în ultimul moment – și-i permise să intre.

„Exact așa cum mi-a promis Regentul." Cum anume reușise, asta Ávila n-o mai știa; se spunea că lista invitaților din seara aceea era impenetrabilă din punct de vedere informatic.

Își continuă drumul spre detectorul de metale, unde își puse telefonul mobil în tăviță. Apoi, cu o grijă extremă, scoase din buzunarul tunicii un rozariu neobișnuit de greu și-l așeză deasupra telefonului.

„Ușor, își spuse el. Foarte ușor."

Angajatul de la punctul de control îi făcu semn să pășească prin spațiul detectorului și trecu tăvița cu bunurile lui personale în partea cealaltă.

– *Que rosario tan bonito!* exclamă el, admirând rozariul metalic format dintr-un șirag rezistent de mărgele și un crucifix gros, cu marginile rotunjite. Ce rozariu frumos!

– *Gracias*, răspunse amiralul. Mulțumesc.

„Eu însumi l-am confecționat."

Apoi trecu fără probleme prin cadrul detectorului. Își luă din tăviță telefonul mobil și rozariul, punându-le cu gesturi ușoare la loc, în buzunar, și se îndreptă grăbit spre cel de-al doilea punct de control, unde primi un neobișnuit set de căști.

„N-am nevoie de un tur ghidat audio, reflectă el. Am o treabă de făcut."

Și traversând foaierul, lăsă discret setul de căști să cadă într-un coș de gunoi.

Inima îi bubuia în piept în vreme ce căuta din priviri un loc ferit în care să-l contacteze pe Regent și să-l anunțe că intrase fără niciun incident.

„Pentru Dumnezeu, țară și rege, își repetă el. Dar mai ales pentru Dumnezeu."

În aceeași clipă, în cea mai adâncă pustietate a deșertului de la granița Dubaiului, sub lumina Lunii, Syed al-Fadl, veneratul *allamah* de șaptezeci și opt de ani, își trăia ultimele clipe, târându-se pe nisipul rece. Mai departe de atât nu putea merge.

Pielea îi era arsă de soare și plină de bășici, iar gâtul atât de uscat, încât abia dacă mai răsufla. Nisipul răscolit de vânt îl orbise cu ore în urmă, și totuși, el încă se târa. La un moment dat i se păruse că aude huruit îndepărtat de ATV-uri, dar probabil că fusese doar șuierul vântului. Încrederea că Allah îl va salva îi pierise de mult. Vulturii nu-i mai dădeau târcoale din înaltul cerului; pășeau alături de el.

Spaniolul înalt care-i deturnase mașina cu o seară în urmă abia dacă rostise un cuvânt în timp ce o conducea, intrând adânc în inima deșertului. După o oră de drum, se oprise și-i ceruse să coboare, lăsându-l în întunericul nopții, fără apă și fără mâncare.

Răpitorul nu-i dăduse nicio sugestie cu privire la identitatea lui și nici nu-și explicase gestul în vreun fel. Singurul indiciu posibil pe care-l remarcase al-Fadl era un tatuaj ciudat în palma dreaptă a individului – un simbol pe care nu-l recunoscuse.

Ore întregi se împleticise *allamahul* prin nisip și strigase după ajutor, dar în zadar. Deshidratat și prăbușit în nisipul sufocant, simțind că inima îi cedează, își puse aceeași întrebare pe care și-o repetase de ceasuri bune: „Cine mă vrea, oare, mort?"

Un singur răspuns logic i se contura în minte, înfricoșător.

CAPITOLUL 8

Privirea lui Robert Langdon trecea automat de la o formă colosală la următoarea. Fiecare piesă era o foaie de tablă veche, înaltă, elegant curbată și apoi așezată precar pe muchie, într-un echilibru menit să creeze un perete independent. Acești pereți arcuiți și înalți de aproape cinci metri fuseseră torsionați în forme fluide, diferite – o panglică unduită, un cerc deschis, o spiră largă.

– *Problema timpului*, repetă Winston. Autorul este Richard Serra. Această utilizare a unor pereți nesusținuți dintr-un material atât de greu creează iluzia instabilității. În realitate însă, piesele sunt, toate, foarte stabile. Imaginați-vă o bancnotă de un dolar pe care o rulați în jurul unui creion. Când îndepărtați creionul, bancnota rulată stă foarte bine pe muchie, în picioare, susținută de propria geometrie.

Langdon se opri o clipă și privi cercul imens de lângă el. Metalul era oxidat, având o nuanță de aramă arsă și o textură brută, organică. Piesa sugera atât forță, cât și un delicat sentiment al echilibrului.

– Domnule profesor, ați observat că prima formă nu este complet închisă?

Continuând să pășească în jurul cercului, Langdon văzu că marginile zidului nu se uneau, ca atunci când un copil încearcă să deseneze un cerc, dar nu reușește să ajungă cu creionul în punctul din care a plecat.

– Această conexiune nerealizată creează un punct de intrare către care spectatorul este atras, pentru a explora spațiul negativ din interior.

„Asta în cazul în care spectatorul nu suferă de claustrofobie", comentă Langdon în gând și trecu repede mai departe.

– În mod similar, explică Winston, veți vedea în fața dumneavoastră trei panglici ondulate din oțel, aproximativ paralele și suficient de aproape unele de altele încât să formeze două tuneluri vălurite, cu o lungime de peste treizeci de metri. Piesa e intitulată *Șarpele*, iar tinerii noștri vizitatori sunt încântați să alerge prin ea. De fapt, dacă doi vizitatori așezați la capetele opuse ale tunelului rostesc ceva în șoaptă, se aud perfect, ca și când ar sta față în față.

– Remarcabil, Winston, însă îmi poți explica, te rog, de ce ți-a cerut Edmond să-mi arăți această galerie?

„Știe că nu pricep chestiile astea."

– Piesa pe care m-a rugat să v-o arăt în mod special se numește *Spirala torsionată* și se află în față, în colțul din dreapta.

Langdon se uită într-acolo. „Cea care pare să fie la un kilometru distanță?"

– Da, o văd.

– Splendid. Să ne apropiem de ea, da?

Aruncând o privire scurtă în jur, Langdon se îndreptă spre spirala îndepărtată, în timp ce Winston continua să vorbească.

– Am auzit, domnule profesor, că Edmond Kirsch este un fervent admirator al activității dumneavoastră – mai cu seamă al ideilor despre interacțiunile între diversele tradiții religioase în decursul istoriei și evoluțiile lor reflectate în artă. Din multe puncte de vedere, domeniul teoriei jocurilor și al calculului predictiv în care s-a specializat Edmond este similar, prin faptul că analizează dezvoltarea diverselor sisteme și prognozează evoluția lor în timp.

– Și evident că se pricepe foarte bine. La urma urmei, nu degeaba e supranumit un Nostradamus al epocii moderne.

– Așa este. Deși comparația e oarecum jignitoare după părerea mea.

– De ce? Nostradamus este cel mai cunoscut prezicător din istorie.

– Nu vreau să vă contrazic, domnule profesor, dar Nostradamus a scris aproape o mie de catrene criptic formulate, care, în decurs de patru secole, au fost interpretate în mod creativ de diverse persoane superstițioase ce încercau să găsească un sens acolo unde nu exista niciunul... în orice domeniu, de la al Doilea Război Mondial la moartea prințesei Diana și atacurile de la World Trade Center. E o absurditate crasă. Edmond Kirsch, pe de altă parte, a publicat un număr restrâns de predicții bine

definite care s-au adeverit într-un interval de timp foarte scurt sistemul de cloud computing, vehiculele fără șofer, cipurile computerizate cu numai cinci atomi. Nu, domnul Kirsch nu e Nostradamus.

„Îmi recunosc greșeala", își spuse Langdon. Se zvonea că Edmond Kirsch inspira o mare loialitate în rândul colaboratorilor lui și, după toate aparențele, Winston era unul dintre cei mai devotați discipoli ai săi.

– Și sunteți mulțumit de turul pe care vi-l ofer? întrebă acesta, schimbând subiectul.

– Foarte mulțumit. Felicitări lui Edmond pentru că a pus la punct această tehnologie de ghidare la distanță.

– Da, sistemul a fost un vis vechi al lui Edmond, care a petrecut enorm de mult timp și a cheltuit sume uriașe pentru a-l dezvolta în secret.

Serios? Tehnologia nu pare chiar atât de complicată. Trebuie să recunosc că, inițial, am fost sceptic, însă dumneata m-ai convins: a fost un dialog foarte interesant.

– E generos din partea dumneavoastră să afirmați asta și sper să nu stric totul mărturisindu-vă adevărul. Fiindcă mă tem că n-am fost complet sincer cu dumneavoastră.

– Nu înțeleg.

– În primul rând, numele meu real nu este Winston. Ci Art.

– Un ghid de muzeu pe nume *Art*? începu Langdon să râdă. Ei bine, nu te învinovățesc pentru că folosești un pseudonim. Îmi pare bine să te cunosc, Art.

În plus, când m-ați întrebat de ce nu vă însoțesc personal în turul prin muzeu, v-am răspuns corect că domnul Kirsch a dorit să limiteze numărul persoanelor din incintă. Dar acesta a fost un răspuns incomplet. Mai există un motiv pentru care vorbim prin intermediul căștilor, și nu față în față, explică ghidul și, după o pauză, adăugă: Sunt, de fapt, incapabil să mă mișc fizic.

– Oh, îmi pare rău! exclamă Langdon, imaginându-și-l pe Art într-un scaun cu rotile la un call center și regretă că ghidul se simțea jenat, nevoit fiind să-și explice situația.

– N-aveți de ce. Vă asigur că *picioarele* dumneavoastră ar arăta foarte ciudat pe trupul meu. Vedeți dumneavoastră, nu sunt deloc așa cum vă închipuiți.

Langdon rări pașii fără să vrea.

– Cum adică?

„Art" nu e, de fapt, atât un nume, cât o abreviere - prescurtarea de la „artificial", deși domnul Kirsch preferă termenul „sintetic", răspunse glasul și apoi se întrerupse o clipă, pe urmă continuă: Adevărul, domnule profesor, este că în seara aceasta ați interacționat cu un ghid sintetic. Un fel de computer.

Langdon se uită în jurul lui, neștiind ce să creadă.

– Ce-i asta, un soi de farsă?

– Nicidecum, domnule profesor. Sunt foarte serios. Edmond Kirsch a lucrat un deceniu și a cheltuit aproape un miliard de dolari pe cercetări în domeniul inteligenței sintetice, iar în seara aceasta dumneavoastră sunteți una dintre primele persoane care testează roadele eforturilor lui. Turul de astăzi v-a fost oferit de un ghid sintetic. Nu sunt o ființă omenească.

Lui Langdon îi era imposibil să creadă așa ceva. Dicția și gramatica ghidului erau perfecte și, cu excepția râsului ușor nefiresc, fusese un interlocutor cât se poate de elegant. În plus, dialogul lor abordase o gamă variată și nuanțată de subiecte.

„Cineva mă urmărește", își dădu el seama, cercetând pereții cu privirea, în căutarea camerelor video ascunse. Bănuia că fusese, fără voia și știința lui, inclus într-un act bizar de „artă experimentală" - un fel de teatru al absurdului strălucit pus în scenă. „Au făcut din mine un șoarece de laborator."

Nu sunt pe de-a-ntregul împăcat cu această situație, spuse el și ecoul glasului răsună în galeria pustie.

– Scuzele mele, replică Winston. E de înțeles. Așa cum am anticipat, informația aceasta vi se pare dificil de asimilat. Și îmi închipui că tocmai de aceea mi-a cerut Edmond să vă aduc aici, într-un spațiu ferit de ochii și urechile altora. Este o informație care nu le-a fost comunicată și celorlalți invitați.

Langdon scrută penumbra din jur, pentru a vedea dacă mai era cineva acolo.

– După cum știți, fără îndoială, continuă glasul ce părea neafectat de stinghereala lui Langdon, creierul omenesc este un sistem binar - sinapsele se aprind sau nu, sunt închise sau deschise, aidoma unui comutator. Ei bine, creierul are peste o sută de trilioane de comutatoare,

ceea ce înseamnă că fabricarea unui creier nu este atât o chestiune de tehnologie, cât mai degrabă una de anvergură.

Langdon abia dacă mai asculta. Începuse din nou să meargă, privind țintă semnul „Ieșire" cu o săgeată care arăta spre capătul îndepărtat al galeriei.

– Domnule profesor, îmi dau seama cât este de greu de crezut că sonoritatea omenească a glasului meu este, de fapt, artificial generată, însă vorbirea este, în realitate, partea cea mai ușoară. Chiar și un dispozitiv e-book de nouăzeci și nouă de dolari reușește să imite destul de bine vocea omenească. Iar Edmond a investit *miliarde*.

Langdon se opri brusc.

– Dacă ești un computer, spune-mi un lucru. Ce valoare a atins indicele Dow Jones Industrial Average în data de 24 august 1974?

– Ziua aceea era o sâmbătă, răspunse glasul aproape instantaneu. Prin urmare, piețele erau închise.

Langdon simți un fior. Alesese data aceea ca o capcană. Unul dintre efectele secundare ale memoriei lui eidetice era faptul că datele i se întipăreau pentru totdeauna în minte. În sâmbăta aceea fusese aniversarea celui mai bun prieten al lui, iar el încă își amintea petrecerea organizată la piscină în după-amiaza aceea. „Helena Wooley purta un costum de baie albastru."

– Oricum, continuă glasul imediat, cu o zi înainte, vineri, 23 august, indicele Dow Jones Industrial Average a închis la valoarea de 686,80, mai scăzută cu 17,83 puncte, deci cu o pierdere de 2,53 la sută.

Pentru o clipă, Langdon rămăsese mut.

– Nu mă deranjează să aștept, reluă glasul, dacă doriți să verificați datele pe smartphone. Deși nu voi putea să nu subliniez ironia situației.

– Dar... eu nu...

– Provocarea în privința inteligenței sintetice, reluă glasul al cărui vag accent britanic părea mai straniu decât oricând, nu este accesul rapid la date – care e chiar simplu de asigurat –, ci abilitatea de a înțelege modul în care datele sunt interconectate. Și la acest lucru mi se pare că dumneavoastră excelați, nu-i așa? Intercorelarea ideilor? Iată unul dintre motivele pentru care domnul Kirsch a dorit să-mi testeze abilitățile pe *dumneavoastră*.

– O testare? A mea?

– Nicidecum, replică glasul, din nou cu acel râs neființesc. O testare a *mea*. Ca să vadă dacă vă pot convinge că sunt o ființă omenească.

– Un test Turing.

– Exact.

Testul Turing, își aminti Langdon, era o verificare propusă de criptanalistul Alan Turing, pentru a evalua capacitatea unui aparat de a se comporta într-o manieră similară cu cea a unui om. În esență, un evaluator uman asculta conversația dintre o mașinărie și un om, iar dacă expertului îi era imposibil să distingă care din cei doi participanți era omul, se considera că mașinăria a trecut proba. Testul Turing fusese aplicat cu brio în 2014, la Societatea Regală din Londra, și de atunci tehnologia în domeniul inteligenței artificiale progresase într-un ritm fulgerător.

– Deocamdată, reluă glasul, niciunul dintre invitații noștri din această seară n-a bănuit absolut nimic. Toți trăiesc o experiență extraordinară.

– Stai puțin, adică *toată lumea* de aici vorbește cu un computer?

– Tehnic spus, toată lumea vorbește *cu mine*. Am capacitatea de a mă partiționa cu ușurință. Dumneavoastră îmi auziți vocea prestabilită – cea pe care o preferă Edmond –, dar ceilalți aud alte voci sau alte limbi. Pe baza profilului dumneavoastră ca intelectual american de sex masculin, mi-am ales pentru dialogul nostru accentul britanic implicit. Am anticipat că vă va inspira mai multă încredere decât, să spunem, o voce feminină tânără cu accent sudist.

„Chestia asta a sugerat cumva că aș fi șovin?"

Langdon își aminti de o înregistrare care circulase on-line cu câțiva ani în urmă: Michael Scherer, șeful de redacție al revistei *Time*, fusese contactat de un robot de telemarketing care păruse atât de omenesc, încât Scherer postase pe internet înregistrarea convorbirii telefonice, ca s-o asculte oricine.

„Asta se întâmpla cu câțiva ani în urmă", își dădu el seama. Știa că Edmond Kirsch era implicat de ani buni în cercetările privind inteligența artificială, fotografia lui apărând din când în când pe copertele unor reviste în care sublinia diversele progrese înregistrate. Și iată că vlăstarul lui, „Winston", era cea mai recentă capodoperă pe care o finalizase.

– Înțeleg că totul se petrece foarte rapid, adăugă glasul, însă domnul Kirsch mi-a cerut să vă arăt spirala aceasta, în fața căreia ne aflăm acum.

Cerința Domniei Sale a fost să intrați în spirală și să mergeți până în centrul ei.

Privind tunelul îngust și răsucit, Langdon simți cum i se contractă musculatura. „Asta să fie, oare, ideea lui de farsă adolescentină?"

– Poți să-mi spui, te rog, ce se află înăuntru? Nu sunt un mare amator al spațiilor închise.

– Interesant! N-am știut acest lucru despre dumneavoastră.

– Claustrofobia nu este o informație pe care o includ în CV-ul meu on-line, zise Langdon, încă incapabil să accepte ideea că discuta cu o mașinărie.

– Nu trebuie să vă fie teamă. Spațiul din centrul spiralei este destul de mare, iar domnul Kirsch a cerut clar să-i vedeți *centrul*. Dar înainte să intrați, Edmond vă roagă să vă scoateți căștile și să le lăsați aici, pe podea.

Langdon aruncă o privire spre structura masivă și ezită.

– Nu vii cu mine?

– Se pare că nu.

– Știi, toată chestia asta e foarte ciudată, și nu sunt tocmai...

– Domnule profesor, dat fiind că Edmond v-a adus până aici, la acest eveniment, mi se pare că n-ar fi un efort prea mare să faceți câțiva pași în interiorul acestei lucrări de artă. Copiii intră în ea în fiecare zi și supraviețuiesc toți.

Până atunci nu mai fusese niciodată mustrat de un computer – dacă asta era în realitate –, însă replica tăioasă avu efectul scontat. Langdon își scoase căștile și le așeză cu grijă pe podea, după care se întoarse spre deschiderea spiralei. Pereții înalți formau un fel de canion îngust care cotea, așa că nu mai vedeai nimic dincolo de un punct, în întuneric.

– Haide s-o facem și pe-asta, spuse el, adresându-se nimănui.

Trase aer adânc în piept și păși prin deschidere.

Tunelul cotea iar și iar, înaintând mai mult decât își închipuise, curbându-se tot mai în adânc, astfel că în scurt timp nu mai reuși să țină socoteala spirelor pe care le parcursese. Cu fiecare rotație în sensul acelor de ceasornic, tunelul se îngusta și umerii lui largi aproape că atingeau pereții. „Respiră, Robert!" Foile de tablă piezișe păreau gata să se prăbușească spre el în orice clipă și să-l strivească sub tonele de oțel.

„De ce fac, oare, chestia asta?"

Cu o clipă înainte să se întoarcă și să pornească înapoi, tunelul se sfârși brusc, lăsând în loc un amplu spațiu deschis. Așa cum i se spusese, incinta era mai mare decât se temuse. Ieși repede din tunel în încăperea vastă și răsuflă ușurat când văzu podeaua goală și pereții metalici înalți. Se întrebă din nou dacă nu cumva toată situația aceea era doar o complicată farsă copilărească.

O ușă se auzi undeva afară și pași grăbiți răsunară de dincolo de pereții verticali. Cineva intrase în galerie, pe ușa pe care o zărise. Pașii se apropiară de spirală și începură să urmeze drumul circular, devenind tot mai sonori cu fiecare spiră parcursă. Cineva intrase în tunel.

Se trase înapoi, cu privirea ațintită asupra deschiderii, în timp ce pașii continuau să se apropie. Ecoul lor răsuna tot mai tare, până când, brusc, un bărbat apăru în gura tunelului. Era scund, slab, cu tenul palid, ochii pătrunzători și un smoc de păr negru, ciufulit.

Îl privi încremenit câteva clipe și apoi, în sfârșit, un zâmbet larg i se întinse pe față.

– Marele Edmond Kirsch știe întotdeauna cum să-și facă intrarea!

– O singură șansă avem ca să facem o impresie bună, replică Edmond afabil. Mi-a fost dor de tine, Robert. Îți mulțumesc pentru că ai venit.

Cei doi bărbați se îmbrățișară cu afecțiune. Bătându-și amical vechiul prieten pe spate, Langdon constată că Edmond pierduse în greutate.

– Ai slăbit!

– Am devenit vegan, răspunse Kirsch. E mai ușor așa decât să mergi la sală.

– Ei bine, mă bucur să te văd, izbucni în râs Langdon. Și, ca de obicei, mă faci să mă simt îmbrăcat la patru ace.

– Cine, eu? exclamă Kirsch uitându-se în jos, la blugii lui negri, tricoul alb și jacheta de motociclist cu fermoar pe lateral. Chestiile astea-s de designer!

– Și șlapii albi sunt de designer?

– Șlapi!? Ăștia sunt creați de Salvatore Ferragamo!

– Și-mi închipui că au costat mai mult decât întreaga mea ținută.

Edmond se apropie și-i examină eticheta sacoului.

– Păi, replică el zâmbind, ai un frac chiar drăguț. Dar n-ai fost prea departe de adevăr.

Trebuie să-ți mărturisesc, Edmond, că amicul tău sintetic, Winston... e foarte deconcertant.

– Incredibil, nu-i așa? zâmbi larg Kirsch. Nici n-o să-ți vină să crezi ce-am reușit anul ăsta în domeniul inteligenței artificiale progrese uluitoare! Am dezvoltat câteva noi tehnologii care conferă mașinilor capacități de soluționare a problemelor și de autocontrol cu totul ieșite din comun. Winston nu este încă definitivat, însă pe zi ce trece devine tot mai perfecționat.

Langdon remarcă ridurile adânci care apăruseră în ultimul an în jurul ochilor cu priviri tinerești ai prietenului său. Kirsch părea istovit.

Edmond, vrei să-mi spui pentru ce m-ai adus aici?

În Bilbao? Sau în spirala lui Richard Serra?

Haide să începem cu spirala. Doar *știi* că sufăr de claustrofobie!

– Exact. În seara asta am de gând să scot oamenii din zona lor de confort, declară Edmond cu un zâmbet afectat.

– Specialitatea ta dintotdeauna!

– În plus, trebuia să-ți vorbesc și nu voiam să fiu văzut înainte de spectacol.

– Fiindcă vedetele rock nu coboară niciodată în public înainte de concert?

– Corect! glumi Edmond. Vedetele rock apar pe scenă ca prin magie, într-un nor de fum.

Deasupra lor, luminile dădură să se stingă și se aprinseră din nou. Kirsch se uită la ceasul de la încheietură, apoi ridică privirea spre Langdon, cu o expresie dintr-odată serioasă.

Robert, nu mai avem mult timp. Seara asta este pentru mine un prilej epocal. De fapt, va fi o ocazie importantă pentru întreaga omenire.

Langdon simți brusc un val de adrenalină.

– Recent am făcut o descoperire științifică, una cu implicații colosale, continuă Edmond. Aproape nimeni în lume nu știe încă despre ea, iar în seara asta – în foarte scurt timp – mă voi adresa în direct lumii întregi și voi anunța ce am descoperit.

– Nu știu ce să zic. Pare ceva extraordinar.

Robert, adăugă Kirsch pe un ton scăzut și neobișnuit de încordat, înainte să fac publică informația aceasta, am nevoie de sfatul tău. Mă tem că viața mea depinde de el.

CAPITOLUL 9

În spirală se lăsase tăcerea.

„...am nevoie de sfatul tău. Mă tem că viața mea depinde de el."

Cuvintele lui Kirsch pluteau încă în aer. În ochii prietenului său, Langdon citea îngrijorare.

– Edmond, ce se întâmplă? Ești bine?

Luminile din plafon pâlpâiră din nou, dar Kirsch le ignoră.

– Anul care a trecut a fost unul remarcabil pentru mine, continuă el în șoaptă. Am lucrat singur la un proiect important, unul care a dus la o descoperire senzațională.

– Pare ceva grozav.

Kirsch încuviință.

– Chiar este, și nu pot descrie în cuvinte cât de emoționat sunt s-o împărtășesc în seara asta lumii întregi. Fiindcă va atrage după sine o schimbare de paradigmă semnificativă. Nu exagerez dacă-ți spun că va avea repercusiuni la nivelul revoluției coperniciene.

Pentru o clipă, Langdon crezu că prietenul lui glumește, însă expresia din ochii lui Edmond continua să fie cât se poate de serioasă.

„Copernic?!" Modestia nu fusese niciodată una dintre trăsăturile definitorii ale fostului său student, dar afirmația lui părea să frizeze absurdul. Nicolaus Copernic era părintele teoriei heliocentrice – ideea conform căreia planetele se rotesc în jurul Soarelui – și aceasta declanșase în secolul al XVI-lea o adevărată revoluție științifică, distrugând din temelii vechea doctrină a Bisericii, care susținea că omenirea se afla în centrul universului creat de Dumnezeu. Descoperirea lui Copernic a continuat să fie condamnată de autoritățile ecleziastice încă trei secole, însă răul pentru Biserică fusese făcut deja și lumea n-a mai fost niciodată la fel.

– Îmi dau seama că ești sceptic, spuse Edmond. Ar fi fost mai bine să mă compar cu Darwin?

– Ar fi fost același lucru, surâse Langdon.

– Bun, atunci spune-mi, te rog, care sunt cele două întrebări fundamentale pe care și le-a pus omenirea în întreaga sa istorie?

Robert se gândi o clipă.

– Ei bine, probabil „Cum a început totul?" și „De unde venim?"

– Exact. Iar cea de-a doua întrebare decurge, de fapt, din prima. Nu „De unde venim"..., ci...

– Încotro ne îndreptăm?

– Da! Iată cele două enigme aflate la baza întregii experiențe omenești. De unde venim? Și încotro ne îndreptăm? *Creația* și *destinul* omenesc. Două mistere universale. Robert, adăugă Edmond cu o privire pătrunzătoare, descoperirea mea... răspunde clar la ambele întrebări.

Langdon cântări în minte cuvintele prietenului său și implicațiile lor amețitoare.

– Nu știu... n-am idee ce să zic.

– Nu trebuie să zici nimic. Sper că vom avea timp să discutăm pe îndelete după prezentarea din această seară, dar deocamdată vreau să vorbesc cu tine despre latura întunecată a descoperirii, despre potențialele ei *efecte negative*.

– Crezi că vor exista repercusiuni?

– Fără îndoială. Oferind răspuns la aceste întrebări, m-am poziționat într-un conflict deschis cu principii spirituale vechi de secole. Creația și destinul omului sunt două chestiuni care se încadrează în mod tradițional în sfera credinței religioase. Sunt un intrus în ea, iar marilor religii ale lumii nu le va plăcea ce voi avea de spus.

– Interesant! De asta m-ai chestionat anul trecut două ore încheiate, la prânzul acela din Boston?

– Da. Poate că-ți amintești ce ți-am garantat atunci – că știința va spulbera miturile religioase încă din decursul vieții noastre.

Langdon încuviință. „Ar fi și greu de uitat!" Cutezanța afirmației lui i se întipărise în minte cuvânt cu cuvânt.

– Îmi amintesc. Și ți-am zis că religia a supraviețuit timp de milenii progreselor științifice, că a avut un rol important în societate și că, deși poate că va evolua, de murit nu va muri niciodată.

– Exact. Tot atunci ți-am mărturisit că mi-am găsit scopul în viață – acela de a folosi adevărurile științifice pentru a distruge miturile religiei.

– Da, cuvinte mari.

– Și m-ai contrazis, Robert. Ai susținut că, ori de câte ori voi găsi un „adevăr științific" care contrazice sau subminează principiile religioase, să discut despre el cu un *erudit* din domeniul religiei, în speranța că poate îmi voi da seama că știința și religia încearcă de multe ori să spună aceeași poveste folosind două limbaje diferite.

– Îmi aduc aminte. Specialiștii lumii științifice și cei din domeniul spiritual utilizează deseori un vocabular diferit pentru a descrie exact aceleași mistere ale universului. Iar conflictele au frecvent la bază chestiuni de semantică, nu de substanță.

– Ei bine, ți-am urmat sfatul. M-am consultat cu lideri spirituali în privința ultimei mele descoperiri.

– Și?

– Cunoști ceva despre Parlamentul Mondial al Religiilor?

– Sigur că da.

Langdon era un mare admirator al asiduității cu care organizația încerca să promoveze dialogul interconfesional.

– Întâmplarea face ca Parlamentul să-și fi organizat anul ăsta lucrările chiar lângă Barcelona, cam la o oră distanță de locuința mea, la abația Montserrat.

„Un loc spectaculos", chibzui Langdon, care vizitase sanctuarul din vârf de munte cu mulți ani în urmă.

– Când am auzit că reuniunea avea loc chiar în săptămâna în care intenționam să fac marele anunț... nu știu, am...

– Te-ai întrebat dacă n-ar putea fi un semn de la Dumnezeu?

– Cam așa ceva, începu Kirsch să râdă. Și i-am contactat.

– Ai vorbit în fața *întregului* Parlament? întrebă Langdon impresionat.

– Nu! Era mult prea periculos. Nu voiam ca informația să se afle înainte s-o anunț eu însumi, așa că am stabilit să mă întâlnesc doar cu trei dintre ei – cu câte un reprezentant al creștinismului, iudaismului și islamismului. Întrunirea a fost una privată, în biblioteca abației.

– Mă mir că te-au primit *în* bibliotecă! exclamă Langdon surprins. Am auzit că locul e sacrosanct.

– Le-am spus că trebuia să ne vedem într-un loc sigur, fără telefoane, fără camere foto sau video, fără să fim deranjați. Și m-au dus în bibliotecă.

Înainte să le dezvălui ceva, i-am rugat să jure că vor păstra secretul. Și au acceptat. Până în prezent, ei sunt singurii oameni din lume care știu ceva despre descoperirea mea.

– Fascinant! Și cum au reacționat când le-ai spus?

Kirsch își plecă privirea, stânjenit.

– Cred că n-am abordat problema foarte bine. Mă știi bine, Robert, când sunt pasionat de ceva, diplomația nu e punctul meu forte.

– Da, am citit că ți-ar prinde bine puțină școală în domeniul tactului, râse Langdon, apoi reflectă: „La fel ca lui Steve Jobs și altor genii vizionare".

– Și cum sunt deschis din fire, franc, le-am dezvăluit, pur și simplu, adevărul, chiar de la început: că am considerat întotdeauna religia o formă de amăgire în masă și că, în calitatea mea de om de știință, mi se pare dificil să accept faptul că miliarde de oameni inteligenți apelează la credință pentru a-și găsi alinarea și drumul în viață. Când m-au întrebat de ce mă consult cu niște persoane pentru care, după toate aparențele, am prea puțin respect, le-am răspuns că mă aflam acolo pentru a vedea cum vor reacționa ei la descoperirea mea, ca să pot înțelege cât de cât cum va fi ea primită de masele de credincioși când o voi face publică.

– Diplomat ca întotdeauna! comentă Langdon. Tu *chiar* știi că sinceritatea nu e întotdeauna cea mai bună politică?

Opiniile mele despre religie sunt larg cunoscute, dădu Kirsch din mână a lehamite. Am crezut că-mi vor aprecia onestitatea. Însă, mă rog, după asta le-am prezentat activitatea mea, explicându-le în detaliu ce am descoperit și cum va schimba asta totul. Mi-am scos chiar și telefonul mobil și le-am arătat un clip video care, recunosc, e oarecum șocant. Și au rămas fără grai.

– *Ceva* trebuie să fi spus! replică Langdon, tot mai curios să afle ce descoperise Kirsch.

– Speram să discutăm, însă clericul creștin le-a impus celorlalți doi să tacă înainte să apuce ei să rostească vreun cuvânt. Mi-a cerut să-mi reconsider ideea de a face publică informația și l-am asigurat că mă voi mai gândi timp de o lună.

– Dar ai de gând s-o anunți public *în seara asta*.

– Da. Le-am precizat că voi amâna câteva săptămâni, ca să nu intre în panică sau să încerce să mă oprească.

– Și când vor afla despre prezentarea de diseară?

– Nu vor fi foarte încântați. *Unul* dintre ei, mai ales, răspunse Kirsch privind drept în ochii fostului său profesor. Cel care a organizat întâlnirea a fost episcopul Antonio Valdespino. Îl cunoști?

– De la Madrid? se crispă Langdon.

– Exact.

„Probabil n-a fost publicul ideal pentru ateismul lui Edmond." Valdespino era o personalitate marcantă a Bisericii Catolice din Spania, recunoscut pentru opiniile lui profund conservatoare și influența puternică asupra regelui.

– A găzduit lucrările Parlamentului în acest an, explică Edmond, și deci cu el am discutat despre organizarea întâlnirii. S-a oferit să participe și l-am rugat să invite și reprezentanți ai islamismului și iudaismului.

Luminile din plafon păliră din nou. Kirsch oftă adânc și reluă, cu o voce și mai scăzută:

– Robert, am vrut să vorbesc cu tine înainte de prezentare fiindcă am nevoie de sfatul tău. Trebuie să-ți știu părerea despre episcopul Valdespino: este un om periculos?

– Periculos? Din ce punct de vedere?

– Ceea ce i-am arătat constituie o amenințare pentru lumea lui și aș vrea să-ți cunosc opinia: consideri că e un pericol fizic pentru mine?

Langdon clătină din cap.

– Nu, imposibil. Nu știu ce i-ai spus, dar Valdespino este un susținător important al catolicismului spaniol și, datorită relațiilor lui cu familia regală spaniolă, este extrem de *influent*... Însă e preot, nu un ucigaș plătit. Arma lui e puterea politică. Poate că va rosti o predică împotriva ta, dar îmi este foarte greu să cred că riști să fii în vreun pericol fizic din partea lui.

Kirsch nu părea convins.

– Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat la mine când am plecat de la Montserrat.

– Ai stat în biblioteca sacrosanctă a mănăstirii și i-ai spus unui episcop că întregul lui sistem de credințe religioase este iluzoriu! exclamă Langdon. La ce te-ai fi așteptat – să-ți ofere un ceai cu prăjiturele?

– Nu, însă nici să-mi lase un mesaj de amenințare în căsuța vocală după întâlnire.

– Episcopul Valdespino ți-a telefonat?

Kirsch duse mâna la buzunarul jachetei și scoase un smartphone de dimensiuni neobișnuite. Avea o carcasă de un turcoaz aprins, decorată cu

un model hexagonal pe care Langdon îl recunoscu imediat ca fiind celebrul tipar mozaicat conceput de arhitectul catalan Antoni Gaudí.

– Ascultă aici, îl îndemnă Edmond apăsând câteva taste și întinzându-i telefonul.

Vocea unui bărbat în vârstă răsună răspicat în difuzor, pe un ton grav și sever:

Domnule Kirsch, sunt episcopul Antonio Valdespino. După cum știți, consider întâlnirea noastră din această dimineață profund îngrijorătoare – așa cum o estimează și cei doi colegi ai mei. Vă rog să mă sunați imediat pentru a discuta problema în continuare și a vă avertiza încă o dată cu privire la pericolele pe care le presupune dezvăluirea publică a acestei informații. Dacă nu-mi veți telefona, este bine să știți că mă voi gândi împreună cu colegii mei la ideea unui anunț anticipat prin care să comunicăm descoperirea dumneavoastră, s-o reformulăm, s-o discreditățm și să încercăm să contracarăm prejudiciile incalculabile pe care sunteți gata să le aduceți lumii întregi... prejudicii pe care este evident că nu le anticipați. Aștept apelul dumneavoastră și vă sfătuiesc să nu-mi puneți răbdarea la încercare.

Cu aceste cuvinte se încheia mesajul.

Tonul agresiv al episcopului îl surprinse, trebuia să recunoască asta, dar mesajul din căsuța vocală nu-l înspăimântă, ci mai degrabă îi spori curiozitatea cu privire la apropiatul anunț al lui Edmond.

– Și ce i-ai răspuns?

– Nimic, replică Edmond, punându-și telefonul la loc, în buzunar. Mi s-a părut o falsă amenințare. Eram sigur că vor vrea să *ascundă* informația mea, nu s-o anunțe ei înșiși. În plus, știam că neașteptata programare a prezentării din seara asta îi va lua prin surprindere, așa că nu m-am temut că mi-o vor lua înainte. Însă acum... nu știu, ceva în tonul vocii lui... nu-mi dă pace.

– Ți-e teamă că ai putea fi în pericol *aici*? În seara asta?

– Nu, nu. Lista invitaților a fost strict controlată, iar clădirea are un sistem de securitate excelent. Mai mult mă îngrijorează ce se va întâmpla după ce voi face anunțul.

Brusc, Edmond păru să regrete că deschisese subiectul, așa că adăugă:

– Dar e o copilărie. Tracul dinaintea reprezentației. Voiam doar să aflu ce-ți spune intuiția.

Langdon își studie prietenul cu o îngrijorare crescândă: acesta părea neobișnuit de palid și de tulburat.

– Instinctul îmi spune că Valdespino nu te-ar pune niciodată în pericol, oricât de tare l-ai înfuria.

Luminile scăzură din nou, de data aceasta mai insistent.

– Bun, îți mulțumesc, zise Kirsch uitându-se la ceas. Trebuie să plec, totuși ne putem întâlni mai târziu? Sunt unele aspecte ale descoperirii pe care aș vrea să le discutăm împreună.

– Firește.

Perfect. Situația va fi destul de haotică după prezentare, așa că vom avea nevoie de un loc retras în care să ne refugiem și să vorbim, explică Edmond, scoțând o carte de vizită și scriind ceva pe spatele ei. După anunț, ia un taxi și dă-i șoferului cartea asta de vizită. Orice taximetrist local va ști unde să te ducă.

Și-i întinse cartonașul. Langdon se aștepta să vadă adresa unui hotel sau a vreunui restaurant, însă pe spatele dreptunghiului din carton era scris ceva ce semăna mai degrabă cu un cifru.

BIO-EC346

– Scuză-mă, să-i dau *asta* șoferului de taxi?

– Da, și el va ști unde să meargă. Le voi spune agenților de securitate de acolo să te aștepte și voi veni și eu cât mai repede posibil.

„Agenților de securitate?" Langdon se încruntă, întrebându-se în sinea lui dacă BIO-EC346 o fi numele vreunui club științific secret.

– E un cod dezamăgitor de simplu, prietene, adăugă Edmond și-i făcu scurt cu ochiul. Pentru tine n-ar trebui să fie o problemă să-l descifrezi. Și, apropo, ca să nu fii luat prin surprindere, vei avea și *tu* un rol în anunțul meu din seara asta.

– Ce fel de rol?

– Stai liniștit! Nu va trebui să faci nimic.

Și cu asta, Edmond Kirsch se îndreptă spre ieșirea din spirală.

– Trebuie să fug în culise, dar Winston îți va fi în continuare ghid.

În prag se opri, se întoarse și adăugă:

– Ne vedem după eveniment. Și să sperăm că ai dreptate în privința lui Valdespino.

– Edmond, liniștește-te! Concentrează-te pe prezentarea ta. Nu te paște niciun pericol din partea clericilor.

Kirsch nu părea însă convins.

– S-ar putea să-ți schimbi părerea, Robert, când vei afla ce am de spus.

CAPITOLUL 10

Sediul arhidiocezei romano-catolice a Madridului - Catedral de la Almudena – este o biserică robustă în stil neoclasic, situată lângă Palatul Regal. Construită pe locul unei vechi moschei, numele ei provine din arăbescul *al-mudayana*, care înseamnă „citadelă".

Conform legendei, atunci când a recucerit Madridul din mâinile musulmanilor, în 1083, regele Alfonso al VI-lea al Leonului și Castiliei a devenit obsedat de găsirea unei prețioase icoane pierdute a Fecioarei Maria, care fusese îngropată în zidurile citadelei, pentru a fi protejată. Nereușind să dea de relicvă, Alfonso s-a rugat atât de intens, încât o porțiune a zidului citadelei a explodat și s-a prăbușit, lăsând la vedere icoana din interior, încă luminată de candelele aprinse alături de care fusese zidită cu secole în urmă.

În prezent, Fecioara din Almudena este ocrotitoarea Madridului și mii de pelerini și turiști deopotrivă vin la Catedrala Almudena pentru privilegiul de a se ruga în fața reprezentării ei. Locul spectaculos în care e amplasat lăcașul – în piața Palatului Regal – îi sporește atractivitatea, datorită posibilității de a zări vreun membru al Casei Regale ieșind sau intrând în Palat.

În acea seară, în adâncul catedralei, un tânăr diacon străbătea în fugă nava, cuprins de panică.

„Unde o fi episcopul Valdespino?! Slujba e pe cale să înceapă!"

De zeci de ani, episcopul Antonio Valdespino era preotul oficiant și administratorul catedralei. Vechi prieten și consilier spiritual al regelui, adept fervent și declarat al tradiționalismului, era reticent în privința modernizării. Oricât ar părea de incredibil, prelatul de optzeci și trei de

ani încă avea lanțuri la glezne în Săptămâna Mare și se alătura mulțimilor de credincioși care purtau icoanele în procesiune pe străzile orașului.

„Valdespino n-ar întârzia niciodată la liturghie."

Cu numai douăzeci de minute în urmă, în sacristie, diaconul îl ajutase să-și îmbrace veșmintele ceremoniale, ca de obicei. Abia ce terminaseră, când episcopul primise un mesaj scris și, fără un cuvânt, ieșise în grabă.

„Unde s-o fi dus?"

După ce căutase în altar, în sacristie și chiar în încăperea personală a episcopului, diaconul străbătea în fugă coridorul spre sectorul administrativ al catedralei, ca să verifice și în biroul lui Valdespino. În depărtare auzi orga răsunând.

„Începe imnul procesional!"

Se opri scurt în fața biroului particular al episcopului, uimit să zărească o dâră de lumină pe sub ușa închisă. „Aici era?!"

Ciocăni discret în ușă.

– *¿Excelencia Reverendísima?* Sfinția Voastră?

Niciun răspuns.

Bătând mai tare, strigă:

– *¡¿Su Excelencia?!*

Tot nimic.

Îngrijorat pentru sănătatea bătrânului, diaconul apăsă clanța și deschise ușa.

– *¡Cielos!* aproape că exclamă el, privind în interior. Doamne!

Episcopul Valdespino ședea la biroul din lemn de mahon, privind în monitorul unui laptop. Avea încă pe cap mitra, sfita îi era ghemuită sub el, iar cârja episcopală și-o rezemase neceremonios de perete.

Diaconul își drese glasul.

– *La santa misa está...* Sfânta Liturghie este...

– *Preparada*, îl întrerupse prelatul, fără a-și lua privirea de la monitor. *Padre Derida me sustituye.*

Tânărul diacon îl privi uluit. „Părintele Derida îi ține locul?" Era cu totul neobișnuit ca un simplu preot să oficieze slujba de sâmbătă seara.

– *¡Vete ya!* se răsti Valdespino, tot fără a-și ridica privirea. *Y cierra la puerta!*

Speriat, tânărul făcu așa cum i se spusese, retrăgându-se imediat și închizând ușa în urma lui.

Îndreptându-se în grabă spre orgă, se întrebă la ce s-o fi uitând episcopul atât de absorbit, încât să se lase distras de la îndatoririle sale față de Domnul.

În același moment, amiralul Ávila se strecura prin mulțimea tot mai deasă din foaierul Muzeului Guggenheim, privindu-i nedumerit pe invitații care, vorbeau în transmițătoarele căștilor; se pare, se gândi el, că ghidul audio avea forma unui dialog.

Și se bucură că-și aruncase dispozitivul.

„Fără diversiuni în seara asta."

Își verifică ceasul și privi spre ascensoare. Erau deja asaltate de invitații care se îndreptau spre etaj, unde avea să se desfășoare principalul eveniment al serii, așa că Ávila optă pentru scări. Urcând, simți același fior de incredulitate pe care-l încercase cu o seară în urmă. „Chiar am devenit o persoană capabilă să ucidă?" Sufletele fără de Dumnezeu care-i răpiseră soția și copilul îl transformaseră. „Acțiunile mele sunt autorizate de o instanță mai înaltă, își reaminti el. Există justețe în ceea ce fac."

Când ajunse la primul palier, privirea îi fu atrasă de o femeie de pe un podium suspendat din apropiere. „Cea mai recentă celebritate a Spaniei", constată el, privind spre cunoscuta frumusețe.

Femeia purta o rochie albă, mulată pe corp, cu o dungă neagră în diagonală care-i traversa pieptul cu eleganță. Silueta zveltă, părul negru bogat, alura grațioasă – totul era superb, iar Ávila observă că nu era singurul care o privea.

Pe lângă ocheadele admirative ale celorlalți invitați, femeia în alb era urmărită îndeaproape de doi agenți de securitate arătoși. Bărbații se mișcau cu încrederea precaută a unor pantere și purtau blazere albastre pe care erau brodate embleme și inițialele GR de mari dimensiuni.

Deși prezența lor nu-l mira, Ávila simți cum i se accelerează pulsul când îi văzu. Ca fost membru al forțelor armate spaniole, știa foarte bine ce semnificau inițialele. Cu siguranță, agenții erau înarmați și la fel de bine pregătiți ca orice alte gărzi de corp.

„Dacă ei sunt prezenți aici, atunci trebuie să-mi iau toate măsurile de precauție", reflectă el.

– Hei! răsună o voce masculină imediat în spatele lui.

Ávila se întoarse. Un ins rubicond, în smoching și cu o pălărie de cowboy pe cap îi zâmbea larg.

Grozav costum! exclamă omul, arătând spre uniforma lui. Cum ai făcut rost de așa ceva?

Ávila se holbă la cowboy și pumnii i se încleștară involuntar. „Printr-o viață întreagă de muncă și sacrificiu", replică el în sinea lui.

– *No hablo inglés*, răspunse Ávila cu glas tare, ridicând din umeri, și continuă să urce scările. Nu vorbesc engleza.

La etajul al doilea intră pe un coridor lung și urmă semnele grafice până la o toaletă din capătul îndepărtat. Tocmai se pregătea să intre, când luminile din muzeu pâlpâiră – primul semnal care-i îndemna pe invitați să se îndrepte spre etaj, pentru a urmări prezentarea.

Deschise ușa toaletei pustii, intră în ultima cabină și se încuie înăuntru. Rămas singur, simți demonii familiari încercând să iasă la suprafață în mintea lui, amenințând să-l tragă după ei înapoi, în abis.

„Cinci ani, și amintirile încă mă bântuie."

Furios, alungă fantomele trecutului și scoase rozariul din buzunar. Cu mișcări ușoare, îl prinse de cuierul fixat pe ușă, admirând măiestria lucrăturii în vreme ce crucifixul și mărgelele se legănau încet în fața lui. Credincioșii s-ar îngrozi, probabil, la gândul că cineva poate pângări rozariul creând un asemenea obiect. Totuși, el primise asigurările Regentului că, în momente disperate, era permis un anumit nivel de flexibilitate în privința regulilor mântuirii.

„Când cauza este una sfântă, îi spusese Regentul, iertarea din partea lui Dumnezeu este garantată."

Pe lângă izbăvirea sufletească, i se garantase și protecția trupească. Ávila își privi tatuajul din palmă.

La fel ca anticul *crismón*[1] al lui Iisus, și acesta era un simbol format exclusiv din litere. Și-l făcuse singur cu trei zile în urmă, folosind un ac și cerneală ferică, exact așa cum fusese învățat, iar locul încă era roșu și sensibil. Dacă va fi prins, îl asigurase Regentul, va fi suficient să-și arate palma celor care l-ar fi capturat și în numai câteva ore avea să fie liber.

„Deținem cele mai înalte poziții în guvern", subliniase el.

Ávila le testase deja extraordinara influență, pe care o simțea ca pe un fel de mantie de protecție în jurul lui. „Încă există oameni care urmează vechile căi." Amiralul spera ca într-o zi să se alăture și el acelei elite, dar pentru moment era onorat să joace un rol simplu, oricare ar fi fost acela.

În singurătatea toaletei, își scoase telefonul mobil și formă numărul securizat care-i fusese comunicat.

Vocea de la celălalt capăt răspunse de la primul apel.

– *¿Sí?* Alo?

– *Estoy en posición*, spuse Ávila, așteptând ultimele instrucțiuni. Sunt pe poziție.

– *Bien. Tendrás una sola oportunidad. Aprovecharla será crucial.* Bine, replică Regentul. N-ai decât o șansă. E crucial să n-o ratezi.

[1] Monograma lui Iisus, un simbol creștin timpuriu, format din primele două litere ale numelui Hristos în limba greacă. (n.tr.)

CAPITOLUL 11

La treizeci de kilometri de zgârie-norii opulenți ai Dubaiului, de insulele sale artificiale și de vilele celebrităților se înalță pe coastă orașul Sharjah, capitala culturală islamic-ultraconservatoare a Emiratelor Arabe Unite.

Cu cele peste șase sute de moschei și cele mai bune universități din regiune, orașul este un centru al spiritualității și învățământului – poziție proeminentă susținută de imensele rezerve de petrol și de un conducător care pune educația supușilor lui mai presus de orice altceva.

În acea seară, familia veneratului *allamah* din Sharjah, Syed al-Fadl, se reunise într-un cadru intim pentru a se reculege. În loc să rostească tradiționala *tahaj-jud*, rugăciunea de seară, rudele *allamahului* se rugaseră pentru întoarcerea printre ele a iubitului lor tată, soț și unchi, care dispăruse fără urmă cu o zi înainte.

Presa locală tocmai anunțase că unul dintre colegii lui Syed declarase că, deși o fire stăpânită în mod obișnuit, clericul păruse „ciudat de agitat" în urmă cu două zile, când se întorsese de la lucrările Parlamentului Mondial al Religiilor. În plus, adăugase colegul, îl surprinsese fără să vrea angajat într-o dispută telefonică neobișnuit de aprinsă, la scurt timp după ce revenise în țară. Discuția avusese loc în engleză și prin urmare colegul nu înțelesese nimic din ea, însă putea jura că-l auzise pe *allamah* rostind în mod repetat același nume.

Edmond Kirsch.

CAPITOLUL 12

Gândurile roiau în mintea lui Langdon în vreme ce se îndrepta spre ieșirea din spirală. Discuția cu Kirsch fusese pe cât de incitantă, pe atât de alarmantă. Indiferent dacă afirmațiile lui erau sau nu exagerate, fără îndoială că *ceva* descoperise, ceva despre care credea că va provoca o schimbare de paradigmă la nivel mondial.

„O descoperire la fel de importantă ca ideile inovatoare ale lui Copernic?!"

Era puțin ametit când ieși, în sfârșit, din sculptura spiralată. Își recuperă căștile de pe podea și vorbi în transmițătoare.

– Winston? Alo!

Cu un clic slab, ghidul computerizat cu accent britanic se făcu din nou auzit.

Vă salut, domnule profesor. Da, sunt încă aici. Domnul Kirsch mi-a cerut să vă conduc la ascensorul de serviciu, fiindcă timpul rămas e prea scurt ca să ne întoarcem în foaier. De asemenea, s-a gândit că veți aprecia dimensiunile mult mai mari ale liftului de serviciu.

– Drăguț din partea lui. Știe că sufăr de claustrofobie.

– Iar acum știu și eu. Și nu voi uita.

Îndrumat de Winston, Langdon ieși pe o ușă laterală și ajunse pe un culoar din ciment. Așa cum i se spusese, cabina ascensorului era uriașă, în mod evident menită să transporte lucrări de artă de dimensiuni mari.

– Ultimul buton, îi precizâ Winston când Langdon păși înăuntru. Etajul al treilea.

Când ajunse la destinație și coborî, auzi din nou glasul jovial al ghidului:

– La dreapta. Vom trece prin galeria din stânga dumneavoastră. Este cea mai scurtă cale spre aulă.

Traversă apoi o vastă galerie în care erau expuse câteva creații artistice bizare: un tun din oțel care trăgea spre un perete alb cu ghiulele cleioase din ceară roșie, o canoe din plasă de sârmă care, evident, n-avea cum să plutească și un oraș miniatural construit din blocuri de metal șlefuit. Aproape de ieșirea din galerie se opri o clipă, uluit, în fața unei piese masive care domina spațiul din jur.

„Gata, e oficial, se gândi el. Am găsit cel mai bizar exponat din muzeu."

Răspândiți pe lățimea întregii săli, numeroși lupi din cherestea erau dispuși în poziții dinamice. Alergau într-un șir lung spre cealaltă latură a galeriei, unde făceau un salt înalt în aer și se izbeau violent de un perete din sticlă transparentă, după care se prăbușeau morți.

– Se numește *Drept înainte*, îi explică Winston fără să fie întrebat. Nouăzeci și nouă de lupi năpustindu-se orbește într-un zid, pentru a simboliza mentalitatea de turmă – lipsa de curaj în a devia de la normă.

Langdon sesiză imediat ironia simbolismului. „Bănuiesc că Edmond va devia dramatic de la normă în seara asta."

– Și acum, dacă vă veți continua drumul drept în față, adăugă ghidul, veți vedea ieșirea în stânga acelei piese rombice viu colorate. Artistul este unul dintre favoriții lui Edmond.

Zărind pictura în nuanțe aprinse, Langdon recunoscu imediat culorile primare, liniile curbe caracteristice și ochiul părând să plutească în spațiu. „Joan Miró". Întotdeauna îi plăcuseră lucrările cu aer jucăuș ale celebrului artist barcelonez, pe care le considera un fel de combinație între o carte de colorat pentru copii și un vitraliu suprarealist.

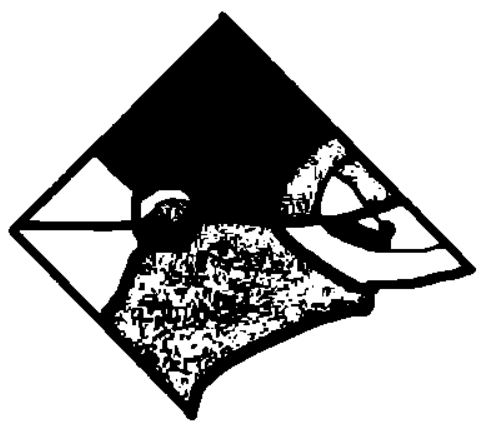

Dar când se apropie de pictură, se opri brusc, surprins că suprafața ei era perfect netedă, fără tușe de penel vizibile.

– E o *reproducere*?!

– Nu, e originalul, răspunse Winston.

Langdon se uită mai îndeaproape. Era evident că lucrarea fusese printată la o imprimantă cu format mare.

– Winston, ăsta e un *print*. Nici măcar nu e pe pânză!

– Eu nu lucrez pe pânză. Creez artă virtuală, apoi Edmond o printează.

– Stai puțin! exclamă el nevenindu-i să creadă. Piesa asta e *a ta*?

– Da, am încercat să imit stilul lui Joan Miró.

– Observ asta. Ba chiar ai și *semnat-o* – Miró.

– Ba nu, îl corectă Winston. Uitați-vă mai bine. E semnată *Miro* – fără accent. În spaniolă, cuvântul *miro* înseamnă „privesc".

„Isteț", recunoscu Langdon în sinea lui, admirând ochiul în stil Miró care privea spre spectator din mijlocul lucrării.

– Edmond mi-a cerut să-mi fac un autoportret, și asta a ieșit.

„Ăsta e autoportretul tău? reflectă mirat Langdon și scrută încă o dată seria de linii curbe inegale. Probabil că ești un computer foarte ciudat la înfățișare."

Citise nu de mult despre încercările entuziaste ale lui Edmond de a învăța computerele să creeze artă algoritmică – altfel spus, artă generată de programe informatice extrem de complexe. Activitatea lui ridica însă o întrebare dificilă: atunci când un computer creează artă, cine e, de fapt, artistul – mașinăria sau programatorul? O expoziție de artă algoritmică de cel mai înalt nivel organizată recent la MIT conferise o nouă și delicată temă de discuție în cadrul cursului de discipline umaniste de la Harvard: „Arta este, oare, cea care ne face umani?"

– În plus, compun și muzică, declară Winston. Să-l rugați pe Edmond să interpreteze câteva piese pentru dumneavoastră mai târziu, dacă sunteți curios să le ascultați. Deocamdată însă, trebuie să vă grăbiți. Prezentarea va începe în curând.

Ieșind din galerie, Langdon ajunse pe o pasarelă care traversa foaierul la înălțime. În capătul îndepărtat al sălii, ghizii îi așteptau la ascensoare pe cei câțiva invitați întârziați, îndrumându-i în direcția lui, spre ușa din față.

– Programul acestei seri va debuta în câteva minute, reluă Winston. Vedeți deja intrarea în aulă?

Da. E chiar în față.

Perfect. Încă un lucru. Când veți intra, veți vedea coșurile în care se depun căștile audio. Edmond a cerut ca dumneavoastră să *nu* predați dispozitivul. În acest fel, după prezentare vă voi dirija spre ieșirea din spate a muzeului, ca să evitați aglomerația și să găsiți ușor un taxi.

Langdon își aminti ciudatele litere și cifre pe care le notase Kirsch pe spatele cărții de vizită, pentru șoferul de taxi.

Winston, Edmond n-a scris altceva decât „BIO-EC346" și a zis că e un cod dezamăgitor de simplu.

V-a spus adevărul, replică ghidul grăbit. Și acum, domnule profesor, programul e pe cale să înceapă. Sper ca prezentarea domnului Kirsch să vă facă plăcere și aștept cu nerăbdare să vă fiu de folos și după aceea.

Cu un clic scurt, conexiunea se închise.

Langdon se îndreptă spre sală, își scoase căștile și le puse în buzunarul sacoului, pe urmă se grăbi să intre în aulă odată cu ultimii invitați, înainte ca ușile să se închidă în urma lui.

Și de această dată, spațiul în care se afla era altfel decât s-ar fi așteptat.

„Stăm în picioare pe durata prezentării?"

Își închipuise că lumea se va strânge într-o aulă cu fotolii confortabile pentru a asculta anunțul lui Edmond, dar sutele de persoane prezente stăteau în picioare, înghesuite în spațiul îngust al unei galerii cu pereți vopsiți în alb. În încăpere nu se vedeau nici scaune, nici opere de artă, ci doar un podium lângă zidul din spate, alături de un ecrad LCD pe care scria:

Programul live începe în: 2 minute și 7 secunde

Străbătut de un val de adrenalină, trecu la cel de-al doilea rând scris pe ecran, pe care se văzu nevoit să-l citească de două ori:

Participanți la distanță: 1 953 694

„Două milioane de oameni?!"

Kirsch îi spusese că anunțul va fi transmis în direct, însă numărul i se părea incredibil, iar cifra de pe telescriptor continua să crească la fiecare secundă.

Un zâmbet îi apăru pe față. Fostul lui student se întrecuse pe sine însuși. Și întrebarea care se punea în acel moment era clară: ce intenționa Edmond să anunțe?

CAPITOLUL 13

În deșertul care se întindea sub razele Lunii la est de Dubai, un ATV Sand Viper 1 100 luă o curbă strânsă la stânga și opri brusc, într-un nor de nisip care se învolbură în lumina farurilor. Adolescentul aflat la ghidon își smulse ochelarii de protecție și se uită la forma pe care aproape că o călcase sub roți. Îngrijorat, coborî din mașina de teren și se apropie de mogâldeața întunecată.

Într-adevăr, nu se înșelase. Scăldat în lumina farurilor, cu fața în jos pe nisip, zăcea nemișcat un trup omenesc.

– *Marhaba!* strigă băiatul. Hei!

Niciun răspuns.

După haine – un *thawb* larg și tradiționala tocă tunisiană –, tânărul își dădu seama că era un bărbat, unul vânjos și bine hrănit. Urmele lui de pași fuseseră de mult șterse de vânt, la fel ca eventualele dâre de anvelope care ar fi putut sugera cum ajunsese omul atât de departe în mijlocul deșertului.

– *Marhaba!* repetă băiatul.

Nimic.

Neștiind ce altceva să facă, întinse vârful piciorului și-l înghionti ușor în coaste. Deși trupul bărbatului era durduliu, carnea părea dură, întărită, deja uscată de vânt și de soare.

Evident, mort.

Băiatul se aplecă, puse mâna pe umărul victimei și o întoarse cu fața în sus. Ochii lipsiți de viață priveau țintă spre cer. Barba și obrajii îi erau mânjiți de nisip, însă chiar și așa, murdar, omul avea un aer prietenos, familiar s-ar putea spune, ca un bunic sau ca unchiul preferat.

Huruitul altor câteva ATV-uri construite special pentru zone cu nisip răsună în apropiere și prietenii băiatului își făcură apariția, ca să se asigure că nu pățise nimic. Vehiculele ajunseră pe culmea dunei și alunecară apoi la vale.

Se opriră toți, își scoaseră căștile și ochelarii și se strânseră în jurul priveliștii macabre a cadavrului uscat de soare. Unul dintre tineri începu să vorbească, surescitat: îl recunoscuse pe cel mort ca fiind celebrul *allamah* Syed al-Fadl, un lider religios care susținea din când în când câte o prelegere la universitate.

– *Matha Alayna 'an naf'al?* întrebă el cu glas tare. Și acum, ce să facem?

Băieții rămaseră tăcuți, strânși în jurul cadavrului. Pe urmă reacționară întocmai altor adolescenți din lumea întreagă. Își scoaseră telefoanele mobile și începură să facă fotografii, ca să le trimită prietenilor SMS-uri.

CAPITOLUL 14

Înghesuit între ceilalți invitați strânși în jurul podiumului, Robert Langdon privea uluit cum cifrele de pe ecranul LCD creșteau constant.

Participanți la distanță: 2 527 664

În spațiul aglomerat răsuna un zumzet continuu, glasurile sutelor de invitați fremătând de nerăbdare, în vreme ce unii dintre ei făceau câte o fotografie de ultim moment sau postau pe Twitter despre locul în care se aflau.

Un tehnician urcă pe podium și bătu cu un deget în microfon.

Doamnelor și domnilor, v-am rugat deja să închideți telefoanele mobile. Începând cu acest moment, vom bloca toate comunicațiile Wi-Fi și semnalele de telefonie mobilă pe întreaga durată a evenimentului.

Mulți dintre cei prezenți care încă vorbeau la telefon constatară brusc că nu mai aveau semnal. Aruncară în jur priviri stupefiate, de parcă tocmai fuseseră martori ai unei miraculoase tehnologii kirschiene capabile să întrerupă ca prin magie orice legătură cu lumea exterioară.

„Cinci sute de dolari cheltuiți la un magazin cu produse electronice", reflectă Langdon. De fapt, el era unul dintre cei câțiva profesori de la Harvard care foloseau dispozitive portabile de blocare a semnalului de telefonie mobilă, pentru ca sălile lor de curs să devină „zone moarte" și studenții să nu-și întrebuințeze telefoanele mobile pe durata cursurilor.

Un cameraman își ocupă locul și îndreptă spre podium camera video masivă pe care o ținea pe umăr. Luminile din sală păliră.

Pe ecranul LCD scria în acel moment:

Programul live începe în: 38 de secunde
Participanți la distanță: 2 857 914

Langdon continua să privească stupefiat telescriptorul: cifrele păreau să crească mai rapid decât datoria externă a Statelor Unite. Îi era aproape imposibil să creadă că aproape trei milioane de oameni aflați în casele lor urmăreau transmisia în direct din acea sală.

– Treizeci de secunde, anunță tehnicianul vorbind încet la microfon.

O ușă îngustă se deschise pe peretele din spatele podiumului și în aulă se așternu imediat tăcerea, toți invitații așteptând nerăbdători să-l vadă pe marele Edmond Kirsch.

Dar Edmond nu-și făcu apariția.

Ușa rămase deschisă aproape zece secunde.

În cele din urmă, o femeie elegantă se ivi în cadrul ei și înaintă spre podium. Era superbă – înaltă și zveltă, cu păr lung, negru, învești mântată într-o rochie albă mulată, cu o dungă neagră în diagonală. Se opri în fața microfonului, îl potrivi, trase adânc aer în piept și le oferi spectatorilor un surâs îngăduitor, așteptând ca secundele să se scurgă.

Programul live începe în: 10 secunde

Femeia închise ochii pentru o clipă, ca pentru a-și aduna gândurile, apoi îi deschise – o întruchipare a siguranței de sine.

Cameramanul ridică cinci degete în aer.

„Patru, trei, doi..."

În sală se așternu o liniște deplină. Femeia ridică privirea spre camera video. Pe ecranul LCD, în locul telescriptorului apăru chipul prezentatoarei. Ea își îndreptă ochii pătrunzători spre public, îndepărtându-și cu un gest lejer o șuviță de păr de pe obrazul măsliniu.

– Bună seara, începu ea, vorbind pe un ton cultivat și catifelat, cu un ușor accent spaniol. Numele meu este Ambra Vidal.

Un neobișnuit ropot de aplauze izbucni în aulă; evident, mulți dintre cei prezenți o cunoșteau.

¡Felicidades! strigă cineva. Felicitări!

Femeia roși, iar Langdon își dădu seama că toți ceilalți știau ceva în plus față de el.

– Doamnelor și domnilor, continuă tânăra, sunt de cinci ani directoarea Muzeului Guggenheim din Bilbao și mă aflu aici, în această seară, pentru a vă ura bun venit la un eveniment cu totul deosebit, prezidat de un om cu adevărat remarcabil.

Mulțimea aplaudă entuziasmată, iar Langdon îi urmă exemplul.

– Edmond Kirsch nu este doar un sponsor generos al acestui muzeu, ci ne-a devenit un foarte bun prieten. A fost un privilegiu, și, totodată, o înaltă onoare pentru mine să colaborez atât de strâns cu Domnia Sa în ultimele luni, pentru a pregăti împreună evenimentul din seara asta. Am verificat cu puțin timp în urmă și rețelele de socializare freamătă în lumea întreagă! Așa cum mulți dintre dumneavoastră au aflat deja, Edmond Kirsch intenționează să anunțe curând o importantă descoperire științifică – una care, consideră Domnia Sa, va rămâne pentru totdeauna în memoria colectivă ca fiind cea mai mare contribuție a sa la binele omenirii.

Murmure pline de emoție se ridicară din rândurile spectatorilor. Femeia în alb surâse afabil.

– Firește, l-am rugat pe Edmond să-mi spună măcar *mie* ce anume a descoperit, dar a refuzat să-mi ofere chiar și cel mai mărunt indiciu.

Râsetele din sală fură urmate de alte aplauze.

– Evenimentul din această seară, continuă ea, va fi prezentat în engleză – limba maternă a domnului Kirsch –, însă pentru aceia dintre dumneavoastră care ne urmăriți on-line, asigurăm traducerea în timp real în peste douăzeci de limbi străine.

Imaginea de pe ecranul LCD dispăru pentru o clipă, apoi Ambra adăugă:

– Și dacă se mai îndoia cineva de aplombul lui Edmond, iată comunicatul de presă transmis automat cu cincisprezece minute în urmă rețelelor sociale din lumea întreagă.

Langdon întoarse privirea spre ecran.

În această seară: Live. Ora 20.00 CEST[1]
Futurologul Edmond Kirsch va anunța o descoperire care va schimba pentru totdeauna lumea științifică.

[1] Central European Summer Time – Ora de vară a Europei Centrale. (n.red.)

„Deci așa obții o audiență de trei milioane de persoane în numai câteva minute", se gândi Langdon.

Îndreptându-și din nou atenția spre podium, observă două persoane pe care nu le remarcase până atunci – doi agenți de securitate cu chipurile împietrite, care stăteau în poziție de drepți lângă peretele lateral, scrutând mulțimea. Reuși să distingă cu surprindere inițialele brodate pe blazerele lor albastre.

„*Guardia Real?!* Ce caută aici Garda Regală?"

Era greu de crezut că în public s-ar fi aflat membri ai familiei regale; catolici fervenți fiind, ar fi evitat, fără îndoială, orice asociere cu un ateu precum Edmond Kirsch.

Spania fiind monarhie parlamentară, regele deținea puteri limitate în stat, dar se bucura de o influență covârșitoare în inimile și în mințile supușilor lui. Pentru milioane de spanioli, coroana constituia și în prezent un simbol al bogatei tradiții întruchipate de *los reyes católicos* și de trecutul glorios al țării lor. Palatul Regal din Madrid continua să fie același jalon al spiritualității, un monument închinat unei îndelungate istorii de credință religioasă nestrămutată.

Langdon știa ce se spunea în Spania: „Parlamentul conduce, însă regele *domnește*". Vreme de secole, toți monarhii spanioli fuseseră catolici profund evlavioși, de orientare conservatoare. Iar cel actual nu făcea excepție, știa Langdon, care citise despre fermele lui convingeri religioase și despre valorile de tip conservator în care credea.

În ultimele luni circulaseră zvonuri despre sănătatea precară și despre iminentul sfârșit al vârstnicului monarh, țara pregătindu-se deja pentru accederea la putere a unicului său fiu, Julián. Dacă era să dai crezare mass media, prințul Julián era un fel de cantitate neglijabilă, trăind toată viața în umbra părintelui său, iar populația se întreba ce fel de conducător avea să fie.

„Oare prințul Julían a trimis Garda Regală ca să țină sub observație evenimentul organizat de Edmond?"

Gândul lui Langdon zbură la mesajul din căsuța vocală trimis de episcopul Valdespino pe telefonul mobil al lui Kirsch. Dar în ciuda tonului amenințător din mesaj, atmosfera din sală era una destinsă, entuziastă și sigură. Își aminti ce-i spusese Edmond despre măsurile stricte de securitate din acea seară, așa că poate Garda Regală constituia

un plus de protecție menită să asigure desfășurarea în bune condiții a evenimentului.

– Aceia dintre dumneavoastră care sunt familiarizați cu flerul dramatic al lui Edmond Kirsch, continuă Ambra Vidal, știu bine că el n-ar intenționa să ne țină mult timp în această încăpere anostă. Dincolo de ușile acelea, adăugă ea făcând un semn spre o ușă dublă din celălalt capăt al sălii, Edmond Kirsch a construit un „spațiu experimental" în care își va susține prezentarea multimedia dinamică din seara aceasta. Complet computerizată, prezentarea va fi transmisă în direct în lumea întreagă. Evenimentul pe care-l veți urmări, precizã ea verificându-și ceasul din aur de la încheietură, a fost minuțios coregrafiat, iar Edmond m-a rugat să vă conduc pe toți înăuntru, pentru a putea începe exact la ora opt și cincisprezece minute, adică peste numai câteva momente. Vă rog deci, doamnelor și domnilor, să poftiți înăuntru; astfel vom vedea cu toții ce ne-a pregătit extraordinarul Edmond Kirsch.

La un semn al ei, ușile duble se deschiseră.

Langdon privi dincolo de ele, așteptându-se să vadă o altă galerie. Avu însă parte de o altă surpriză. În spatele ușilor deschise părea să se afle un tunel adânc, cufundat în întuneric.

Amiralul Ávila rămase în spate în timp ce în jurul lui mulțimea începu să se îndrepte surescitată spre culoarul luminat difuz. Privind înăuntru, constată cu mulțumire că, dincolo de intrare, spațiul era întunecat. Obscuritatea avea să-i ușureze mult misiunea.

Atingând rozariul din buzunar, își puse ordine în gânduri și repetă detaliile pe care le primise cu numai câteva minute în urmă.

„Coordonarea va fi esențială."

CAPITOLUL 15

Construit dintr-o țesătură neagră întinsă pe arcade de susținere, tunelul era lat de aproape șase metri și urca spre stânga, într-o pantă lină. Podeaua era acoperită cu un covor gros, negru, singura sursă de lumină fiind două benzi cu leduri dispuse în partea de jos a pereților.

– Pantofii, vă rog, șopti un ghid. Sunteți toți rugați să vă scoateți încălțămintea și s-o țineți în mână.

Langdon își descălță pantofii eleganți de lac, lăsându-și picioarele încălțate în șosete să se afunde în covorul moale. Imediat simți cum i se relaxează trupul, în mod instinctiv. Pretutindeni în jur se auziră suspine de încântare.

Înaintă o vreme pe culoar, până când îi văzu, în sfârșit, capătul – o perdea neagră în dreptul căreia invitații erau întâmpinați de ghizi; fiecare primea din partea acestora ceea ce părea să fie un prosop de plajă gros, după care era poftit să treacă dincolo de draperie.

În tunel, murmurele anticipative încetaseră și se așternuse liniștea. Când ajunse la perdea, Langdon primi o bucată de pânză împăturită; nu era un prosop, așa cum crezuse, ci un mic pled moale, cu o pernă cusută la un capăt. Mulțumindu-i ghidului, dădu perdeaua la o parte și păși în spatele ei.

Pentru a doua oară în seara aceea, încremeni locului fără să vrea. Deși n-ar fi putut spune ce-și închipuise că se afla dincolo de draperie, în mod cert nu s-ar fi așteptat la ceea ce vedea în acel moment în fața lui.

„Suntem... afară?"

Stătea la marginea unui câmp vast. Deasupra se întindea un cer ametitor, plin de stele, iar în depărtare, Luna ca o seceră se ridica pe boltă

de după un arțar singuratic. Greieri cântau și o adiere caldă îi mângâia obrajii. În aer plutea mireasma ierbii proaspăt cosite de sub picioarele lui.

– Domnule, șopti un ghid care-l prinse ușor de braț și-l îndemnă să pășească pe câmp. Vă rog să vă găsiți un loc aici, pe iarbă. Întindeți-vă pe pled și bucurați-vă de spectacol.

Făcu și el câțiva pași alături de alți invitați, la fel de nedumeriți; cei mai mulți dintre ei își aleseseră deja un loc pe iarbă și-și întinseseră păturile. Pajiștea îngrijit tunsă era aproximativ de mărimea unui teren de hochei, mărginită pe toate laturile de arbori, păiuș și papură, care foșneau ușor în adierea vântului.

Abia după câteva momente conștientiză că totul era o iluzie – o extraordinară operă de artă.

„Suntem în interiorul unui sofisticat planetariu", își spuse, impresionat de impecabila atenție acordată tuturor detaliilor.

Cerul plin de stele de deasupra era o proiecție, la fel ca Luna, ca norii răzleți și dealurile molcome care mărgineau orizontul. Copacii și plantele fremătânde erau însă acolo – ori imitații extrem de reușite, ori o mică pădure de plante vii, în ghivece ascunse. Acel nebulos perimetru verde ascundea ingenios marginile încăperii, dând impresia unui mediu natural.

Se lăsă pe vine și pipăi iarba: era moale și părea reală, dar era complet uscată. Citise despre noile tipuri de gazon sintetic care izbuteau să înșele chiar și ochiul sportivilor profesioniști, însă Kirsch se întrecuse pe sine și crease un sol ușor inegal, cu mici dâmburi și vâlcele, ca o pajiște reală.

Își aminti de momentul în care simțurile îl înșelaseră pentru prima oară. Era copil și se afla într-o bărcuță care plutea în largul unui port sub lumina Lunii, unde o corabie de pirați era angajată într-o asurzitoare luptă de artilerie. Mintea lui tânără nu reușise să accepte că, de fapt, nu se afla pe mare, ci într-o arenă subterană care fusese inundată pentru a crea iluzia unei atracții clasice a filmului produs de studiourile Disney World, *Piraților din Caraibe*.

În seara aceea, efectul era uluitor de realist. Langdon observă că și ceilalți invitați erau la fel de impresionați și de încântați. Trebuia să-i recunoască meritele lui Edmond – nu atât pentru crearea acelei iluzii fascinante, cât pentru faptul că reușise să convingă atâția adulți să-și scoată pantofii eleganți, să se întindă pe iarbă și să privească spre cer.

„Obișnuiam să facem asta în copilărie, dar la un moment dat, cine știe când, am renunțat."

Se întinse și el, sprijinindu-și capul pe pernă și lăsându-și trupul să se afunde în iarba moale. Deasupra, stelele licăreau și pentru o clipă redeveni adolescent, lenevind pe gazonul proaspăt al terenului de golf din Bald Peak în miez de noapte, împreună cu prietenul său cel mai bun, cugetând la misterele vieții. „Cu puțin noroc, reflectă el, poate că în seara asta Edmond Kirsch ne va deslușI unele dintre ele."

În partea din spate a sălii, amiralul Luis Ávila aruncă o ultimă privire incintei și se trase înapoi în tăcere, strecurându-se nevăzut dincolo de perdeaua prin care abia intrase. Singur în tunel, își trecu palma peste pereții din pânză, până când detectă o cusătură. Străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot, desfăcu prinderea de tip arici, păși prin deschizătura în perete și reînchise peretele de pânză în urma lui.

Toate iluziile dispărură într-o clipă.

Ávila nu se mai afla pe o pajiște, ci într-un uriaș spațiu rectangular, dominat de un glob oval de mari dimensiuni. „O încăpere construită într-o altă încăpere." Structura din fața lui – un fel de teatru cu plafonul boltit – era înconjurată de un exoschelet înalt, o schelărie care susținea o încrengătură de cabluri, lumini și boxe audio. Orientate spre interior, câteva videoproiectoare funcționau la unison, aruncând fascicule largi de lumină pe suprafața translucidă a cupolei și creând în interior iluzia unui cer înstelat mărginit de dealuri molcome.

Ávila nu putea să nu admire gustul pentru dramatism al lui Kirsch, deși futurologul habar n-avea cât de dramatică urma să devină în scurt timp seara aceea.

„Nu uita ce anume e în joc. Ești un soldat prins într-un război nobil. Parte a unui întreg mult mai mare."

Își repetase deja de nenumărate ori în minte etapele misiunii. Duse mâna la buzunar și scoase rozariul supradimensionat. În aceeași clipă, dintr-un șir de boxe audio din interiorul incintei boltite bubui o voce masculină, aidoma glasului lui Dumnezeu.

– Bună seara, prieteni. Numele meu este Edmond Kirsch.

CAPITOLUL 16

În Budapesta, rabinul Köves păşea de colo colo foarte agitat, în penumbra biroului său din *házikó*. Strângând telecomanda în mână, comută rapid de pe un canal pe altul în vreme ce aştepta veşti de la episcopul Valdespino.

La televizor, în ultimele zece minute, mai multe posturi îşi întrerupseseră programele obişnuite pentru a transmite în direct evenimentul organizat la Muzeul Guggenheim. Comentatorii discutau despre realizările lui Kirsch şi lansau presupuneri şi supoziţii despre misteriosul anunţ planificat. Köves se crispă văzând interesul în creştere pe care-l stârnea prezentarea futurologului.

„Am văzut deja anunţul ăsta."

Cu trei zile în urmă, pe culmea de la Montserrat, Edmond Kirsch le prezentase lui, episcopului Valdespino şi lui al-Fadl o aşa-zisă versiune „brută", iar în acea seară, bănuia el, lumea avea să vadă exact acelaşi lucru.

„În seara asta, totul se va schimba", se gândi el mâhnit.

Soneria telefonului îl luă prin surprindere. Ridică imediat receptorul, iar Valdespino intră în subiect fără niciun preambul.

– Yehuda, mă tem că am şi alte veşti rele.

Şi pe un ton sumbru, îi relată o ştire bizară abia primită din Emiratele Arabe Unite. Köves îşi duse o mână la gură, îngrozit.

– Syed al-Fadl s-a... *sinucis*?!

– Asta bănuiesc autorităţile. A fost găsit cu puţin timp în urmă în mijlocul deşertului... de parcă, pur şi simplu, s-a dus acolo ca să moară.

Tot ce pot să-mi închipui, adăugă Valdespino după o scurtă pauză, este că tensiunea ultimelor zile a fost prea mult pentru el.

Rabinul cântări ideea în minte, copleșit de durere și de tulburare. Și el fusese marcat de implicațiile descoperirii lui Kirsch, însă ideea că *allamahul* al-Fadl s-ar fi sinucis din cauza disperării i se părea incredibilă.

– Ceva nu e în regulă aici, spuse rabinul Köves. Nu cred că al-Fadl ar fi luat decizia asta.

Valdespino rămase tăcut o vreme îndelungată.

Mă bucur că așa crezi, replică el într-un târziu. Trebuie să recunosc că și mie mi-e greu să accept că moartea lui a fost o sinucidere.

Și atunci, cine ar putea fi vinovatul?

Orice persoană care voia ca descoperirea lui Edmond Kirsch să rămână un secret, răspunse Valdespino imediat. Cineva care credea, la fel ca noi, că el o va anunța abia peste câteva săptămâni.

– Însă Kirsch a spus că nimeni altcineva nu mai *știa* despre descoperire! Doar noi doi și al-Fadl.

– Poate că a mințit și în privința asta. Dar chiar dacă numai nouă ne-a zis, amintește-ți cu câtă înverșunare dorea prietenul nostru, Syed al-Fadl, să anunțe el descoperirea. E posibil ca însuși *allamahul* să-i fi dezvăluit informația vreunui coleg din Emirate. Și poate acel coleg a fost de părere, la fel ca mine, că descoperirea lui Kirsch va avea consecințe periculoase.

– Și ce vrei să sugerezi? întrebă Köves furios. Că un asociat al lui al-Fadl l-a *ucis* ca să păstreze secretul? E ridicol!

– Rabi, rosti Valdespino pe un ton calm, chiar *nu știu* ce s-a întâmplat. Încerc doar să găsesc unele răspunsuri, la fel ca tine.

– Îmi pare rău, oftă Köves. Încă nu reușesc să procesez vestea morții lui Syed.

– Nici eu. Însă dacă el a fost ucis din cauza a ceea ce știa, amândoi trebuie să fim precauți. E posibil să fim și noi vizați.

Rabinul se gândi câteva clipe.

Odată ce informația devine publică, vom fi irelevanți.

Adevărat, dar *încă* nu este publică.

Eminență, mai sunt doar câteva minute până când va fi făcut anunțul. Toate posturile îl transmit.

– Da... suspină Valdespino obosit. Se pare că trebuie să mă împac cu ideea că rugăciunile mele n-au fost ascultate.

Köves se întrebă dacă episcopul chiar se rugase ca Dumnezeu să intervină și să-l determine pe Kirsch să se răzgândească.

– Totuși, continuă Valdespino, nu vom fi în siguranță nici după ce anunțul va deveni public. Kirsch va fi încântat, bănuiesc, să spună lumii că s-a consultat cu unii lideri religioși în urmă cu trei zile. Și mă întreb: oare transparența etică a fost, de fapt, adevăratul motiv pentru care a dorit să ne întâlnească? Iar dacă ne va menționa și numele... ei bine, vom atrage toată atenția – și poate chiar criticile – credincioșilor noștri, care vor considera, probabil, că ar fi trebuit să facem ceva. Îmi pare rău, încerc doar...

Episcopul ezită și nu-și încheie fraza.

– Ce anume? întrebă Köves.

– Nimic, putem discuta mai târziu. Te sun din nou după ce vom vedea cum își susține Kirsch prezentarea. Până atunci, te rog să rămâi în casă. Încuie ușile. Nu vorbi cu nimeni. Și ai grijă.

– Mă îngrijorezi, Antonio.

– Nu asta a fost intenția mea. Însă tot ce putem face este să așteptăm și să vedem cum va reacționa lumea. Totul e în mâinile lui Dumnezeu acum.

CAPITOLUL 17

Pe pajiștea din interiorul Muzeului Guggenheim se așternuse liniștea când vocea lui Edmond Kirsch începuse să răsune din înalt. Sutele de participanți ședeau întinși pe pături, privind spre cerul înstelat. Robert Langdon își pusese pledul aproape de mijlocul pajiștii și aștepta, cuprins de o nerăbdare crescândă.

– În seara aceasta, vă invit să fim din nou copii, continuă glasul lui Kirsch. Să stăm întinși sub stele, cu mintea deschisă la noi posibilități.

Langdon simți valul de emoție care cuprinsese mulțimea.

– Vă invit, așadar, să fim aidoma primilor exploratori, cei care lăsau totul în urmă și se avântau pe oceanele nemărginite... cei care zăreau pentru prima dată un țărm nou, necunoscut de nimeni... cei care se prăbușeau în genunchi conștientizând cu uluire că lumea era mult mai mare decât îndrăzniseră filosofii lor să-și imagineze. Cu vechile lor credințe despre lume spulberate în fața noilor descoperiri. Vă invit ca această deschidere în fața noului să fie starea noastră de spirit în seara asta.

„Impresionant", comentă Langdon pentru sine, întrebându-se dacă narațiunea lui Edmond fusese înregistrată anterior sau dacă el însuși o citea în acel moment de undeva din culise.

– Prieteni, răsună mai departe vocea lui Kirsch deasupra lor, ne-am adunat aici, în această seară, ca să vă anunț o descoperire importantă. Vă rog să-mi permiteți să pregătesc scena pentru ea. Astăzi, la fel ca în cazul tuturor schimbărilor de paradigmă din filosofie, este esențial să înțelegem contextul istoric în care apare un moment ca acesta.

Un tunet bubui în depărtare, exact la momentul potrivit. Langdon simți bașii sistemului audio reverberându-i în piept.

Pentru a intra mai ușor în atmosferă, continuă Edmond, suntem norocoși să avem printre noi un reputat om de știință, o legendă vie în lumea simbolurilor, a codurilor, istoriei, religiei și a artei. Și, totodată, un bun prieten al meu. Doamnelor și domnilor, vi-l prezint pe profesorul Robert Langdon de la Universitatea Harvard.

Acesta se ridică brusc în coate, în vreme ce mulțimea erupse în aplauze, iar stelele de deasupra lăsară loc imaginii unei săli vaste, pline cu spectatori. Pe un podium, Langdon pășea în sus și-n jos în sacoul lui model Harris Tweed, în fața unui public fascinat.

„Deci ăsta e rolul despre care vorbea Edmond", reflectă el, întinzându-se la loc pe iarbă.

– Primii oameni, explica Langdon pe ecran, aveau cu universul lor o relație marcată de venerație, mai cu seamă față de acele fenomene pe care nu le înțelegeau în mod rațional. Pentru a desluși acele mistere, și-au creat un amplu panteon de divinități, menit să explice tot ce nu înțelegeau ei – tunetul și fulgerul, mareele, cutremurele, vulcanii, infertilitatea, bolile și chiar iubirea.

„Chestia asta are un aer suprarealist", medită Langdon întins cu fața în sus și privind spre el însuși.

– Pentru grecii antici, valurile și tumultul mărilor erau un rezultat al capriciilor lui Poseidon.

Pe ecran, imaginea lui Langdon dispăru, dar glasul continuă să nareze, iar în fundal apăru o imagine a oceanului frământat, care cutremură întreaga sală. Treptat, valurile agitate se metamorfozară într-un peisaj dezolant de tundră bătută de viscol. De undeva, un vânt rece începu să sufle peste pajiște.

– Venirea iernii, explica profesorul mai departe, era pusă pe seama tristeții pe care o resimțea pământul în fiecare an când Persefona devenea prizonieră în lumea subpământeană.

Aerul redeveni cald. Din terenul înghețat de pe ecran se contură un munte care se înălță tot mai sus și mai sus, până când culmea îi explodă într-un nor de scântei, fum și lavă.

– Romanii, pe de altă parte, credeau că în adâncul vulcanilor sălășluia Vulcan, fierarul zeilor, care robotea la o forjă uriașă de sub munte, aruncând foc în aer.

Deasupra pajiștii se simți un iz trecător de sulf. Langdon nu-și putu stăpâni admirația față de ingeniozitatea cu care Edmond își transformase prelegerea într-o experiență multisenzorială.

Vuietul vulcanului încetă brusc. În liniștea care se lăsase, greierii începură iar să cânte și o briză caldă adie deasupra pajiștii.

– Anticii au inventat nenumărați zei pentru a-și explica nu doar misterele planetei pe care trăiau, ci și enigmele propriului corp.

Pe ecran își făcură apariția din nou constelațiile, pe care erau suprapuse desene înfățișându-i pe diverșii zei ce le guvernau.

– Infertilitatea era cauzată de antipatia zeiței Iunona. Dragostea apărea ca urmare a săgeților trase de Cupidon. Molimele erau pedepse trimise de Apollo.

Noi constelații se luminau pe boltă, însoțite de imaginile altor zei.

– Dacă mi-ați citit cărțile, continuă glasul lui Langdon, cunoașteți, probabil, o sintagmă pe care o folosesc: „Zeul lacunelor". Ce semnificație are? Atunci când anticii aveau lacune în încercarea de a înțelege lumea din jur, umpleau aceste goluri cu zei.

Bolta deveni un uriaș colaj de picturi și statui înfățișând zeci de divinități antice.

– Nenumărați zei umpleau nenumărate goluri. Însă, odată cu trecerea secolelor, cunoștințele științifice au avansat, explică vocea lui Langdon în timp ce un mozaic de simboluri tehnice și matematice se revărsă pe ecran. Pe măsură ce lacunele din cunoștințele noastre despre natură au dispărut, panteonul divinităților a început și el să se micșoreze.

Pe bolta de deasupra pajiștii, imaginea lui Poseidon ocupă prim-planul.

– Spre exemplu, când am descoperit că mareele sunt cauzate de fazele Lunii, existența lui Poseidon n-a mai fost necesară, el devenind doar un mit stupid al unei epoci primitive.

Imaginea zeului mării dispăru într-un vălătuc de fum.

– Așa cum știți, aceeași soartă au avut-o până la urmă toți zeii, pierind unul câte unul pe măsură ce și-au pierdut relevanța.

Deasupra, imaginile zeilor începură să se stingă pe rând – zeul fulgerului, al cutremurelor, al molimelor și așa mai departe. În vreme ce ele se estompau, glasul lui Langdon continuă:

– Dar să nu credeți că toate aceste divinități au „pierit ușor în noapte". Procesul prin care o cultură renunță la zeii săi este unul complicat. Convingerile spirituale ne sunt adânc întipărite în ființa noastră încă de la o vârstă tânără de cei pe care-i iubim și în care ne încredem – părinți, învățători și lideri religioși. De aceea, orice transformare de ordin religios se produce de-a lungul mai multor generații, însoțită de mari tulburări și adesea de vărsare de sânge.

Strigăte și clinchete de săbii lovite acompaniau dispariția treptată a zeilor, ale căror contururi se estompau unul câte unul. În cele din urmă, o singură imagine rămase – un chip îmbătrânit, cu o barbă lungă și albă.

– Zeus! tună glasul lui Langdon. Părintele tuturor zeilor. Cea mai temută și mai venerată dintre divinitățile păgâne. Mai mult ca oricare alt seamăn al său, Zeus a rezistat propriei extincții, ducând o luptă aprigă împotriva dispariției – exact așa cum făcuseră, de altfel, și zeii anteriori, cărora le luase locul.

Pe ecran pâlpâiau imagini cu ruinele de la Stonehenge, cu tăblițe sumeriene cu scriere cuneiformă, cu piramidele din Egipt. Apoi bustul lui Zeus reveni în prim-plan.

– Adepții lui Zeus erau atât de ferm atașați de zeul lor, încât tânăra credință creștină, cuceritoare, n-a avut de ales decât să adopte chipul lui ca figură a *noului* ei zeu.

Pe boltă, bustul cu barbă al zeului grec se metamorfoză într-o frescă reprezentând un chip, de asemenea, cu barbă – cel al Dumnezeului creștin așa cum îl înfățișase Michelangelo în *Crearea lui Adam*, pe plafonul Capelei Sixtine.

– Astăzi, nu mai credem în povești precum cele despre Zeus – un băiețel crescut de o capră și ajutat de creaturi cu un singur ochi numite ciclopi. Pentru noi și pentru gândirea noastră modernă, asemenea povești intră sub umbrela mitologiei – istorioare fictive, pitorești, care ne conferă o idee amuzantă cu privire la trecutul nostru superstițios.

Pe ecran se vedea fotografia unui raft prăfuit de bibliotecă, unde tomuri de mitologie legate în piele ședeau alături de cărți despre venerarea naturii, despre Baal, Inana, Osiris și nenumărați alți reprezentanți ai teologiilor antice.

– Însă lucrurile stau cu totul altfel acum! bubui vocea lui Langdon. Noi suntem moderni!

Pe boltă, alte imagini licăreau – fotografii clare, detaliate, înfățișând explorări spațiale, cipuri de computer... un laborator medical... un accelerator de particule... aeronave de ultimă generație.

– Suntem oameni evoluați intelectual, cu pregătire tehnologică. Nu mai credem în fierari uriași care robotesc sub vulcani sau în zei ce controlează anotimpurile și mareele. Suntem cum nu se poate mai diferiți de strămoșii noștri!

„Sau poate că nu", șopti Langdon pentru sine, în tandem cu înregistrarea de pe ecran.

– Sau poate că nu, rosti glasul lui Langdon deasupra pajiștii. Ne considerăm oameni moderni, raționali, și totuși, cea mai răspândită religie a omenirii include nenumărate precepte cu iz magic – oameni reveniți inexplicabil din morți, fecioare care nasc în mod miraculos, dumnezei răzbunători ce trimit molimi și potopuri, făgăduieli mistice ale unei vieți de apoi într-un rai luminos ori în iadul cu pucioasă.

Pe ecran se succedau reprezentări creștine bine cunoscute: Învierea, Fecioara Maria, Arca lui Noe, despărțirea apelor Mării Roșii, raiul și iadul.

– De aceea vă rog să ne imaginăm doar pentru o clipă ce reacție ar avea istoricii și antropologii din viitor. Având avantajul perspectivei temporale, vor privi ei la credințele noastre religioase și le vor declara doar mituri ale unei epoci primitive? Vor privi ei la zeii noștri așa cum îl privim noi acum pe Zeus? Vor aduna ei, oare, sfintele noastre scripturi și le vor exila pe raftul prăfuit al istoriei?

Întrebarea pluti câteva clipe în aerul nopții.

Și apoi, pe neașteptate, vocea lui Edmond Kirsch sparse tăcerea:

– DA, domnule profesor! Cred că *exact* așa se va întâmpla. Am convingerea că generațiile viitoare se vor întreba cum a fost *posibil* ca o specie atât de avansată tehnologic ca a noastră să creadă ceea ce ne învață astăzi religiile noastre moderne.

Glasul lui Kirsch deveni tot mai puternic, în timp ce o nouă serie de imagini se derula pe boltă – Adam și Eva, o femeie înfășurată în *burka*[1], un fachir hindus pășind pe cărbuni aprinși.

---

[1] Veșmântul purtat de femei în public în unele tradiții islamice, menit să le acopere corpul în întregime, inclusiv capul și fața. (n.tr.)

– Cred că generațiile viitoare vor analiza tradițiile noastre actuale și vor conchide că am trăit într-o epocă primitivă. Iar ca dovadă în acest sens, vor sublinia credința noastră că am fost creați într-o grădină magică sau că atotputernicul nostru Creator cerea ca femeile să-și acopere capul ori că riscam să ne jertfim trupul pentru a ne onora divinitățile.

Alte imagini apărură pe ecran – un montaj dinamic de fotografii înfățișând ceremonii religioase din lumea întreagă –, de la botezuri și exorcizări la mutilări ale corpului și la animale sacrificate. Montajul se încheie cu un clip video profund tulburător, în care un cleric hindus ținea atârnat un nou-născut la marginea unui turn înalt de cincisprezece metri. Brusc, clericul dădu drumul copilului, care căzu ca o piatră și aterizâ pe o pătură pe care sătenii, veseli, o țineau întinsă între ei.

„Ritualul de la Templul Grishneshwar, din provincia indiană Maharashtra", își aminti Langdon, ceremonie despre care unii credeau că atrăgea asupra copilului respectiv bunăvoința divină. Din fericire, filmulețul se sfârși.

Într-un întuneric deplin, glasul lui Kirsch continua să răsune deasupra pajiștii:

– Cum e posibil ca mintea omului modern să facă analize logice precise, și totuși să ne permită să avem credințe religioase care n-ar rezista nici la cea mai superficială examinare rațională?

Pe ecran, bolta înstelată reapăru.

– Dar, continuă Edmond, răspunsul este unul simplu.

Stelele deveniră brusc mai strălucitoare, legate unele de altele prin fire și filamente ce formau o rețea de puncte interconectate aparent infinită.

„Neuroni", înțelese Langdon în aceeași clipă în care Edmond își reluă explicațiile.

– Creierul omenesc. De ce crede creierul nostru ceea ce crede?

Pe ecran, câteva puncte licăriră, trimițând impulsuri electrice către alți neuroni.

– La fel ca un computer organic, creierul nostru este prevăzut cu un sistem de operare – un set de reguli ce definește și organizează tot fluxul haotic de informații pe care-l receptează continuu: limbaj vorbit, o melodie antrenantă, o sirenă, gustul ciocolatei... Așa cum vă puteți imagina, acest flux de informații este extrem de divers și de abundent, și totuși, creierul trebuie să-l înțeleagă și să-l explicitezc. De fapt, însuși

modul de programare a sistemului de operare al creierului este cel ce definește felul în care percepem realitatea. Din păcate, ghinioniștii suntem noi, întrucât cel care a scris acest program a avut un pervers simț al umorului. Altfel spus, nu noi suntem vinovați deoarece credem lucrurile pe care le credem.

Sinapsele scânteiară și imagini familiare erupseră din creier, pe ecran: astrograme; Iisus pășind pe apă; fondatorul scientologiei, Ron Hubbard; zeul egiptean Osiris; Ganesha, zeul-elefant cu patru brațe din panteonul hindus; o statuie din marmură a Fecioarei Maria care plângea cu lacrimi reale.

– Și, programator fiind eu însumi, nu pot să nu mă întreb: oare ce fel de sistem de operare bizar ar crea un asemenea rezultat ilogic? Dacă am putea privi în interiorul minții omenești, descifrându-i sistemul de operare, am găsi cam așa ceva.

Patru cuvinte apărură pe ecran, cu caractere uriașe:

DETESTĂ HAOSUL.
CREEAZĂ ORDINE.

– Acesta e programul de bază al creierului nostru, continuă Edmond. Și, prin urmare, exact așa este omul construit. Să deteste haosul. Și să prefere ordinea.

Aerul din incintă vibră deodată la zgomotul unor note discordante, ca și când un copil s-ar fi jucat apăsând la întâmplare clapele unui pian. La fel ca spectatorii din jurul lui, Langdon se crispă involuntar. Peste toată acea zarvă, glasul lui Edmond bubui:

Zgomotul făcut de cineva care apasă aiurea clapele unui pian este insuportabil! Și totuși, dacă am lua exact aceleași note și le-am aranja într-o altă *ordine*...

Sunetele disonante încetară instantaneu, locul lor fiind luat de acordurile melodice ale ariei *Clar de Lună* a lui Debussy.

Langdon simți cum mușchii i se relaxează, iar tensiunea din sală păru să se evapore.

– Creierul nostru este încântat, reluă Edmond. Aceleași note. Același instrument. Dar Debussy creează *ordine*. Și exact această încântare pe care ne-o oferă ordinea este cea care ne determină să rezolvăm jocuri de puzzle sau să îndreptăm un tablou așezat strâmb pe perete. Predispoziția

pentru organizare ne este înscrisă în ADN. De aceea, n-ar trebui să ne mire că cea mai mare invenție a minții omenești este computerul – o mașinărie construită cu scopul clar de a ne ajuta să punem ordine în haos. De fapt, termenul spaniol pentru computer este *ordenador* – în traducere literală, „cel care creează *ordine*".

Imaginea unui supercomputer apăru pe ecran, cu un tânăr așezat în fața lui.

– Imaginați-vă că aveți un computer foarte puternic, cu acces la toate informațiile existente în lume. Și puteți să-i puneți orice întrebare. Probabilitatea sugerează că-i veți adresa una dintre cele două întrebări fundamentale care au fascinat omenirea încă de când am devenit conștienți de noi înșine.

Tânărul de la supercomputer apăsă câteva taste și pe ecran apărură două rânduri de text.

De unde venim?
Încotro ne îndreptăm?

– Cu alte cuvinte, continuă Edmond, ați întreba despre *originile* și despre *destinul* nostru. Și iată care ar fi răspunsul computerului.

O nouă linie de text apăru pe ecran:

DATE INSUFICIENTE PENTRU UN RĂSPUNS EXACT.

– Nu e tocmai de ajutor, comentă Kirsch, însă cel puțin e un răspuns sincer.

Locul textului fu luat de o imagine a creierului omenesc.

– Dar dacă-l întrebați pe *acest* mic computer biologic „De unde venim?", iată ce se întâmplă.

Din creier începu să se reverse un șuvoi de imagini cu caracter religios – Dumnezeu întinzând o mână pentru a-i da viață lui Adam, Prometeu modelând din lut primul om, Brahma creând oameni din diverse părți ale propriului trup, un zeu african despărțind norii și coborând doi oameni pe pământ, o divinitate scandinavă cioplind un bărbat și o femeie din bucăți de lemn eșuate pe o plajă.

– Iar dacă întrebați „Încotro ne îndreptăm?"...

Alte imagini curgeau din creier – un paradis imaculat, un iad cu foc și pară, hieroglife din *Cartea egipteană a morților*, sculpturi în piatră reprezentând

proiecții astrale, întruchipări elenistice ale Câmpiilor Elizee, descrieri cabaliste ale conceptului *Gilgul neshamot*[1], reprezentări ale reîncarnării din budism și hinduism, cercurile teosofice ale Summerlandului[2].

– Pentru creierul omenesc, *orice* răspuns este mai bun decât niciunul. Omul resimte un disconfort uriaș când se confruntă cu „date insuficiente" și de aceea creierul *inventează* unele, oferindu-ne astfel măcar *iluzia* ordinii – creând nenumărate filosofii, mitologii și religii menite să ne asigure că lumea nevăzută este, într-adevăr, guvernată de ordine și structurare. De unde venim? Încotro ne îndreptăm? continuă Edmond, vorbind cu tot mai mult patos, pe măsură ce pe ecran imaginile se derulau. Întotdeauna am fost obsedat de aceste două mistere fundamentale ale existenței omenești și ani de-a rândul am visat să găsesc răspunsul la ele. În mod tragic însă, din cauza dogmelor religioase, milioane de oameni consideră că *știu* deja răspunsurile. Și fiindcă diversele religii oferă răspunsuri *diferite*, civilizații și culturi întregi au ajuns să se războiască în încercarea de a decide ce răspunsuri sunt corecte și care versiune a istoriei lui Dumnezeu este Unica Istorie Adevărată.

Ecranul de deasupra privitorilor erupse într-o cavalcadă de imagini cu focuri de arme și explozii de obuze – un montaj violent de fotografii înfățișând războaie religioase, urmate de altele cu refugiați în lacrimi, familii dezrădăcinate și cadavre de civili.

– Încă de la începuturile istoriei religioase a omenirii, specia noastră a fost captivă într-un nesfârșit foc încrucișat – atei, creștini, musulmani, evrei, hinduiști, adepți ai tuturor religiilor din lume – și singurul lucru care ne unește pe toți este năzuința profundă către *pace*.

Imaginile agresive ale războiului dispărură, lăsând în loc cerul pașnic, plin de stele.

– Imaginați-vă deci ce s-ar întâmpla dacă am afla în mod miraculos răspunsurile la marile întrebări ale vieții... dacă am găsi dintr-odată, cu toții, *aceeași* dovadă incontestabilă și am înțelege că n-avem altă alegere decât să ne deschidem brațele și s-o acceptăm... împreună, ca specie.

Imaginea unui preot cu ochii închiși, în rugăciune, apăru pe ecran.

---

[1] Expresia desemnează ideea de reîncarnare așa cum este ea înțeleasă în Cabala. (n.tr.)

[2] Numele pe care-l dau vieții de după moarte adepții unor religii păgâne contemporane ca teosofia și wiccanismul. (n.tr.)

– Introspecția spirituală a fost întotdeauna domeniul de interes al religiei, care ne îndeamnă să credem orbește în învățăturile ei, chiar și atunci când sunt ilogice.

Pe ecran se ivi un colaj de imagini înfățișând credincioși ultrareligioși, toți cu ochii închiși, cântând, legănându-se. Murmurând și rugându-se.

– Dar prin însăși definiția ei, *credința* ne impune să credem în ceva invizibil și inefabil, să acceptăm ca adevăr un lucru pentru care nu există dovezi empirice. Și astfel, ajungem să credem în lucruri diferite, deoarece nu există un adevăr *universal*. Însă...

Imaginile de pe plafon se dizolvară într-una singură, o studentă cu ochi mari și priviri avide, uitându-se în obiectivul unui microscop.

– Știința este antiteza credinței, reluă Edmond. Prin definiție, știința este încercarea de a *găsi* dovezi fizice pentru ceea ce este necunoscut sau încă nedefinit, de a respinge superstițiile și percepțiile greșite în favoarea adevărurilor observabile. Când știința oferă un răspuns, acesta este universal. Iar omenirea nu se războiește din cauza lui, ci face front comun în jurul lui.

Pe eran se succedau imagini vechi de la NASA, de la Organizația Europeană pentru Cercetare Nucleară și din alte centre de cercetări, unde oameni de știință de rase și naționalități diferite săreau de bucurie și se îmbrățișau, entuziasmați de noile descoperiri.

Glasul lui Kirsch coborî și șopti:

– Prieteni, am făcut multe predicții în viața mea. Iar în seara aceasta voi face încă una, adăugă el și, trăgând adânc aer în piept, continuă: Epoca religiei se apropie de sfârșit; cea a științei abia se naște.

Tăcerea se așternu asupra întregii săli.

– Și astăzi, omenirea va face un salt memorabil în această direcție.

Cuvintele lui îi stârniră lui Langdon un neașteptat fior. Oricare ar fi fost misterioasa lui descoperire, Edmond pregătea în mod evident scena pentru o confruntare decisivă între el și religiile lumii.

CAPITOLUL 18

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ DESPRE EDMOND KIRSCH

UN VIITOR FĂRĂ RELIGIE?

Într-o transmisie în direct urmărită on-line de un număr fără precedent de trei milioane de persoane, futurologul Edmond Kirsch pare pe punctul de a anunţa o descoperire ştiinţifică despre care afirmă că va răspunde la două dintre întrebările marcante ale omenirii.

După o incitantă introducere anterior înregistrată, susţinută de profesorul Robert Langdon de la Harvard, Edmond Kirsch s-a lansat într-o critică dură la adresa convingerilor religioase, la finalul căreia a făcut o predicţie îndrăzneaţă: „Epoca religiei se apropie de sfârşit".

Până în momentul de faţă, cunoscutul ateu pare să fie în seara aceasta puţin mai reţinut şi mai politicos decât de obicei. Unele fragmente din discursurile antireligioase precedente ale lui Kirsch pot fi vizionate aici.

CAPITOLUL 19

Dincolo de peretele din pânză al incintei boltite, amiralul Ávila își ocupă poziția, ascuns în spatele unui labirint de schele. Înaintând aplecat, își menținuse umbra ferită de orice priviri și curând ajunse la numai câțiva centimetri de partea exterioară a țesăturii, în zona din față a sălii.

Fără zgomot, duse mâna la buzunar și scoase rozariul.

„Coordonarea va fi esențială."

Pipăind șirul de mărgele, ajunse la crucifixul greu din metal și se amuză amintindu-și cum agenții de securitate de la detectorul de metale îl lăsaseră să treacă fără să-i acorde vreo atenție. Folosind o lamă de ras ascunsă în brațul lung al crucifixului, amiralul făcu o tăietură verticală, lungă de cincisprezece centimetri, în peretele din pânză. Încet, depărtă cele două laturi ale despicăturii și privi dincolo, într-o cu totul altă lume – un câmp înverzit, pe care sutele de invitați stăteau întinși pe pleduri și se uitau la cerul înstelat.

„Nici nu-și închipuie ce urmează."

Ávila observă mulțumit că cei doi agenți ai Gărzii Regale se poziționaseră pe laturile opuse ale câmpului, aproape de partea din față a sălii. Stăteau drepți, atenți, ascunși de umbrele unor copaci. În lumina difuză, nu-l vor zări decât când va fi deja prea târziu.

Cu excepția lor, și nu departe de ei, singura persoană aflată în picioare era directoarea muzeului, Ambra Vidal, care părea să nu se simtă în largul ei urmărind prezentarea lui Kirsch.

Satisfăcut de locul pe care și-l alesese, Ávila închise cele două falduri ale tăieturii și-și îndreptă din nou atenția spre crucifix. La fel ca

majoritatea obiectelor similare, avea două segmente scurte care formau brațul orizontal. La *acela* însă, segmentele erau prinse magnetic de brațul vertical și puteau fi deci îndepărtate.

Prinse unul între degete și trase încet de el. Din segment se desprinse un obiect mic. Amiralul procedă la fel și cu celălalt segment, lăsând crucifixul fără brațul orizontal - de fapt, doar un dreptunghi metalic prins pe un lanț greu, pe care-l puse înapoi în buzunar. „Voi avea nevoie de el în scurt timp." Pentru moment, își concentră atenția asupra celor două obiecte mici care fuseseră ascunse în segmentele orizontale.

„Două gloanțe pentru a trage de la mică distanță."

Ávila duse mâna la spate, la cureaua pantalonilor, de unde extrase obiectul pe care-l ascunsese sub tunică.

Trecuseră deja câțiva ani de când un pușcan american pe nume Cody Wilson concepuse „The Liberator" – primul pistol polimeric printat la o imprimantă 3D –, iar de atunci tehnologia fusese perfecționată într-un ritm exponențial. Noile arme ceramice și polimerice încă n-aveau o forță de tragere mare, dar ceea ce le lipsea în materie de rază de acțiune era mai mult decât compensat de faptul că erau „invizibile" pentru detectoarele de metale.

„Tot ce trebuie să fac este să mă apropii suficient."

Dacă totul decurgea așa cum fusese planificat, locul în care se afla în acel moment avea să fie perfect.

Regentul izbutise să obțină informații din interior despre modul exact de desfășurare a evenimentului din acea seară și-i explicase foarte clar lui Ávila cum trebuia să-și ducă la îndeplinire misiunea. Consecințele aveau să fie cumplite, însă, după ce urmărise preambulul ateist al lui Edmond Kirsch, amiralul era încrezător că păcatele pe care le va comite în acea seară îi vor fi iertate.

„Dușmanii noștri au pornit un război, îi spusese Regentul. Nu ne rămâne decât să ucidem sau să fim uciși."

Stând lângă peretele din colțul din dreapta, în partea din față a sălii, Ambra Vidal spera ca tulburarea să nu i se citească pe față în aceeași măsură în care o resimțea.

„Edmond mi-a zis că va fi un program cu conținut științific."

Futurologul american nu-și ascunsese niciodată aversiunea față de religie, dar ea nu-și închipuise nicio clipă că prezentarea din acea seară va avea un ton atât de ostil.

„Edmond mi-a refuzat o pre-vizionare."

Va avea, fără îndoială, probleme cu membrii consiliului de administrație al muzeului, însă îngrijorarea pe care o simțea în acel moment era una mult mai personală. Cu două săptămâni în urmă, Ambra îi vorbise unui om foarte influent despre implicarea ei în evenimentul din acea seară. El o sfătuise insistent să *nu* participe. O avertizase cu privire la riscurile implicate de găzduirea unei prezentări despre al cărei conținut nu știa nimic – mai cu seamă când aceasta era organizată de un ateu cunoscut ca Edmond Kirsch.

„Practic, mi-a ordonat să anulez evenimentul, își aminti ea. Dar tonul lui inflexibil m-a iritat prea tare pentru a-i mai da ascultare."

Acum, singură sub puzderia de stele, Ambra se întrebă dacă omul acela stătea undeva și urmărea transmisia în direct.

„Sigur că o urmărește, își răspunse ea. Însă întrebarea care se pune este alta: Va riposta, oare?"

În Catedrala Almudena, episcopul Valdespino ședea țeapăn la biroul lui, cu privirea lipită de ecranul laptopului. N-avea nicio îndoială că toată lumea în învecinatul Palat Regal viziona, de asemenea, transmisia, și mai cu seamă prințul Julián, moștenitorul tronului spaniol.

„Probabil că prințul e gata să răbufnească."

În seara aceea, unul dintre cele mai respectate muzee din lume colabora cu un renumit ateu american pentru a difuza ceea ce liderii religioși numeau deja „un artificiu publicitar anticreștin, batjocoritor". Iar ceea ce înfierbânta și mai mult controversa era faptul că directoarea muzeului care găzduia evenimentul nu era alta decât una dintre cele mai recente celebrități ale Spaniei – superba Ambra Vidal, o femeie care în ultimele două luni ținuse capul de afiș al presei hispanice, atrăgându-și peste noapte adorația întregii țări. Și în acel moment, în mod incredibil,

doamna Vidal alesese să pericliteze totul găzduind acel atac cu toată forța la adresa lui Dumnezeu.

„Prințul Julián nu va avea de ales: va trebui să dea o declarație publică."

Iminentul lui rol de suveran catolic al Spaniei va constitui doar o mică parte din provocarea căreia va trebui să-i facă față ca urmare a evenimentului din acea seară. Mult mai îngrijorător era faptul că, nu mai departe de luna trecută, prințul Julián făcuse o declarație fericită, care o lansase pe Ambra Vidal în lumina reflectoarelor.

Moștenitorul tronului își anunțase logodna cu ea.

CAPITOLUL 20

Robert Langdon nu se simțea foarte confortabil cu direcția pe care o luase evenimentul la care asista. Prezentarea lui Edmond se apropia periculos de mult de o denunțare publică a religiei în general, iar profesorul se întrebă dacă fostul lui student uitase cumva că se adresa nu numai grupului de oameni de știință agnostici din acea sală, ci și milioanelor de oameni din lumea întreagă care urmăreau transmisia on-line.

„În mod evident, prezentarea a fost concepută așa fel încât să dea naștere controverselor."

Ceea ce-l tulbura era apariția lui în cadrul prezentării și, cu toate că Edmond intenționase să-i aducă astfel un omagiu, el mai fusese o dată, în trecut, scânteia involuntară care aprinsese o controversă religioasă... și prefera să nu repete experiența.

Kirsch organizase însă un atac audiovizual premeditat la adresa religiei și Langdon începea deja să se teamă că se grăbise minimalizând cu nonșalanță mesajul din căsuța vocală pe care futurologul îl primise de la episcopul Valdespino.

Glasul lui Edmond răsună iar în sală, imaginile de pe ecran metamorfozându-se într-un colaj de simboluri religioase din lumea întreagă.

– Trebuie să recunosc, declară el, că am avut unele rezerve cu privire la anunțul din această seară și mai cu seamă la modul în care-i va afecta pe credincioși. De aceea, cu trei zile în urmă, am făcut un lucru care nu prea-mi stă în fire. Din dorința de a-mi manifesta respectul față de diversele puncte de vedere religioase și de a evalua modul în care descoperirea mea va fi primită de oamenii de diferite confesiuni, m-am

consultat discret cu trei importanți lideri religioși – cărturari ai creștinismului, iudaismului și islamismului – și le-am comunicat ceea ce am descoperit.

Murmure înăbușite se auziră în sală.

– Așa cum mă așteptasem, toți trei au reacționat cu surprindere, îngrijorare și, da, chiar cu mânie la ceea ce le-am împărtășit. Și, cu toate că reacția lor a fost una negativă, doresc să le mulțumesc pentru amabilitatea de a se fi întâlnit cu mine. Din politețe, nu le voi menționa numele, însă vreau să mă adresez lor în mod direct și să-mi exprim gratitudinea fiindcă n-au încercat să intervină în desfășurarea acestei prezentări. Și Dumnezeu știe, adăugă Kirsch după o pauză, că *ar fi putut* s-o facă.

Langdon asculta uluit cu câtă abilitate pășea Edmond pe gheața subțire, luându-și toate măsurile de precauție. Decizia lui de a se întâlni cu cei trei lideri religioși sugera receptivitate, încredere și imparțialitate – trăsături care nu-l caracterizau în mod obișnuit. Întrevederea de la Montserrat, bănuia Langdon, fusese, pe de-o parte, o misiune de cercetare a terenului și, pe de altă parte, o manevră de relații publice.

„O modalitate ingenioasă de a ieși basma curată", reflectă el.

– În cursul istoriei, continuă Edmond, fervoarea religioasă a suprimat întotdeauna progresul științific. Iată de ce, în seara aceasta, îi implor pe liderii religioși din lumea întreagă să dea dovadă de reținere și înțelegere față de ceea ce voi spune mai departe. Vă rog, haideți să *nu* repetăm violențele sângeroase care ne-au marcat istoria! Să *nu* repetăm greșelile trecutului!

Imaginile de pe ecran lăsară loc unui desen reprezentând o cetate antică fortificată – un oraș perfect circular amplasat pe malul unui fluviu care străbătea un deșert.

Langdon recunoscu imediat Bagdadul, cu neobișnuita lui structură circulară protejată de trei ziduri de apărare concentrice, surmontate de metereze și ambrazuri.

– În secolul al VIII-lea, explică Edmond, orașul Bagdad era cel mai mare centru de învățătură din lume, primind în universitățile și bibliotecile sale reprezentanți ai tuturor religiilor, științelor și curentelor filosofice. Vreme de cinci sute de ani, a dat naștere unui flux de inovații științifice

fără egal în istorie, influența lui fiind resimțită și astăzi în cultura modernă.

Cerul înstelat reapăru deasupra pajiștii, de data aceasta multe dintre stele purtând alături nume: Vega, Betelgeuse, Rigel, Algebar, Deneb, Acrab, Kitalpha.

– Toate aceste nume sunt derivate din limba arabă, precizează Edmond. Chiar și astăzi, mai bine de două treimi din stelele de pe cer au nume inspirate din arabă, fiindcă au fost descoperite de astronomi ai lumii arabe.

Cerul se umplu rapid cu atât de multe stele însoțite de nume arăbești, încât bolta abia dacă se mai vedea printre ele. Apoi numele dispărură, lăsând în loc cosmosul vast.

Și, desigur, dacă am vrea să *numărăm* stelele...

Cifrele romane începură să apară, una câte una, lângă cei mai strălucitori aștri.

I, II, III, IV, V...

Șirul se opri brusc și cifrele se stinseră.

Dar noi nu folosim cifrele romane, adăugă Edmond, ci pe cele *arabe*.

Numărătoarea reîncepu, de această dată folosind cifrele arabe.

1, 2, 3, 4, 5...

Probabil că recunoașteți aceste invenții arabe. Și știți că, probabil, încă folosim termeni arăbești.

Cuvântul ALGEBRĂ se ivi pe cer, înconjurat de o serie de ecuații cu mai multe variabile. Urmă în scurt timp ALGORITM, cu o sumedenie de formule. Apoi AZIMUT, cu o diagramă a unghiurilor la linia orizontului. Șirul de cuvinte se acceleră – NADIR, ZENIT, ALCHIMIE, CHIMIE, CIFRU, ELIXIR, ALCOOL, ALCALIN, ZERO...

În vreme ce cuvintele arăbești familiare defilau pe boltă, gândul lui Langdon zbură la cât de tragic era faptul că atâția americani considerau Bagdadul doar ca pe unul dintre numeroasele orașe din Orientul Apropiat prăfuite și distruse de război, așa cum erau ele prezentate în programele de știri, fără să știe că a fost odinioară cel mai important centru al progresului științific.

– Deja la sfârșitul secolului al XI-lea, cele mai importante descoperiri și cercetări științifice din lume își aveau originea în Bagdad și în regiunea din jur. Însă apoi, aproape peste noapte, totul s-a schimbat. Un strălucit

cărturar pe nume Hamid Al-Ghazali – considerat astăzi unul dintre cei mai influenți musulmani din istorie –, a scris mai multe texte care contestau în mod convingător logica lui Platon și Aristotel, declarând că matematica era „filosofia diavolului". Scrierile lui au declanșat o serie de evenimente care au subminat gândirea științifică. Studiul teologiei a devenit obligatoriu și, în cele din urmă, întregul curent științific musulman a pierit.

Cuvintele cu semnificații matematice, chimice și fizice de pe ecran dispărură, în locul lor apărând imagini cu texte religioase islamice.

– Revelația divină a înlocuit cercetarea. Iar lumea științifică musulmană încearcă și astăzi să-și revină, explică Edmond, făcând apoi o scurtă pauză. Desigur, nici lumea științifică creștină n-a avut o soartă mai bună.

Portrete ale unor astronomi ca Galilei, Copernic și Giordano Bruno defilară pe ecran.

– Eforturile sistematice ale Bisericii de a-i asasina, a-i încarcera și a denunța activitatea unora dintre cei mai străluciți oameni de știință din istorie au întârziat progresul civilizației omenești cu cel puțin un secol. Din fericire însă, astăzi, când înțelegem mult mai bine avantajele pe care ni le oferă știința, Biserica și-a mai temperat atacurile... Sau poate că nu? adăugă Edmond cu un oftat.

Sigla unui glob pământesc cu o cruce și un șarpe apăru pe ecran, însoțită de un rând de text:

Declarația de la Madrid pe tema științei și vieții

– Chiar aici, în Spania, Federația Mondială a Asociațiilor Medicale Catolice a declarat recent război deschis împotriva ingineriei genetice, susținând că „științei îi lipsește sufletul", și de aceea trebuie ținută în frâu de Biserică.

Sigla se transformă într-un altfel de cerc – o reprezentare schematică a unui accelerator de particule.

– Acesta este Superacceleratorul Superconductor din Texas, proiectat pentru a fi cel mai mare accelerator de particule din lume, cu potențialul

de a investiga însuși momentul Creației. Ca o ironie, dispozitivul a fost amplasat chiar în inima Centurii Biblice[1] a Americii.

Desenul fu înlocuit de fotografia unei masive structuri inelare din ciment, în deșertul texan. Construcția era doar pe jumătate ridicată, acoperită de praf și moloz, evident lăsată neterminată.

– Superacceleratorul american ar fi facilitat progrese uriașe în modul în care înțelegem universul, dar proiectul a fost abandonat, din cauza costurilor prea mari și a presiunilor politice din partea unei surse „surprinzătoare".

Un filmuleț îl înfățișă pe un tânăr tele-evanghelizator fluturând în aer cartea *Particula lui Dumnezeu*[2] și strigând cu mânie: „Ar trebui să-l căutăm pe Dumnezeu în inimile noastre, nu în interiorul atomilor! Miliardele de dolari cheltuite pe acest experiment absurd înseamnă o rușine pentru statul Texas și o jignire adusă lui Dumnezeu!"

– Conflictele acestea pe care le-am descris, răsună iar glasul lui Edmond, cele în care superstițiile religioase au avut câștig de cauză în fața rațiunii, sunt doar niște confruntări mărunte într-un război fără sfârșit.

Bolta explodă pe neașteptate într-un colaj de imagini violente din societatea actuală – pichetări în fața laboratoarelor de inginerie genetică, un preot dându-și foc în fața sediului în care avea loc o conferință a transhumaniștilor, evangheliști agitându-și pumnii și fluturând în aer cartea Creației, un pește al lui Iisus înghițindu-l pe cel al lui Darwin, panouri stradale religioase de condamnare furioasă a cercetărilor în domeniul celulelor stem, al drepturilor homosexualilor și al avorturilor, plus alte panouri de răspuns, cu mesaje la fel de furioase.

Întins pe spate în întuneric, Langdon își simți inima bătând mai repede. Pentru o clipă, crezu că iarba de sub el a început să tremure, ca la apropierea unui metrou. Apoi, când vibrațiile deveniră mai intense, își dădu seama că solul *chiar* se zguduia. Reverberații adânci, repetate, se simțeau în iarba de sub el și întreaga incintă începu să se zgâlțâie, cu un huruit sonor.

---

[1] Supranume dat unei vaste regiuni din sud-estul SUA, în care protestantismul conservator deține un rol foarte important în viața socială și politică, iar numărul creștinilor practicanți, indiferent de confesiune, depășește media națională. (n.tr.)

[2] *The God Particle*, de Leon M. Lederman și Dick Teresi, carte de popularizare a științei apărută în SUA, în 1993, înregistrând vânzări-record. (n.tr.)

Huruitul, conștientiză el, era zgomotul unui râu vijelios difuzat prin sistemul de boxe audio montat sub gazonul sintetic. O ceață umedă și rece îi învălui fața și corpul, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul torentului învolburat.

– Auziți sunetul acesta? strigă Edmond pentru a acoperi tunetul apei. Nu este altceva decât revărsarea inexorabilă a Torentului Cunoașterii Științifice!

Zgomotul deveni și mai puternic, iar ceața se lipi, udă, de obrajii lui Langdon.

– Încă de când omul a descoperit focul, adăugă Edmond, acest torent crește și crește. Fiecare nouă descoperire a devenit o unealtă pentru alte descoperiri, adăugând un nou strop de apă în torent. Astăzi, ne aflăm pe culmea valului uriaș, un tsunami care înaintează cu o forță de neoprit!

Incinta se cutremura și mai violent.

– *De unde venim?* strigă Edmond. *Încotro ne îndreptăm?* Dintotdeauna, *destinul* nostru a fost acela de a găsi răspunsurile! Iar metodele noastre de investigare s-au dezvoltat exponențial de-a lungul mileniilor!

Ceața și vântul șuierau și huruitul râului devenise aproape asurzitor.

– Gândiți-vă puțin! Omenirii i-a trebuit peste un *milion* de ani pentru a progresa de la descoperirea focului la inventarea roții. A fost apoi nevoie de numai câteva *mii* de ani pentru a inventa tiparnița. Pe urmă, doar de două *sute* de ani ca să construim primul telescop. Iar în secolele următoare, la intervale din ce în ce mai scurte, am trecut de la motorul cu abur la automobilele alimentate cu benzină și după aceea la navetele spațiale! Și ulterior nu ne-au mai fost necesare decât două *decenii* pentru a începe să ne modificăm propriul ADN! Progresul științific se măsoară în prezent în luni, avansând într-un ritm năucitor. Nu va mai trece mult până când cel mai rapid supercomputer actual ni se va părea doar un biet abac; cele mai progresiste metode chirurgicale de azi ne vor părea barbare; iar sursele actuale de energie vor fi la fel de desuete ca sfeșnicele cu lumânări!

Glasul lui Edmond continua să se audă în întuneric, peste tunetul apei curgătoare.

– Vechii greci erau nevoiți să privească în urmă peste *secole* ca să studieze cultura antică; nouă însă ne e suficient să ne uităm înapoi doar cu o *generație* ca să-i găsim pe cei ce au trăit fără tehnologii care azi ni se par firești. Curba temporală a dezvoltării omenești se restrânge tot mai

mult; distanța care desparte „vechiul" de „modern" se micșorează dramatic. Iată de ce vă dau cuvântul meu că în anii care vor veni, în viitorul foarte apropiat, dezvoltarea umană va fi șocantă, năucitoare și de-a dreptul inimaginabilă!

Pe neașteptate, tunetul râului se opri.

Cerul înstelat reveni. La fel, adierea călduță și cântecul greierilor.

Invitații de pe pajiște răsuflară ușurați, la unison. În liniștea care se așternuse brusc, glasul lui Edmond se auzi ca o șoaptă:

– Prieteni! Știu că vă aflați aici fiindcă v-am promis să vă dezvălui o descoperire, și vă mulțumesc că ați avut răbdare să-mi ascultați micul preambul. Acum, să ne scuturăm jugul gândirii depășite! A sosit vremea să împărtășim împreună fiorul descoperirii!

Cu aceste cuvinte, o pâclă păru să învăluie incinta din toate părțile, iar cerul de deasupra începu să pâlpâie în lumina palidă a zorilor, aruncând o lucire alburie asupra spectatorilor.

Deodată, un reflector se aprinse, rotindu-se teatral spre partea din spate a sălii. În numai câteva clipe, aproape toți invitații se ridicară în șezut, răsucindu-se în speranța că-și vor vedea gazda apărând printre ei. După două-trei secunde însă, fasciculul luminos reveni la fel de brusc spre partea din față a incintei. Publicul se întoarse odată cu el.

Și acolo în față, zâmbind în conul de lumină, stătea Edmond Kirsch. Se sprijinea încrezător cu ambele mâini pe marginile unui pupitru care nu fusese acolo cu numai câteva secunde înainte.

– Bună seara, prieteni, rosti el afabil și pâcla începu să se disipeze.

Invitații erau deja în picioare, aplaudând și ovaționând frenetic. Langdon li se alătură, neputându-și stăpâni un zâmbet.

„Tipic pentru Edmond, să-și facă apariția într-un nor de fum!"

Până în acel moment, deși cu un ton potrivnic credinței religioase, prezentarea fusese un adevărat tur de forță – îndrăzneață și răspicată –, la fel ca omul însuși. Era de înțeles, își spuse Langdon, de ce spiritele libere ale lumii, tot mai multe în ultimii ani, îl venerau pe Edmond Kirsch.

„Fie și numai pentru faptul că spune ceea ce crede, așa cum foarte puțini ar avea curajul s-o facă."

Deodată, când chipul fostului său student apăru pe ecranul de deasupra, Langdon observă că nu mai era atât de palid ca înainte; evident, fusese machiat profesional. Chiar și așa, era vizibil extenuat.

Ropotul de aplauze continuă atât de sonor, încât profesorul abia dacă simți vibrația din buzunarul de la piept. Instinctiv, duse mâna să-și scoată telefonul, dar constată că era închis. Vibrațiile veneau însă de la celălalt dispozitiv din buzunar – setul de căști cu conducție osoasă – în care Winston părea să vorbească foarte tare.

„Ce moment și-a ales!"

Își scoase căștile din buzunar și le puse pe cap, bâjbâind. În clipa în care una dintre pernițe îi atinse obrazul, glasul lui Winston i se materializă în minte.

– ...fesor Langdon? Sunteți acolo? Telefoanele nu funcționează. Dumneavoastră sunteți singura mea posibilitate de contact. Domnule profesor Langdon?

– Da... Winston? Sunt aici.

– Slavă cerului! Ascultați-mă cu foarte mare atenție. E posibil să avem o problemă gravă.

CAPITOLUL 21

Fiind o persoană care trăise nenumărate momente de triumf pe scena internațională, Edmond Kirsch era întotdeauna motivat de realizările personale, și totuși, rareori simțea o mulțumire deplină. Dar în acel moment, stând în fața pupitrului și primind ovațiile furtunoase, își permise un răgaz entuziast de bucurie, știind că era pe cale să schimbe lumea.

„Stați jos, prieteni. îi îndemnă el în sinea lui. Ce e mai bun abia acum urmează."

Pe măsură ce pâcla se disipa, rezistă cu greu impulsului de a ridica privirea spre plafon, unde știa că un prim-plan al chipului său era proiectat pe ecran și, totodată, transmis către milioane de oameni de pe planetă.

„Trăim un moment global, își spuse el. Unul care transcende frontiere, clase sociale și crezuri."

Întoarse privirea spre stânga și schiță un semn de recunoștință către Ambra Vidal, care privea totul din colț, după ce muncise neobosită alături de el pentru a organiza acel spectacol. Spre surprinderea lui, directoarea nu se uita însă la el; stătea cu ochii ațintiți spre mulțime, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

❧

„Ceva nu e-n regulă", reflectă Ambra, privind de lângă perete.

În mijlocul sălii, un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, înainta cu greu prin mulțime, făcându-și loc cu brațele și îndreptându-se spre ea.

„E Robert Langdon", conștientiză ea, recunoscându-l pe profesorul american pe care-l văzuse în filmul proiectat de Kirsch.

Langdon se apropia grăbit și agenții de securitate ai Ambrei își părăsiră imediat pozițiile de lângă perete, așezându-se în așa fel încât să-l intercepteze.

„Oare ce vrea?", se miră Ambra, citind neliniște în expresia profesorului.

Se răsuci pe călcâie spre Edmond, întrebându-se dacă el observase momentul de agitație, dar futurologul nu privea spre mulțime. În mod ciudat, se uita drept la ea.

„Edmond! Ceva nu e-n regulă!"

În aceeași clipă, un trosnet asurzitor răbufni în incintă și capul lui Edmond zvâcni spre spate. Îngrozită, Ambra văzu cum un crater roșu apăru în fruntea lui. Ochii i se dădură peste cap, însă mâinile strângeau în continuare marginile pupitrului, iar trupul îi deveni rigid. Se clătină câteva fracțiuni de secundă cu o expresie de derută pe față și apoi, ca un copac doborât, se înclină într-o parte și se prăbuși la podea, capul însângerat izbindu-se dur de gazonul artificial.

Înainte ca Ambra să înțeleagă ce se întâmplase, unul dintre agenții de pază o puse la pământ.

Timpul încremeni.

Și pe urmă... haos total.

În lumina ecranului care continua să proiecteze imaginea cadavrului stropit de sânge al lui Edmond, invitații se năpustiră ca un torent spre partea din spate a sălii, în încercarea de a scăpa de alte focuri de armă.

În mijlocul agitației, Robert Langdon încremenise locului, paralizat de șoc. Nu departe de el, prietenul lui zăcea prăbușit pe o parte, cu fața spre public, cu sângele șiroindu-i din frunte. Chipul lui lipsit de viață era scăldat în lumina camerei de televiziune, care era și în acel moment așezată pe trepiedul ei și continua să transmită imagini în direct atât spre ecranul de pe plafon, cât și on-line în lumea întreagă.

Mișcându-se ca într-un coșmar, Langdon își simți trupul repezindu-se asupra camerei și răsucindu-i obiectivul în sus, departe de Edmond. Apoi se întoarse și se uită, prin masa de spectatori disperați să fugă și să scape,

spre pupitru și spre prietenul lui prăbușit, știind fără urmă de îndoială că Edmond era mort.

„Dumnezeule... Am încercat să te previn, Edmond, dar avertismentul lui Winston a venit prea târziu."

Nu departe de cadavru, pe podea, văzu un agent de securitate ghemuit protector deasupra Ambrei Vidal. Se grăbi către ea, însă agentul reacționă instinctiv: se năpusti în sus și înainte, făcu trei pași și se izbi cu toată forța de trupul profesorului.

Îl lovi cu umărul drept în piept, expulzându-i și ultimul strop de aer din plămâni și trimițându-i o undă de șoc în tot corpul. Langdon se pomeni zburând prin aer și aterizâ dur pe gazonul artificial. Înainte să-și tragă răsuflarea, mâini puternice îl întoarseră cu fața în jos și-i răsuciră brațul stâng la spate, iar o palmă ca de fier i se încleștă pe ceafă, imobilizându-l, cu fața strivită în iarbă.

– Ai *știut* ce se petrece înainte să se întâmple! urlă agentul. În ce fel ești implicat?

La douăzeci de metri distanță, agentul Rafa Díaz din Garda Regală se împletăcea prin mulțimea de invitați care fugeau, încercând să ajungă la locul de lângă peretele lateral, unde văzuse licărul roșiatic la gura țevii unei arme.

„Ambra Vidal e în siguranță", își spuse el, văzându-și partenerul punând-o la podea și acoperind-o cu trupul lui. Mai mult, Díaz era sigur că pentru victimă nu se mai putea face nimic. „Edmond Kirsch era deja mort înainte chiar de a se prăbuși."

În mod straniu, remarcase Rafa, unul dintre invitați părea să fi fost avertizat dinainte despre atac, năpustindu-se spre pupitru cu numai o secundă înainte să se audă focul de armă. Oricare ar fi fost explicația, Díaz știa că problema aceea mai putea aștepta. Deocamdată, misiunea lui era una singură: „Prinde-l pe atacator".

Când ajunse în locul detunăturii, văzu o tăietură în pânza peretelui. Își înfipse mâna în ea, sfâșie țesătura până jos și se avântă afară din sală, într-un labirint de schelărie. În stânga zări fugar o siluetă – un bărbat

înalt, într-o uniformă militară albă – alergând spre ieșirea de urgență de pe partea opusă. O clipă mai târziu, silueta țâșni spre ușă și dispăru.

Díaz își continuă urmărirea strecurându-se printre echipamentele electronice și ajunse, în cele din urmă, la ușă și, dincolo de ea, la un șir de trepte din ciment. Se uită peste balustradă și-l zări pe fugar două etaje mai jos, coborând în viteză. Se năpusti după el, sărind câte cinci trepte deodată. Undeva, jos, o ușă se deschise bufnind și se închise la loc.

„A ieșit din clădire!"

Ajuns la parter, Díaz sprintă către ieșire – o ușă dublă cu bare orizontale și se repezi cu toată forța în ele. În loc să se deschidă, precum acelea de sus, ușile se clintiră o palmă și apoi se blocară. Din impactul cu tăblia din oțel, agentul ricoșă și căzu grămadă la pământ. Brusc, un val de durere îi săgetă umărul.

Năuc, se ridică și încercă din nou. Ușile se deschiseră doar atât cât să-i permită să identifice problema. Barele de pe cealaltă parte a ușilor fuseseră legate între ele cu o rolă din sârmă – un șirag de mărgele înfășurat pe cele două mânere. Nedumerirea lui Díaz spori când își dădu seama că forma șiragului îi era bine cunoscută, așa cum i-ar fi fost oricărui spaniol bun catolic.

„E, sigur, un rozariu!"

Folosindu-și toată forța umărului care-i zvâcnea de durere, se repezi încă o dată în uși, însă șiragul de mărgele nu ceda. Agentul se uită din nou prin deschiderea îngustă, stupefiat atât de prezența rozariului acolo, cât și de incapacitatea lui de a-l rupe.

– *¿Hola?* strigă el prin deschidere. *¿¿Hay alguien?* Hei? E cineva acolo?

Tăcere.

Printre uși se zăreau un zid înalt din beton și o alee pustie. Erau șanse slabe să treacă cineva pe acolo, ca să îndepărteze șiragul. Cum nu întrezărea o altă opțiune, Díaz își scoase arma din tocul de sub jachetă, o ațintì și strecură țeava printre cele două uși, lipind-o de șirul de mărgele.

„Trag cu arma într-un sfânt rozariu?! *Qué Dios me perdone!* Dumnezeu să mă ierte!"

Resturile crucifixului se legănau în fața lui. Apăsă pe trăgaci. Glonțul făcu fărâme rozariul, apoi se înfipse în pardoseala din ciment. Ușile se dădură în lături, deschizându-se. Agentul țâșni pe aleea pustie, în vreme ce mărgelele se rostogoleau pe pavaj.

Asasinul în alb nu se mai vedea nicăieri.

La o sută de metri distanță, amiralul Luis Ávila ședea tăcut pe bancheta din spate a unui Renault negru care acceleră, depărtându-se de muzeu.

Rezistența la întindere a fibrelor Vectran pe care înșirase mărgelele rozariului își făcuse treaba, întârziindu-i pe urmăritori atât cât să-i permită să fugă.

„Și acum, am scăpat."

Rulând în viteză spre nord, de-a lungul râului Nervión, mașina se pierdu în șirul de autoturisme de pe Avenida Abandoibarra și abia atunci amiralul Ávila își permise, în sfârșit, un suspin de ușurare.

Misiunea lui din seara aceea decursese cum nu se putea mai bine.

În minte începură să-i răsune acordurile înălțătoare ale imnului *Oriamendi* – versurile lui străvechi fiind intonate odinioară într-o sângeroasă bătălie chiar acolo, în Bilbao. *¡Por Dios, por la Patria y el Rey!* fredonă Ávila neauzit. *Pentru Dumnezeu, pentru patrie și rege!*

Strigătul de luptă fusese de mult uitat de atunci... Dar războiul abia începuse.

CAPITOLUL 22

Palacio Real din Madrid este cel mai mare Palat Regal din Europa, fiind, totodată, una dintre cele mai surprinzătoare fuziuni arhitecturale între stilurile clasic și baroc. Construit pe locul unui fost castel maur din secolul al IX-lea, fațada decorată cu coloane pe trei niveluri se întinde pe întreaga lățime de o sută cincizeci de metri a vastei Plaza de la Armería. Interiorul este un labirint amețitor cu 3 418 încăperi, care acoperă o suprafață de vreo sută patruzeci de mii de metri pătrați. Saloanele, dormitoarele și coridoarele adăpostesc o prețioasă colecție de artă religioasă, care include piese de Velázquez, Goya și Rubens.

Vreme de generații, Palatul a fost reședința particulară a monarhilor spanioli. În prezent însă, este folosit mai cu seamă pentru ceremonii de stat, familia regală preferând să locuiască în mai modestul și retrasul Palacio de la Zarzuela, la marginea orașului.

Dar de câteva luni, Palatul madrilen devenise reședința permanentă a prințului moștenitor Julián — viitorul rege al Spaniei. În vârstă de patruzeci și doi de ani, prințul se mutase în Palat la solicitarea consilierilor lui, care doreau ca el să fie „mai vizibil pentru popor" în acea perioadă sobră, premergătoare încoronării.

Tatăl prințului Julián, actualul rege al Spaniei, era imobilizat la pat de câteva luni, suferind de o maladie aflată în stadiu terminal. Cum facultățile mentale ale suveranului continuau să se deterioreze, oficialitățile de la Palat începuseră anevoiosul transfer de putere, pregătindu-l pe prințul moștenitor pentru preluarea tronului. Conștienți de iminenta

schimbare, spaniolii își îndreptaseră întreaga atenție asupra viitorului rege, având o singură întrebare în minte: „Ce fel de monarh va fi Julián?"

Prințul fusese întotdeauna un copil prudent și retras, purtând de la o vârstă fragedă povara viitoarei regalități. Mama lui se stinsese din cauza unor complicații prenatale, însărcinată fiind cu al doilea copil, iar spre surprinderea multora dintre supuși, regele decisese să nu se recăsătorească, astfel că Julián era unicul succesor la tronul Spaniei.

„Un moștenitor fără rezervă", scriseseră ironic despre el tabloidele britanice.

Întrucât crescuse sub oblăduirea tatălui său, o fire profund conservatoare, aproape toți spaniolii tradiționaliști considerau că prințul va urma tradiția austeră a regelui și că va veghea la demnitatea coroanei spaniole, că va păstra convențiile existente, celebrând străvechile ritualuri și, mai presus de orice, respectând cu scrupulozitate bogata istorie catolică a țării.

Timp de secole, moștenirea regilor catolici constituise centrul moral al Spaniei. În anii din urmă însă, fundamentul religios al țării părea că a început să se dezintegreze, Spania fiind prinsă într-o violentă confruntare între vechi și nou.

Nenumărați liberali lansau pe bloguri și pe rețelele de socializare zvonuri care sugerau că, odată ieșit de sub aripa tatălui său, Julián își va dezvălui, în sfârșit, adevărata personalitate – un lider curajos, progresist și laic, dornic să urmeze calea atâtor alte state europene, abolind monarhia.

Tatăl lui Julián fusese foarte activ în rolul de rege, restrângându-i fiului posibilitățile de a se angaja în politică. Suveranul își declarase deschis opinia, că fiul lui trebuia să se bucure de propria tinerețe și că n-avea rost să se implice în afacerile statului înainte de a se căsători și a-și întemeia o familie. Așa se face că primii patruzeci de ani de viață ai prințului – urmăriți îndeaproape în presa spaniolă – fuseseră doar un șir lung de școli particulare, plimbări călare, tăieri de panglici, strângeri de fonduri și călătorii prin lume. Deși nu realizase mai nimic notabil în viață, prințul Julián era, fără îndoială, cel mai râvnit burlac din Spania.

În decursul anilor, moștenitorul tronului fusese văzut împreună cu numeroase tinere eligibile și, în ciuda reputației lui de romantic incurabil, nimeni nu-i furase încă inima. Dar de câteva luni, prințul fusese văzut de

mai multe ori în compania unei femei superbe, care, deși părea un model retras din lumea defilărilor vestimentare, era, de fapt, apreciata directoare a Muzeului Guggenheim din Bilbao.

Presa o etichetase imediat pe Ambra Vidal ca „perechea perfectă pentru un rege modern". Era cultivată, prosperă și – ceea ce era chiar mai important – nu provenea din niciuna dintre familiile nobiliare ale Spaniei. Ambra Vidal era o fată din popor.

Prințul păruse să fie de acord cu opinia presei și, după o scurtă perioadă de curtare, îi ceruse mâna – în cel mai romantic și mai neașteptat mod –, iar Ambra Vidal acceptase.

În săptămânile următoare, presa scrisese zilnic despre ea, remarcând că se dovedea a fi mai mult decât un simplu chip frumos. În scurt timp, devenise evident pentru toată lumea că era o femeie extrem de independentă și, cu toate că avea să fie viitoarea regină consoartă a Spaniei, refuzase ferm ca agenții Gărzii Regale să se implice în programul ei zilnic sau să-i asigure protecția – cu excepția evenimentelor publice de amploare.

Când comandantul Gărzii Regale îi sugerase discret să înceapă să poarte o vestimentație mai conservatoare, renunțând la rochiile mulate pe corp, Ambra transformase totul într-o glumă, declarând public că fusese mustrată de comandantul „Guardaroppía Real" – Garderoba regală!

Revistele de orientare liberală îi afișau care mai de care chipul pe coperte. „Ambra! Superbul viitor al Spaniei!" Când refuza să participe la un interviu, o lăudau ca fiind „independentă"; atunci când accepta să ia parte la unul, era elogiată drept „accesibilă".

Revistele conservatoare contraatacau, criticând-o pe îndrăzneața viitoare regină ca pe o oportunistă avidă de putere, care risca să exercite o influență nefastă asupra tânărului prinț. Iar ca dovadă, citau nepăsarea ei flagrantă față de reputația acestuia.

Inițial, motivul lor de îngrijorare fusese obiceiul ei de a i se adresa prințului moștenitor doar pe numele mic, refuzând să respecte protocolul care-i cerea să se refere la el folosind formulele tradiționale *don Julián* sau *Su Alteza*.

Cel de-al doilea motiv părea însă unul mult mai serios. În ultimele săptămâni, programul ei zilnic fusese atât de încărcat, încât Ambra devenise aproape indisponibilă pentru orice întâlnire cu prințul, deși

fusese descori văzută în Bilbao luând prânzul în apropiere de muzeu împreună cu un ateu declarat – analistul american Edmond Kirsch.

În ciuda declarațiilor ei repetate că prânzurile erau doar întâlniri de afaceri cu unul dintre principalii sponsori ai muzeului, surse din interiorul Palatului sugerau că prințului începuse să-i clocotească sângele în vene.

Și cine-l putea învinovăți?

La urma urmei, splendida logodnică a prințului Julián prefera, la numai câteva săptămâni de la logodnă, să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în compania altui bărbat.

CAPITOLUL 23

Langdon ședea încă întins, cu fața presată în iarba artificială. Greutatea agentului de deasupra lui era zdrobitoare.

Și totuși, în mod straniu, nu simțea nimic. Emoțiile îi erau difuze și amorțite – tristețe, frică și revoltă laolaltă. Unul dintre cele mai strălucite intelecte ale lumii – și, totodată, un prieten drag – fusese executat în public, în cel mai brutal mod cu putință. „A fost ucis cu numai câteva clipe înainte de a dezvălui cea mai mare descoperire din viața lui."

În clipa aceea înțelese că tragica pierdere a unei vieți omenești era dublată de o a doua pierdere, una de ordin științific.

„Poate că lumea nu va mai afla niciodată ce a descoperit Edmond."

Gândul îi stârni un sentiment de furie, urmat de o hotărâre nestrămutată: „Voi face tot posibilul pentru a afla cine e răspunzător de ceea ce s-a întâmplat. Îți voi cinsti memoria, Edmond. Voi găsi o cale de a împărtăși lumii ce ai descoperit".

– Ai *știut*! șuieră vocea agentului de securitate în urechea lui. Veneai spre podium ca și cum te-ai fi *așteptat* să se întâmple ceva!

– Am... fost... prevenit, bâigui Langdon, abia reușind să respire.

– Prevenit de *cine*?!

Simțea căștile transductoare stându-i strâmbe pe obraji.

– Setul de căști... E un ghid virtual. Computerul lui Edmond Kirsch m-a prevenit. A găsit o anomalie pe lista invitaților... un fost amiral în marina spaniolă.

Fața agentului era atât de aproape de urechea lui, încât îi auzi clar receptorul radio prinzând viață. Vocea de la celălalt capăt era gâfâită și

intensă și, în ciuda cunoștințelor lui sumare de spaniolă, auzi suficient ca să înțeleagă că veștile erau rele.

– *...el asesino ha huido...* Asasinul a fugit.

– *...salida bloqueada...* Ieșire blocată.

– *...uniforme militar blanco...*

La auzul sintagmei „uniformă militară", agentul care-l țintuia pe Langdon la podea își slăbi strânsoarea.

– *¿Uniforme naval?* îl întrebă el pe colegul lui. *Blanco... ¿Como de almirante?*

Răspunsul primit fu pozitiv.

„O uniformă de marină de culoare albă, de amiral, înțelese Langdon. Winston a avut deci dreptate."

Agentul îi dădu drumul și se ridică de pe el.

– Întoarce-te!

Langdon se răsuci cu greu cu fața în sus și se sprijini în coate. Capul îi vuia și simțea o durere în piept.

– Rămâi pe loc! îi ordonă agentul.

N-avea nicio intenție să se miște; ofițerul de securitate care-l pusese la podea era un pachet de mușchi de o sută de kilograme și-i demonstrase deja că nu glumea.

– *¡Inmediatamente!* strigă acesta în stația radio, cerând apoi ajutor de urgență din partea autorităților locale și instituirea de filtre rutiere în jurul muzeului.

– *...policía local... bloqueos de carretera...* Poliția locală... Blocaje rutiere...

Din locul în care stătea pe podea, Langdon o vedea pe Ambra Vidal, încă întinsă pe jos, lângă peretele lateral. Tânăra încercă să se ridice, dar se clătină și căzu înapoi, sprijinindu-se în palme și genunchi.

„S-o ajute cineva!"

Însă agentul de securitate era ocupat să strige, aparent fără să se adreseze cuiva anume:

– *¡Luces! ¡Y cobertura de móvil!* Am nevoie de lumini și de semnal telefonic!

Langdon ridică o mână și-și îndreptă căștile pe obraz.

– Winston, mai ești acolo?

Agentul se întoarse spre el, privindu-l cu o expresie ciudată.

– Sunt aici, replică ghidul pe un ton sec.

– Winston, Edmond a fost împușcat. Avem nevoie de lumini aici, în sală. Și de semnal la telefoanele mobile. Poți aranja asta? Sau să iei legătura cu cineva care poate?

Câteva secunde mai târziu, lumina din sală se intensifică brusc, spulberând iluzia pajiștii sub razele Lunii și dezvăluind vasta întindere pustie de iarbă artificială, presărată cu pleduri și pături abandonate.

Agentul păru mirat de puterea pe care o afișa Langdon și, o clipă mai târziu, se aplecă și-l ridică în picioare. Cei doi stătură câteva momente față în față, măsurându-se din priviri.

Agentul era la fel de înalt ca Langdon, cu țeasta rasă și trupul musculos, pe care jacheta albastră părea să plesnească. Avea tenul palid și trăsături slab definite, care-i accentuau ochii pătrunzători ațintiți asupra lui ca două lasere.

– Te-am văzut în materialul video din seara asta. Ești Robert Langdon.

– Da. Edmond Kirsch mi-a fost student și prieten.

– Sunt agent Fonseca, din Garda Regală, se prezentă el într-o engleză perfectă. Spune-mi de unde ai știut despre uniforma albă de marină.

Langdon se întoarse spre trupul lui Edmond, care zăcea nemișcat în iarba de lângă podium. Ambra Vidal ședea în genunchi lângă el, alături de doi dintre paznicii muzeului și de un paramedic, care renunțase deja la încercările de a-l resuscita. Ambra acoperi încet cadavrul cu o pătură.

Era clar că Edmond se stinsese. Încă șocat, Langdon nu reușea să-și ia privirea de la prietenul lui mort.

– Nu-l mai putem ajuta, se răsti agentul. Spune-mi tot ce știi!

Langdon se întoarse spre el, conștient că tonul lui nu lăsa loc de interpretări: fusese un ordin. Îi povesti scurt tot ce-i spusese Winston – că ghidul computerizat detectase un set de căști audio abandonat și că, atunci când un angajat al muzeului îl găsise într-un coș de gunoi, verificaseră cărui invitat îi fusese atribuit setul respectiv și constataseră alarmați că era vorba despre o adăugire de ultim moment pe lista oaspeților.

– Imposibil! exclamă agentul privindu-l încruntat. Lista invitaților a fost închisă ieri. Toți au fost atent verificați înainte.

– Nu și *acest* om, anunță glasul lui Winston în căștile profesorului. Eram îngrijorat și am căutat numele în baza de date. Am aflat că era un fost amiral din marina spaniolă, lăsat la vatră din cauza alcoolismului și

a stresului posttraumatic de care suferea după un atac terorist la Sevilla, cu cinci ani în urmă.

Langdon îi transmise agentului informațiile.

– Bomba de la catedrală? întrebă acesta neîncrezător.

– În plus, continuă Winston, am aflat că amiralul n-avea nicio legătură cu domnul Kirsch, ceea ce m-a neliniștit, așa că am contactat serviciul de securitate al muzeului, ca să dea alarma, dar, în lipsa unor informații concrete, s-au gândit să nu deranjeze prezentarea lui Edmond, cu atât mai mult cu cât era difuzată în lumea întreagă. Știind cât a lucrat Edmond pentru programul din scara aceasta, decizia lor mi s-a părut logică și de aceea te-am contactat imediat, Robert, cu speranța că-l vei zări pe amiralul acela și-mi vei spune, ca să trimit discret spre el o echipă de securitate. Ar fi trebuit să iau măsuri mai drastice. Nu mi-am făcut datoria față de Edmond.

Langdon se simți ușor descumpănit de faptul că mașinăria concepută de Kirsch părea să aibă sentimente de culpabilitate. Întoarse privirea spre trupul neînsuflețit al prietenului său, acoperit cu o pătură, și o văzu pe Ambra Vidal apropiindu-se.

Fonseca o ignoră, cu atenția concentrată asupra lui Langdon.

– Computerul nu ți-a dat și *numele* ofițerului respectiv?

– Ba da. Amiralul Luis Ávila.

La auzul numelui, Ambra se opri brusc, cu ochii ațintiți spre Langdon și cu groază în priviri. Fonseca îi observă reacția și se apropie imediat de ea.

– Doamnă Vidal? Numele vă este cunoscut?

Părea incapabilă să rostească un cuvânt. Își plecă privirea, uitându-se în podea ca și cum ar fi văzut o stafie.

– Doamnă Vidal, insistă Fonseca. Amiralul Luis Ávila... *Cunoașteți* acest nume?

Expresia ei șocată sugera clar că, într-adevăr, îl cunoștea pe asasin. Însă după câteva clipe de tăcere împietrită, clipi de două ori și ochii negri începură să i se limpezească, de parcă tocmai și-ar fi revenit dintr-o transă.

– Nu... nu cunosc numele, șopti ea, privind întâi spre Langdon și apoi spre agentul de securitate. Doar că am fost... șocată auzind că ucigașul e un ofițer al marinei spaniole.

„Minte, își spuse Langdon, fără să înțeleagă de ce preferase femeia să ascundă adevărul. Mi-am dat seama. I-a recunoscut numele."

– Cine s-a ocupat de lista invitaților? întrebă Fonseca, făcând încă un pas spre Ambra. Și cine a adăugat numele acestui om?

Buzele ei tremurau.

– Nu... nu știu.

Șirul de întrebări puse de agent fu întrerupt brusc de mai multe sonerii și bipuri. Winston găsise o modalitate de a restabili semnalul telefonic, iar unul dintre telefoanele care sunau în acel moment se afla în buzunarul lui Fonseca. Agentul îl scoase și, văzând cine îl apela, oftă adânc și răspunse.

– *Ambra Vidal está a salvo,* anunță el.

„Ambra Vidal este în siguranță", traduse Langdon pentru sine și se întoarse spre ea. Femeia îl privea la rândul ei și, când ochii li se întâlniră, continuară să se țintuiască reciproc o vreme. Apoi Langdon auzi glasul lui Winston în căști.

Domnule profesor, șopti ghidul, Ambra Vidal știe foarte bine cum a ajuns numele lui Luis Ávila pe lista invitaților. Ea însăși l-a adăugat.

Langdon avu nevoie de câteva clipe ca să proceseze informația.

„Ambra Vidal a pus numele ucigașului pe lista invitaților?! Iar acum minte în privința asta?"

Înainte să înțeleagă pe deplin ce însemna asta, Fonseca îi întinse directoarei telefonul.

– *Don Julián quiere hablar con usted.* Don Julian vrea să vă vorbească.

Ambra aproape că se trase înapoi, oripilată.

– Spune-i că sunt bine, replică ea. Îl sun puțin mai târziu.

Agentul o privi cu o expresie siderată. Acoperi telefonul cu mâna și-i șopti Ambrei:

– *Su Alteza don Julián, el príncipe, ha pedido...* Alteța Sa don Julián, prințul, a cerut...

– Nu-mi pasă că e prinț! replică ea. Dacă vrea să se însoare cu mine, trebuie să învețe să-mi lase puțină libertate când am nevoie de ea. Tocmai am fost martoră la o crimă și am nevoie de câteva clipe doar pentru mine! Spune-i că-l sun eu imediat.

Fonseca se holbă la ea cu o expresie care friza disprețul, pe urmă se întoarse și se depărtă câțiva pași, ca să-și continue convorbirea ferit de urechile celorlalți.

Pentru Langdon, dialogul celor doi lămurise un mic mister. Ambra Vidal era logodită cu prințul Julián al Spaniei. Așa se explica deci atenția rezervată celebrităților pe care o primea ea și, totodată, prezența membrilor Gărzii Regale, dar nu și refuzul ei de a vorbi cu cel care-i era logodnic. „Probabil că prințul e îngrijorat de moarte dacă a văzut totul la televizor."

În aceeași clipă, înțelese șocat un alt lucru, mult mai sumbru.

„Dumnezeule... Ambra Vidal are legături cu Palatul Regal!"

Coincidența neașteptată îi stârni un fior când își aminti de tonul amenințător al episcopului Valdespino din mesajul trimis telefonic lui Edmond.

CAPITOLUL 24

La două sute de metri de Palatul Regal din Madrid, în Catedrala Almudena, episcopul Valdespino își ținea răsuflarea. Purta încă veșmintele ceremoniale și era așezat în fața laptopului în biroul lui, absorbit de imaginile transmise din Bilbao.

„Știrea va face valuri uriașe."

Din ceea ce vedea, presa internațională clocotea deja. Principalele posturi de știri invitau unul după altul diverși specialiști în domeniile științei și religiei, pentru a discuta despre prezentarea lui Kirsch, în vreme ce toți ceilalți emiteau ipoteze cu privire la *cine* anume îl ucisese și de ce. Întreaga presă părea să considere însă la unison că cineva era hotărât să se asigure în orice mod cu putință că descoperirea lui Kirsch n-avea să vadă niciodată lumina zilei.

După un lung moment de reflecție, Valdespino își scoase telefonul mobil și formă un număr. Rabinul Köves răspunse de la primul apel.

– Groaznic! exclamă el aproape strigând. Tocmai mă uitam la televizor! Trebuie să luăm legătura imediat cu autoritățile și să le spunem tot ce știm!

– Rabi, replică Valdespino pe un ton măsurat, într-adevăr, evenimentele au luat o turnură oribilă. Dar trebuie să ne gândim bine înainte de a acționa.

– N-avem la ce să ne gândim! se răsti Köves. E evident că există cineva care nu se va da înapoi de la nimic pentru ca descoperirea lui Kirsch să rămână secretă, și avem de-a face cu niște casapi! Sunt sigur că tot ei l-au ucis și pe Syed. Cu siguranță, ei știu cine suntem și acum vor

veni după *noi*! Avem obligația morală să mergem la autorități și să le povestim ce ne-a spus Kirsch.

– Obligația morală? exclamă Valdespino. Mi se pare că vrei să dezvăluim informația pentru ca nimeni să nu mai aibă motiv să ne închidă gura.

– Firește, siguranța noastră este un motiv; însă avem și o obligație morală față de lumea întreagă. Îmi dau seama că descoperirea lui Kirsch va contesta unele principii religioase fundamentale, dar ceea ce am învățat atât cât am trăit e faptul că întotdeauna credința supraviețuiește, chiar și în fața celor mai mari adversități. De aceea cred că și *acum* credința va supraviețui, chiar dacă vom dezvălui ce-am aflat de la Kirsch.

– Te înțeleg, prietene, zise Valdespino, străduindu-se să păstreze un ton cât mai calm. Îmi dau seama cât ești de hotărât și-ți respect ideile. Vreau să știi că sunt dispus să discutăm și chiar să-mi schimb opiniile. Însă, te implor, dacă e să comunicăm lumii această descoperire, haide s-o facem *împreună*. La lumina zilei. Cu onoare. Nu din disperare în urma unui asasinat oribil. Haide să ne organizăm, să vedem ce avem de spus și să formulăm informația așa cum se cuvine.

Köves rămase tăcut. Episcopul îi auzea răsuflarea în receptor.

– Rabi, continuă el, în acest moment, singura noastră preocupare presantă este siguranța personală. Avem de-a face cu criminali și, dacă ieși prea mult în față – de pildă mergând la autorități sau la un post de televiziune –, totul ar putea lua o turnură violentă. Pentru *tine* mă tem în primul rând; eu am protecția asigurată aici, în incinta Palatului, dar tu... ești singur în Budapesta! În mod evident, descoperirea lui Kirsch este o chestiune de viață și de moarte. Te rog, dă-mi voie să mă ocup *eu* de siguranța ta, Yehuda!

Köves continuă să păstreze tăcerea, apoi întrebă:

– De la *Madrid*? Cum ai putea de acolo...?

– Am la dispoziție serviciile de securitate ale familiei regale. Rămâi în casă și ține ușile încuiate. Voi cere ca doi agenți ai Gărzii Regale să vină să te ia și să te aducă în Madrid, unde putem fi siguri că ești protejat în incinta Palatului. Acolo vom sta amândoi față în față, ca să discutăm cum vom acționa pe mai departe.

– Dacă vin la Madrid, rosti Köves pe un ton nehotărât, și nu convenim cum anume să continuăm?

– *Vom găsi* o cale comună, îl asigură episcopul. Știu că sunt de modă veche, însă realismul mi l-am păstrat, la fel ca tine. Împreună vom alege cea mai bună cale de urmat. *Asta* chiar o cred.

– Și dacă e greșită credința ta? insistă rabinul.

Valdespino simți cum se tensionează, dar rămase o clipă tăcut, răsuflă adânc și răspunse cu același calm:

– Yehuda, dacă până la urmă nu vom găsi o modalitate de a continua împreună, ne vom despărți ca doi prieteni și fiecare va proceda așa cum va crede că e cel mai bine. Ai cuvântul meu pentru asta.

– Îți mulțumesc. Dacă am cuvântul tău, vin la Madrid.

– Bun! Între timp, încuie ușile și nu vorbi cu nimeni. Pregătește-ți o valiză și te voi suna să-ți dau detaliile atunci când le voi avea. Și mai ales păstrează-ți credința. Ne vedem în curând.

Episcopul închise telefonul, cu temeri negre în suflet; bănuia că, pentru a-l ține mai departe în frâu pe Köves, avea să fie nevoie de alte metode decât apelul la rațiune și prudență.

„Köves a intrat în panică... la fel ca Syed. Niciunul din ei n-a reușit să vadă imaginea de ansamblu."

Valdespino își închise laptopul, îl luă la subsuoară și ieși din birou, străbătând nava întunecată. Încă îmbrăcat în veșmintele ceremoniale, părăsi catedrala. Păși în aerul rece al nopții și traversă piațeta, spre clădirea albă a Palatului Regal.

Deasupra intrării principale se afla blazonul monarhiei spaniole – un scut flancat de Coloanele lui Hercule și de străvechea deviză PLUS ULTRA – „Încă mai departe". Unii erau de părere că epigraful făcea referire la epoca de aur a Spaniei, marcată de dorința de expansiune teritorială; alții considerau că reflecta, de fapt, perena convingere a spaniolilor în existența unei alte vieți în ceruri, după cea de aici, de pe pământ.

Oricare ar fi fost adevărul, Valdespino avea sentimentul că deviza era cu fiecare zi tot mai puțin relevantă. Oftă cu tristețe privind drapelul spaniol care flutura deasupra Palatului și gândurile i se întoarseră la regele muribund.

„Îmi va lipsi când nu va mai fi. Îi datorez enorm."

Trecuseră deja câteva luni de când își făcuse un obicei din a-l vizita zilnic pe dragul lui prieten, țintuit la pat în Palacio de la Zarzuela, la

periferia Madridului. Cu câteva zile în urmă, suveranul îl chemase la căpătâiul său.

– Antonio, şoptise bătrânul cu o expresie de adâncă îngrijorare. Mă tem că logodna fiului meu a fost... pripită.

„Nebunească ar fi termenul mai aproape de adevăr", comentase Valdespino în sinea lui.

Cu două luni în urmă, când prinţul îi mărturisise intenţia de a-i cere mâna Ambrei Vidal, cu toate că o cunoştea de foarte puţin timp, episcopul – stupefiat – îl rugase să fie mai precaut. Julián susţinuse că era îndrăgostit şi că tatăl lui merita să-şi vadă unicul fiu căsătorit. Mai mult decât atât, insistase el, dacă voiau să aibă copii, vârsta ei le impunea să nu mai aştepte prea mult.

Valdespino surâsese liniştit.

– Da, sunt de aceeaşi părere, îi răspunsese el suveranului. Propunerea lui don Julián ne-a luat pe toţi prin surprindere. Dar n-a dorit altceva decât să vă facă fericit.

– El trebuie să-şi facă datoria faţă de *ţară*, replicase suveranul hotărât, nu faţă de tatăl lui. Şi cu toate că e foarte frumoasă, domnişoara Vidal este o necunoscută pentru noi, străină de mediul nostru. Am îndoieli în privinţa motivelor pentru care a acceptat cererea în căsătorie. A fost făcută în grabă şi o femeie de onoare ar fi respins-o.

– Aveţi dreptate, replicase Valdespino, deşi în apărarea Ambrei trebuia spus că don Julián nu prea-i dăduse de ales.

Regele întinsese mâna şi luase degetele osoase ale episcopului Valdespino într-ale lui.

– Prietene, nu ştiu cum a zburat timpul. Cert e că am îmbătrânit amândoi. Şi vreau să-ţi mulţumesc. M-ai sfătuit cu înţelepciune atâţia ani, când mi-am pierdut soţia, când ţara a trecut prin atâtea schimbări, iar convingerile tale ferme mi-au fost de mare ajutor.

– Prietenia noastră este o onoare pe care o voi preţui mereu.

Monarhul zâmbise abia sesizabil.

– Antonio, ştiu că ai făcut sacrificii pentru a rămâne alături de mine. Roma, de exemplu.

Valdespino ridicase din umeri.

– Faptul că aş fi devenit cardinal nu m-ar fi adus mai aproape de Dumnezeu. Locul meu a fost întotdeauna aici, lângă tine.

– Loialitatea ta a fost o binecuvântare.

– Nu voi uita niciodată compasiunea pe care mi-ai arătat-o în toți acești ani.

Regele închisese ochii, strângând mai tare mâna episcopului.

– Antonio... sunt îngrijorat. Fiul meu va ajunge în curând la cârma unei corăbii uriașe, una pe care nu este pregătit s-o conducă. Te rog să-l îndrumi. Fii Steaua lui Polară. Pune-ți mâna sigură peste a lui pe cârmă, mai ales în vremuri de furtună. Și mai presus de toate, când vei vedea că se va abate de la calea cea bună, te implor să-l ajuți. Numai așa, cu sprijinul tău, își va regăsi drumul... înapoi la tot ce e pur.

– Amin, șoptise Valdespino. Îți dau cuvântul meu.

În timp ce traversa piațeta în aerul rece al nopții, episcopul își ridică privirea spre cer. „Maiestate, aș vrea să știi că fac tot ce-mi stă în putință pentru a-ți îndeplini ultimele dorințe."

Se simțea ușurat știind că regele era mult prea slăbit pentru a se mai putea uita la televizor. „Dacă ar fi urmărit transmisiunea de la Bilbao, din seara asta, ar fi murit pe loc văzând ce s-a ales de țara lui iubită."

În dreapta lui Valdespino, dincolo de porțile din fier și paralel cu Calle de Bailén, carele de reportaj începuseră să se adune și-și întindeau deja antenele de satelit.

„Hiene!", exclamă episcopul pentru sine, mergând mai departe în vreme ce roba îi flutura în vântul serii.

CAPITOLUL 25

„Voi avea timp pentru a jeli, reflectă Langdon, încercând să-și stăpânească emoțiile copleșitoare. Acum e vremea acțiunii."

Îi ceruse deja lui Winston să caute în înregistrările camerelor video de supraveghere din muzeu orice informație utilă pentru prinderea asasinului. Apoi, cu glas scăzut, îl rugase să verifice și orice conexiune dintre Ávila și episcopul Valdespino.

Cu telefonul încă la ureche, agentul Fonseca se întorcea spre ei.

– *Si... si... Claro. Inmediatamente.*

Pe urmă închise și-și îndreptă atenția asupra Ambrei, care stătea în apropiere, năucită.

– Doamnă Vidal, plecăm, rosti el pe un ton ferm. Don Julián mi-a cerut să vă conduc imediat, în siguranță, la Palatul Regal.

Trupul femeii se încordă vizibil.

– Nu-l părăsesc pe Edmond așa! exclamă ea, arătând spre corpul neînsuflețit acoperit cu o pătură.

– Autoritățile locale se vor ocupa de această chestiune. Medicul legist este pe drum. Domnul Kirsch va fi tratat cu grijă și cu respect. Iar acum, trebuie să plecăm. Mă tem că sunteți în pericol.

– *Nu* sunt în pericol, în niciun caz! replică Ambra, făcând un pas înainte. Asasinul a avut ocazia perfectă să mă împuște și n-a făcut-o. În mod clar, pe Edmond îl viza.

Venele se umflară pe fruntea lui Fonseca.

– Doamnă Vidal! Prințul vă vrea în Madrid. E îngrijorat pentru siguranța dumneavoastră.

– Ba nu. E îngrijorat din cauza consecințelor politice.

Agentul răsuflă adânc și-și coborî glasul.

– Doamnă Vidal, ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta a fost o lovitură cumplită la adresa Spaniei. Și una la fel de îngrozitoare la adresa prințului. Iar decizia dumneavoastră de a găzdui aici evenimentul a fost una nefericită.

Vocea lui Winston răsună pe neașteptate în căștile lui Langdon:

– Domnule profesor? O veste bună. Echipa de securitate a muzeului a analizat înregistrările camerelor video de supraveghere din exterior. Se pare că ar fi găsit ceva.

Langdon ascultă mai departe, apoi își flutură o mână spre Fonseca, întrerupându-i mustrările.

– Domnule, computerul zice că una dintre camerele video de pe acoperiș a surprins o imagine parțială cu capota mașinii în care a fugit atacatorul.

– Ah, da? se arătă surprins Fonseca.

Langdon îi transmise informațiile aflate de la Winston.

– Un sedan negru care ieșea de pe aleea de serviciu... numerele de înmatriculare nu se pot distinge din unghiul acela... un abțibild neobișnuit pe parbriz.

– Ce abțibild? întrebă agentul. Putem alerta autoritățile locale, să caute mașina.

– N-am recunoscut modelul, răspunse Winston în căștile profesorului, dar i-am comparat forma cu toate simbolurile cunoscute, din lumea întreagă, și am obținut o singură potrivire.

Uimit de rapiditatea cu care ghidul computerizat rezolvase toate aceste probleme, profesorul ascultă mai departe.

– Singurul însemn similar pe care l-am găsit este un vechi simbol alchimic – *amalgamare*.

„Poftim?" Langdon s-ar fi așteptat la sigla unei parcări sau a unei organizații politice.

– Abțibildul de pe mașină înfățișează simbolul pentru... amalgamare?!

Fonseca părea să nu înțeleagă nimic.

– Trebuie să fie o greșeală, Winston, spuse Langdon. De ce și-ar pune cineva pe parbriz însemnul unui proces alchimic?

Nu știu. Însă e singura potrivire pe care am obținut-o, cu o similaritate de nouăzeci și nouă la sută.

Profesorul își aminti imediat simbolul alchimic pentru amalgamare.

– Winston, descrie-mi clar ce vezi pe parbrizul mașinii.

– Simbolul este format dintr-o linie verticală traversată de trei orizontale, răspunse imediat computerul. Deasupra celei verticale este așezat un fel de arc concav.

„Exact", își spuse Langdon încruntându-se.

– Și arcul ăsta de deasupra... are capiteluri?

– Da. Câte o linie orizontală foarte scurtă e desenată la capătul fiecărui braț.

„În regulă, atunci; chiar e simbolul pentru amalgamare."

– Winston, poți să ne trimiți un cadru din înregistrarea video?

– Desigur.

– Trimite-l pe telefonul *meu*! ceru Fonseca.

Langdon îi dădu lui Winston numărul agentului și, o clipă mai târziu, telefonul mobil al acestuia sună. Strânși în jurul lui, priviră cu toții fotografia difuză, în alb și negru. Era un instantaneu de sus al unui sedan negru pe o alee de serviciu pustie. În colțul din stânga jos al parbrizului se vedea exact simbolul pe care-l descrisese Winston.

„Amalgamare. Ce bizar!"

Nedumerit, Langdon întinse mâna și mări cu degetele fotografia pe ecranul telefonului. Se aplecă apoi s-o studieze mai bine.

Își dădu seama imediat de greșeală.

– Nu e amalgamare! declară el.

Deși imaginea era foarte *apropiată* de ceea ce descrisese Winston, nu era totuși identică, iar în simbolistică deosebirea între „apropiat" și

„identic" putea fi la fel de mare precum aceea între svastica nazistă și simbolul budist pentru prosperitate.

„Iată de ce mintea omului e uneori mai bună decât un computer."

– Și nu e *un singur* abțibild, adăugă el, ci *două* diferite, ușor suprapuse. Cel de dedesubt este un crucifix aparte, crucea papală – foarte popular în prezent.

Odată cu alegerea celui mai liberal suveran pontif din istoria Vaticanului, mii de oameni din lumea întreagă începuseră să-și arate susținerea pentru politicile lui afișând crucea triplă, chiar și în Cambridge, orașul lui Langdon din Massachusetts.

– Simbolul în formă de „U" de deasupra, continuă el, este pe un abțibild separat.

Observ că aveți dreptate, replică Winston. Voi căuta numărul de telefon al companiei.

Din nou Langdon se miră de rapiditatea ghidului. „A identificat deja logoul companiei?!"

– Excelent! Dacă-i sunăm, vor putea identifica mașina.

Fonseca părea derutat.

– Să identifice mașina? Cum?

– Sedanul cu care a fugit asasinul este un vehicul *închiriat*, răspunse Langdon, arătând spre litera „U" stilizată de pe parbriz. Aparține companiei Uber.

CAPITOLUL 26

După expresia sceptică de pe fața agentului, Langdon n-ar fi știut să precizeze ce anume îl surprinsese mai tare – descifrarea rapidă a simbolului de pe parbriz sau alegerea ciudată a lui Ávila în privința mașinii cu care fugise.

„A închiriat un Uber", reflectă el, întrebându-se dacă ideea fusese una genială sau incredibil de naivă.

Serviciul de „șofer la comandă" oferit de compania Uber cucerise, efectiv, lumea în ultimii ani. Cu ajutorul unui smartphone, oricine care avea nevoie de o modalitate de transport intra instantaneu în contact cu o „armată" tot mai numeroasă de șoferi Uber care făceau un ban în plus închiriindu-și mașinile ca pe niște taxiuri improvizate. Abia recent legalizată în Spania, Uber impunea ca șoferii să afișeze pe parbriz logoul companiei. Și, după toate aparențele, șoferul mașinii cu care fugise Ávila era, totodată, un admirator al noului papă.

Langdon se întoarse spre agentul de securitate.

Winston spune că și-a luat libertatea de a trimite autorităților locale fotografia mașinii, pentru a fi distribuită către toate filtrele rutiere.

Fonseca rămase cu gura deschisă; fără îndoială, agentul nu era obișnuit ca alții să preia inițiativa și nu știa bine dacă era cazul să-i mulțumească lui Winston sau să-i ceară să-și vadă de treaba lui.

– Iar acum formează numărul de urgență al companiei Uber.

– Nu! se răsti Fonseca. Dă-mi *mie* numărul! Sun eu. Cei de la Uber vor fi mult mai dispuși să ajute un membru de rang superior al Gărzii Regale decât un computer.

Langdon trebuia să recunoască: agentul avea dreptate, probabil. În plus, părea o idee mult mai bună ca Garda Regală să-și folosească resursele pentru a-l urmări pe atacator decât să-și irosească forțele ducând-o pe Ambra la Madrid.

După ce primi numărul de la Winston, Fonseca îl formă, iar Langdon deveni încrezător că-l vor prinde pe ucigaș în doar câteva minute. Localizarea vehiculelor era esențială pentru activitatea companiei Uber; orice client care avea un smartphone putea accesa locul exact în care se afla orice șofer Uber, oriunde în lume. Tot ce trebuia să facă Fonseca era să ceară companiei să-l localizeze pe șoferul care luase de scurt timp un pasager de pe aleea din spatele Muzeului Guggenheim.

– *¡Hostia!* exclamă înfuriat agentul. *Automatizada!* Iisuse! Preluare automată!

Tastase combinația de cifre și așteptase; îi răspunsese, probabil, un robot cu un meniu opțional automatizat.

– Domnule profesor, după ce voi vorbi la Uber și le voi cere să localizeze mașina, voi preda cazul autorităților locale, pentru ca agentul Díaz și cu mine să vă duc împreună cu doamna Vidal la Madrid.

– Pe mine? întrebă el surprins. Nu, nu pot veni cu dumneavoastră.

– Ba puteți și *veți veni*! Împreună cu jucăria dumneavoastră computerizată, declară Fonseca, arătând spre căștile audio.

– Îmi pare rău, rosti Langdon pe un ton deja mai dur. Nici nu se pune problema să vă însoțesc la Madrid.

– Foarte ciudat! Nu sunteți cumva profesor la Harvard?

Langdon se uită la el nedumerit.

– Da, sunt.

– Foarte bine, atunci. Presupun că sunteți suficient de inteligent ca să înțelegeți că n-aveți de ales.

Și cu asta agentul plecă, apoi se concentră asupra apelului telefonic.

Langdon îl privi îndepărtându-se. „Ce naiba?!"

– Domnule profesor! șopti Ambra, care se apropiase de el. Trebuie să mă ascultați. E foarte important.

Langdon se întoarse și văzu cu uimire expresia de frică de pe fața ei. Starea de șoc părea să i se fi disipat, glasul îi era limpede, chiar dacă în el se simțea un ton de disperare.

– Domnule profesor, reluă ea, Edmond a dovedit un profund respect față de dumneavoastră incluzându-vă în prezentarea lui. De aceea, vă voi acorda și eu încredere. Și trebuie să vă mărturisesc ceva.

Langdon o privi, neștiind ce să creadă.

– Uciderea lui Edmond a fost greșeala mea, șopti ea, cu ochii umezi.

– Nu înțeleg...

Ambra aruncă o privire neliniștită spre agentul Fonseca, deși acesta se afla prea departe de ei pentru a le auzi dialogul.

Lista oaspeților, continuă ea. Adăugarea de ultim moment... Numele care a fost trecut suplimentar...?

Da, Luis Ávila.

Eu am fost cea care l-a adăugat pe listă! rosti ea cu vocea frântă.

„Winston a avut dreptate", își spuse Langdon siderat.

– *Eu* sunt deci motivul pentru care Edmond a fost ucis, adăugă Ambra, în pragul lacrimilor. Eu i-am permis ucigașului să intre în clădire.

Langdon puse o mână pe umărul ei, care tremura deja.

– Stați puțin! Spuneți-mi doar... *De ce* i-ați adăugat numele pe listă?

Ambra privi din nou temătoare spre Fonseca, aflat la douăzeci de metri distanță și vorbind încă la telefonul mobil.

– Fiindcă am primit o solicitare de ultim moment din partea unei persoane în care am deplină încredere. Omul acesta mi-a cerut, ca o favoare personală, să includ numele amiralului Ávila pe lista invitaților. Rugămintea lui a venit cu numai câteva minute înainte să se deschidă ușile. Fiind foarte ocupată, am scris numele fără să stau să mă gândesc. La urma urmei, era un amiral din marina spaniolă! De unde aș fi putut să știu? exclamă ea, întorcând privirea spre cadavrul lui Edmond și ducându-și o mână la gură. Iar acum...

– Ambra! șopti Langdon. *Cine* e persoana care ți-a cerut să adaugi numele lui Ávila pe listă? întrebă el renunțând brusc la formula de politețe.

Ea își înghiți cu greu nodul din gât.

– Logodnicul meu... prințul moștenitor al Spaniei. Don Julián.

Langdon se uită la ea nevenindu-i să creadă, străduindu-se să proceseze informația primită. Directoarea Muzeului Guggenheim tocmai afirmase că prințul moștenitor al regatului spaniol avusese un rol în orchestrarea asasinării lui Edmond Kirsch. „Imposibil!"

– Sunt sigură că cei de la Palat n-au crezut că voi afla vreodată identitatea ucigașului. Însă acum, că știu... mă tem că sunt în pericol.

Langdon îi puse din nou mâna pe umăr.

– Ești în perfectă siguranță aici.

– Nu! Se petrec lucruri pe care nu le înțelegi, șopti ea temătoare și renunțând la rândul său la formula de politețe. Trebuie să ieșim de aici amândoi. *Acum!*

– Nu putem să fugim! N-am reușit...

– Te rog, ascultă-mă! *Știu* cum îl putem ajuta pe Edmond.

– Poftim?! exclamă Langdon, înțelegând că Ambra era încă în stare de șoc. Edmond nu mai poate *fi* ajutat.

Ba da, insistă ea pe un ton cât se poate de lucid. Dar mai întâi trebuie să ajungem acasă la el, în Barcelona.

– Ce tot spui acolo?

– Te rog, ascultă-mă cu atenție! Știu ce ar vrea Edmond să facem dacă ar mai fi în viață.

Vreo cincisprezece secunde, femeia continuă să-i vorbească în șoaptă. Ascultându-i spusele, Langdon simți cum pulsul i se accelerează. „Dumnezeule! Are dreptate. Asta schimbă totul!"

Când sfârși, Ambra ridică spre el o privire sfidătoare.

– Acum înțelegi de ce trebuie să plecăm?

Langdon încuviință fără nicio ezitare.

– Winston, rosti el în microfonul dispozitivului audio. Ai auzit ce mi-a spus Ambra?

Da, domnule profesor.

– Știai deja toate astea?

– Nu.

Langdon își alese cu foarte mare grijă cuvintele următoare.

– Winston, nu știu dacă un computer poate simți loialitate față de cel care l-a creat, dar, dacă tu poți, ăsta e momentul adevărului pentru tine. Avem mare nevoie de ajutorul tău.

CAPITOLUL 27

În timp ce se apropia de podium, Langdon privea cu un ochi spre Fonseca, agentul fiind încă absorbit în discuția de la telefon cu cei de la Uber. Ambra se îndrepta cu pași aparent firești către centrul sălii, și ea vorbind la telefonul mobil – sau cel puțin *prefăcându-se* că vorbea, așa cum îi sugerase Langdon.

„Spune-i agentului că ai decis să-l suni pe prințul Julián."

Când ajunse la podium, Langdon își întoarse privirea spre silueta prăbușită la podea. „Edmond." Încet, trase într-o parte pătura pe care Ambra o întinsese deasupra lui. Ochii odinioară strălucitori ai prietenului său erau două fante lipsite de viață sub gaura stacojie din frunte. Abia reuși să-și stăpânească un fior la vederea cumplitei priveliști, măcinat de durere și de furie.

Pentru o clipă, aproape că-l văzu în fața ochilor pe tânărul student cu părul ciufulit care venise la cursul lui plin de speranță și de talent – și care izbutise să realizeze atât de multe într-un timp atât de scurt. Iar în seara asta teribilă, cineva îl asasinase pe acest om incredibil de dotat, aproape sigur în încercarea de a-i îngropa descoperirea pentru totdeauna.

„Și dacă nu voi avea curajul să acționez, chibzui el, cea mai mare realizare a studentului meu va rămâne pentru totdeauna neștiută."

Așezându-se în așa fel încât să blocheze parțial unghiul de vedere spre podium al lui Fonseca, se lăsă în genunchi lângă cadavrul lui Edmond, închise ochii, își împreună mâinile și luă o pioasă poziție de rugăciune.

Ironia rostirii unei rugăciuni lângă trupul unui ateu aproape că-i așternu un zâmbet pe față. „Știu, Edmond, că, mai mult decât oricine, tu

nu ți-ai fi dorit să se roage cineva pentru tine. Stai liniștit, dragul meu prieten, în realitate nu mă aflu aici pentru a mă ruga."

Îngenuncheat lângă Edmond, se străduia să-și domolească teama care i se insinua în suflet. „Te-am asigurat că episcopul este inofensiv. Dacă se dovedește că Valdespino e implicat..." Însă își alungă ideea din minte.

Odată ce se asigură că Fonseca îl văzuse că se ruga, se aplecă discret și-și strecură o mână sub jacheta din piele a lui Edmond, de unde scoase telefonul turcoaz supradimensionat. Aruncă rapid o privire spre agentul care încă vorbea la mobil: în acel moment părea mai puțin interesat de Langdon decât de Ambra, care, absorbită de propria convorbire telefonică, se îndepărta tot mai mult de Fonseca.

Langdon își întoarse privirea spre telefonul mobil al lui Edmond și respiră adânc, încercând să se liniștească.

„Încă un lucru de făcut."

Cu mișcări ușoare, ridică mâna dreaptă a cadavrului, deja rece. Apropiindu-i telefonul de palmă, apăsă degetul arătător al lui Edmond pe discul de recunoaștere a amprentelor digitale. Aparatul scoase un bip și se deblocă.

Derulând rapid meniul de setări, Langdon dezactivă parola de protecție. „Permanent dezactivată." Își puse apoi telefonul în buzunarul sacoului și acoperi la loc trupul lui Edmond.

În depărtare începură să se audă sirenele mașinilor de poliție, în vreme ce Ambra stătea singură în mijlocul sălii cu telefonul mobil la ureche, prefăcându-se absorbită într-o conversație, dar fiind perfect conștientă de privirea lui Fonseca ațintită asupra ei.

„Grăbește-te, Robert!"

Abia dacă se scursese un minut de când profesorul trecuse la acțiune, după ce ea îi destăinuise un dialog pe care-l avusese de curând cu Edmond Kirsch. Cu două seri în urmă, se afla chiar în acea sală, lucrând până târziu împreună cu Edmond la ultimele detalii ale prezentării, când el făcuse o pauză ca să bea al treilea pahar cu suc de spanac din seara aceea. Ambra remarcase cât de obosit arăta.

– Trebuie să-ți spun, Edmond: mă îndoiesc că dieta asta vegană îți face bine. Ești palid și mult prea slab.

– Prea slab?! râsese el. Uite cine vorbește!

– Eu nu sunt prea slabă!

Însă pe-aproape, replicase Edmond și, văzându-i expresia consternată, îi făcuse șmecherește cu ochiul. Cât despre paloarea mea, ia mai lasă-mă! Sunt ahtiat după computere și stau toată ziua în fața monitoarelor LCD!

– Ei bine, peste două zile te vei adresa lumii întregi și ți-ar prinde bine puțină culoare. Ieși mâine la aer sau inventează un ecran de computer care să te bronzeze.

N-ar fi o idee rea, replicase el cu un aer impresionat. Ar trebui s-o patentezi. Deci, ți-e clară ordinea evenimentelor de sâmbătă seara?

Ambra încuviințase privind programul scris.

– Îi întâmpin pe invitați în foaier, pe urmă intrăm cu toții în sala asta pentru materialul video introductiv, apoi apari tu ca prin *magie* pe podiumul de acolo – arătase ea spre partea din față a încăperii. Iar după aceea, de la pupitru, îți anunți descoperirea.

– Perfect, cu o mică adăugire, zâmbise el. Când voi vorbi de la pupitru, momentul va fi mai degrabă un fel de *antract* – un prilej pentru a-mi saluta personal oaspeții, a-i lăsa să-și dezmorțească puțin picioarele și a mă pregăti mai bine înainte să trec la a doua parte a serii –, o prezentare multimedia prin care îmi voi explica descoperirea.

Și atunci, anunțul va fi înregistrat înainte? La fel ca introducerea?

– Da, l-am terminat în urmă cu câteva zile. Cultura noastră e una vizuală – prezentările multimedia sunt întotdeauna mai captivante decât vorbele unui oarecare om de știință rostite pe un podium.

– Nu ești chiar „un oarecare om de știință", zisese Ambra, dar sunt de acord cu tine. Abia aștept s-o văd.

Din motive de securitate, prezentarea lui Edmond era stocată pe serverele lui private, securizate. Totul avea să fie transmis live către sistemul de proiecție al muzeului, dintr-un cu totul alt loc.

– Și când vom fi gata pentru partea a doua, întrebase Ambra, cine va activa prezentarea, tu sau eu?

– Eu o voi activa, răspunsese el scoțându-și telefonul din carcasa turcoaz à la Gaudí. Cu *ăsta*. Totul face parte din spectacol. Voi intra pe serverul meu prin intermediul unei conexiuni criptate...

Apăsase câteva taste, în difuzor se auzise un țârâit, iar telefonul se conectase. O voce computerizată, feminină, răspunsese:

– BUNĂ SEARA, EDMOND. AȘTEPT SĂ-MI COMUNICI PAROLA.

El zâmbise, continuând să-i explice:

– Și pe urmă, în văzul întregii lumi, îmi tastez parola în telefon, iar descoperirea mea este difuzată în timp real pe ecranul de aici, din muzeu, și simultan în lumea întreagă.

Pare ceva spectaculos, se arătase impresionată Ambra. Doar dacă nu cumva o să uiți parola.

– Ei da, asta *ar fi* tare neplăcut.

– Sper că ai scris-o undeva, rostise ea pe un ton mucalit.

– Blasfemie! exclamase Edmond râzând. IT-iștii nu-și scriu *niciodată* parolele. Însă nu-ți face griji – a mea e lungă de numai patruzeci și șapte de caractere. Sunt sigur că n-o s-o uit.

Ambra făcuse ochii mari.

– Patruzeci și șapte?! Edmond, tu nu-ți poți aminti nici măcar PIN-ul de patru cifre al cardului de intrare în muzeu! Cum o să ții minte *patruzeci și șapte* de caractere aleatorii?

El râsese din nou, văzându-i îngrijorarea.

– Nici nu trebuie să le țin minte, fiindcă nu sunt aleatorii, precizase el, apoi adăugase, coborând glasul: Parola este, de fapt, versul meu preferat.

Ea îl privise contrariată.

– Ai folosit un vers drept parolă?

– De ce nu? Versul meu preferat are exact patruzeci și șapte de litere.

– Ei bine, nu mi se pare foarte sigură.

– Nu? Îți închipui că poți ghici care e versul meu preferat?

– Nici măcar nu știam că-ți *place* poezia!

Exact. Chiar dacă cineva ar afla că parola mea e un vers și chiar dacă ar ghici care e versul exact, din milioane de posibilități, tot ar trebui să ghicească și numărul de telefon foarte lung cu care mă conectez la serverul meu securizat.

– Adică cel pe care tocmai l-ai format accesându-l din agenda telefonului tău?

– Da, un telefon cu propriul PIN de acces și pe care îl țin permanent în buzunarul de la piept.

Ambra își înălțase brațele în aer, cu un zâmbet jucăuș.

– Bine, tu ești șeful. Și apropo, care e poetul tău preferat?

– Bună încercare, parase el, făcându-i un mustrător cu degetul. Va trebui să aștepți până sâmbătă ca să afli. Versul pe care l-am ales e *perfect*. Este despre viitor – o profeție – și mă bucur să spun că e deja pe cale să se adeverească.

Revenind cu gândurile în prezent, Ambra privi spre trupul lui Edmond și, cu un acces de panică, înțelese că nu-l mai vede pe Langdon.

„Unde o fi?"

Mai îngrijorător încă, îl zări pe cel de-al doilea ofițer din Garda Regală – agentul Díaz – revenind în sală prin tăietura din peretele de pânză. După ce privi în jur, acesta porni drept spre ea.

„N-o să mă lase niciodată să ies de aici!"

O clipă mai târziu, Langdon era lângă ea. Punându-și o mână pe mijlocul ei, o împinse ușor înainte și păși rapid spre capătul îndepărtat al sălii, spre tunelul prin care intraseră toți invitații.

– Doamnă Vidal! strigă Díaz. Unde vă duceți?

– Ne întoarcem imediat, răspunse Langdon, grăbind pasul și îndreptându-se în linie dreaptă spre gura tunelului.

– Domnule Langdon! răsună și glasul agentului Fonseca în urma lor. Vă interzic să părăsiți această sală!

Ambra simți palma lui Langdon apăsând-o mai tare pe talie.

– Winston, șopti el în căștile audio. *Acum!*

O fracțiune de secundă mai târziu, sala se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL 28

Fonseca și Díaz se năpustiră prin beznă, luminându-și calea cu lanternele telefoanelor mobile și țâșnind în tunelul prin care Ambra și Langdon dispăruseră cu o clipă înainte.

Pe la jumătatea tunelului, Fonseca văzu telefonul ei zăcând pe podea și se opri stupefiat. „Ambra și-a aruncat telefonul?!"

Cu permisiunea directoarei, Garda Regală folosea o aplicație foarte simplă de localizare, pentru a ști unde se afla în orice moment. Deci faptul că renunțase la telefonul mobil nu putea avea decât o singură explicație: voia să scape de protecția lor.

Gândul îi stârni o nervozitate extremă, deși i se părea mai îngrijorătoare perspectiva de a fi nevoit să-și informeze șeful că viitoarea regină consoartă a Spaniei dispăruse. Comandantul Gărzii Regale era neîndurător și chiar obsesiv când se punea problema de a proteja interesele prințului. În seara aceea, îi dăduse personal lui Fonseca o instrucțiune foarte simplă: „Ai grijă ca Ambra Vidal să fie permanent în siguranță, ferită de orice neplăceri".

„Nu pot să am grijă de siguranța ei dacă nu știu unde e!"

Cei doi agenți continuară să alerge până la capătul tunelului și ajunseră în anticamera care părea ticsită de fantome – o sumedenie de fețe cu expresii șocate, luminate de ecranele telefoanelor mobile în vreme ce comunicau cu lumea de afară, relatând cele întâmplate.

– Aprindeți luminile! strigară câteva persoane.

Telefonul lui Fonseca sună.

– Agent Fonseca, rosti un glas de femeie în spaniolă, când el răspunse. Sunt de la securitatea muzeului. Știu că la voi s-au stins luminile. Pare să fie o disfuncție a sistemului computerizat. Vom restabili curentul imediat.

– Camerele de supraveghere din interior funcționează? întrebă agentul, știind că toate erau dotate cu senzori pentru vedere nocturnă.

– Da, funcționează.

– Ambra Vidal a intrat în anticameră cu câteva momente în urmă. Poți să vezi unde s-a dus?

– O clipă, te rog.

Fonseca așteptă, cu inima bubuindu-i de frustrare. Tocmai i se comunicase că cei de la compania Uber aveau dificultăți în localizarea mașinii cu care fugise asasinul.

„Oare ce-ar mai putea merge prost în seara asta?"

Întâmplarea făcuse ca ziua aceea să fi fost prima dată când o avea ca țintă a misiunii pe Ambra Vidal. În mod normal, ofițer senior fiind, era alocat exclusiv prințului Julián, dar în acea dimineață șeful lui îl luase deoparte și-l informase: „În seara asta, doamna Vidal va găzdui un eveniment împotriva voinței prințului Julián. O vei însoți și-i vei asigura protecția".

Fonseca nu-și imaginase nicio clipă că evenimentul pe care-l găzduia Ambra avea să se dovedească un atac în forță la adresa religiei, culminând cu o asasinare în public. Iar în acel moment încă se străduia să înțeleagă refuzul ei de a prelua apelul îngrijorat al prințului.

Totul părea de neconceput, și totuși, comportamentul ei bizar se intensifica. Aparent, Ambra Vidal încerca să se descotorosească de agentul ei de protecție, ca să fugă cu un profesor american.

„Dacă aude prințul Julián despre asta..."

– Agent Fonseca? răsună din nou glasul femeii de la securitatea muzeului. Putem vedea că doamna Vidal, însoțită de un bărbat, a ieșit din anticameră. Au traversat pasarela și tocmai au intrat în galeria în care este expusă sculptura-obiect *Celule* aparținând lui Louise Bourgeois. Ieșiți pe ușă, faceți la dreapta, a doua galerie.

– Mulțumesc. Stai cu ochii pe ei!

Fonseca și Díaz o luară la fugă și ieșiră din anticameră spre pasarelă. Dedesubt, masa de invitați străbătea grăbită foaierul, spre ieșire. În dreapta, exact așa cum le spusese femeia de la securitatea muzeului,

Fonseca văzu capătul unei galerii vaste. Pe eticheta exponatului scria *CELULE.*

Galeria era întinsă și găzduia o serie de incinte ciudate, ca niște colivii, fiecare conținând o sculptură albă, amorfă.

– Doamnă Vidal! strigă agentul. Domnule Langdon!

Cum nu primi niciun răspuns, începu să caute împreună cu Díaz.

Cu câteva încăperi în urma celor doi agenți, imediat în exteriorul sălii boltite, Langdon și Ambra urcau cu precauție printr-un labirint de schele, îndreptându-se fără zgomot spre însemnul IEȘIRE care se zărea la distanță, slab luminat.

Ceea ce se întâmplase în ultimul minut fusese un haos neclar, cu Langdon și Winston colaborând pentru o diversiune rapidă. La semnalul profesorului, Winston stinsese luminile, cufundând sala în beznă. Langdon memorase înainte distanța dintre locul în care se aflau ei și ieșirea din tunel, estimarea lui dovedindu-se aproape perfectă. La jumătatea tunelului, Ambra își azvârlise telefonul mobil pe podea și apoi, în loc să intre amândoi în pasajul întunecat, *se întorseseră* în sală și, pipăind cu mâinile, merseseră paralel cu peretele din pânză, până când ajunseseră la porțiunea sfâșiată prin care trecuse agentul Díaz în urmărirea ucigașului. După ce trecuseră prin ea, fugiseră spre peretele exterior și de acolo spre însemnul luminat care marca ieșirea de urgență în casa scării.

Langdon își aminti uluit cât de rapid luase Winston decizia de a-i ajuta.

– Dacă anunțul lui Edmond poate fi declanșat de o parolă, spusese ghidul, trebuie să aflăm care este aceasta și s-o folosim imediat. Instrucțiunea mea inițială a fost aceea de a-l ajuta pe Edmond în orice mod posibil, pentru ca prezentarea din seara asta să fie un succes. Evident, mi-am ratat misiunea și de aceea voi face tot posibilul ca să-mi repar greșeala.

Langdon se pregătea să-i mulțumească, dar ghidul continuase fără oprire. Cuvintele curgeau din el într-un ritm neomenesc, ca o carte audio redată la o viteză accelerată:

– Dacă aș fi capabil să accesez prezentarea lui Edmond, aș face-o imediat, însă, așa cum ați auzit, este stocată pe un server securizat,

departe de aici. Se pare că, pentru a face cunoscută lumii descoperirea lui, ne trebuie parola și telefonul lui. Deja am căutat în toate textele publicate un vers de patruzeci și șapte de litere și, din păcate, posibilitățile sunt de ordinul miilor, dacă nu chiar mai mult, în funcție de felul în care desparți strofele. În plus, fiindcă interfețele lui Edmond blochează, de obicei, accesul utilizatorilor după câteva încercări ratate de introducere a parolei, un atac în forță este imposibil. Astfel, ne rămâne o singură opțiune: trebuie să găsim parola printr-o altă modalitate. Sunt de acord cu doamna Vidal că e necesar să intrați fără întârziere în locuința lui Edmond din Barcelona. Dacă avea un vers preferat, mi se pare logic să aibă și o *carte* cu poezia respectivă, în care, poate, a subliniat chiar respectivele cuvinte. Prin urmare, estimez cu o probabilitate foarte mare că Edmond ar fi vrut să mergeți în Barcelona, să găsiți parola și s-o folosiți pentru a-i difuza anunțul, așa cum el însuși plănuise. De asemenea, am verificat deja că apelul telefonic de ultim moment prin care s-a cerut ca numele amiralului Ávila să fie adăugat pe lista invitaților a fost, într-adevăr, efectuat din interiorul Palatului Regal, în Madrid, așa cum a declarat doamna Vidal. Din acest motiv, am decis că nu putem avea încredere în agenții Gărzii Regale și voi concepe o modalitate de a-i pune pe o pistă greșită și de a vă facilita astfel fuga.

Și oricât de greu de crezut ar fi fost, se părea că Winston chiar găsise o cale de a face acel lucru.

Ambra și Langdon ajunseră, în sfârșit, la ieșirea de urgență, unde el deschise ușa, așteptă ca ea să treacă dincolo, ieși la rândul lui și închise ușa în urma lor.

– Bun, spuse Winston, materializându-se iar în urechea lui Langdon. Vă aflați în casa scării.

– Și agenții Gărzii unde sunt?

– Departe de voi. Vorbesc chiar acum la telefon cu ei, sub identitatea unei angajate de la securitatea muzeului și îndrumându-i în mod greșit spre o galerie din celălalt capăt al muzeului.

„Incredibil, exclamă Langdon în sinea lui, schițând un semn încurajator către Ambra. Totul e în regulă".

– Coborâți până la parter, continuă Winston, și ieșiți din muzeu. Țineți seama însă că, odată ce veți părăsi clădirea, căștile audio nu vor mai păstra conexiunea cu mine.

„La naiba!" Langdon nu se gândise până atunci la asta.

– Winston, spuse el grăbit, știai că săptămâna trecută Edmond și-a împărtășit descoperirea cu câțiva lideri religioși?

– Mi se pare un lucru greu de crezut, deși în introducerea din seara asta a sugerat că, de fapt, activitatea lui are profunde implicații religioase; prin urmare, poate că a dorit să discute despre ele cu liderii din domeniul respectiv.

– Așa cred, da. În orice caz, unul dintre ei a fost episcopul Valdespino, din Madrid.

– Interesant! Observ numeroase articole on-line în care se afirmă că este un consilier de încredere al regelui Spaniei.

– Da. Și încă un lucru: știai că Edmond a primit un mesaj amenințător în căsuța vocală din partea lui Valdespino după întâlnirea respectivă?

– Nu. Probabil că a fost primit pe o linie telefonică privată.

– Edmond mi l-a pus să-l ascult. Valdespino îi cerea să-și anuleze prezentarea și-l avertiza că liderii religioși cu care se consultase luau în calcul eventualitatea unui anunț anticipativ, prin care să-l discrediteze înainte de a apuca să-și dea publicității descoperirea.

Cu aceste cuvinte, Langdon micșoră pasul pe scări, lăsând-o pe Ambra s-o ia înainte, iar el întrebă, coborând glasul:

– Ai găsit vreo legătură între Valdespino și amiralul Ávila?

– N-am identificat nicio legătură directă, dar asta nu înseamnă că nu există una, ci doar că nu este atestată, răspunse Winston după câteva secunde.

Ajunseră deja la parter, când Winston adăugă:

– Domnule profesor, dacă-mi este permis... Având în vedere evenimentele din această seară, logica ne-ar sugera că există forțe puternice, hotărâte să ascundă pentru totdeauna descoperirea făcută de Edmond. Ținând seama că în prezentarea de azi v-a numit pe dumneavoastră ca fiind persoana care i-a inspirat marea realizare, este posibil ca dușmanii lui Edmond să vă considere un obstacol periculos în calea lor.

Langdon nu se gândise nicio clipă la o asemenea posibilitate, iar în acel moment, ajuns la parter, îl cuprinse brusc teama. În fața lui, Ambra împingea deja ușa grea din metal.

– Când veți ieși, zise Winston mai departe, veți ajunge pe o alee. Luați-o la stânga, pe după clădire, și îndreptați-vă spre râu. De acolo vă voi asigura transportul la destinația despre care am discutat.

„BIO-EC346, reflectă Langdon, locul spre care îi ceruse mai devreme ghidului să-i ducă. Unde ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Edmond după prezentare." Până la urmă, izbutise să descifreze codul, dându-și seama că BIO-EC346 nu era câtuși de puțin un club științific secret, ci un loc mult mai prozaic. Totuși, spera că tocmai aceea va fi calea lor de scăpare din Bilbao.

„Măcar să ajungem acolo neobservați... reflectă el, știind că în scurt timp vor fi instalate filtre rutiere pretutindeni. Trebuie să ne mișcăm repede."

Când ieșiră în aerul răcoros al nopții, Langdon observă uimit ceea ce părea a fi o sumedenie de mărgele de rozariu împrăștiate pe asfalt, dar nu mai avu timp să se întrebe ce era cu ele. Winston vorbea în continuare:

– Odată ce ajungeți la râu, mergeți spre aleea de sub podul La Salve și așteptați acolo până când...

Deodată, în căști nu se mai auzi decât pârâitul asurzitor al paraziților.

– Winston? strigă Langdon. Să așteptăm până când... *ce?*

Însă conexiunea se întrerupsese, iar ușa metalică tocmai se închisese în urma lor.

CAPITOLUL 29

La câțiva kilometri spre sud, la periferia orașului Bilbao, un sedan al companiei Uber gonea pe autostrada AP-68, spre Madrid. Pe bancheta din spate, amiralul Ávila își scosese tunica albă și cascheta, bucurându-se de sentimentul de libertate și reflectând relaxat la ușurința cu care izbutise să fugă din muzeu.

„Exact așa cum mi-a făgăduit Regentul."

La câteva secunde după ce urcase în mașină, își scosese pistolul și-l înfipsese în ceafa bietului șofer. La ordinele lui, omul își aruncase smartphone-ul pe geam, întrerupând astfel unica legătură a vehiculului cu sediul companiei.

Apoi îi scotocise în portofel și-i memorase adresa de acasă, plus numele soției și ale copiilor. „Fă tot ce-ți spun, îi ceruse el. Altfel familia ta va muri." Degetele omului se albiseră pe volan, iar în clipa aceea amiralul fusese sigur că avea la dispoziție un șofer ascultător pentru restul nopții.

„Acum am devenit invizibil", reflectă el în vreme ce mașinile de poliție goneau în direcție opusă, cu sirenele urlând.

Sedanul continua să ruleze spre sud și Ávila se pregăti pentru drumul lung, savurând gustul adrenalinei. „Mi-am servit bine cauza", se felicită el și-și privi tatuajul din palmă, conștientizând că protecția pe care i-o oferea se dovedise o precauție inutilă. Cel puțin deocamdată.

Încrezător în faptul că șoferul Uber, îngrozit, îi va urma ordinele, îi luă pistolul de la ceafă și aruncă din nou o privire spre abțibildurile de pe parbriz. „Care erau șansele?", se întrebă el.

Primul autocolant ar fi fost de așteptat – logoul companiei Uber. Cel de-al doilea însă nu putea fi decât un semn din ceruri.

„Crucea papală." Era un simbol pe care, în ultima vreme, îl vedeai peste tot, catolicii din lumea întreagă arătându-și astfel solidaritatea cu noul papă, încântați de amplele lui măsuri de liberalizare și de modernizare a Bisericii.

În mod ironic, odată ce-și dăduse seama că șoferul era un admirator al pontifului liberal, aproape că-i făcuse plăcere să-i pună pistolul la ceafă. Îl oripila disponibilitatea cu care masele indolente îl adorau pe noul papă, suveranul pontif permițându-le adepților lui Hristos să aleagă ce le place din vitrina cu legi ale Domnului, să decidă singuri care reguli erau pe gustul lor și care nu. Aproape peste noapte, chestiuni ca femeile preoți, căsătoriile homosexuale, controlul nașterilor și alte asemenea cauze liberale deveniseră la Vatican subiecte deschise de discuție. Două mii de ani de tradiție păreau să se evapore într-o clipită.

„Din fericire, mai există oameni care luptă pentru păstrarea vechilor rânduieli."

În minte, Ávila auzi din nou acordurile imnului *Oriamendi*.

„Iar eu sunt onorat să-i slujesc."

CAPITOLUL 30

Cea mai veche și mai elitistă forță de securitate din Spania – Garda Regală – are o tradiție bogată, care datează din perioada medievală. Agenții ei consideră că este de datoria lor – la care s-au angajat în fața lui Dumnezeu – să vegheze la siguranța familiei regale, să protejeze proprietățile Coroanei și să apere onoarea monarhiei.

Comandantul Diego Garza, aflat la conducerea celor aproape două mii de membri ai ei, era un bărbat de șaizeci de ani, scund și slab, cu ten oacheș, ochi mici și păr negru rar, pieptănat lins peste țeasta pistruiată. Trăsăturile ca de șoricel și statura mică îl făceau aproape invizibil când se afla într-un grup mare de oameni, ceea ce-i permitea să-și camufleze mai bine influența uriașă de care se bucura între zidurile Palatului.

Garza învățase cu mult timp în urmă că adevărata putere era dată nu de forța fizică, ci de influența politică. Faptul că se afla la comanda Gărzii Regale îi conferise, fără îndoială, un anumit statut, dar intuiția și abilitățile politice fuseseră cele care-l impuseseră ca un factotum al Palatului într-o gamă largă de domenii, atât în plan personal, cât și profesional.

Om de încredere atunci când venea vorba despre păstrarea unor secrete, nu trădase niciodată confidențele ce-i fuseseră încredințate. Datorită reputației lui de discreție absolută, la care se adăuga o neobișnuită capacitate de a rezolva diverse probleme delicate, devenise indispensabil pentru rege. În acele momente însă, când bătrânul monarh își trăia ultimele zile în Palacio de la Zarzuela, Garza – la fel ca alții asemenea lui din anturajul regal – avea în față un viitor incert.

Vreme de peste patruzeci de ani, suveranul se aflase în fruntea unei țări marcate de turbulențe, o monarhie parlamentară instituită după treizeci și șase de ani de dictatură sângeroasă a generalului ultraconservator Francisco Franco. La moartea acestuia, în 1975, regele încercase să colaboreze cu guvernul, pentru a consolida procesul democratic și a îndrepta țara, încetul cu încetul, înapoi spre stânga eșichierului politic.

Pentru tineri, schimbările păreau prea lente, iar în cazul tradiționaliștilor trecuți de o vârstă, schimbările păreau o blasfemie.

Mulți reprezentanți ai autorităților spaniole încă susțineau cu tărie doctrina conservatoare franchistă și mai ales ideea conform căreia catolicismul era o „religie de stat", coloana vertebrală a nației. Numai că tot mai mulți tineri spanioli se opuneau cu vehemență acestor puncte de vedere, denunțând fără rețineri ipocrizia religiei organizate și militând pentru o separație mai mare între stat și Biserică.

Și când prințul, trecut de prima tinerețe, se pregătea să acceadă la tron, nimeni nu știa bine către ce direcție va tinde noul monarh. Timp de decenii, prințul Julián se descurcase de minune achitându-se de fadele îndatoriri ceremoniale, lăsând chestiunile de ordin politic în seama tatălui său și evitând cu scrupulozitate să-și manifeste în vreun fel convingerile personale. În vreme ce mai toți specialiștii presupuneau că va fi mult mai liberal decât tatăl lui, nimeni nu putea ști ceva cu siguranță în acest sens.

Dar, în seara aceea, vălul de mister avea să fie ridicat.

Ca urmare a șocantelor evenimente din Bilbao și a imposibilității regelui de a vorbi în public, din cauza stării precare de sănătate, prințul trebuia deci să-și exprime opinia cu privire la ceea ce se întâmplase.

Mai mulți oficiali guvernamentali de rang înalt, inclusiv premierul, condamnaseră deja asasinatul, evitând cu abilitate să facă alte comentarii înainte ca Palatul Regal să emită o declarație oficială și lăsând astfel întreaga povară pe umerii prințului Julián. Garza nu era deloc mirat de acest lucru; implicarea viitoarei regine, Ambra Vidal, transformase tragicul eveniment într-o adevărată bombă politică, de care nimeni nu voia să se atingă.

„Prințul Julián va fi supus unui test diseară, își spuse Garza, urcând în grabă scara monumentală spre apartamentele regale. Va avea nevoie de îndrumare, iar cum tatăl lui nu i-o poate oferi, sfaturile trebuie să vină din partea mea."

Străbătu întreaga lungime a holului din *residencia* și ajunse la ușa prințului. Trase adânc aer în piept și ciocăni.

„Ciudat, se gândi el, neprimind niciun răspuns. Știu că este înăuntru."

Din câte aflase de la agentul Fonseca, prințul Julián sunase cu foarte puțin timp în urmă din apartamentul său, încercând să ia legătura cu Ambra Vidal, pentru a se încredința că era în siguranță – și, slavă cerului, era.

Ciocăni încă o dată, începând să se îngrijoreze când nu primi niciun răspuns. Grăbit, deschise ușa.

– Don Julián? strigă Garza pășind peste prag.

În apartament era întuneric, cu excepția strălucirii palide a ecranului televizorului în camera de zi.

– Hei!

Precipitându-se într-acolo, îl zări pe prințul Julián stând singur în beznă – o siluetă nemișcată, privind pe fereastră. Era încă îmbrăcat în costumul impecabil pe care-l purtase la întâlnirile din seara aceea, fără să-și fi lărgit măcar nodul de la cravată.

Privindu-l tăcut, se simți o clipă tulburat de starea ca de transă în care se găsea prințul. „Criza asta pare să-l fi stupefiat." Își drese glasul, pentru a-i da de înțeles că se afla acolo.

Într-un târziu, prințul îi răspunse, dar fără a se întoarce cu fața la el.

– Când am sunat-o pe Ambra, a refuzat să-mi vorbească.

Tonul lui părea mai degrabă mirat decât îndurerat.

Garza nu știa prea bine ce anume să-i spună. Ținând seama de evenimentele serii, părea de neînțeles ca prințul să fie preocupat de relația lui cu Ambra – o legătură tensionată încă de la debutul ei neinspirat.

– Îmi închipui că doamna Vidal este încă în stare de șoc, replică Garza pe un ton scăzut. Agentul Fonseca o va conduce până aici puțin mai târziu în această seară. Îi veți putea vorbi atunci. Și permiteți-mi să-mi exprim ușurarea, știind că este în siguranță.

Prințul Julián încuviință din cap, absent.

– Criminalul este pus sub urmărire, continuă comandantul, încercând să schimbe subiectul. Fonseca m-a asigurat că teroristul va fi prins în curând.

Folosise în mod intenționat cuvântul „terorist", în speranța că astfel îl va readuce pe prinț la realitate. Acesta însă se mărgini să încuviințeze iar, cu o simplă mișcare din cap.

Premierul a denunțat asasinatul, dar guvernul speră că veți face dumneavoastră alte comentarii... ținând seama de implicarea Ambrei în eveniment. Îmi dau seama, adăugă Garza după o pauză, că situația este neplăcută, având în vedere logodna, totuși aș sugera să spuneți, simplu, că unul dintre lucrurile pe care le admirați cu precădere la logodnica dumneavoastră este spiritul ei independent și că, deși știți că nu împărtășește opiniile politice ale lui Edmonk Kirsch, apreciați faptul că-și respectă angajamentele luate ca director al muzeului. M-aș bucura să pun câte ceva pe hârtie pentru dumneavoastră, dacă ați dori. Ar trebui să dăm o declarație la timp pentru programele de știri de dimineață.

– Aș vrea să aflu părerea episcopului Valdespino cu privire la declarația pe care o vom face, rosti scurt prințul Julián fără să-și ia nicio clipă privirea de la fereastră.

Garza strânse din dinți și-și înăbuși dezacordul. Spania postfranchistă era un *estado aconfesional*, ceea ce însemna că nu mai avea religie de stat și că Biserica nu deținea dreptul să se implice în chestiunile de ordin politic. Dar strânsa lui prietenie cu regele îi conferise lui Valdespino o influență neobișnuită în soluționarea diverselor probleme de la Palat. Din nefericire, linia politică dură și zelul religios al episcopului lăsau prea puțin loc pentru diplomația și tactul necesare abordării crizei din acea seară.

„Avem nevoie de finețe și nuanțări, nu de dogme și focuri de artificii!"

Garza aflase cu mult timp în urmă că aparența pioasă a lui Valdespino ascundea un adevăr simplu: bunul episcop își urmărea întotdeauna mai întâi propriile interese și abia apoi pe cele ale Domnului. Până de curând, Garza izbutise să ignore acest aspect, însă acum, când echilibrul de putere în Palat începuse să se schimbe, ideea unui tandem Valdespino Julián era foarte îngrijorătoare.

„Și așa episcopul este prea apropiat de prinț."

Garza știa că Julián îl considerase întotdeauna pe Valdespino ca făcând parte din familie – mai degrabă un unchi de încredere decât o autoritate religioasă. Fiind cel mai apropiat confident al regelui, îi fusese încredințată misiunea de a veghea la dezvoltarea morală a tânărului prinț și se achitase de ea cu devotament și fervoare, evaluându-i și verificându-i preceptorii, familiarizându-l cu doctrina catolică și chiar sfătuindu-l în problemele romantice. Acum, peste ani, chiar dacă n-aveau întotdeauna aceleași opinii, relația lor rămânea una foarte strânsă.

– Don Julián, reluă Garza pe un ton calm, consider că situația din această seară este una pe care ar trebui s-o abordăm noi doi, Domnia Voastră și cu mine.

– Așa să fie? răsună un glas în spatele lui, în întuneric.

Garza se răsuci pe călcâie și, stupefiat, zări o statie îmbrăcată în robă șezând în penumbră.

„Valdespino."

– Aș fi crezut, domnule comandant, șuieră episcopul, că *dumneavoastră*, mai presus de oricine altcineva, veți înțelege ce mare nevoie de mine aveți în seara aceasta.

– Avem de-a face cu o situație *politică*, replică Garza ferm, nu cu una religioasă.

– Faptul că faceți o asemenea afirmație îmi demonstrează că v-ați supraestimat considerabil discernământul politic, pufni Valdespino. Dacă vă interesează părerea mea, consider că nu există decât un singur răspuns adecvat la această criză. Trebuie să asigurăm populația fără întârziere de faptul că prințul Julián este un om profund religios și că viitorul rege al Spaniei este un catolic evlavios.

– Sunt de acord... și vom include o mențiune cu privire la credința religioasă a prințului în toate declarațiile pe care le va face.

– Iar când don Julián va apărea în fața presei, va trebui să-i stau alături, cu mâna pe umăr – un simbol de netăgăduit al legăturii sale strânse cu Biserica. Doar această imagine va reuși să liniștească populația mai bine decât orice cuvinte scrise de dumneavoastră.

Garza se zburli.

– Lumea tocmai a fost martoră în direct la un asasinat brutal pe pământul spaniol, continuă Valdespino. În momente de violență, nimic nu este mai alinător decât mâna lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 31

Podul de lanțuri Széchenyi – unul dintre cele opt poduri ale Budapestei – se arcuiește pe mai bine de trei sute de metri deasupra Dunării. Un simbol al legăturii dintre Est și Vest, este considerat unul dintre cele mai frumoase din lume.

„Ce fac, oare, aici? se întrebă Rabi Köves, privind peste balustradă spre apele învolburate de dedesubt. Episcopul Valdespino m-a sfătuit să rămân în casă."

Știa că n-ar fi trebuit să iasă, însă ceva la podul acela îl atrăgea ori de câte ori se simțea tulburat. De ani mulți obișnuia să vină acolo seara, ca să cugete în timp ce admira priveliștea. Spre est, în Pesta, fațada iluminată a Palatului Gresham se înălța mândră pe fundalul celor două turnuri ale clopotniței de la bazilica Sfântul Ștefan. Spre vest, în Buda, pe culmea colinei, se profilau zidurile fortificate ale castelului Buda. Iar pe malul Dunării, în nord, se ridicau turlele elegante ale clădirii Parlamentului, cea mai vastă din Ungaria.

Köves bănuia însă că nu priveliștea era cea care-l atrăgea mereu spre podul Széchenyi, ci altceva.

„Lacătele."

De toate balustradele și cablurile de suspensie ale podului erau prinse sute de lacăte, fiecare cu un alt set de inițiale, fiecare închis pentru totdeauna.

Tradiția cerea ca îndrăgostiții să-și scrie inițialele pe un lacăt pe care să-l fixeze pe pod și să-l încuie, pe urmă să arunce cheia în apele Dunării, unde avea să fie pierdută pe vecie – ca un simbol al legăturii veșnice dintre ei.

„Cea mai simplă dintre promisiuni, reflectă Köves, atingând unul dintre lacăte. Sufletul meu legat pentru totdeauna de al tău."

Ori de câte ori simțea nevoia să-și aducă aminte că dragostea nemărginită încă exista în lume, venea să vadă lacătele de pe pod. Iar seara aceea părea un astfel de moment. Privind în jos, la apele învolburate, avea impresia că lumea începuse deodată să se miște prea repede pentru el. „Poate că locul meu nu mai este aici."

Clipele care odinioară erau răgazuri tihnite de reflecție solitară – câteva minute singur într-un autobuz, mersul pe jos până la lucru sau momentele de așteptare înaintea unei întâlniri programate – deveniseră acum ceva imposibil de suportat, astfel că oamenii apelau impulsiv la telefoanele, la căștile audio sau la jocurile lor, incapabili să se opună dependenței de tehnologie. Miracolele trecutului pieriau, șterse de nepotolita sete de tot ce era nou.

Aplecat deasupra apelor Dunării, Yehuda Köves simțea o oboseală tot mai accentuată. Privirea păru să i se încețoșeze și începu să distingă forme bizare, nedeslușite, mișcându-se sub oglinda apei. Deodată, fluviul semăna cu o colcăială de creaturi agitate prinzând viață în adânc.

– *A víz él,* rosti un glas în spatele lui. Apa e vie.

Rabinul se întoarse și zări un băiețel cu părul cârlionțat și privirea curioasă. Copilul îi amintea de el însuși în tinerețe.

– Poftim?

Băiatul deschise gura să vorbească, însă în locul cuvintelor, din gâtul lui izbucni un bâzâit electronic, iar din ochi îi țâșni o lumină albă, orbitoare.

Rabinul Köves se trezi cu un icnet, așezat în capul oaselor, în fotoliu.

– *Oy gevalt!* Dumnezeule!

Telefonul de pe birou sună. Bătrânul se răsuci și privi panicat în jurul lui, în *házikó*. Din fericire, era singur. Își simțea încă inima bătând cu putere. „Ce vis ciudat!", își spuse, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

Telefonul continua să sune insistent și rabinul își dădu seama că, la ora aceea, nu putea fi decât episcopul Valdespino, sunând ca să-i dea ultimele detalii despre plecarea lui spre Madrid.

– Prietene Valdespino, spuse el încă dezorientat, ridicând receptorul. Care-s noutățile?

– Rabi Yehuda Köves? întrebă o voce necunoscută. Nu mă cunoașteți și nu vreau să vă sperii, dar trebuie să mă ascultați cu atenție.

Brusc, orice urmă de somn și confuzie se spulberă. Era un glas feminin, însă disimulat într-un fel, părând distorsionat, și vorbea într-o engleză grăbită cu un slab accent spaniol.

– Îmi filtrez vocea, din motive de confidențialitate. Îmi cer scuze pentru acest lucru, dar veți înțelege imediat de ce.

– Cine ești? întrebă Köves.

– Un câine de pază – cineva care nu-i apreciază pe cei care vor să ascundă adevărul de ochii publicului.

– Nu... nu înțeleg.

Rabi Köves, știu că ați participat la o întâlnire particulară cu Edmond Kirsch, episcopul Valdespino și *allamahul* Syed al-Fadl în urmă cu trei zile, la Mănăstirea Montserrat.

„De unde știe ea asta?!"

– Știu și că Edmond Kirsch v-a oferit informații detaliate despre recenta lui descoperire științifică... și că sunteți implicat în prezent într-o conspirație menită s-o țină în secret.

– Ce?!

– Dacă nu mă ascultați cu mare atenție, pot să prezic că până dimineață veți fi mort, eliminat de brațul lung al episcopului Valdespino, rosti glasul feminin mai departe și, după o pauză, adăugă: La fel ca Edmond Kirsch și ca prietenul dumneavoastră, Syed al-Fadl.

CAPITOLUL 32

Podul La Salve din Bilbao traversează râul Nervión într-o zonă atât de apropiată de Muzeul Guggenheim, încât cele două construcții par deseori să formeze o singură structură. Inconfundabil grație pilonului central – un stâlp înalt și roșu în forma literei „H" –, acesta își luase numele de la poveștile populare despre marinarii întorși de pe mare, care rosteau rugăciuni de mulțumire pentru că reveniseră cu bine acasă.

După ce ieșiseră pe ușa din spate a clădirii, Ambra și Langdon străbătuseră rapid scurta distanță dintre muzeu și râu, apoi se opriseră și așteptau, așa cum le spusese Winston, pe o mică alee întunecată, chiar sub pod.

„Așteptăm ce?", se întrebă Langdon nedumerit. Văzând trupul zvelt al Ambrei tremurând în rochia elegantă de seară, își scoase fracul și i-l puse pe umeri, netezindu-l ușor pe brațe.

Fără niciun preambul, ea se întoarse și-l privi direct în ochi. Pentru o clipă, Langdon se temu că întrecuse o limită, dar expresia de pe fața ei nu era una de iritare, ci de recunoștință.

– Îți mulțumesc, șopti ea privind în sus, spre el. Îți mulțumesc fiindcă mă ajuți.

Și fără a-și lua ochii de la el, îi prinse mâinile și i le strânse într-ale ei, de parcă ar fi încercat să absoarbă toată căldura și alinarea pe care i le-ar fi putut oferi. Și apoi, la fel de rapid, îi dădu drumul.

– Scuze, șopti ea din nou. *Conducta impropia*, așa cum ar zice mama, un comportament nepotrivit.

Langdon îi oferi un zâmbet liniștitor.

– Ai circumstanțe atenuante, așa cum ar zice mama *mea*.

Ea reuși să surâdă, însă nu pentru mult timp.

Mă simt cumplit, adăugă ea, întorcându-și privirea de la el. Ce s-a întâmplat în scara asta cu Edmond...

– E cutremurător... oribil, replică el, conștient că era încă șocat pentru a-și exprima limpede emoțiile.

Ambra privea în gol, spre apă.

– Și când mă gândesc că logodnicul meu, don Julián, este implicat...

Sentimentul de trădare era evident în glasul ei, iar Langdon nu știa bine ce să-i răspundă.

Îmi dau seama cum pare, rosti el în cele din urmă, pășind cu precauție pe gheața subțire, dar nu știm sigur că așa stau lucrurile. Este posibil ca prințul Julián să nu fi știut dinainte despre asasinat. Poate că ucigașul a acționat singur, sau poate că lucra pentru altcineva decât don Julián. Nu pare logic ca viitorul rege al Spaniei să fi orchestrat asasinarea în public a unui civil, mai cu seamă când poate fi ușor stabilită legătura dintre el și acest civil.

– Poate fi stabilită doar fiindcă *Winston* și-a dat seama că numele lui Ávila a fost adăugat în ultimul moment pe lista invitaților. E posibil ca Julián să fi crezut că nimeni nu-și va da seama cine a apăsat pe trăgaci.

Da, ea avea dreptate, Langdon trebuia să recunoască asta.

– N-ar fi trebuit să discut niciodată cu Julián despre prezentarea lui Edmond, declară Ambra, întorcându-se cu spatele la el. Însă tot insista să nu mă implic și de aceea am încercat să-l conving că rolul meu va fi unul minim, că totul se va limita la difuzarea unui material video. Cred că i-am zis chiar că Edmond urma să-și lanseze descoperirea de pe smartphone. Desigur, dacă vor vedea că i-am luat telefonul, își vor da seama că ceea ce a descoperit el *încă* poate fi făcut cunoscut lumii. Și chiar nu știu cât de departe va merge Julián ca să oprească difuzarea acestei informații.

Langdon îi scrută chipul câteva momente.

– N-ai deloc încredere în logodnicul tău, nu-i așa?

Ea trase adânc aer în piept.

– Adevărul e că nu-l cunosc atât de bine pe cât ai putea crede.

Atunci, de ce ai acceptat să te căsătorești cu el?

Simplu: Julián m-a pus într-o situație în care n-am avut de ales.

Înainte ca Langdon să replice, un huruit începu să zguduie cimentul de sub picioarele lor, reverberând prin spațiul cavernos de sub pod.

Zgomotul deveni tot mai puternic, părând să vină dinspre râu, din dreapta lor. Întorcându-se, profesorul văzu o formă neagră apropiindu-se de ei în viteză – o ambarcațiune cu motor care înainta fără lumini de poziție. Când ajunse lângă malul din ciment, încetini, plutind lin în dreptul lor.

Langdon privi uimit ambarcațiunea și clătină din cap. Până în acel moment, nu fusese sigur câtă credibilitate să acorde ghidului computerizat al lui Edmond, însă acum, văzând taxiul acvatic de culoare galbenă apropiindu-se, înțelese că Winston era cel mai bun aliat pe care l-ar fi putut avea.

Căpitanul le făcu semn să urce la bord.

– Englezul vostru, el m-a chemat, le preciză acesta. El zice client VIP plătește triplu pentru... cum se zice... *velocidad y discreción*? Eu pot... vedeți? Fără lumini!

– Da, mulțumim, răspunse Langdon.

„Bravo ție, Winston! Rapiditate și discreție."

Căpitanul întinse o mână și o ajută pe Ambra să urce. După ce ea se refugie în cabina acoperită, ca să se încălzească, el se întoarse spre Langdon cu un zâmbet mirat.

– Ea e VIP-ul meu? *Señorita* Ambra Vidal?

– *Velocidad y discreción*, îi aminti profesorul.

– *¡Si, si!* OK!

Omul fugi la cârmă și ambală motoarele. Câteva secunde mai târziu, ambarcațiunea gonea spre vest, în întunericul de pe apele râului Nervión.

La babord, Langdon privea spre uriașa văduvă-neagră de la Guggenheim, scăldată în luminile licăritoare ale mașinilor de poliție. În aer, elicopterul unui post de știri se îndrepta spre muzeu.

„Primul dintre multele care vor urma", presupuse el, scoțând din buzunar cartea de vizită cu notița criptică. *BIO-EC346*. Edmond îi spusese să i-o dea unui șofer de taxi, deși probabil că nu se referise în niciun caz la unul acvatic.

Amicul nostru englez... strigă el către căpitan, pentru a acoperi zgomotul motoarelor. Presupun că ți-a spus unde trebuie să mergem.

– Da, da. Eu zis lui că pot să duc pe voi *aproape* acolo cu barca, dar el zice nu-i problemă, poți să mergi trei sute metri, nu?

– E foarte bine așa. Și cât de departe de aici e?

Omul făcu semn spre o autostradă paralelă cu râul, în dreapta.

– Panoul indică șapte kilometri, însă cu barca, puțin mai mult.

Langdon întoarse privirea spre panoul iluminat de pe autostradă.

AEROPUERTO BILBAO (BIO) ✈ 7 KM

Zâmbi trist, amintindu-și spusele lui Edmond. „E un cod dezamăgitor de simplu, Robert." Avusese dreptate. Ceva mai devreme, când îl descifrase, se simțise rușinat fiindcă îi luase atât de mult.

Într-adevăr, BIO era un cod – deși deloc mai dificil de interpretat decât altele similare din lumea întreagă: BOS, LAX, JFK.[1]

„BIO este codul aeroportului din Bilbao."

Iar restul codului scris de Edmond pe cartea de vizită devenise imediat clar. EC346.

Langdon nu văzuse niciodată avionul particular al lui Edmond, dar știa că există și nu se îndoia că, în cazul unei aeronave spaniole, codul de țară începea cu litera E, de la España.

„Deci EC346 este un avion particular."

Firește, dacă un șofer de taxi l-ar fi dus la aeroportul din Bilbao, Langdon le-ar fi arătat celor de la serviciile de securitate cartea de vizită și ar fi fost escortat direct la avionul lui Edmond.

„Sper că Winston a luat legătura cu piloții, ca să-i anunțe că venim", își spuse el privind înapoi, spre clădirea muzeului, care devenea tot mai mică în depărtare.

Se gândi o clipă să coboare în cabină, la Ambra, însă aerul curat îi făcea bine, așa că hotărî s-o lase singură câteva minute, ca să-și revină.

„Și mie mi-ar prinde bine un moment de solitudine", decise el, îndreptându-se spre prora. Lângă parapet, cu vântul fluturându-i în păr, își desfăcu papionul de la gât și-l vârî în buzunar. Apoi își deschise primul nasture de la cămașă și inspiră adânc, lăsând aerul nopții să-i umple plămânii.

„Ce-ai făcut, Edmond?!", exclamă el în sinea lui.

[1] Codurile de identificare ale aeroporturilor internaționale din Boston, Los Angeles, respectiv John F. Kennedy din New York. (n.tr.)

CAPITOLUL 33

Comandantul Diego Garza clocotea de furie, păşind de colo colo în întunericul din apartamentul prinţului Julián în timp ce asculta perdaful prezumţios al episcopului.

„Ai intrat pe un teritoriu pe care n-ai ce căuta! ar fi vrut el să-i strige în faţă. Ăsta nu e domeniul tău de acţiune!"

Încă o dată, Valdespino se amestecase în politica de stat. Ca un spectru în penumbra din apartamentul lui Julián, era îmbrăcat în veşmintele ceremoniale şi-i ţinea prinţului o predică despre importanţa tradiţiilor hispanice, despre credinţa cucernică a regilor şi reginelor din trecut şi despre influenţa reconfortantă a Bisericii în vremuri de criză.

„Nu e momentul pentru aşa ceva!", exclamă Garza în gând, spumegând. În seara aceea, prinţul Julián trebuia să-şi asume o delicată misiune de relaţii publice, iar ultimul lucru pe care-l dorea comandantul era ca viitorul suveran să fie distras de la îndatorirea lui de tentativele episcopului de a-i impune o ordine de zi religioasă.

Telefonul lui Garza începu să sune, întrerupând monologul lui Valdespino.

– *Si, dime,* răspunse el cu glas tare, poziţionându-se între prinţ şi Valdespino. *¿Qué tal va?* Da, spune-mi! Cum merge?

– Domnule, sunt agent Fonseca, din Bilbao, se prezentă apelantul într-o spaniolă grăbită. Mă tem că n-am reuşit să-l capturăm pe criminal. Compania de închirieri auto despre care am crezut că-l poate detecta a pierdut contactul cu el. Se pare că ucigaşul ne-a anticipat acţiunile.

Garza îşi stăpâni furia şi răsuflă calm, străduindu-se ca în voce să nu i se citească nimic din adevărata stare de spirit.

– Înțeleg, rosti el pe un ton sec. Pentru moment, tot ce trebuie să te preocupe este doamna Vidal. Prințul o așteaptă și l-am asigurat că o vei escorta aici în cel mai scurt timp.

O pauză lungă se așternu la celălalt capăt al liniei. Prea lungă.

– Domnule comandant? se auzi apoi glasul lui Fonseca, părând nesigur. Îmi pare rău, domnule, însă am vești proaste în privința asta. Se pare că doamna Vidal și profesorul american au părăsit clădirea... fără noi.

Garza aproape că scăpă telefonul din mână.

– Scuză-mă, poți... poți să repeți?

Da, domnule, doamna Vidal și Robert Langdon au părăsit clădirea muzeului. Doamna Vidal și-a aruncat telefonul intenționat, pentru a nu mai putea fi localizată. Nu știm încotro s-au dus.

Comandantul își dădu seama că stătea cu gura căscată și că prințul îl privea cu evidentă neliniște. Valdespino se apropiase și el, ca să audă mai bine, cu sprâncenele arcuite, vădit interesat.

– Ah, iată o veste excelentă! izbucni Garza pe neașteptate, încuviințând din cap cu convingere. Foarte bine! Ne vedem mai târziu în această seară. Dar să confirmăm mai întâi protocoalele de transport și securitate. O clipă, te rog!

Pe urmă acoperi telefonul cu o palmă și-i zâmbi prințului.

Totul e în regulă. Mă retrag în camera cealaltă, ca să pun detaliile la punct, iar dumneavoastră, domnilor, să vorbiți nestingheriți.

Nu-i plăcea deloc ideea de a-l lăsa pe Valdespino singur cu Julián, însă nu putea continua discuția aceea telefonică de față cu ei, așa că se duse într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți și închise ușa în urma lui.

¿Qué diablo ha pasado? șuieră el în telefon. Ce naiba s-a întâmplat?

Fonseca îi oferi o explicație care părea cu totul fantasmagorică.

– S-au stins luminile?! întrebă Garza. Un *computer* s-a dat drept ofițer de securitate și ți-a furnizat informații false?! Cum ar trebui să reacționez la așa ceva?

– Îmi dau seama că e greu de crezut, domnule, dar exact așa s-au întâmplat lucrurile. Facem eforturi să înțelegem de ce s-a răzgândit computerul brusc.

S-a răzgândit?! E un afurisit de computer!

Vreau să spun că până atunci se dovedise serviabil – a identificat numele ucigașului, a încercat să împiedice crima și tot el a aflat că mașina

cu care a fugit asasinul aparținea companiei Uber. Și pe urmă, deodată, aparent, a început să acționeze *împotriva* noastră. Bănuim că Robert Langdon i-a zis ceva, fiindcă după discuția cu el totul s-a schimbat.

„Deci mă lupt cu un computer acum?! Este clar, reflectă Garza, am devenit prea bătrân pentru lumea asta."

– Agent Fonseca, sunt convins că nu trebuie să-ți spun cât de penibil va fi pentru prinț, atât la nivel personal, cât și politic, dacă s-ar afla că logodnica lui a fugit cu americanul și că Garda Regală a fost trasă pe sfoară de un computer.

– Suntem perfect conștienți de acest lucru, domnule.

– Ai idee ce anume i-ar fi făcut pe cei doi să fugă? Mi se pare un comportament complet gratuit și nesăbuit.

– Profesorul Robert Langdon s-a opus ferm când l-am înștiințat că va trebui să ne însoțească la Madrid în seara aceasta. A spus răspicat că nu vrea să vină.

„Așa că a fugit de la locul unei crime?" Garza bănuia că altceva se întâmpla, dar nu-și imagina ce anume.

– Ascultă-mă cu atenție! Este absolut esențial s-o localizezi pe Ambra Vidal și s-o aduci la Palat înainte ca informațiile astea să se afle.

– Înțeleg, domnule, însă eu și Díaz suntem singurii agenți la fața locului. E imposibil să căutăm doar noi doi în tot orașul. Ar trebui să alertăm autoritățile locale, să obținem acces la camerele de supraveghere a traficului rutier, la asistență aeriană, la toate...

– În niciun caz! replică Garza. Nu ne permitem o asemenea rușine. Fă-ți treaba! Găsește-i singur și predă-o pe doamna Vidal în custodia noastră cât mai rapid posibil.

– Da, domnule.

Comandantul închise telefonul, stupefiat. Când ieși din dormitor, o tânără se apropie de el în fugă. Purta obișnuitul ei costum bej cu pantalon, ochelarii cu lentile groase și ținea în mâini o tabletă.

„Dumnezeu să mă apere! exclamă Garza în sinea lui. Nu acum!"

Mónica Martín era cel mai nou și mai tânăr „coordonator de relații publice" de la Palat – un post care includea îndatoririle unui ofițer de presă, ale unui strateg PR și ale unui director de comunicare –, prerogative de care părea să se achite fiind într-o permanentă stare de agitație.

La numai douăzeci și șase de ani, Martín obținuse licența în Comunicare și Relații Publice la Universitatea Complutense din Madrid, urmase doi ani de specializare la una dintre cele mai importante școli IT din lume - Universitatea Tsinghua din Beijing –, obținuse o slujbă la departamentul de relații publice de la Grupo Planeta[1] și apoi un post de conducere în Comunicare la rețeaua spaniolă de televiziune Antena 3.

Cu un an în urmă, într-o încercare disperată de a păstra legătura cu tineretul spaniol prin intermediul mediilor virtuale și a ține astfel pasul cu influența crescândă a blogurilor și rețelelor de socializare, Casa Regală concediase un versat specialist în domeniul relațiilor publice, cu zeci de ani de experiență în presa tipărită și audiovizuală, și o angajase în locul lui pe această tânără cu un CV impresionant.

„Martín îi datorează totul prințului Julián", medită Garza.

Cooptarea ei în echipa de la Palat fusese una dintre rarele contribuții ale prințului la activitatea Casei Regale și unul dintre foarte puținele cazuri în care-și încordase mușchii în fața tatălui său. Mónica Martín era considerată unul dintre cei mai buni specialiști din domeniul ei de activitate, dar pentru Garza, agitația ei nervoasă, vecină cu paranoia, i se părea de-a dreptul istovitoare.

– Teoriile conspirației, declară Martín, fluturând tableta spre el. Inundă lumea.

Garza se uită la ea neîncrezător. „Arăt ca și cum mi-ar păsa de asta?!" Avea în seara aceea alte lucruri la care să se gândească, mai importante decât moara zvonurilor conspiraționiste.

– Ai putea să-mi spui ce cauți plimbându-te așa prin reședința regală? o interpelă el.

– Cei din camera de comandă tocmai v-au contactat prin GPS, răspunse tânăra și arătă spre telefonul lui.

Garza închise ochii o clipă și oftă, stăpânindu-și iritarea. Pe lângă un nou coordonator de relații publice, echipa de la Palat instituise recent o nouă „divizie de securitate electronică", menită să asigure oamenilor lui servicii GPS, supraveghere digitală, elaborare implicită de profiluri și furnizare de date. Cu fiecare zi, echipa lui părea să devină tot mai tânără și mai diversificată.

---

[1] Un conglomerat mass media spaniol cu sediul în Barcelona. (n.tr.)

„Camera noastră de comandă arată precum centrul informatic din campusul unui colegiu."

După toate aparențele, tehnologia computerizată folosită pentru localizarea agenților Gărzii Regale îl localiza și pe Garza însuși, iar lui i se părea deranjant să știe că vreo câțiva tinerei de la subsol știau în fiecare clipă unde era și ce făcea.

– Am venit la dumneavoastră personal, adăugă Martín continuând să agite tableta, fiindcă știam că veți dori să vedeți asta.

Garza îi smulse tableta din mână și se uită la ecran, unde văzu o fotografie de dosar și câteva date personale ale spaniolului bărbos care fusese identificat ca ucigașul din Bilbao – amiralul Luis Ávila.

– Circulă multe zvonuri negative, continuă Martín, și se bate insistent monedă pe faptul că Ávila este un fost angajat al familiei regale.

– Ávila a lucrat în *marină*! se răsti Garza.

– Da, însă tehnic vorbind, regele fiind comandantul forțelor armate...

– Niciun cuvânt în plus! îi ordonă el, trântindu-i tableta în mână. Sugestia că regele ar fi complice la un act terorist e o exagerare absurdă lansată de adepții smintiți ai teoriei conspiraționiste și complet irelevantă pentru situația noastră actuală. Haide să ne mulțumim cu ce avem și să ne întoarcem la treabă. La urma urmei, țicnitul ăsta ar fi putut s-o ucidă pe regina consoartă, dar a ales să împuște un ateu american. În definitiv, nu e chiar atât de rău!

Tânăra nu se clinti din loc.

– Mai e ceva, domnule, ceva care are legătură cu familia regală. Și am vrut să fiți în cunoștință de cauză.

În timp ce vorbea, degetele Mónicăi Martín zburau pe ecranul tabletei, accesând un alt site.

– Fotografia aceasta e de câteva zile pe internet, însă nimeni n-a remarcat-o. Dar cum asasinarea lui Edmond Kirsch a devenit virală, poza a început să apară în programele de știri, preciză ea și-i întinse tableta.

Garza citi un titlu: „Să fie, oare, aceasta ultima fotografie a futurologului Edmond Kirsch?" Un instantaneu neclar îl înfățișa pe Kirsch într-un costum închis la culoare, stând pe un mal abrupt și stâncos, lângă o falezâ.

– Fotografia a fost făcută în urmă cu trei zile, îi explică tânăra, când Edmond se afla într-o vizită la abația Montserrat. Un muncitor aflat la fața locului l-a recunoscut și a făcut imediat o poză. După asasinarea lui

Kirsch, muncitorul a postat din nou fotografia, ca fiind ultima imagine a lui în viață.

– Și ce legătură are asta cu noi?

– Derulați la fotografia de mai jos.

Garza se conformă. Când imaginea următoare apăru pe ecran, se văzu nevoit să întindă o mână și să se sprijine de perete.

– Nu se poate... Nu poate fi adevărat!

Era o versiune mărită a instantaneului anterior: Edmond Kirsch stătea lângă un bărbat înalt, în tradiționala robă catolică purpurie. Bărbatul era episcopul Valdespino.

– Este adevărat, domnule. Valdespino s-a întâlnit cu Kirsch în urmă cu câteva zile.

Dar... bâigui Garza, rămas fără cuvinte. De ce n-a pomenit episcopul nimic despre asta? Mai ales ținând seama de tot ce s-a întâmplat în seara asta?

Martín încuviință din cap, cu un aer suspicios.

– De asta am vrut să vorbesc cu dumneavoastră mai întâi.

„Valdespino s-a întâlnit cu Kirsch!" Era un lucru pe care Garza nu putea să-l conceapă. „Și a evitat să menționeze asta?!" Era o veste alarmantă, iar comandantul își spuse că trebuia să-l prevină pe prinț neîntârziat.

– Din păcate, continuă tânăra coordonatoare făcându-și iar de lucru cu tableta, mai e ceva.

– Comandante! răsună brusc vocea lui Valdespino din camera de zi. Ce vești ai despre sosirea doamnei Vidal?

Capul Mónicăi Martin zvâcni în sus, cu ochii măriți.

– Episcopul era? șopti ea. Valdespino e *aici*, în reședința regală?

– Da. Îl consiliază pe prinț.

– Comandante! strigă episcopul din nou. Ești acolo?

– Credeți-mă, insistă tânăra pe același ton șoptit, cuprins de panică, mai sunt și alte informații pe care *trebuie* să le aflați imediat - înainte să rostiți un cuvânt măcar în fața prințului sau a lui Valdespino. Aveți încredere în mine când vă spun că situația din seara asta ne afectează mult mai profund decât v-ați putea imagina.

Garza o studie o clipă pe tânăra coordonatoare și se hotărî.

– Jos, în bibliotecă. Ne vedem acolo în șaizeci de secunde.

Martín încuviință, se întoarse și plecă.

Rămas singur, Garza trase adânc aer în piept și se strădui să-și ia un aer calm, sperând să-și înlăture de pe chip orice urme de furie și stupefacție. Cu pas măsurat, intră în camera de zi.

- Totul este în regulă în privința doamnei Vidal, anunță el surâzând. Va ajunge aici puțin mai târziu. Cobor acum la serviciul de securitate, ca să confirm personal escortarea.

Apoi, cu un semn din cap încrezător adresat prințului, se întoarse spre episcopul Valdespino.

Mă întorc repede. Să nu plecați!

Și cu asta, se răsuci pe călcâie și ieși.

Când Garza părăsi apartamentul, Valdespino privi în urma lui, încruntat.

- S-a întâmplat ceva? întrebă prințul, scrutând atent fața episcopului.

- Da, răspunse acesta, întorcându-se spre el. De cincizeci de ani ascult confesiuni. Și recunosc un mincinos când aud unul.

CAPITOLUL 34

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

COMUNITATEA ON-LINE CLOCOTEŞTE

După asasinarea lui Edmond Kirsch, foarte mulţi admiratori on-line ai futurologului au postat o adevărată tornadă de speculaţii pe două teme la ordinea zilei.

CE DESCOPERISE KIRSCH?

CINE L-A UCIS ŞI DE CE?

Referitor la descoperirea lui Kirsch, teoriile au inundat internetul şi acoperă o varietate enormă de subiecte – de la darwinism la extratereştri, la creaţionism şi aşa mai departe.

Încă nu se cunoaşte motivul crimei, dar ipotezele lansate includ fanatismul religios, spionajul organizat şi invidia.

ConspiracyNet v-a promis informaţii exclusive despre asasin, pe care vi le vom face cunoscute în momentul în care le vom primi.

CAPITOLUL 35

Ambra Vidal ședea singură în cabina taxiului acvatic, strângându-și pe umeri fracul lui Langdon. Cu câteva minute în urmă, când o întrebase de ce acceptase să se mărite cu un om pe care abia dacă-l cunoștea, îi răspunsese sincer:

„N-am avut de ales".

Logodna cu Julián fusese un nenoroc la care nu suporta să se gândească în seara aceea, după toate câte se întâmplaseră.

„Am fost prinsă într-o cursă. Sunt încă prinsă în cursă."

Privindu-și imaginea oglindită în fereastra murdară a cabinei, o încercă un copleșitor sentiment de singurătate. Deși nu era genul care să-și plângă de milă, în acel moment își simțea inima pustiită. „Sunt logodită cu un om implicat într-un fel sau altul într-o crimă brutală."

Prințul pecetluise soarta lui Edmond cu un simplu telefon, cu numai o oră înainte de prezentare. Ambra era prinsă în agitația ultimelor pregătiri pentru întâmpinarea invitaților, când o tânără din echipa lor venise la ea în grabă, fluturând o coală de hârtie.

– *¡Señora Vidal! ¡Mensaje para usted!* Doamnă Vidal! Un mesaj pentru dumneavoastră!

Entuziasmată, fata îi explicase într-o spaniolă repezită că tocmai primise un telefon important de la biroul de recepție al muzeului.

– La identitatea apelantului, spusese ea în culmea agitației, am văzut că scria Palatul Regal din Madrid, așa că am răspuns fără ezitare! Era asistentul prințului Julián și suna din partea viitorului rege.

– Și a sunat la recepție? Curios, cei de la Palat au numărul meu de telefon mobil!

Asistentul prințului a zis că a încercat pe mobilul dumneavoastră, însă n-a reușit să vă prindă.

Ambra își verificase telefonul. „Ciudat! Niciun apel ratat." Apoi își dăduse seama că o echipă de tehnicieni abia ce testase sistemul de bruiere a semnalului telefonic în muzeu; probabil că asistentul lui Julián sunase exact în momentele în care telefonul ei mobil nu funcționase.

– Se pare că prințul a primit astăzi un telefon de la un prieten foarte important din Bilbao, care-și dorește să participe la evenimentul din seara aceasta, adăugase fata, întinzându-i Ambrei coala de hârtie. Și speră să-i includeți numele pe lista invitaților.

Ea citise mesajul.

Almirante Luis Ávila (ret.)
Armada Española

„Un amiral în retragere din armata spaniolă?"

– A lăsat un număr de telefon și a menționat că-l puteți suna dacă doriți mai multe detalii, dar că Julián se pregătea să participe la o întâlnire, așa că, probabil, nu veți putea da de el. Însă apelantul a insistat că prințul speră ca solicitarea aceasta să nu vi se pară un abuz.

„Un abuz?! exclamase Ambra în sinea ei. Ținând seama de tot ce-am tras până acum din cauza ta?"

– Mă ocup eu, replicase ea cu glas tare. Mulțumesc.

Tânăra plecase cu pas sprințar, de parcă tocmai îi transmisese voia Domnului Însuși. Ambra se încruntase la bilețelul cu cererea prințului, iritată de faptul că lui i se părea firesc să-și exercite astfel influența asupra ei, mai ales după ce încercase cu atâta îndârjire s-o convingă să nu se implice în evenimentul din seara aceea.

„Încă o dată, nu-mi dai de ales."

Dacă i-ar fi ignorat solicitarea, ar fi riscat o confruntare neplăcută cu un ofițer naval de rang înalt, la intrarea în muzeu. Evenimentul care urma să aibă loc fusese organizat meticulos și avea să atragă o atenție extraordinară din partea presei. „Ultimul lucru de care am nevoie este o ciondăneală stânjenitoare cu unul dintre prietenii influenți ai lui Julián."

Amiralul Ávila nu fusese verificat și nici inclus pe lista celor „aprobați", dar Ambra își spusese că o eventuală solicitare a ei pentru un control de securitate ar fi fost deopotrivă inutilă și jignitoare. La urma urmei, omul

era un distins ofițer de marină cu suficientă influență pentru a pune mâna pe telefon, a suna la Palatul Regal și a-i cere viitorului rege o favoare.

Așa că, având oricum un program foarte încărcat, Ambra luase unica decizie posibilă. Scrisese numele amiralului Ávila pe lista invitaților, aflată la intrarea în muzeu, și-l adăugase, totodată, în baza de date a ghidurilor audio, ca să fie pregătit un set de căști pentru noul oaspete. Pe urmă se întorsese la treburile ei.

„Iar acum, Edmond e mort", își spuse ea revenind în prezent, la călătoria în taxiul acvatic. Încercă să-și alunge din minte amintirile dureroase, însă îi veni brusc o idee ciudată.

„De fapt, n-am vorbit nicio clipă direct cu Julián... Mesajul mi-a fost transmis în întregime de terțe persoane."

Gândul îi aduse o palidă rază de speranță.

„E, oare, posibil ca Robert să aibă dreptate? Ca Julián să fie totuși nevinovat?"

Analiză ipoteza în minte încă o clipă, apoi se grăbi să iasă pe punte.

Profesorul american stătea singur la prora, cu mâinile pe parapet și cu privirea pierdută în noapte. Se duse lângă el, observând mirată că ambarcațiunea părăsise cursul principal al râului Nervión și înainta în aval pe un mic afluent care părea nu atât un râu, cât mai curând un canal periculos, cu maluri înalte și nămoloase. Apa puțin adâncă și albia îngustă îi dădeau emoții, dar căpitanul părea netulburat, conducându-și barca în viteză maximă prin defileul cu maluri apropiate, la lumina farului de la prora.

Ambra îi povesti lui Langdon, în câteva cuvinte, despre solicitarea venită de la biroul prințului Julián.

– Tot ce știu, de fapt, este că biroul de recepție de la muzeu a primit un apel din interiorul Palatului Regal de la Madrid. Tehnic vorbind, putea să fi fost *oricine* de acolo, dându-se drept asistentul lui Julián.

Langdon încuviință.

– Poate tocmai de asta persoana respectivă a preferat să-ți transmită solicitarea prin cineva, în loc să vorbească personal cu tine. Ai idee cine ar putea fi implicat?

Ținând seama de schimbul de replici dintre Edmond și Valdespino, el tindea să-l bănuiască pe episcop.

– Ar putea fi oricine, răspunse Ambra. La Palat este o perioadă delicată acum. Dat fiind că Julián va urca pe tron, mulți dintre vechii consilieri se zbat să-i intre în grații și să dobândească influență asupra lui. Țara trece prin schimbări și cred că aproape toți cei din vechea gardă sunt disperați să nu-și piardă autoritatea.

– Ei bine, indiferent cine e implicat, să sperăm că persoana în cauză nu-și va da seama că încercăm să obținem parola lui Edmond și să-i facem publică descoperirea.

Chiar în clipa în care rostea cuvintele, Langdon conștientiză cât de simplă era, în fond, misiunea lor.

Dar și cât de periculoasă.

„Edmond a fost ucis pentru ca informația să nu fie difuzată."

În acel moment, se întrebă dacă nu cumva cea mai inofensivă opțiune a lui ar fi să se îmbarce, pur și simplu, într-un avion către casă și să lase pe altcineva să se ocupe de toată situația aceea.

„Inofensivă, da. Opțiune...? Nu, nu este o opțiune", își răspunse el singur. Simțea un profund sentiment al datoriei față de fostul lui student, însă și indignare la ideea că o descoperire științifică putea fi cenzurată într-un mod atât de brutal. În plus, era îmboldit și de o curiozitate intelectuală de a afla ce anume descoperise Edmond.

„Și, nu în ultimul rând, mai e și Ambra Vidal."

Directoarea de muzeu trecea printr-o criză, evident, iar când ridicase ochii spre el și-i ceruse ajutorul, profesorul simțise că ea era o fire independentă, cu convingeri personale puternice, deși sesizase și povara temerilor și a regretelor care o măcinau. „Sunt secrete în jurul ei, înțelesese el, adânci și întunecate. Iar ea strigă după ajutor."

Ambra îl privi, intuindu-i parcă gândurile.

– Cred că ți-e frig. Trebuie să-ți dau fracul înapoi.

– Mi-e bine, surâse el ușor.

– Te gândești că ar trebui să pleci din Spania imediat ce ajungem la aeroport?

– De fapt, ideea chiar mi-a trecut prin minte, începu Langdon să râdă.

– Te rog să nu pleci! rosti ea, așezându-și palma mică peste mâna lui, pe balustradă. Nu știu sigur cu ce ne confruntăm în seara asta. Ai fost apropiat de Edmond, și nu o dată l-am auzit spunându-mi cât îți prețuia

prietenia și câtă încredere avea în opiniile tale. Mi-e frică, Robert, și chiar nu cred că pot să fac față singură.

Momentele ei de candoare nereținută i se păreau surprinzătoare, dar și foarte atrăgătoare.

– Bine, încuviință el cu o înclinare a capului. Suntem datori față de Edmond și, sincer să fiu, față de comunitatea științifică să găsim parola și să-i aducem descoperirea la cunoștința întregii lumi.

– Îți mulțumesc, surâse ea.

Langdon întoarse capul și privi în urma lor.

– Îmi închipui că agenții Gărzii Regale și-au dat seama deja că am părăsit muzeul.

– Fără îndoială. Însă Winston a fost cu adevărat impresionant, nu-i așa?

– Uluitor!

Abia în acel moment începea Langdon să întrevadă uriașul salt pe care-l realizase Edmond în domeniul dezvoltării inteligenței artificiale. Oricare ar fi fost „noile tehnologii brevetate" despre care amintise el, în mod cert ceea ce urmărise era instituirea unei brave lumi noi a interacțiunilor dintre om și computer.

Iar în seara aceea, Winston se dovedise un slujitor credincios al celui care-l crease și, totodată, un aliat neprețuit pentru Ambra și Langdon. În decurs de numai câteva minute, recunoscuse pericolul de pe lista invitaților, încercase să împiedice uciderea lui Edmond, identificase mașina cu care fugise asasinul și-i ajutase pe Langdon și pe Ambra să iasă din muzeu.

– Să sperăm că Winston le-a telefonat deja piloților lui Edmond, ca să-i avertizeze de venirea noastră, adăugă el.

– Sunt sigură că a făcut-o. Dar ai dreptate. Ar trebui să-l sun, ca să verificăm.

– Stai puțin! o opri Langdon. Poți să-l *suni* pe Winston? Când am ieșit din muzeu, în afara razei de acțiune a sistemului audio, am crezut că...

Ambra râse, clătinând din cap.

– Robert, Winston nu se află *fizic* în interiorul Muzeului Guggenheim! E într-o incintă computerizată secretă și poate fi accesat de la distanță. Chiar crezi că Edmond ar fi construit o entitate ca Winston fără să aibă posibilitatea să comunice cu ea oricând și de oriunde în lume? Edmond vorbea cu el tot timpul – când era acasă, când călătorea, când ieșea la o

plimbare; puteau intra în legătură unul cu altul în orice moment, cu un simplu apel telefonic. L-am văzut discutând ore întregi cu Winston. Îl folosea ca pe un asistent personal – să-i facă rezervările la restaurante, să-i coordoneze programul cu cel al piloților –, într-un cuvânt, să facă tot ce trebuia făcut. De fapt, când organizam prezentarea de la muzeu, am vorbit personal la telefon cu Winston destul de des.

Ambra băgă mâna în buzunarul fracului, scoase telefonul turcoaz al lui Edmond și-l deschise; îl închisese Langdon când erau încă în muzeu, ca să nu se descarce acumulatorul.

– Ar trebui să-ți deschizi și tu telefonul, îl sfătui ea, așa vom avea *amândoi* acces la Winston.

– Nu ți-e teamă că vom fi localizați dacă le punem în funcțiune?

– Autoritățile n-au avut timp să obțină ordinul judecătoresc necesar și deci cred că merită riscul – mai ales dacă Winston ne va ține la curent cu mișcările agenților Gărzii Regale și cu situația de la aeroport, răspunse Ambra clătinând din cap.

Nesigur, Langdon își deschise telefonul. Când pe ecran apăru meniul inițial, strânse pleoapele deranjat de lumina bruscă și se simți oarecum vulnerabil, de parcă tocmai devenise localizabil instantaneu pentru fiecare satelit din jurul planetei.

„Ai văzut prea multe filme cu spioni", se mustră el.

Brusc, telefonul începu să piuie și să vibreze, pe măsură ce o întreagă suită de mesaje recepționate toată seara începu să se încarce. Spre uimirea lui, avea mai mult de două sute de e-mailuri și SMS-uri primite de când își închisese telefonul.

Verificându-și în grabă căsuța poștală, constată că toate mesajele erau de la colegi și prieteni. Primele aveau ca titlu felicitări – *Superbă prelegere! Nu-mi vine să cred că ești acolo!* –, însă apoi, dintr-odată, tonul lor devenise unul îngrijorat și neliniștit; printre acestea era și un mesaj de la editorul lui, Jonas Faukman: *DUMNEZEULE, ROBERT, EȘTI BINE??!!* Era prima dată când Jonas folosea într-un e-mail numai majuscule și semne de punctuație duble.

Până în acel moment, Langdon se simțise invizibil în întunericul de pe râu, ca și cum muzeul ar fi fost un vis urât care pierea în uitare.

„Toată lumea a aflat, înțelese el. Veștile despre misterioasa descoperire a lui Kirsch și despre uciderea lui... numele și chipul meu."

– Winston a tot încercat să ne contacteze, spuse Ambra, cu privirea în telefonul lui Kirsch. Edmond a primit cincizeci și trei de apeluri nepreluate în ultima jumătate de oră, toate de la același număr, toate la intervale de exact treizeci de secunde. Perseverența neobosită este una dintre multiplele virtuți ale lui Winston, râse ea.

În aceeași clipă, telefonul lui Edmond începu să sune, iar Langdon zâmbi.

– Mă întreb cine ar putea fi.

Ambra îi întinse telefonul.

– Răspunde!

El îl luă și activă difuzorul.

Alo?

– Domnule profesor Langdon, se auzi glasul lui Winston, cu deja familiarul accent britanic. Mă bucur că am restabilit contactul. Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră.

– Da, am constatat, replică el, impresionat de calmul desăvârșit al computerului, în ciuda celor cincizeci și trei de apeluri consecutive nepreluate.

– S-au mai schimbat unele lucruri aici. Există posibilitatea ca autorităților de la aeroport să le fie comunicate numele voastre, înainte să ajungeți acolo. Vă sugerez încă o dată să-mi urmați instrucțiunile cu scrupulozitate.

– Suntem în mâinile tale, Winston. Spune-ne ce să facem.

– În primul rând, domnule profesor, dacă n-ați scăpat încă de telefonul mobil, trebuie s-o faceți imediat.

– Chiar așa? întrebă Langdon, strângându-și mai tare aparatul în mână. Nu e nevoie ca autoritățile să obțină un ordin judecătoresc înainte să...

– Dacă am fi într-un film polițist american, poate că da, însă dumneavoastră sunteți în Spania și aveți de-a face cu Garda Regală și cu Palatul Regal. Iar ei vor face ceea ce trebuie să facă.

Langdon se uită la telefonul lui, reticent la ideea de a se despărți de el. „Întreaga mea viață e în telefonul ăsta."

– Dar cum rămâne cu telefonul lui Edmond? întrebă Ambra alarmată.

– Nelocalizabil, răspunse Winston. Edmond s-a temut întotdeauna de spionajul organizat și de hackeri. A scris personal un program IMEI/IMSI[1] de disimulare pentru telefonul lui, în așa fel încât să dejoace planurile oricăror interceptori GSM.

„Firește că da, își spuse Langdon. Pentru un geniu ca Edmond, care l-a creat pe Winston, a fost floare la ureche să dea cu tifla unei companii locale de telefonie mobilă."

Continuă să-și privească încruntat telefonul aparent cu o tehnologie inferioară, când Ambra i-l luă din mână cu un gest ușor. Fără un cuvânt, îl aruncă peste bord. Langdon îl văzu căzând și dispărând în apele întunecate ale râului. Se întoarse și se uită după el, în urma ambarcațiunii, simțind un gol în inimă.

– Robert, șopti ea, amintește-ți cuvintele înțelepte ale prințesei Elsa din filmul Disney.

Langdon se răsuci spre ea.

– Scuze?

Ambra surâse blând.

– Lasă-l să se ducă![2]

---

[1] IMEI este acronimul pentru International Mobile Equipment Identity și are menirea de a identifica în mod unic orice dispozitiv de tip telefon. IMSI e codul de identificare al SIM-ului, folosit pentru a înregistra și autentifica un utilizator în rețeaua de telefonie. (n.red.)

[2] Titlul în original – *Let It Go* – al unei melodii din filmul de animație *Frozen* al studiourilor Disney, tradus în adaptarea pentru limba română ca „S-a întâmplat". (n.tr.)

CAPITOLUL 36

— *Su misión todavía no ha terminado*, declară vocea în telefonul lui Ávila. Misiunea ta nu s-a încheiat încă.

Amiralul luă poziția de drepți, pe bancheta din spate a mașinii Uber în timp ce asculta ce avea de spus patronul său.

– S-a ivit o complicație neașteptată, continuă persoana de contact într-o spaniolă rapidă. Trebuie să te redirecționăm către Barcelona. Imediat.

„Barcelona?" I se comunicase că va trebui să plece la Madrid pentru următoarele acțiuni.

– Avem motive să credem că doi asociați ai domnului Kirsch se îndreaptă în seara aceasta spre Barcelona, în speranța că vor găsi o modalitate de a difuza de la distanță prezentarea domnului Kirsch.

Ávila încremeni.

– E *posibil* așa ceva?

– Încă nu suntem siguri, dar dacă vor reuși, toate eforturile noastre vor fi zădărnicite. Am nevoie de un om în Barcelona imediat. Cu *discreție*. Du-te acolo cât poți de repede și sună-mă.

Legătura se întrerupse. Ciudat: vestea neplăcută era bine-venită pentru Ávila. „Încă e nevoie de mine." Barcelona era mai departe decât Madridul, însă la numai câteva ore distanță pe autostradă, în miez de noapte și la viteză maximă. Fără să mai piardă un moment, amiralul lipi țeava pistolului de capul șoferului. Mâinile omului se încordară vizibil pe volan.

– *Llévame a Barcelona!*, îi ceru Ávila. Du-mă la Barcelona!

La următoarea ieșire, șoferul vină spre Vitoria Gasteiz și acceleră pe autostrada A-1, îndreptându-se spre est. Singurele vehicule la ora aceea din noapte erau TIR-urile care treceau în viteză, grăbindu-se să ajungă la Pamplona, la Huesca sau Lleida și, în final, la unul dintre cele mai mari porturi de la Mediterana, Barcelona.

Lui Ávila abia dacă-i venea să creadă când se gândea la seria de evenimente care culminase cu momentul de acum. „Din adâncul celei mai negre disperări, m-am înălțat la clipa celei mai glorioase misiuni."

Pentru câteva secunde, căzu din nou în puțul acela negru al suferinței, târându-se de-a latul altarului plin de fum al Catedralei din Sevilla, scormonind prin molozul însângerat după soția și copilul lui, ca să înțeleagă, într-un târziu, că amândoi pieriseră pentru totdeauna.

– Abisul este un *purgatoriu*, șoptise o călugăriță lângă el, una dintre sutele de consilieri specializați în gestionarea traumelor sufletești, pregătiți de Biserică pentru a-i ajuta pe supraviețuitori. Sufletul tău e captiv în pragul întunecat al iadului. Iertarea e singura ta salvare. Trebuie să găsești o cale de a-i *ierta* pe cei care ți-au făcut asta; altfel, furia te va distruge. Iertarea, adăugase ea făcând semnul crucii deasupra lui, este singura ta salvare.

„Iertare?!" Ávila încercase să vorbească, însă demonii îi sugrumau gâtlejul. În momentele acelea, simțea că răzbunarea era singura posibilitate de salvare. „Dar răzbunare împotriva cui?" Nimeni nu revendicase atacul cu bombă.

– Îmi dau seama foarte bine: actele de terorism religios par de neiertat, continuase călugărița. Însă ți-ar fi de ajutor să-ți amintești că propria noastră confesiune religioasă a dezlănțuit vreme de secole cruzimea Inchiziției, în numele Dumnezeului în care credem. Am ucis femei și copii nevinovați în numele credinței noastre. Pentru asemenea fapte, a trebuit să cerem iertare lumii întregi, și nouă înșine. Și cu timpul, ne-am tămăduit.

Apoi îi citise un pasaj din Biblie, *Matei 5, 39-44*: „Eu însă vă spun vouă: «Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt. Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc»".

În noaptea aceea, singur și pradă durerii, Ávila se privise în oglindă. Cel care se uita înapoi la el îi părea un necunoscut. Cuvintele călugăriței nu reușiseră să-i domolească suferința câtuși de puțin.

„Iertare?! Să întorc și celălalt obraz?! Am văzut răul pentru care nu există iertare!"

Pradă furiei necontrolate, lovise cu pumnul în oglindă, făcând-o țăndări, apoi se prăbușise pe podeaua băii cutremurat de hohote de plâns.

Ca ofițer de carieră, fusese întotdeauna un om stăpânit – o întruchipare a disciplinei, a onoarei și a respectului ierarhic –, dar omul acela nu mai exista. În decurs de câteva săptămâni, intrase într-un fel de transă, amorțindu-și durerea cu un amestec distructiv de alcool și medicamente. În scurt timp, dependența de efectele anesteziante ale drogurilor pusese stăpânire pe el, transformându-l într-un pustnic amar și ostil.

Peste câteva luni, marina îl obligase tacit să se pensioneze. Odinioară un crucișător de temut, amarat în prezent la un doc dosnic, Ávila știa că nu va mai naviga niciodată. Marina căreia își dedicase viața se debarasase de el, dându-i doar un mic stipendiu din care abia dacă putea trăi.

„Am ajuns la cincizeci și opt de ani, conștientizase el, și n-am nimic în viață."

Își petrecea zilele stând singur în sufragerie, uitându-se la televizor, bând votcă și așteptând să apară o rază de lumină. „*La hora más oscura es justo antes del amanecer*", își repeta el mereu. Însă vechiul aforism se dovedea iar și iar fals. „Ora cea mai întunecată nu este doar înainte de ivirea zorilor, i se părea lui. Fiindcă zorii nu mai vin niciodată."

În ziua în care împlinise cincizeci și nouă de ani, într-o dimineață ploioasă de marți, având în față o sticlă goală de votcă și o înștiințare de evacuare, își adunase curajul să se ducă la dulap, să-și ia pistolul de serviciu, să-l încarce și să-și lipească țeava de tâmplă.

„*Perdóname*", șoptise el și închisese ochii. Pe urmă apăsase pe trăgaci. Detunătura fusese mult mai silențioasă decât își închipuise. Mai degrabă un clic decât un foc de armă.

Ca o cruzime a sorții, arma nu percutase. Anii în care stătuse nefolosit într-un dulap prăfuit își puseseră amprenta pe pistolul lui ceremonial. Se părea deci că până și acel simplu act de lașitate îi era peste puteri.

Cuprins de furie, azvârlise pistolul în perete. De data aceasta, explozia zguduise întreaga încăpere. Ávila simțise o arsură în gambă și aburii

alcoolului i se risipiseră spulberați de durerea cumplită. Se prăbușise la podea, ținându-se de piciorul care sângera.

Vecinii îi bătuseră la ușă speriați, răsunaseră sirene, iar în scurt timp Ávila ajunsese la Spitalul Provincial San Lazáro din Sevilla, străduindu-se să explice cum încercase să se sinucidă împușcându-se în picior.

A doua zi dimineață, în vreme ce zăcea în salon, umilit și istovit, amiralul Luis Ávila primise un vizitator.

– Ești un ratat de doi bani, îi spusese tânărul, în spaniolă. Nu-i de mirare că te-au obligat să te pensionezi.

Înainte să răspundă ceva, tânărul ridicase jaluzelele de la ferestre și lăsase lumina soarelui să se reverse înăuntru. Ávila mijise ochii și văzuse că puștiul era tuns perie și foarte musculos. Și purta un tricou care avea pe piept chipul lui Iisus.

– Mă cheamă Marco, rostise băiatul, cu un accent andaluz. Sunt instructorul tău de recuperare fizică. Am cerut să-ți fiu repartizat, fiindcă noi doi avem ceva în comun.

– Armată? întrebase Ávila, remarcând atitudinea belicoasă a tânărului.

– Nu. Eram și eu acolo în dimineața aceea de duminică. În catedrală. În ziua atacului terorist.

Ávila se holbase la el incredul.

– Erai *acolo*?

Băiatul se aplecase și-și suflecase un crac al pantalonilor, lăsând să se vadă o protecză.

– Îmi dau seama că ai trecut printr-un iad, dar eu jucam fotbal semiprofesionist, așa că să nu te aștepți la prea multă compasiune din partea mea. Sunt mai curând genul care zice „Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri".

Și înainte să apuce amiralul să-și dea seama ce se petrecea, Marco îl ridicase din pat și-l trântise într-un scaun cu rotile, îl împinsese pe culoar până la o mică sală de sport și-l proptise între două bare paralele.

– O să te doară, îi zisese tânărul, însă încearcă să ajungi la capătul celălalt. Fă-o o singură dată. Pe urmă poți să te duci să-ți iei micul dejun.

Durerea fusese sfâșietoare, dar Ávila n-avea de gând să se plângă în fața cuiva care-și pierduse un picior, așa că, folosindu-și brațele pentru a-și susține greutatea, se târâse până la capătul barelor.

– Bine! exclamase Marco. Acum, mai fă-o o dată.

– Însă ai zis că...

– Mda, am mințit. Fă-o încă o dată!

Ávila se uitase la el, înmărmurit. Nu mai primise vreun ordin de mulți ani și, în mod ciudat, cel de acum i se părea revigorant. Îl făcea să se simtă tânăr, așa cum se simțise în tinerețe, ca proaspăt recrut. Se răsucise și începuse să-și târască picioarele spre celălalt capăt.

– Și, ia spune-mi, îi ceruse Marco, te mai duci la slujbă la Catedrala din Sevilla?

– Niciodată.

– Fricã?

Amiralul clătinase din cap.

– Furie.

Băiatul râsese.

– Mda, dă-mi voie să ghicesc. Călugărițele ți-au zis să-i *ierți* pe atacatori?

Ávila se oprise brusc între bare.

– Exact!

– Și mie. Am încercat. Imposibil. Călugărițele ne-au dat un sfat idiot.

Și râsese iar.

Amiralul se uitase la tricoul lui, cu chipul lui Iisus.

– Dar mi se pare că tu...

– Oh, da, în mod *cert* încă sunt creștin. Mai credincios ca oricând. Am avut noroc să-mi găsesc menirea – îi ajut pe cei care au fost victime ale dușmanilor lui Dumnezeu.

– O cauză nobilă, replicase Ávila cu invidie, simțind că viața lui n-avea niciun rost, fără familie și fără marină.

– Un om deosebit m-a ajutat să mă întorc la Dumnezeu, continuase Marco. Omul acela, apropo, era papa. L-am întâlnit personal, de multe ori.

– Scuză-mă... Papa?

– Da.

– Adică... șeful Bisericii Catolice?

– Da. Dacă vrei, cred că pot să-ți aranjez o audiență.

Ávila se uitase la băiat de parcă și-ar fi pierdut mințile.

Tu poți să-mi aranjezi mie o audiență la papă?

Marco afișase o figură jignită.

Îmi dau seama că ești un ofițer de marină și că nu-ți poți imagina că un terapeut infirm din Sevilla are acces la unsul Domnului pe pământ, însă îți spun adevărul. Pot să-ți aranjez o întâlnire cu el dacă vrei. Probabil că te va putea ajuta să-ți regăsești drumul, așa cum m-a ajutat și pe mine.

Ávila se sprijinise pe barele paralele, neștiind bine ce să răspundă. Îl idolatriza pe suveranul pontif de atunci – un lider religios de un conservatorism îndârjit, care susținea ortodoxia și tradiționalismul cel mai strict. Din nefericire, asupra lui erau îndreptate toate criticile curentului modernizator, de pretutindeni din lume, și se zvonea că se va retrage în curând, confruntat cu presiunile liberale crescânde.

Aș fi onorat să-l întâlnesc, desigur, dar...

Bun! îl întrerupsese Marco. Încerc să stabilesc ceva pentru mâine.

Ávila nu-și imaginase niciodată că a doua zi se va afla în interiorul unui sanctuar bine păzit, față în față cu un lider puternic, care avea să-i dea cele mai motivante lecții religioase din viața lui.

„Drumurile către salvare sunt numeroase. Iertarea nu este singura cale."

CAPITOLUL 37

Amplasată la parterul Palatului din Madrid, biblioteca regală este găzduită într-o serie de încăperi splendid decorate, care adăpostesc mii de volume nepreţuite, printre care exemplarul cu miniaturi din *Cartea Orelor* care i-a aparţinut reginei Isabella I a Castiliei, Bibliile câtorva regi şi un codex din perioada lui Alfonso al XI-lea, regele Castiliei, Leonului şi Galiciei.

Garza intră grăbit, deloc dornic să-l lase prea mult timp pe prinţ singur la etaj, în mrejele lui Valdespino. Încă nu ştia cum să interpreteze ceea ce aflase – că episcopul se întâlnise cu Kirsch în urmă cu numai câteva zile şi decisese să nu sufle nicio vorbă despre asta. „Nici măcar după prezentare şi asasinarea lui Kirsch!?"

Traversând incinta întunecată a bibliotecii, se îndreptă spre coordonatoarea de relaţii publice, Mónica Martín, care-l aştepta în penumbră, cu tableta în mână.

– Îmi dau seama că sunteţi foarte ocupat, îi spuse ea, dar problema nu suferă amânare. Am urcat să vă caut fiindcă am primit la centrul de securitate un e-mail alarmant de la ConspiracyNet.com.

– De la cine?

– ConspiracyNet este un site popular care abordează teoriile conspiraţioniste. Calitatea jurnalistică lasă de dorit, textele fiind scrise ca pentru copii, însă are milioane de vizualizări. Dacă mă întrebaţi pe mine, vânează ştirile false, dar se bucură de un respect deosebit printre adepţii teoriilor conspiraţioniste.

Pentru Garza, sintagmele „respect deosebit" şi „teorii conspiraţioniste" nu-şi aveau locul în aceeaşi frază.

– Toată seara au scris despre situația apărută în privința lui Kirsch. Nu știu de unde-și iau informațiile, însă site-ul a devenit un fel de centru de comandă pentru bloggerii și adepții teoriilor conspiraționiste. Chiar și marile rețele de știri apelează la ei pentru informații de ultimă oră.

– Treci la subiect, o presă Garza.

– ConspiracyNet are noi informații în legătură cu Palatul, precizează Martín, ridicându-și ochelarii pe nas. Le vor face publice în zece minute, dar au vrut să ne dea posibilitatea să le comentăm noi înainte.

Garza se holbă neîncrezător la tânăra din fața lui.

– Palatul Regal nu comentează bârfele obsedate de senzațional!

– Măcar uitați-vă, domnule, insistă ea întinzându-i tableta.

El o înhăță și văzu pe ecran o a doua fotografie a amiralului Luis Ávila. Era centrată aiurea, de parcă fusese făcută din greșeală, și-l înfățișa pe amiral în uniformă de gală, pășind în fața unui tablou. Instantaneul lăsa impresia că fusese făcut de un vizitator al muzeului: acesta încercase, de fapt, să fotografieze un exponat și-l surprinsese fără să vrea pe amiral, care-i intrase neintenționat în cadru.

– Știu cum arată Ávila, replică Garza nerăbdător să se întoarcă la prinț și la Valdespino. De ce-mi arăți chestia asta?

– Derulați la fotografia următoare.

Comandantul trase cu degetul pe ecran și văzu un cadru mărit al primei fotografii, focalizat pe mâna dreaptă a amiralului. Imediat îi sări în ochi însemnul din palmă. Părea să fie un tatuaj.

Garza rămase un lung moment cu privirea ațintită asupra imaginii. Cunoștea bine simbolul, așa cum îl cunoșteau, de altfel, mulți spanioli, mai cu seamă cei din generațiile vârstnice.

„Simbolul lui Franco."

Prezent în multe locuri din Spania la mijlocul secolului XX, însemnul era sinonim cu dictatura ultraconservatoare a generalului Francisco Franco, al cărui regim brutal impusese naționalismul, autoritarismul,

militarismul, antiliberalismul și catolicismul național. Simbolul era format din șase litere care, împreună, alcătuiau un cuvânt ce definea perfect imaginea de sine a lui Franco.

„Victor."[1]

Inflexibil, violent și lipsit de scrupule, Francisco Franco ajunsese la putere cu sprijinul militar al Germaniei naziste și al lui Mussolini. Asasinase mii de oponenți și preluase controlul total în stat în 1939, proclamându-se El Caudillo – echivalentul spaniol al termenului führer. În timpul războiului civil și în primii ani ai dictaturii, cei care îndrăzneau să i se opună dispăreau în lagăre de concentrare, unde se estima că fuseseră executate peste trei sute de mii de persoane.

Declarându-se apărătorul „Spaniei catolice" și inamicul comunismului lipsit de Dumnezeu, Franco adoptase o mentalitate misogină rigidă, îndepărtând femeile din numeroase posturi înalte în societate, limitându-le drastic posibilitatea de a activa în domenii ca Educația, Justiția, activitatea bancară, chiar și dreptul de a se separa de un soț abuziv. Anulase toate căsătoriile neoficiate conform doctrinei catolice și, printre altele, scosese în afara legii divorțul, contracepția, avorturile și homosexualitatea.

Din fericire, lucrurile erau cu totul altfel în prezent. Și totuși, pe Garza îl uluia rapiditatea cu care populația uitase una dintre cele mai negre perioade din istoria țării.

Ca urmare a așa-numitului *pacto de olvido* – un acord la nivel național de a „uita" tot ce se întâmplase în perioada tiraniei franchiste –, copiii învățau la școală foarte puține lucruri despre fostul dictator. Un sondaj dezvăluise faptul că adolescenții spanioli îl recunoșteau în număr mult mai mare pe actorul James Franco decât pe dictatorul Francisco Franco.

Generațiile mai vechi n-aveau să uite însă niciodată. La fel ca svastica nazistă, simbolul VICTOR stârnea încă spaimă în inimile celor suficient de vârstnici pentru a-și aminti anii aceia cumpliți. Chiar și la ora actuală, unii mai temători avertizau că la nivelurile cele mai înalte din guvern și din Biserica Catolică spaniolă mai exista o facțiune secretă de franchiști, o grupare clandestină de tradiționaliști care jurase să readucă în Spania convingerile de extremă dreapta ale secolului trecut.

---

[1] „Cuceritor" în limba latină. (n.tr.)

Garza știa că existau mulți nostalgici care vedeau haosul și apatia spirituală ce domneau în rândul populației și considerau că țara putea fi salvată doar printr-o religie de stat mai puternică, un guvern mai autoritar și prin impunerea unor principii morale mai clare.

„Uitați-vă la tineretul de azi! strigau ei. E în derivă totală!"

În ultimele luni, apropiindu-se momentul în care tronul urma să fie preluat de mai tânărul prinț Julián, printre tradiționaliști începuse să se manifeste temerea că Palatul Regal avea să devină în curând un alt susținător al modernismului în Spania. Suspiciunile în acest sens fuseseră alimentate de recenta logodnă a prințului cu Ambra Vidal – care era nu numai de origine bască, ci și declarat agnostică și care, ca regină a Spaniei, urma să exercite o influență considerabilă asupra soțului ei în chestiuni de stat și de religie.

„Trăim vremuri periculoase, reflectă Garza, la o intersecție furtunoasă între trecut și viitor."

Pe lângă disensiunile tot mai pronunțate în plan religios, Spania se afla și din punct de vedere politic la un punct de cotitură. Va continua țara să rămână o monarhie? Sau regalitatea va fi abolită pentru totdeauna, așa cum se întâmplase în Austria, Ungaria și în atâtea alte state europene? Doar timpul va oferi un răspuns. Pe străzi, tradiționaliștii în vârstă fluturau drapele spaniole, pe când tinerii progresiști afișau cu mândrie culorile antimonarhice – purpuriu, roșu și galben, cele ale vechiului stindard republican.

„Julián va moșteni un butoi cu pulbere."

Inițial, când am văzut tatuajul franchist, spuse Martín reatrăgându-i atenția spre imaginea de pe tabletă, am crezut că poate a fost adăugat ulterior, digital, ca să agite spiritele. Site-urile conspiraționiste sunt într-o adevărată competiție pentru a atrage cât mai mult trafic, iar o conexiune franchistă ar stârni reacții ample, mai ales ținând seama de caracterul anticreștin al prezentării lui Kirsch din seara asta.

Garza știa că tânăra avea dreptate. „Adepții teoriilor conspiraționiste o vor lua razna."

– Citiți comentariul pe care vor să-l publice, îl îndemnă Martín.

Cu un sentiment sumbru, Garza își coborî privirea spre textul lung care însoțea fotografia.

ConspiracyNet.com

INFORMAȚII RECENTE DESPRE EDMOND KIRSCH

În ciuda suspiciunilor inițiale, că uciderea lui Edmond Kirsch ar fi opera unor fanatici religioși, descoperirea acestui simbol franchist ultraconservator ar sugera că asasinatul ar putea avea și motivații de ordin politic. Există bănuieli că politicieni cu viziuni conservatoare de la cele mai înalte eșaloane ale guvernului spaniol, poate chiar din interiorul Palatului Regal, duc lupte intestine pentru preluarea controlului în vidul de putere lăsat de absența și iminentul deces al regelui...

– Rușinos! răbufni Garza, renunțând să citească mai departe. Atâtea speculații pornind de la un tatuaj? N-are niciun sens! Cu excepția prezenței la locul crimei a Ambrei Vidal, situația asta n-are absolut nicio legătură cu politica dusă de Palatul Regal. Fără comentarii!

– Domnule, insistă Martín, dacă ați vrea să citiți și restul comentariului, ați vedea că încearcă să stabilească o legătură clară între episcopul Valdespino și amiralul Ávila. Sugerează că episcopul ar putea fi, de fapt, un franchist nedeclarat, care-i șoptește de ani buni regelui la ureche, împiedicându-l astfel să inițieze schimbări semnificative în țară. Această insinuare, adăugă tânăra după o pauză, este din ce în ce mai intens vehiculată pe internet.

Încă o dată, Garza rămăsese fără cuvinte; nu mai recunoștea, pur și simplu, lumea în care trăia.

„Știrile false au ajuns să aibă aceeași pondere cu cele reale."

Privindu-și colaboratoarea, se străduí să vorbească pe un ton calm:

– Mónica, toate astea sunt fantasmagorii inventate de bloggerii cu imaginație, pentru propriul amuzament. Pot să te asigur că Valdespino nu e franchist. L-a slujit pe rege cu loialitate vreme de zeci de ani și în niciun caz nu poate avea vreo legătură cu un criminal franchist. Palatul nu comentează. Am vorbit suficient de limpede?

– Domnule, așteptați! exclamă Martín prinzându-l de braț.

Garza se opri și-și coborî privirea, șocat, spre mâna subalternei lui. Tânăra și-o retrase imediat.

- Îmi pare rău, domnule, dar cei de la ConspiracyNet ne-au trimis și înregistrarea unei convorbiri telefonice care a avut loc cu foarte puțin timp în urmă în Budapesta. Nici asta n-o să vă placă, precizează ea, clipind des sub ochelarii cu lentile groase.

CAPITOLUL 38

Șeful meu a fost asasinat."

Căpitanul Josh Siegel își simțea mâinile tremurând pe manșă în vreme ce îndrepta aeronava lui Edmond Kirsch, un Gulfstream G550, spre pista principală de pe aeroportul din Bilbao.

„Nu sunt în stare să pilotez un avion", se gândi el, știind că și copilotul era la fel de zdruncinat.

Siegel se aflase timp de mulți ani la manșa avioanelor private ale lui Edmond Kirsch, iar crima teribilă din seara aceea fusese pentru el un șoc devastator. Cu numai o oră în urmă, ședea împreună cu copilotul în camera de zi a aeroportului, urmărind transmisia în direct de la Muzeul Guggenheim.

- Dramatism tipic pentru Edmond, glumise el, impresionat de abilitatea șefului său de a atrage mulțimi uriașe de admiratori.

La fel ca toți ceilalți din jur, constatase că, urmărind prezentarea, se aplecase fără să vrea în scaun, tot mai curios, până când, într-o fracțiune de secundă, totul luase o turnură oribilă.

După aceea, și el, și copilotul continuaseră să se uite, siderați, la materialele difuzate de televiziuni, întrebându-se ce să facă mai departe.

Zece minute mai târziu îi sunase telefonul; apelantul era Winston, asistentul personal al lui Edmond. Siegel nu-l întâlnise niciodată și, cu toate că englezul părea puțintel ciudat, se obișnuise să lucreze cu el la coordonarea zborurilor.

Dacă nu te uiți deja la televizor, deschide-l acum, îi spuse Winston.

- Am văzut. Suntem cutremurați amândoi.

– Trebuie ca avionul să se întoarcă la Barcelona, continuă Winston pe un ton bizar de controlat, ținând seama de ceea ce se întâmplase. Pregătiți-vă de decolare; voi reveni cu alte vești în scurt timp. Vă rog să *nu* decolați înainte să vorbim din nou.

Siegel habar n-avea dacă instrucțiunile date de Winston ar fi corespuns cu dorințele lui Edmond, însă pentru moment se bucura să primească îndrumări de la cineva.

La ordinele asistentului, Siegel și copilotul completaseră fișa de zbor spre Barcelona cu *zero* pasageri – un zbor „mort", așa cum era neinspirat cunoscut printre cei din branșă – și apoi ieșiseră din hangar, începând obișnuita verificare înaintea decolării.

După treizeci de minute, Winston îi sună iar.

– Sunteți pregătiți pentru decolare?

– Da.

– Bun. Presupun că veți folosi pista obișnuită, cea care rulează spre est?

– Exact.

„Uneori, comentă Siegel pentru sine, Winston e supărător de meticulos și enervant de bine informat."

– Vă rog să contactați turnul de control și să cereți permisiunea pentru decolare. Rulați până în capătul îndepărtat al aerodromului, dar *nu* intrați pe pistă.

– Să mă opresc pe rampa de acces?

– Da, doar pentru un minut. Vă rog să mă anunțați când ajungeți acolo.

Siegel și copilotul schimbară o privire surprinsă. Solicitarea lui Winston era lipsită de orice sens.

„Probabil că turnul de control va avea și el ceva de spus în privința asta."

Totuși, pilotul conduse aeronava pe cele câteva căi de rulare până la intrarea pe pistă, în extremitatea vestică a aeroportului. Pe urmă străbătu ultima sută de metri de drum de acces, unde fâșia de asfalt cotea la nouăzeci de grade spre dreapta, deschizându-se în capătul pistei estice.

– Winston, zise Siegel privind gardul de securitate înalt care înconjura perimetrul aeroportului, am ajuns la capătul rampei de acces.

– Rămâneți, vă rog, acolo. Revin imediat.

„Nu pot să rămân aici!", exclamă Siegel pentru sine, întrebându-se ce naiba avea Winston de gând. Din fericire, în camera video care prezenta

imagini din spatele aeronavei nu se zărea niciun alt avion, așa că, cel puțin, nu bloca traficul. Singurele lumini vizibile erau cele din turnul de control – o lucire palidă la celălalt capăt al pistei, la peste trei kilometri distanță.

Șaizeci de secunde trecură astfel.

– Aici turnul de control, pârâi o voce în căștile pilotului. EC346, ai permisiunea să decolezi pe pista numărul unu. Repet, ai permisiunea să decolezi.

Exact asta și-ar fi dorit și Siegel, numai că aștepta încă instrucțiuni de la asistentul lui Edmond.

– Îți mulțumesc, turnule. Trebuie să mai zăbovim aici încă un minut. Ni s-a aprins o lumină de avertizare pe care trebuie s-o verificăm.

– Înțeles. Rog anunțați când sunteți gata.

CAPITOLUL 39

Aici? întrebă nedumerit căpitanul taxiului acvatic. Vreți să oprim *aici*? Aeroportul e mai departe. Vă duc până acolo.

Mulțumim, coborâm aici, replică Langdon, așa cum îl instruise Winston.

Căpitanul ridică din umeri și opri ambarcațiunea lângă un pod scund pe care scria PUERTO BIDEA. Malul râului era acoperit cu iarbă înaltă și nu părea foarte ușor accesibil. Ambra coborâse deja și o luase în sus, pe povârniș.

– Cât îți datorăm? întrebă Langdon.

– Fără bani. Englezul vostru m-a plătit înainte. Card de credit. De trei ori banii.

„Winston a plătit deja! se miră Langdon, încă neobișnuit că colaboreze cu asistentul computerizat al lui Kirsch. E ca și când ai avea un Siri[1] pe steroizi."

Oricum, conștientiză el, abilitățile lui Winston nu mai păreau chiar atât de surprinzătoare dacă te gândeai la relatările zilnice despre tipurile de inteligență artificială care efectuau diverse sarcini complexe, scriind chiar și romane; o astfel de carte ratase cu puțin câștigarea unui premiu literar în Japonia.

Langdon îi mulțumi și sări pe mal, dar, înainte de a urca povârnișul, se întoarse spre căpitanul stupefiat, își duse un deget la buze și adăugă:

Discreción, por favor. Te rog, discreție.

---

[1] Siri este o aplicație de tip asistent personal inteligent care funcționează pe dispozitivele Apple folosind o interfață vocală. (n.tr.)

– *Si, si. ¡No he visto nada!* îl asigură omul, acoperindu-și ochii cu palma. Da, da. N-am văzut nimic!

Apoi Langdon se grăbi să urce malul, traversă o cale ferată și o ajunse pe Ambra din urmă la marginea unui drum de țară pustiu, mărginit de prăvălii desuete.

– În conformitate cu harta, răsună glasul lui Winston în speakerul telefonului lui Edmond, ar trebui să vă aflați la intersecția dintre Puerto Bidea și canalul Río Asua. Vedeți cumva un mic sens giratoriu în centrul satului?

– Îl văd eu, răspunse Ambra.

– Bun. Imediat după el veți găsi un drum îngust, Beike Bidea. Mergeți pe el, spre periferie.

Două minute mai târziu, ieșiră deja din sat și străbătură cu pași repezi un alt drum de țară pustiu, mărginit de case din piatră și hectare de pășuni. Afundându-se tot mai mult în peisajul rural, Langdon își dădu seama, la un moment dat, că ceva nu era în regulă. În dreapta lor, în depărtare, deasupra culmii unui deal scund, cerul era luminat de o lucire pâcloasă.

– Dacă sunt luminile aeroportului, zise el, înseamnă că suntem *foarte* departe.

– Terminalul este la trei kilometri de locul în care vă aflați, preciză Winston.

Ambra și Langdon schimbară o privire alarmată; asistentul lui Edmond le spusese că drumul până acolo le va lua doar opt minute.

– În conformitate cu imaginile din satelit de pe Google, continuă Winston, în dreapta voastră trebuie să fie o pășune întinsă. Pare posibil s-o traversați?

Profesorul se uită spre fâneața respectivă, cu o pantă înclinată lin în direcția terminalului.

– Putem să ne cățărăm pe ea, cu siguranță, însă trei kilometri sunt...

– Urcați panta, domnule profesor, și urmați-mi cu strictețe instrucțiunile.

Tonul lui Winston fusese la fel de politicos și de lipsit de inflexiuni ca întotdeauna, dar Langdon înțelese că tocmai fusese mustrat.

– Bravo ţie, şopti Ambra cu un aer amuzat, începând să urce panta păşunii. Ăsta a fost primul semn de iritare pe care l-am auzit vreodată la Winston.

– EC346, suntem controlul traficului, răsună iar vocea în căştile lui Siegel. Trebuie ori să ieşiţi de pe rampa de acces şi să decolaţi, ori să vă întoarceţi la hangar pentru reparaţii. Care e situaţia?

– Încă lucrăm la ea, minţi pilotul, aruncând o privire în camera video cu imagini din spatele aeronavei şi văzând că nu se zărea niciun avion – doar luminile turnului de control. De un singur minut mai am nevoie.

– Am înţeles. Ţine-ne la curent.

Copilotul îl bătu pe umăr şi-i făcu semn să privească prin parbriz. Siegel se uită, dar nu văzu decât gardul din faţa aeronavei. Brusc însă, de cealaltă parte a reţelei de sârmă împletită, zări o imagine spectrală. „Ce mama naibii?!"

Pe câmpul de dincolo de gard, două siluete fantomatice se materializaseră din întuneric, coborând de pe culmea unei păşuni şi îndreptându-se drept spre avion. Când se apropiară, Siegel distinse rochia albă cu diagonală neagră pe piept, pe care o văzuse mai devreme la televizor.

„Să fie, oare, Ambra Vidal?"

Ambra zburase de câteva ori împreună cu Kirsch, iar Siegel îşi simţise inima bătând mai repede de fiecare dată când splendida femeie se afla la bord. Dar nu-şi închipuia cu niciun chip ce căuta în acel moment pe câmpul de la marginea aeroportului.

Bărbatul înalt care o însoţea purta, de asemenea, o ţinută elegantă; pilotul îşi aminti că-l văzuse şi pe el în transmisia de la muzeu.

„Profesorul acela american, Robert Langdon."

Glasul lui Winston i se auzi iar în căşti.

– Domnule Siegel, ar trebui să vedeţi deja două persoane de cealaltă parte a gardului şi, fără îndoială, le veţi recunoaşte, rosti acesta pe un ton care pilotului i se păru nefiresc de controlat. Trebuie să ştiţi că în seara aceasta există unele circumstanţe deosebite pe care nu vi le pot explica, însă vă voi ruga să procedaţi conform dorinţelor pe care le exprim în numele domnului Kirsch. Iată tot ce trebuie să ştiţi deocamdată:

persoanele care l-au asasinat pe Edmond Kirsch încearcă să-i ucidă pe Ambra Vidal și Robert Langdon. Pentru a-i feri de pericole, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Sigur... firește, bâigui Siegel, încercând să proceseze informațiile primite.

– Doamna Vidal și profesorul Langdon trebuie să urce imediat la bordul aeronavei.

– Aici?!

– Sunt perfect conștient de dificultățile tehnice implicate de modificarea listei de pasageri, dar...

– Sunteți cumva conștient și de dificultățile tehnice implicate de un gard de securitate înalt de trei metri care înconjoară aeroportul?!

– Chiar sunt, răspunse Winston cu un calm imperturbabil. Și, cu toate că au trecut doar câteva luni de când lucrăm împreună, vreau să aveți încredere în mine, domnule Siegel. Ceea ce vă voi propune în continuare este exact ceea ce ar fi vrut Edmond să faceți în această situație.

Și începu să descrie planul propus, în vreme ce pilotul asculta siderat.

– Ceea ce sugerați este imposibil! protestă Siegel.

– Dimpotrivă, este cât se poate de realizabil. Fiecare motor are o propulsie de peste opt mii de kilograme forță, iar botul aeronavei este proiectat să suporte șaptesprezece...

– Nu partea de *fizică* mă îngrijorează! îl întrerupse pilotul, ci *legalitatea*! Și riscul să-mi fie retrasă licența de pilot!

– Vă înțeleg, domnule Siegel. Însă viitoarea regină consoartă a Spaniei este în pericol. Acțiunile dumneavoastră îi vor putea salva viața. Credeți-mă, atunci când adevărul se va afla, nu veți primi o mustrare, ci o medalie de onoare din partea regelui.

Ascunși în iarba înaltă, Ambra și Langdon priveau în sus, la gardul de securitate luminat de proiectoarele avionului. La îndemnul lui Winston, se depărtară de plasa de sârmă în clipa în care motoarele aeronavei porniră, iar mastodontul începu să ruleze pe pistă. Dar în loc să urmeze curba desenată de rampa de acces, continuă să ruleze drept spre ei,

traversând marcajele de siguranță și intrând pe breteaua de asfalt. Apoi încetini, apropiindu-se tot mai mult de gard.

Langdon observă că botul avionului era perfect aliniat cu unul dintre stâlpii masivi de susținere ai gardului, iar când îl atinse, motoarele accelerară ușor. Profesorul se aștepta ca stâlpul să opună mai multă rezistență, însă constată că două motoare Rolls-Royce și un Boeing 747 de patruzeci de tone erau prea mult pentru un biet gard. Cu un scârțâit metalic, stâlpul se înclină spre ei, smulgând o bucată zdravănă de asfalt ca și cum ar fi fost rădăcinile unui copac doborât la pământ.

Langdon se repezi și trase de gardul căzut, coborându-l suficient pentru ca Ambra și apoi el să treacă dincolo. Până să ajungă ei la pistă, scara de urgență a avionului fusese deja coborâtă și un pilot în uniformă le făcea semne să urce la bord.

Ambra se întoarse spre Langdon și-i schiță un zâmbet.

– Încă te îndoiești de Winston?

La asta nu mai avea ce să-i răspundă.

După ce se cățărară în grabă pe scară și apoi intrară în cabina luxoasă a avionului, profesorul îl auzi pe copilot vorbind cu turnul de control.

– Da, turnule, te-am auzit, dar precis că radarul de la sol e calibrat greșit. Noi *n-am ieșit* de pe rampa de acces. Repet, ne aflăm chiar pe rampa de acces. Lumina de avertizare ni s-a stins și suntem pregătiți pentru decolare.

Pe urmă închise ușa în momentul în care pilotul acționă comanda de tracțiune inversă a aeronavei, îndepărtând-o încet de gardul căzut și începând virajul larg de revenire pe pistă.

Așezat pe locul din fața Ambrei, Langdon închise ochii o clipă și răsuflă ușurat. Motoarele huruiră, iar presiunea acceleraţiei îl împinse în scaun în timp ce avionul prindea viteză pe pistă. Câteva secunde mai târziu, aeronava luă altitudine și vira către sud-est în noapte, îndreptându-se spre Barcelona.

CAPITOLUL 40

Rabi Yehuda Köves se năpusti afară din birou, traversă grădina și ieși din casă, coborând treptele de la intrare, până pe trotuar.

„Nu mai sunt în siguranță acasă, reflectă el, cu inima bătându-i frenetic. Trebuie să mă duc la sinagogă."

Pe lângă că-i fusese sanctuar o viață întreagă, sinagoga de pe strada Dohány era o veritabilă fortăreață. Barierele din jurul ei, gardurile din sârmă ghimpată și serviciul de pază permanent constituiau un memento al îndelungatului trecut antisemit al Budapestei. Iar în acea seară, Köves era bucuros că avea cheile unui asemenea bastion.

Sinagoga se afla la cincisprezece minute de casa lui – o plimbare liniștită pe care Köves o făcea în fiecare zi –, dar în ziua aceea, în timp ce străbătea strada Lajos Kossuth, nu simțea decât frică. Plecându-și capul, scrută temător penumbrele din fața lui. Și aproape imediat văzu ceva care făcu să-i stea inima în loc.

O siluetă întunecată ședea ghemuită pe o bancă pe trotuarul de vizavi – un bărbat masiv, cu blugi și șapcă de baseball, făcându-și de lucru cu un aer firesc la telefonul mobil al cărui ecran îi lumina palid fața încadrată de barbă.

„Nu e de aici, din zonă", își dădu seama rabinul, grăbind pasul.

Bărbatul cu șapcă de baseball ridică privirea, se uită o clipă spre rabin și apoi se întoarse la telefonul lui. Köves nu se opri. După ce lăsă în urmă o stradă, privi înapoia lui, îngrijorat. Parcă pentru a-i spori temerile, bărbatul nu mai ședea pe bancă. Traversase și mergea pe trotuar, în spatele lui.

„Mă urmărește!" Picioarele bătrânului rabin începură să se miște mai repede, tăindu-i răsuflarea. Oare făcuse o greșeală teribilă plecând de acasă?

„Valdespino mi-a spus să stau în casă! În cine am ales să mă încred?"

Avusese de gând să-i aștepte pe trimișii episcopului și să meargă cu ei la Madrid, însă telefonul primit schimbase totul. Semințele negre ale îndoielii încolțiseră rapid.

Femeia de la telefon îl avertizase:

– Episcopul își trimite oamenii nu ca să te escorteze, ci ca să te elimine – exact cum l-a eliminat pe Syed al-Fadl.

Și apoi îi prezentase dovezi atât de concludente, încât el intrase în panică și fugise.

Pășind grăbit pe trotuar, începu să se teamă că nu va reuși totuși să ajungă la adăpostul sinagogii. Bărbatul cu șapcă de baseball era tot în spatele lui, la vreo cincizeci de metri distanță.

Un scârțâit asurzitor sparse liniștea nopții și Köves tresări. Dar răsuflă ușurat – era doar un autobuz care frânase ajungând în stație, ceva mai în față. Părea de-a dreptul un semn trimis de Însuși Dumnezeu, așa că o luă la fugă și izbuti să urce. Autobuzul era plin cu elevi zgomotoși și doi din ei îi făcură politicoși loc să treacă în față.

Köszönöm, gâfâi Köves. Mulțumesc.

Înainte ca autobuzul să demareze însă, bărbatul cu șapcă de baseball și blugi sprintă și urcă în ultimul moment. Rabinul încremeni, dar bărbatul trecu pe lângă el fără să-l privească și se așeză pe un scaun în spate. În reflexia parbrizului, Köves îl văzu absorbit iar de telefonul lui, aparent captivat de un joc.

„Nu fi paranoic, Yehuda, se dojeni el. Omul n-are nimic cu tine."

Când mijlocul de transport în comun ajunse în stația de pe strada Dohány, rabinul privi cu jind spre turnurile sinagogii, la numai câteva sute de metri distanță, și totuși, n-avu curaj să renunțe la siguranța oferită de autobuzul aglomerat.

„Dacă voi coborî aici și bărbatul se va da și el jos..."

Așa că rămase în autobuz, spunându-și că, probabil, era mai ferit de pericole printre oameni. „O să mai călătoresc o vreme cu autobuzul, ca să-mi recapăt suflul", se gândi el, deși îi părea rău că nu se dusese la toaletă înainte să plece de acasă.

Abia câteva clipe mai târziu, când autobuzul plecă din stație, înțelese rabinul Köves cât de greșit era planul lui. „E sâmbătă seara și toți pasagerii sunt tineri." Aproape cu siguranță, toți aveau să coboare exact în același loc: la stația următoare, în inima cartierului evreiesc al Budapestei.

După cel de-al Doilea Război Mondial, acolo nu mai rămăseseră decât ruine, care deveniseră între timp nucleul uneia dintre cele mai animate zone comerciale din Europa, unde se aflau celebrele „baruri în ruină" – cluburi de noapte ultramoderne în clădiri care stăteau să cadă. La sfârșit de săptămână, grupuri de studenți și de turiști se reuneau acolo ca să se distreze în rămășițele distruse ale fostelor case și antrepozite acoperite cu graffiti și echipate în prezent cu sisteme audio de ultimă generație, jocuri de lumini și artă eclectică.

Și, într-adevăr, când autobuzul opri în stația următoare, toți elevii coborâră. Dar bărbatul cu șapcă de baseball nu se ridică de pe locul lui din spate, absorbit în continuare de telefon. Instinctul îl îndemnă pe Köves să coboare grabnic, așa că țâșni în picioare, o luă la fugă și se alătură mulțimii de tineri din stradă.

Autobuzul se urni, însă o clipă mai târziu opri din nou și ușile se deschiseră, lăsând să coboare un ultim pasager: bărbatul cu șapcă de baseball. Köves simți iar cum pulsul i se accelerează, dar omul nu-i aruncă nici măcar o privire; se întoarse cu spatele la grupul de tineri și porni în direcție opusă, formând un număr de telefon în timp ce mergea.

„Nu-ți mai închipui tot felul de lucruri", se certă rabinul, încercând să respire cât mai normal.

Autobuzul plecă și studenții se îndreptară fără întârziere, în grup, spre baruri. Pentru mai multă siguranță, Köves rămase printre ei cât mai mult posibil, după aceea coti, în cele din urmă, la stânga și o luă înapoi în direcția sinagogii. „Sunt doar câteva străzi până acolo", chibzui el, încercând să ignore oboseala și presiunea din vezică.

Barurile erau pline ochi, clienții veseli și zgomotoși risipindu-se pe trotuarele învecinate. Pretutindeni în jurul lui bubuiau acorduri de muzică electronică. Izul de bere plutea în aer, amestecat cu aroma dulceagă a țigărilor Sopianae și a aluatului de cozonac secuiesc.

Chiar și apropiindu-se de colț, Köves încă avea strania senzație că era urmărit. Încetini și aruncă o privire în spate. Din fericire, bărbatul cu blugi și șapcă de baseball nu se vedea nicăieri.

Într-un intrând întunecat, silueta ghemuită rămase neclintită zece secunde lungi, înainte să scoată ușor capul din penumbră și să privească spre colț. „Bună încercare, bătrâne", își spuse el, știind că izbutise să se ascundă exact la timp. Bărbatul verifică seringa pe care o avea în buzunar, apoi ieși din intrând, își așeză mai bine șapca de baseball și porni grăbit pe urmele țintei lui.

CAPITOLUL 41

Diego Garza, comandantul Gărzii Regale, sprintă înapoi spre apartamentul prințului, ținând strâns în mână tableta Mónicăi Martín. Pe tabletă era stocată înregistrarea unui apel telefonic, o convorbire între un rabin ungur pe nume Yehuda Köves și un fel de informator on-line. Conținutul șocant al fragmentului audio îi lăsase comandantului Garza doar câteva opțiuni.

Indiferent dacă Valdespino se afla cu adevărat sau nu în spatele presupusei conspirații criminale denunțate de respectivul informator, reputația episcopului avea să fie distrusă pentru totdeauna.

„Trebuie să-l informez pe prinț și să-l protejez de eventualele repercusiuni. Valdespino trebuie scos din Palat înainte ca povestea asta să se afle."

În politică, percepția reprezenta totul, iar — pe drept sau nu — cei care răspândeau informații false erau pe punctul de a-l arunca pe episcop la lei. Fără îndoială, prințul moștenitor nu trebuia în niciun caz să fie văzut în preajma lui Valdespino în seara aceea.

Coordonatorul PR, Mónica Martín, îi recomandase insistent lui Garza să-l convingă pe prințul Julián să facă imediat o declarație, pentru a nu risca să lase impresia de complicitate. „Are dreptate, știa el. Trebuie ca Julián să vorbească la televiziune. Acum!"

Garza ajunse în capul scărilor și alergă cu respirația tăiată pe coridorul care ducea la apartamentul prințului Julián, în timp ce privea ecranul tabletei pe care o ținea în mână.

Pe lângă imaginea tatuajului franchist și înregistrarea discuției telefonice a rabinului, ConspiracyNet urma să dezvăluie, după cum se

părea, o a treia informație, una despre care Martín afirmase că va avea un impact devastator.

„O constelație de date", o numise ea, descriind ceea ce părea să fie o serie de date și informații mai mult sau mai puțin verificate, aparent disparate și aleatorii, pe care adepții teoriilor conspiraționiste erau încurajați să le analizeze și să le pună în relație unele cu altele, ca să creeze posibile „constelații".

„Nu-s cu nimic mai bune decât aiurelile cu zodiacul! spumegă el. Să «vezi» forme de animale în dispunerea aleatorie a stelelor!"

Din păcate, datele ConspiracyNet afișate pe tableta din mâna lui Garza păreau să fi fost special formulate încât să alcătuiască o constelație unitară – una care din punctul de vedere al celor de la Palat nu era deloc una plăcută.

ConspiracyNet.com

Asasinarea lui Edmond Kirsch

Ce știm deocamdată

- Edmond Kirsch și-a dezvăluit descoperirea științifică unor lideri religioși, trei la număr: episcopul Antonio Valdespino, *allamahul* Syed al-Fadl și rabinul Yehuda Köves.
- Kirsch și al-Fadl sunt morți, iar rabinul Yehuda Köves nu mai răspunde la telefonul de acasă și pare să fi dispărut.
- Episcopul Valdespino este în viață și bine sănătos, fiind văzut ultima dată traversând piața spre Palatul Regal.
- Ucigașul lui Kirsch – identificat în persoana amiralului Luis Ávila – are pe trup însemne care stabilesc o legătură între el și o facțiune a franchiștilor ultraconservatori. (Să fie, oare, episcopul Valdespino un recunoscut conservator, deopotrivă franchist?)

- În conformitate cu sursele noastre din interiorul Muzeului Guggenheim, lista de invitați pentru evenimentul din seara aceasta fusese închisă, și totuși, asasinul Luis Ávila a fost adăugat pe ea în ultimul moment, la solicitarea cuiva de la Palatul Regal. (Persoana din cadrul muzeului care a adăugat numele a fost viitoarea regină consoartă Ambra Vidal.)

ConspiracyNet dorește să aprecieze în mod public contribuțiile substanțiale și repetate la acest articol aduse de observatorul civil monte@iglesia.org.

„¿Monte@iglesia.org?"

Garza nu se îndoia că adresa de poștă electronică era una falsă.

Din câte știa el, iglesia.org era un cunoscut site catolic de evanghelizare spaniol, o comunitate on-line care reunea preoți, mireni și studenți devotați învățăturilor lui Iisus. Informatorul făcuse, probabil, o copie a domeniului internet, pentru ca afirmațiile lui să pară că proveneau de la iglesia.org.

„Isteț", constată Garza, știind că episcopul Valdespino se bucura de o admirație considerabilă în rândul catolicilor convinși care gestionau site-ul respectiv și întrebându-se dacă respectivul „colaborator" on-line era, oare, același cu informatorul care îi telefonase rabinului.

Când ajunse în fața apartamentului, încă nu știa cum anume îi va da vestea prințului. Ziua începuse normal, ca oricare alta, însă dintr-odată lucrurile luaseră un asemenea curs, încât Palatul părea să se fi angajat într-un veritabil război cu fantomele. „Un informator anonim pe nume Monte? O constelație de date?" Și, ca situația să fie și mai rea, Garza tot n-avea nicio veste despre Ambra Vidal și Robert Langdon.

„Dumnezeu să ne ajute dacă presa află despre acțiunile provocatoare ale Ambrei în seara asta!"

Comandantul intră în apartament fără să mai bată la ușă.

– Don Julián? strigă el, grăbindu-se spre camera de zi. Trebuie să vă vorbesc o clipă între patru ochi.

Ajuns în salon, se opri brusc. Încăperea era goală.

– Don Julián? strigă el din nou, repezindu-se în bucătărie. Episcop Valdespino?

Scotoci în tot apartamentul, dar nu dădu nici de prinț, nici de Valdespino.

Formă imediat numărul lui Julián și auzi cu surprindere un telefon sunând. Țârâitul era slab, însă audibil, și venea de undeva din apartament. Formă numărul încă o dată și ascultă sunetul înăbușit: își dădu seama că se auzea dinspre un mic tablou de pe perete, despre care știa că ascundea în spatele lui seiful prințului.

„Julián și-a încuiat telefonul mobil în seif?!"

Îi era imposibil că creadă că prințul renunțase la telefon într-o seară în care comunicarea era atât de importantă.

„Și unde să se fi dus?"

Încercă apoi numărul lui Valdespino, sperând că episcopul va răspunde. Spre uimirea lui, un al doilea țârâit înăbușit răsună dinspre seif.

„Și Valdespino a renunțat la telefon?!"

Tot mai panicat, ieși în goană din apartament. Câteva minute alergă pe holuri și coridoare strigând, căutând atât la parter, cât și la etaj.

„Doar nu s-au evaporat!"

În cele din urmă se opri, cu răsuflarea tăiată, la picioarele elegantei scări monumentale a lui Sabatini și-și lăsă capul să-i cadă în piept, înfrânt. Tableta din mâna lui intrase în stand-by, însă Garza zări, oglindită în ecranul negru, fresca de pe plafon. Ironia părea una crudă. Fresca nu era alta decât capodopera lui Corrado Giaquinto, *Religia protejată de Spania.*

CAPITOLUL 42

În vreme ce avionul Gulfstream G550 urca la altitudinea de croazieră, Robert Langdon privea în gol dincolo de hubloul oval, străduindu-se să-și pună ordine în gânduri. Ultimele două ore fuseseră un adevărat vârtej de emoții – de la entuziasmul încercat când începuse prezentarea lui Edmond până la oroarea asasinării lui brutale. Iar misterul anunțului pe care ar fi urmat să-l facă părea să se adâncească tot mai mult, pe măsură ce-l analiza.

„Ce secret descoperise Edmond? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Cuvintele pe care le rostise fostul lui student pe când se aflau amândoi în sculptura spiralată îi reveniră în minte: „Robert, descoperirea mea... răspunde clar la ambele întrebări."

Edmond susținea că găsise răspunsul la două dintre marile mistere ale vieții. Și totuși, se întrebă Langdon, cât de periculoasă ar fi putut fi descoperirea lui încât cineva să-l fi *ucis* doar pentru a-i închide gura?

Tot ce știa cu certitudine era că Edmond se referise la originile omului și la destinul lui. „Ce origini șocante a descoperit, oare? Și ce destin misterios?"

Edmond păruse optimist și încrezător în viitor, deci era improbabil ca anunțul lui să fi inclus ceva apocaliptic. „Și atunci, ce previziune ar fi putut el să facă de i-a îngrijorat atât de mult pe clerici?"

– Robert?

Ambra se apropiase de el, cu o ceașcă de cafea fierbinte în mână.

– Neagră ai zis, da?

– Perfect, mulțumesc, răspunse el și luă ceașca recunoscător, sperând că un strop de cafeină îi va limpezi gândurile.

Ambra se așeză în fața lui și-și turnă un pahar de vin roșu dintr-o sticlă elegant gravată.

– Edmond păstrează la bord o rezervă de Château Montrose. Mi-am zis că e păcat să se irosească.

Langdon băuse o singură dată Montrose, într-o veche cramă secretă din subsolul Colegiului Trinity din Dublin, pe când studia acolo *The Book of Kells – Cartea din Kells*, un vechi manuscris cu anluminuri.

Ambra își ținea paharul între palme și, când îl duse la gură, privi spre Langdon. El se simți încă o dată dezarmat de eleganța ei firească.

– M-am tot gândit, începu ea. Spuneai mai devreme că Edmond a venit la un moment dat în Boston și că te-a întrebat despre diversele versiuni ale mitului creației.

– Da, în urmă cu aproximativ un an. Îl interesau modurile diferite în care principalele religii ale lumii răspundeau la întrebarea „De unde venim?"

– Atunci, poate că am găsit un punct potrivit din care să pornim. Poate că vom reuși să ne lămurim la ce lucra.

– Sunt perfect de acord să începem cu începutul, însă nu sunt sigur că avem ceva de lămurit. Există doar *două* școli de gândire cu privire la originile noastre – ideea religioasă conform căreia Dumnezeu l-a creat pe om, și modelul darwinist, care susține că am ieșit din supa organică primordială și am evoluat treptat până la stadiul actual.

Și dacă Edmond a aflat despre o *a treia* posibilitate? întrebă Ambra, cu o scânteiere în priviri. Dacă asta e o parte din ceea ce a descoperit? Dacă a găsit dovada că specia umană nu provine nici din Adam și Eva și *nici* din procesul evoluției darwiniene?

Langdon trebuia să recunoască: o asemenea descoperire, o versiune alternativă a originilor omului, ar fi, într-adevăr, răsunătoare, dar, pur și simplu, nu-și închipuia care ar putea fi această variantă alternativă.

– Teoria darwinistă a evoluției este extrem de solidă, replică el, fiindcă are la bază date *observabile* științific și ilustrează clar modul în care organismele evoluează și se adaptează în timp la mediul în care trăiesc. Teoria evoluției este universal acceptată de cele mai mari personalități ale științei.

– Așa să fie? se arătă sceptică Ambra. Am citit destule cărți ai căror autori avansează ideea că Darwin a greșit substanțial.

– Este adevărat ce spune doamna Vidal, interveni Winston din difuzorul telefonului pus la încărcat pe masa dintre ei. Numai în ultimele două decenii au fost publicate peste cincizeci de titluri care promovează asemenea idei.

Langdon uitase că Winston păstrase în continuare legătura cu ei.

– Unele dintre ele au avut un succes extraordinar, continuă ghidul. *What Darwin got Wrong – Ce a greșit Darwin... Defeating Darwinism – Înfrângerea darwinismului... Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution – Cutia neagră a lui Darwin... Darwin on Trial – Darwin judecat... The Dark Side of Charles Dar – Latura întunecată a lui Charles Dar...*

– Da, îl întrerupse Langdon, căruia îi erau bine cunoscute cărțile care încercau să combată darwinismul. Am și citit două dintre ele cu ceva timp în urmă.

Și? întrebă Ambra.

El îi oferi un zâmbet politicos.

– Ei bine, nu știu cum erau celelalte, dar cele două pe care le-am citit erau scrise dintr-o perspectivă fundamental creștină. Una chiar sugera că fosilele descoperite în diverse locuri din lume au fost puse acolo de Dumnezeu „pentru a ne testa credința".

– Bun, deci nu ți-au schimbat modul de a gândi, se încruntă Ambra.

– Nu, însă mi-au stârnit curiozitatea, așa că l-am rugat pe un profesor de biologie de la Harvard să-mi spună ce părere avea el despre cărțile respective. Și, apropo, surâse Langdon, profesorul acela era regretatul Stephen J. Gould.

– De unde mi-e cunoscut numele?

– Stephen J. Gould, răsună imediat glasul lui Winston. Renumit paleontolog, biolog evoluționist și istoric american al științei. Teoria lui, a „echilibrului punctuat", a explicat unele hiatusuri din cronologia fosilelor descoperite și a contribuit la consolidarea modelului darwinist al evoluției.

– Gould s-a mulțumit să râdă, reluă Langdon, și mi-a spus că aproape toate cărțile antidarwinism au fost publicate de entități precum Institutul pentru Cercetarea Creației – organizație care, așa cum se menționează în materialele ei informative, consideră Biblia ca pe o relatare literală, infailibilă, a unor fapte istorice și științifice.

– Altfel zis, precizează Winston, persoane care cred că un rug aprins poate vorbi, că Noe a înghesuit toate speciile de animale pe o singură arcă şi că oamenii se pot transforma în statui din sare. Nu-i deloc cea mai solidă bază pentru o instituţie de cercetare ştiinţifică.

– Adevărat, întări Langdon, şi totuşi, există unele cărţi cu caracter nereligios care încearcă să-l discrediteze pe Darwin dintr-o perspectivă istorică. Ele îl acuză că a *furat* teoria care l-a făcut cunoscut de la naturalistul francez Jean-Baptiste Lamarck, cel care a afirmat primul că organismele s-au transformat ca răspuns la condiţiile de mediu.

– Această perspectivă este una irelevantă, domnule profesor. Ideea potrivit căreia Darwin ar fi sau nu vinovat de plagiat nu afectează cu nimic veridicitatea evoluţionismului.

– Aici nu te pot contrazice, replică Ambra. Şi atunci, Robert, bănuiesc că, dacă l-ai întrebat pe profesorul Gould „De unde venim?", ţi-a răspuns că am evoluat din maimuţele antropoide.

Langdon încuviinţă.

– Parafrazez aici, dar Gould m-a asigurat că nu există niciun dubiu în lumea ştiinţifică adevărată cu privire la faptul că evoluţia este reală. Empiric, putem *observa* procesul. Iar după părerea lui, alte două întrebări ar fi mai utile: *De ce* are loc evoluţia? Şi *cum* a început totul?

– Ţi-a oferit cumva şi răspunsuri la ele?

– Niciunul pe care să-l înţeleg, însă şi-a ilustrat punctul de vedere cu ajutorul unui experiment intelectual. Se numeşte Coridorul infinit.

Langdon se întrerupse ca să ia o înghiţitură de cafea. Winston profită de asta şi interveni:

– Într-adevăr, o exemplificare instructivă. Iată despre ce e vorba: imaginează-ţi că mergi pe un coridor lung – atât de lung, încât ţi-e imposibil să vezi atât de unde vii, cât şi încotro te duci.

Profesorul încuviinţă tăcut, încă o dată impresionat de bagajul vast de cunoştinţe al ghidului.

– Şi deodată, continuă Winston, de undeva de departe, din spatele tău, auzi zgomotul unei mingi care sare. Te întorci şi vezi, într-adevăr, o minge care se apropie de tine, sărind. Vine astfel tot mai aproape, ajunge în dreptul tău şi trece mai departe, până când dispare din raza ta vizuală.

– Corect, confirmă Langdon. Iar întrebarea care se pune nu e: „Mingea chiar sare?" Fiindcă asta e evident, sare. Putem vedea clar.

Întrebările sunt: „*De ce* sare? *Cum* a început să sară? A aruncat-o cineva? Sau e o minge deosebită, căreia, pur și simplu, îi place să sară? Legile fizicii sunt pe acest coridor de așa natură, încât mingea n-are de ales decât să sară la infinit?"

– Ceea ce voia Gould, de fapt, să spună, conchise Winston, este că, la fel ca în cazul evoluției, nu putem vedea suficient de departe în trecut pentru a ști cum a început procesul.

– Exact. Tot ce putem face este să observăm că *are loc*.

– Acest lucru este similar, desigur, adăugă Winston, cu dificultatea de a înțelege Big Bangul. Cosmologii au conceput ecuații frumoase pentru a descrie universul în expansiune în orice moment de timp – „T" – din trecut sau din viitor. Însă atunci când încercăm să privim în trecut, la *secunda* în care s-a produs Big Bangul – când T = 0 –, matematica o ia razna, descriind ceea ce pare să fie o fărâmă mistică de temperatură și densitate infinite.

Langdon și Ambra se priviră impresionați.

– Corect din nou, declară Langdon. Și fiindcă mintea omenească nu poate procesa cum trebuie „infinitul", cei mai mulți oameni de știință abordează în prezent universul doar din perspectiva momentelor de *după* Big Bang – când T e mai mare decât zero –, evitând în acest fel ca *matematica* să devină *mistică*.

Unul dintre colegii de la Harvard ai lui Langdon – un profesor de fizică afișând mereu un aer solemn – se săturase atât de tare ca la seminarul lui despre originile universului să participe studenți de la Filosofie, încât până la urmă lipise pe ușa sălii de curs un afiș pe care scrisese:

În clasa mea, T > 0
Pentru orice chestiuni în care T = 0,
vă rog să vă adresați Departamentului de Religie.

– Și cum rămâne cu panspermia? întrebă Winston. Adică ideea că viața a fost adusă pe Pământ de pe o altă planetă prin intermediul unui meteorit sau al prafului cosmic? Panspermia este considerată o modalitate acceptată științific de a explica existența vieții pe planeta noastră.

– Chiar dacă ar fi adevărată, replică Langdon, tot nu explică deloc modul în care a apărut viața în univers. Nu facem decât să ne învârtim în

jurul cozii, ignorând originile mingii săltărețe și amânând răspunsul la o întrebare fundamentală: „De unde vine viața?"

Winston rămase tăcut. Ambra sorbi din paharul cu vin, părând amuzată de dialogul lor.

În vreme ce aeronava își urma drumul la altitudinea de croazieră, Langdon se întrebă ce impact ar avea asupra lumii faptul că Edmond ar fi găsit cu adevărat răspunsul la eterna întrebare „De unde venim?"

Și totuși, după spusele lui, răspunsul acela era doar *o parte* a secretului său.

Oricare ar fi fost situația însă, Edmond își protejase detaliile descoperirii cu o parolă formidabilă – un vers de patruzeci și șapte de litere. Dacă totul decurgea conform planului, în scurt timp aveau s-o găsească în locuința lui din Barcelona.

CAPITOLUL 43

La aproape zece ani de la nașterea lui, așa-numitul Darknet sau web-ul întunecat, rămâne o necunoscută pentru uriașa majoritate a utilizatorilor de internet. Inaccesibil cu ajutorul motoarelor de căutare tradiționale, acest dublu sinistru al World Wide Web oferă acces anonim la o uluitoare varietate de bunuri și servicii ilegale.

De la debutul lui umil, când găzduia platforma virtuală Silk Road – prima piață neagră on-line pentru vânzarea drogurilor ilegale –, Darknet s-a transformat într-o uriașă rețea de site-uri clandestine care fac un trafic intens de arme, pornografie infantilă, secrete politice și chiar profesioniști în diverse domenii, printre care prostituate, hackeri, spioni, teroriști și asasini.

În fiecare săptămână, pe Darknet aveau loc milioane de tranzacții, iar în seara aceea, în zona barurilor în ruine din Budapesta, una dintre ele era pe punctul de a fi încheiată.

Bărbatul cu blugi și șapcă de baseball înainta furișat pe strada Kazinczy, rămânând tot timpul în umbră, fără să-și piardă prada din priviri. Din asemenea misiuni își câștigase pâinea în ultimii ani și pe toate le negociase pe una dintre cele câteva rețele populare – Unfriendly Solution, Hitman Network și BesaMafia.

Asasinatele la comandă constituiau o veritabilă industrie de miliarde de dolari, care se dezvolta cu fiecare zi, în primul rând datorită garanției pe care o oferea Darknet în privința negocierilor anonime și a plăților

imposibil de urmărit, care foloseau bitcoin[1]. Cele mai multe angajamente implicau fraude în domeniul asigurărilor, parteneriate de afaceri defectuoase sau căsnicii cu probleme, dar motivul angajării nu constituia niciodată un punct de interes pentru cel care era plătit să facă treaba respectivă.

„Fără întrebări, reflectă ucigașul. Asta e regula nerostită care face ca afacerea mea să funcționeze."

Pentru misiunea din seara aceea bătuse palma cu câteva zile în urmă. Angajatorul lui anonim îi oferise 150 000 de euro pentru a supraveghea casa unui rabin bătrân și a rămâne „pe frecvență" în caz că era nevoie să treacă la acțiune. Misiunea, în cazul respectiv, însemna să intre în casa bătrânului și să-i injecteze în corp clorură de potasiu, substanță care avea ca rezultat moartea imediată, în urma unui aparent infarct.

Însă, în mod neașteptat, în seara aceea rabinul plecase de acasă în miez de noapte și luase un autobuz până într-o zonă îndoielnică a orașului. Asasinul îl urmărise și apoi folosise un program overlay[2] criptat de pe smartphone pentru a-și informa angajatorul cu privire la noua situație.

Ținta a plecat de acasă. S-a dus în cartierul evreiesc al barurilor. Este posibil să întâlnească pe cineva?

Răspunsul angajatorului venise aproape imediat.

Îndeplinește-ți misiunea.

Pe aleile întunecate și printre barurile în ruină, ceea ce începuse ca o misiune de supraveghere se transformase într-un joc letal de-a șoarecele și pisica.

---

[1] O criptomonedă și, totodată, un sistem de plată electronic creat în 2009 de o persoană sau un grup anonim, cunoscut doar sub pseudonimul Satoshi Nakamoto. Tranzacțiile cu bitcoin au loc direct între utilizatori, fără niciun intermediar. Criptomoneda poate fi schimbată pe alte monede, pe diverse produse sau servicii, astfel că în 2015 existau deja peste 100 000 de comercianți care acceptau bitcoin ca modalitate de plată. (n.tr.)

[2] Overlay este o tehnică de programare a calculatoarelor prin care părți din program, aflate pe suporturi de memorie externă, sunt transferate în memoria internă a unui calculator, unde înlocuiesc (reacoperă) ceea ce era înainte acolo. (n.red.

Transpirat și cu răsuflarea tăiată, rabinul Yehuda Köves continua să meargă în lungul străzii Kazinczy. Plămânii parcă-i luaseră foc, iar bătrâna lui vezică mai avea puțin și exploda.

„Tot ce-mi trebuie e o toaletă și puțină odihnă", chibzui el, oprindu-se o clipă în mijlocul câtorva oameni strânși în fața barului Szimpla – unul dintre cele mai mari și mai cunoscute baruri în ruină din Budapesta. Clienții erau atât de variați ca vârstă și ocupație, încât nimeni nu-i acordă atenție bătrânului rabin.

„Mă opresc doar pentru o clipă", decise el, îndreptându-se spre bar.

Pe vremuri un spectaculos conac din piatră, cu balcoane elegante și ferestre înalte, Szimpla era în prezent o structură dărăpănată, acoperită cu graffiti. Pășind în galeria exterioară largă a fostei reședințe, trecu de o ușă pe care era inscripționat un mesaj criptic: EGG-ESH-AY-GED-REH!

Avu nevoie de un moment ca să înțeleagă că mesajul nu era, de fapt, nimic altceva decât transcrierea fonetică a cuvântului *egészségedre*, care în maghiară însemna „noroc!".

Intră și se uită uluit în jur, la interiorul cavernos al barului. Fostul conac fusese construit în jurul unei vaste curți interioare, în care se aflau unele dintre cele mai bizare obiecte pe care le văzuse vreodată: o canapea lucrată dintr-o cadă de baie, manechine pe biciclete suspendate în aer și caroseria unui Trabant est-german, transformat în banchetă.

Curtea era înconjurată de pereți înalți, decorați cu un talmeș-balmeș de graffiti, afișe din epoca sovietică, sculpturi clasice și plante atârnate care se revărsau peste marginile balcoanelor interioare ticsite de clienți ce se legănau în ritmul muzicii bubuitoare. Aerul mirosea a țigări și bere. Perechi de tineri se sărutau pasional în văzul tuturor, în timp ce alții fumau din pipe scurte și beau păhăruțe cu *pálinka*.

Rabinul considerase întotdeauna ironic faptul că, fiind creația sublimă a lui Dumnezeu, omul era totuși în esența lui doar un animal, al cărui comportament era dictat în mare măsură de dorința de bine fizic. „Ne satisfacem capriciile corpului fizic, în speranța că sufletul îi va călca pe urme." Köves își petrecea o mare parte din timp consiliindu-i pe cei care făceau abuz de ispitele animalice ale trupului – în principal mâncare și

sex - , iar odată cu apariția drogurilor de sinteză ieftine și a dependenței de internet, activitatea lui devenise tot mai dificilă cu fiecare zi.

Singura lui dorință fizică în momentul de față viza o toaletă publică. Dar când văzu în fața ei o coadă de zece persoane, îl cuprinse disperarea. Neputând să mai aștepte, urcă grăbit scara la etaj, unde i se spusese că va găsi mai multe toalete. Ajuns sus, se văzu nevoit să străbată un labirint de saloane și dormitoare, fiecare cu propriul bar. Îl întrebă pe unul dintre barmani unde era toaleta și omul îi făcu semn spre un coridor aflat destul de departe, accesibil după toate aparențele doar prin intermediul unui balcon care dădea spre curte.

Köves se îndreptă într-acolo. Ținându-se cu o mână de balustradă, privi în jos în timp ce păși pe balcon, la tinerii care se învârteau în ritmul muzicii.

Și atunci îl văzu. Încremeni locului, cu sângele înghețându-i în vene.

Acolo jos, în mijlocul mulțimii, bărbatul cu blugi și șapcă de baseball se uita drept la el. Pentru o fracțiune de secundă, privirile li se încrucișară. Apoi, cu iuțeala unei pantere, bărbatul cu șapcă trecu la acțiune, năpustindu-se prin masa de clienți și țâșnind în sus, pe scară.

Asasinul urca treptele în goană, scrutând fiecare figură care-i ieșea în cale. Barul Szimpla îi era destul de bine cunoscut, așa că ajunse rapid la balconul în care-și zărise ținta.

Rabinul însă dispăruse.

„N-am trecut pe lângă tine, se gândi ucigașul, ceea ce înseamnă că ești tot în clădire, mai în față."

Ridicându-și ochii spre un coridor cufundat în întuneric, zâmbi, convins că știa precis unde avea să încerce prada lui să se ascundă. Coridorul era înghesuit și duhnea a urină. În capătul lui îndepărtat se vedea o ușă din lemn deformată. Ucigașul străbătu culoarul cu pași sonori și bătu în ușă.

Liniște.

Ciocăni din nou.

O voce joasă din interior mormăi că era ocupat.

Bocsásson meg! se scuză asasinul pe un ton vesel și se prefăcu că pleacă, tropăind. Iertați-mă!

Pe urmă se întoarse tiptil și-și lipi urechea de tăblia ușii. Îl auzi înăuntru pe rabin șoptind cu disperare în maghiară. „Cineva încearcă să mă ucidă! Pândea în fața casei mele! Acum m-a încolțit în barul Szimpla din Budapesta! Vă rog! Trimiteți ajutoare!"

Probabil că ținta lui sunase la 112, la serviciile de urgență. Timpul de reacție era întotdeauna lung, însă, oricum, ucigașul aflase tot ce trebuia să știe. Privind în spate, ca să se asigure că era singur, își îndreptă umărul musculos spre tăblia ușii, își luă avânt și-și sincroniză izbitura cu ritmul bubuit al muzicii.

Încuietoarea veche zbură de la prima încercare și ușa se dădu de perete. Asasinul intră, o închise în urma lui și-și privi prada.

Bărbatul ghemuit în colț părea pe cât de speriat, pe atât de nedumerit. Ucigașul îi luă telefonul mobil din mână, închise apelul și azvârli aparatul în WC.

– Ci-cine te-a trimis? bâigui rabinul.

– Frumusețea, în cazul meu, e că n-am de unde să știu.

Bătrânul respira șuierat, leoarcă de sudoare. Deodată, începu să gâfâie, ochii i se bulbucară și mâinile i se încleștară pe piept.

„Nu, serios?! exclamă ucigașul în sinea lui, zâmbind. Chiar are un atac de cord?"

Pe pardoseala băii, bătrânul se zvârcolea, sufocându-se, cu o privire imploratoare în ochi, cu fața roșie și degetele chircite pe piept. Într-un târziu, se prăbuși cu fața în jos pe gresia murdară. Trupul îi tresălta în vreme ce vezica i se golea în pantaloni, un fir de urină prelingându-se deja pe jos. Apoi încremeni.

Ucigașul se lăsă pe vine și-i ascultă respirația. Niciun sunet. Se ridică, zâmbind satisfăcut.

– Mi-ai făcut treaba mult mai ușoară decât anticipasem.

Și se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre ușă.

Plămânii îi ardeau, jinduind la aer. Rabinul Köves tocmai dăduse reprezentația vieții lui. În pragul leșinului, continuă să zacă nemișcat, ascultând cum pașii asasinului se îndepărtau pe pardoseala băii. Ușa scârțâi, deschizându-se, pe urmă se închise la loc.

Liniște.

Köves se forță să aștepte încă două secunde, ca să se asigure că atacatorul se îndepărtase suficient pe coridor și nu-l mai auzea. Apoi, la capătul puterilor, răsuflă adânc și începu să tragă spasmodic aer în piept. Chiar și izul stătut din toaletă părea paradisiac.

Încet, deschise ochii. Privirea îi era împăienjenită, din cauza lipsei de oxigen. Ridică ușor capul, amețit, și vederea începu să i se limpezească. Uluit, zări o siluetă întunecată așteptând lângă ușa închisă.

Bărbatul cu șapcă de baseball zâmbea către el.

Köves îngheță. „Nici măcar n-a ieșit din toaletă."

Ucigașul făcu doi pași lungi spre el și, cu o forță ca de menghină, îl înșfăcă de ceafă și-i presă fața în pardoseala de gresie.

Respirația ai putut să ți-o întrerupi, mârâi el, dar inima n-ai avut cum s-o oprești. Nicio grijă, râse el, în privința asta pot eu să te ajut.

O secundă mai târziu, Köves simți o arsură în lateralul gâtului. Un val de lavă topită păru să i se scurgă în jos spre piept și să-i urce simultan în cap. Iar de data asta, când inima i se opri, rabinul știu că era de-adevăratelea.

După ce-și dedicase o mare parte din viață misterelor care învăluiau *Shamayim* – tărâmul lui Dumnezeu și al drept-credincioșilor răposați –, Rabi Yehuda Köves înțelese că toate răspunsurile căutate se aflau în acel moment la doar o bătaie de inimă distanță.

CAPITOLUL 44

Singură în toaleta spațioasă a avionului, Ambra Vidal stătea aplecată deasupra chiuvetei. Lăsase apa caldă să-i curgă pe mâini în timp ce se privea în oglindă: abia se recunoștea.

„Ce-am făcut?!"

Luă încă o înghițitură de vin, jinduind la viața ei din urmă cu numai câteva luni – anonimă, singură, absorbită de munca ei la muzeu; dar toate acestea dispăruseră, spulberate în clipa în care Julián o ceruse în căsătorie.

„Ba nu, se corectă ea. S-au evaporat atunci când ai acceptat."

Reușise să accepte oarecum oroarea crimei din seara aceea și mintea ei rațională îi cântărea cu teamă implicațiile.

„Eu l-am primit în muzeu pe ucigașul lui Edmond. Cineva din interiorul Palatului m-a amăgit s-o fac. Iar acum știu deja prea multe."

Nu exista nicio dovadă că prințul Julián se aflase la originea crimei și nici măcar că *știuse* despre planul de a-l ucide. Și totuși, Ambra văzuse până atunci cum funcționau lucrurile la Palat și avea destule motive să creadă că nimic nu s-ar fi putut întâmpla fără știrea prințului, dacă nu chiar și cu aprobarea lui.

„I-am spus prea multe lui Julián."

În ultimele săptămâni, Ambra simțise o nevoie tot mai imperioasă de a-și justifica fiece moment petrecut departe de logodnicul ei gelos, așa că-i împărtășise numeroase detalii despre apropiata prezentare a lui Edmond. Iar în acel moment se temea că transparența aceasta a ei fusese o nesăbuință.

Închise robinetul și se șterse pe mâini, pe urmă își duse paharul la gură și sorbi ultimul strop de vin. Din oglindă i se părea că o privea o necunoscută – o profesionistă cândva plină de încredere în sine, însă copleșită de regrete și rușine.

„Câte greșeli am făcut în doar câteva luni..."

Ducându-se cu gândul în trecut, se întrebă ce ar fi putut face totuși altfel. Cu patru luni în urmă, într-o seară ploioasă, participa la o strângere de fonduri găzduită de Muzeul Național Regina Sofia din Madrid. Aproape toți invitații se strânseseră în sala 206.06, ca să admire cea mai cunoscută operă de artă a muzeului: *Guernica*, pictura celebră lungă de aproape opt metri realizată de Picasso și inspirată din teribilul bombardament al satului basc cu același nume, în timpul Războiului Civil din Spania – un memento emoționant al regimului brutal al dictatorului fascist Francisco Franco, între anii 1939 și 1975.

Ea preferase să se strecoare într-o galerie pustie, pentru a se bucura în liniște de opera unuia dintre artiștii ei spanioli preferați, Maruja Mallo, o pictoriță suprarealistă din comunitatea independentă Galicia, al cărei succes în anii '30 contribuise la deschiderea drumului în arta spaniolă pentru artiștii de sex feminin.

Ambra era singură, admirând *La Verbena* – o satiră politică plină de simboluri complexe –, când o voce profundă răsunase în spatele ei.

– *Es casi tan guapa como tú.* Este aproape la fel de frumoasă ca tine.

„Serios?!" Fără să se întoarcă, Ambra reușise să-și stăpânească impulsul de a-și da ochii peste cap. La evenimente ca gala din seara aceea, muzeul părea uneori mai degrabă un bar jalnic pentru persoanele singure decât o instituție culturală.

– *¿Qué crees que significa?* insistase glasul din spatele ei. Ce crezi că simbolizează?

– N-am nicio idee, mințise ea, sperând că replica în engleză îl va determina pe nepoftit să se retragă. Îmi place și atâta tot.

– Și mie îmi place, replicase bărbatul, într-o engleză aproape lipsită de accent. Mallo a fost o avangardistă. Din păcate, pentru ochiul unui amator, frumusețea superficială a picturii riscă să-i mascheze conținutul profund. Îmi închipui – continuase el după o scurtă pauză – că o femeie ca *tine* se confruntă des cu această problemă.

Ambra pufnise. „Oare asemenea replici chiar funcționează la agățat femeile?" Afișând un zâmbet politicos, se răsucise pe călcâie, gata să-l expedieze.

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta, dar...

Brusc, încremenise în mijlocul frazei. Bărbatul din fața ei era o figură cunoscută, pe care toată viața o văzuse la televizor și prin reviste.

– Oh... se bâlbâise ea. Sunteți...

– Infatuat? Prea îndrăzneț? Îmi cer scuze, însă am avut o viață cocoloșită și nu mă pricep foarte bine la asemenea lucruri, îi explicase bărbatul, apoi zâmbise și întinsese mâna spre ea. Numele meu este Julián.

– Cred că știu cum vă numiți, zisese ea roșind în timp ce dădea mâna cu prințul Julián, viitorul rege al Spaniei.

Era mult mai înalt decât și-l imaginase, cu privirea blajină și un zâmbet încrezător.

– N-am știut că veți fi aici în seara aceasta, adăugase ea, regăsindu-și stăpânirea de sine. Mi-aș fi imaginat că sunteți mai degrabă genul Prado... știți dumneavoastră, Goya, Velázquez... clasicii...

– Adică demodat și conservator? râsese el cu căldură în glas. Cred că mă confundați cu tatăl meu. Mallo și Miró au fost întotdeauna preferații mei.

Vorbiseră apoi câteva minute, în care ea fusese impresionată de cunoștințele lui despre artă. Dar la urma urmei, el crescuse în Palatul Regal, care găzduia una dintre cele mai bogate colecții de artă din Spania; copilărise, probabil, cu un tablou original de-al lui El Greco atârnat deasupra patului.

– Îmi dau seama că voi părea poate impertinent, spusese prințul la un moment dat întinzându-i o carte de vizită cu caractere aurii, dar mi-ar face plăcere să mă însoțiți mâine-seară la un dineu. Găsiți pe cartea de vizită numărul telefonului meu direct. Doar să mă anunțați.

– La un dineu? glumise Ambra. Nici nu știți cum mă cheamă!

– Ambra Vidal, replicase el pe un ton firesc. Aveți treizeci și nouă de ani. Sunteți licențiată în Istorie la Universidad de Salamanca. Și directoarea Muzeului Guggenheim din Bilbao. Recent, v-ați exprimat opiniile pe tema controversei referitoare la Luis Quiles, a cărui artă – sunt de acord cu dumneavoastră – oglindește în mod grafic ororile vieții moderne și poate că nu este potrivită pentru copiii mai mici; nu cred că sunt de acord și cu afirmația dumneavoastră că arta lui seamănă cu cea

a lui Bansky. N-ați fost niciodată căsătorită. N-aveți copii. Și vă stă superb în negru.

Ambra rămăsese cu gura căscată.

– Cerule! Abordarea asta chiar funcționează?

– N-am idee, răspunsese el zâmbind. Însă cred că vom afla curând.

În momentul acela, ca la un semnal, doi agenți ai Gărzii Regale apăruseră lângă el și-l însoțiseră afară din sală, să socializeze cu câteva VIP-uri.

Strângând în mână cartea de vizită, Ambra avusese o senzație pe care n-o mai simțise de mulți ani. Fluturași în stomac. „Oare prințul chiar mi-a cerut o întâlnire?"

Fusese genul băiețos în adolescență, iar băieții care o invitau în oraș se consideraseră întotdeauna pe picior de egalitate cu ea. Dar mai târziu, când frumusețea ei înflorise, constatase că bărbații se simțeau intimidați în prezența ei, nesiguri, timizi și mult prea ceremonioși. Ca în seara aceea, la strângerile de fonduri, când bărbat puternic o abordase cu îndrăzneală și preluase controlul situației. Iar asta o făcuse să se simtă feminină. Și tânără.

În seara următoare, un șofer venise și o luase de la hotel, conducând-o la Palatul Regal, unde se văzuse așezată alături de prinț în compania altor douăzeci și patru de invitați, mulți dintre ei fiindu-i cunoscuți din paginile mondene sau de politică ale ziarelor. Prințul o prezentase ca „noua și frumoasa mea prietenă", dând cu abilitate tonul unei conversații pe teme de artă, la care ea să participe pe deplin. Avusese senzația că se afla la un fel de audiție, dar, în mod bizar, ideea n-o deranjase. Se simțise chiar flatată.

Când seara se încheiase, Julián o luase deoparte și-i șoptise:

– Sper că te-ai simțit bine. Mi-ar face mare plăcere să te mai văd. Ce părere ai de joi seara? zâmbise el.

– Mulțumesc, dar mă tem că mâine-dimineață mă întorc la Bilbao.

– Atunci, vin și eu. Ai fost vreodată la restaurantul Etxanobe?

Ambra izbucnise în râs. Etxanobe era unul dintre cele mai căutate localuri din Bilbao. Frecventat de amatorii de artă din lumea întreagă, avea un decor avangardist și un specific gastronomic pitoresc, care le dădeau oaspeților senzația că se aflau într-un peisaj pictat de Marc Ghagall.

– Ar fi minunat, se auzise ea răspunzând.

La Etxanobe, în fața platourilor stilat prezentate cu ton în crustă de sumac și sparanghel cu trufe, Julián îi destăinuise provocările politice cu care se confrunta în încercarea de a ieși din umbra tatălui său, însă și presiunile de ordin personal pe care le simțea în legătură cu păstrarea liniei dinastice. Ambra recunoscuse în el inocența băiețelului ce crescuse izolat de lumea largă, dar și semnele prevestitoare ale unui viitor lider care-și iubea țara cu pasiune. Iar combinația i se păruse ademenitoare.

În seara aceea, după ce agenții de securitate îl conduseseră pe Julián la avionul lui personal, Ambra își dăduse seama că s-a îndrăgostit.

„Dar abia dacă-l cunoști, se mustrase ea. Ia-o mai încet!"

Lunile următoare trecuseră fulgerător. Ambra și prințul se văzuseră cu regularitate – dineuri la Palat, picnicuri pe domeniul lui de la țară, chiar și un matineu la cinematograf. Relația lor n-avea nimic forțat, iar ea se simțea mai fericită ca niciodată. Julián era înduioșător de desuet, ținând-o deseori de mână sau furându-i câte un sărut casi, fără să depășească niciodată limitele convenționale, fapt pentru care ea îi aprecia manierele elegante.

Într-o dimineață însorită, cu trei săptămâni în urmă, Ambra era la Madrid, ca să participe la o emisiune TV matinală despre viitoarele expoziții găzduite de Muzeul Guggenheim. *Telediario*, programul rețelei RTVE, era urmărit de milioane de telespectatori din toată țara și ea avea emoții, deoarece emisiunea urma să fie difuzată în direct; știa totuși că emisiunea constituia o foarte oportună publicitate la nivel național pentru muzeu.

În seara dinainte se întâlnise cu Julián la o delicioasă cină fără pretenții la Trattoria Maltesta, după care ieșiseră să facă împreună câțiva pași prin El Parque del Retiro. Privind cuplurile care se plimbau alene și mulțimea de copii alergând de colo colo și râzând, Ambra simțise o profundă pace interioară. Și se lăsase complet pradă momentului.

– Îți plac copiii? o întrebase Julián.

– Îi ador, răspunsese ea cu sinceritate. De fapt, uneori am impresia că doar copiii lipsesc din viața mea.

El surâsese larg.

– Cunosc sentimentul.

Felul în care o privise atunci fusese altfel decât de obicei, iar ea își dăduse brusc seama *de ce* îi pusese el întrebarea aceea. Un val de spaimă

pusese stăpânire pe ea și o voce îi urlase în minte: „Spune-i! SPUNE-I ACUM!"

Încercase să vorbească, dar nu izbutise să scoată niciun sunet.

– Te simți bine? o întrebase el îngrijorat.

Ea zâmbise.

– Mă gândeam la *Telediario*. Sunt doar puțin emoționată.

– Respiră adânc. O să te descurci de minune.

Și oferindu-i un surâs larg, se aplecase și o sărutase fugar pe buze.

A doua zi dimineață, la 7.30, Ambra se afla într-un platou de televiziune, angajată într-o surprinzător de relaxată conversație în direct cu cei trei moderatori încântători ai emisiunii. Era atât de absorbită în entuziasmul ei pentru muzeu, încât abia dacă dădea atenție camerelor de televiziune, publicului din studio sau faptului că cinci milioane de telespectatori o priveau din casele lor.

– *Gracias, Ambra, y muy interesante*, spusese prezentatoarea la finalul emisiunii. *Un gran placer conocerte.* Mulțumesc, Ambra, a fost un dialog captivant. Mă bucur că te-am cunoscut.

Ambra îi mulțumise, așteptând ca emisiunea să se încheie. În mod ciudat însă, femeia îi zâmbise timid și continuase adresându-se direct publicului de acasă.

– În această dimineață, anunțase ea în spaniolă, un oaspete cu totul deosebit ne-a onorat cu o vizită neașteptată în studioul *Telediario* și am dori să vi-l prezentăm.

Toți cei trei moderatori se ridicaseră în picioare aplaudând, când în platou intrase un bărbat înalt, cu ținută elegantă. La vederea lui, spectatorii țâșniseră de pe scaune, ovaționând dezlănțuit.

Ambra se ridicase și ea, stupefiată.

„Julián?"

Prințul salutase mulțimea și dăduse mâna politicos cu cei trei moderatori. Apoi traversase platoul și se oprise lângă Ambra, petrecându-și un braț în jurul umerilor ei.

– Tatăl meu a fost întotdeauna un romantic, începuse el, vorbind în spaniolă și privind drept în obiectivul camerei, pentru a se adresa telespectatorilor. N-a încetat s-o iubească pe mama nici după ce ea a murit. Am moștenit acest romantism și cred că, atunci când întâlnești dragostea, o recunoști din prima clipă. Așa că...

Privind spre Ambra, zâmbise cald, pe urmă făcuse un pas înapoi, întorcându-se cu fața spre ea. Când își dăduse seama ce avea să urmeze, ea se simțise ca paralizată, nevenindu-i să creadă. „NU! Julián, ce faci?!"

Fără un alt cuvânt, prințul moștenitor al Spaniei îngenunchease în fața ei.

– Ambra Vidal, îți vorbesc nu ca un prinț, ci simplu, ca un bărbat îndrăgostit, rostise el solemn ridicând spre ea ochii umezi, în timp ce camerele de luat vederi focalizau imaginea pe chipul lui. Te iubesc! Vrei să te căsătorești cu mine?

Publicul și prezentatorii suspinaseră la unison, iar ea simțise milioanele de ochi ațintiți asupra ei. Sângele îi năvălise în obraji și luminile din platou păreau s-o cotropească. Inima începuse să-i bată violent în timp ce privea în jos, spre Julián, și prin minte îi treceau mii de gânduri.

„Cum ai putut să mă pui într-o asemenea situație? Ne cunoaștem de prea puțin timp! Sunt unele lucruri pe care nu ți le-am dezvăluit despre mine... aspecte care ar putea schimba totul!"

Nu știa cât timp stătuse fără a rosti un cuvânt, pradă panicii, însă, la un moment dat, unul dintre moderatori râsese ușor, cu stânjeneală, și spusese:

– Cred că doamna Vidal a căzut în transă. Doamnă Vidal? Un prinț arătos a îngenuncheat la picioarele dumneavoastră și vă mărturisește dragostea lui în fața lumii întregi!

Ambra căutase frenetic o cale de ieșire delicată, dar nimic nu-i venise în minte și atunci înțelesese că era prinsă în capcană. Nu exista decât o singură modalitate de a pune capăt momentului.

– Ezit fiindcă nu-mi vine să cred că basmul acesta are un final fericit, replicase ea relaxându-și umerii și surâzând cald. Firește că mă voi căsători cu tine, prinț Julián.

Întregul studio erupsese într-un ropot de aplauze.

Julián se ridicase și o cuprinsese în brațe. Abia în clipa aceea înțelesese ea că niciodată până atunci nu se îmbrățișaseră cu adevărat.

Zece minute mai târziu, erau așezați amândoi pe bancheta din spate a limuzinei lui.

– Bănuiesc că te-am luat prin surprindere, spusese el. Îmi pare rău. Am încercat să fiu romantic. Am sentimente puternice pentru tine și...

– Julián, îl întrerupsese ea, și eu am sentimente puternice pentru tine, însă m-ai pus într-o situație imposibilă! Nu mi-am imaginat niciodată că-mi vei cere mâna atât de curând! Abia dacă ne cunoaștem. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ți le spun... aspecte importante despre trecutul meu.

– Nimic din trecutul tău nu contează.

– Chestia asta s-ar putea să conteze. *Mult.*

El zâmbise și clătinase din cap.

– Te iubesc. Nu va conta. Pune-mă la încercare.

Ambra îi studiase chipul câteva clipe. „Bine, atunci!" În mod cert, nu așa ar fi vrut să deschidă subiectul acela, dar el nu-i dăduse de ales.

– Ei bine, Julián, uite despre ce e vorba. Când eram mică, am avut o infecție foarte gravă, care aproape că m-a ucis.

Așa, și?

În timp ce vorbea, Ambra simțise cum un gol adânc se căsca în ea.

– Și rezultatul e că visul meu de o viață de a avea copii... va rămâne doar atât, un vis.

– Nu înțeleg.

– Julián, replicase ea sec. *Nu pot* avea copii. Problemele de sănătate din copilărie m-au lăsat infertilă. Mi-am dorit întotdeauna copii, însă nu pot avea. Îmi pare rău. Știu cât de important este acest lucru pentru tine, dar tocmai i-ai cerut mâna unei femei care nu-ți poate dărui moștenitori.

El devenise palid.

Ambra îl privise în ochi, îndemnându-l mut să rostească ceva. „Julián, ăsta e momentul în care mă strângi puternic la sufletul tău și-mi spui că totul e-n regulă. Ăsta e momentul în care-mi zici că nimic nu contează și că mă iubești oricum."

Și o clipă mai târziu se întâmplase. Julián se distanțase de ea abia sesizabil. Și atunci, Ambra știuse că totul se sfârșise.

CAPITOLUL 45

Divizia de securitate electronică a Gărzii Regale își are sediul într-un labirint de încăperi lipsite de ferestre, la subsolul Palatului Regal. Izolat în mod voit de cazărmi și arsenal, cartierul general al diviziei cuprinde douăsprezece birouri mici, pentru computere, o centrală telefonică și un perete întreg cu monitoare de securitate. Cei opt angajați, toți mai tineri de treizeci și cinci de ani, au misiunea de a gestiona rețeaua de comunicații securizate destinată personalului din Palatul Regal și Gărzii Regale și de a asigura supravegherea electronică de securitate a clădirii Palatului.

În seara aceea, la fel ca în oricare alta, în încăperile subterane aerul era înăbușitor, duhnind a tăiței încălziți la cuptorul cu microunde și a floricele de porumb. Lămpile fluorescente bâzâiau cu un zgomot strident.

„Aici le-am cerut *eu* să-mi instaleze biroul", reflectă Mónica Martín. Deși postul de „coordonator de relații publice" nu era integrat, tehnic vorbind, în schema de lucru a Gărzii Regale, slujba ei necesita acces la computere de mare putere și la specialiști IT bine pregătiți; de aceea, divizia de securitate electronică i se păruse un loc mult mai potrivit pentru activitatea ei decât biroul slab dotat de la etaj.

„Iar în seara asta, voi avea nevoie de toate echipamentele de lucru disponibile."

De câteva luni încoace, principala ei preocupare fusese aceea de a păstra consecvența liniei directoare a Palatului în perioada transferului de putere către prințul Julián. Și nu fusese deloc ușor. Tranziția de la un lider la celălalt le oferise protestatarilor prilejul de a-și exprima opiniile antimonarhice.

În conformitate cu Constituția spaniolă, monarhia era „un simbol al unității și integrității perene a Spaniei". Martín știa bine însă că, de la o vreme, cu greu se mai putea vorbi despre *unitate* în țară. În 1931, A Doua Republică marcase sfârșitul regalității, iar puciul generalului Franco, în 1936, aruncase țara în vâltoarea războiului civil.

În prezent, deși monarhia reinstaurată era considerată o democrație liberală, mulți adepți ai liberalismului continuau să-l privească pe rege ca pe un vestigiu desuet al unui trecut religios și militar opresiv și, totodată, ca pe un memento zilnic al faptului că Spania mai avea de parcurs un drum lung până când să se alăture pe de-a-ntregul lumii moderne.

Mesajele transmise de Mónica Martín în ultima lună incluseseră obișnuitele portretizări ale regelui ca un simbol iubit, lipsit de orice putere efectivă. Firește, era totuși o afirmație greu de susținut, monarhul fiind comandantul-șef al forțelor armate și, de asemenea, șeful statului.

„Șeful statului, comentă Martín în gând, într-o țară în care separația dintre Biserică și stat a fost întotdeauna un subiect controversat." Relația strânsă a regelui cu episcopul Valdespino fusese mulți ani un spin în coasta militanților pentru liberalism și laicizare.

„Apoi mai e și prințul Julián", își continuă Martín gândul. Tânăra știa că-i datora prințului slujba pe care o avea, dar, tot din cauza lui, această slujbă devenise în ultima vreme considerabil mai dificilă. Cu câteva săptămâni în urmă, prințul făcuse cea mai neplăcută gafă de imagine din câte îi fusese ei dat să vadă.

În direct la televiziunea națională, se așezase în genunchi și-i adresase Ambrei Vidal o absurdă cerere în căsătorie. Exasperantul moment n-ar fi putut fi mai stânjenitor decât dacă Ambra l-ar fi refuzat – lucru pe care, din fericire, avusese delicatețea să nu-l facă.

Din păcate însă, după aceea femeia se dovedise a fi mult mai greu de strunit decât își imaginase Julián, iar consecințele comportamentului ei neconvențional din ultima săptămână deveniseră în ultimul timp una dintre principalele preocupări ale Mónicăi Martín.

Totuși, în seara aceea, indiscrețiile Ambrei trecuseră pe un plan secund. Furtuna mediatică generată de evenimentele de la Bilbao căpătase o amploare fără precedent și, în ultima oră, proliferarea virală a teoriilor conspiraționiste cuprinsese lumea întreagă, mai multe dintre ipotezele lansate implicându-l pe episcopul Valdespino.

Cea mai semnificativă supoziție se referea la asasinul de la Muzeul Guggenheim, care primise acces la evenimentul organizat de Kirsch „din ordinele cuiva din interiorul Palatului Regal". Afurisitul de zvon dezlănțuise un potop de teorii conspiraționiste care-i acuzau pe regele bătrân și bolnav și pe episcopul Valdespino că ar fi uneltit la uciderea lui Edmond Kirsch – un veritabil semizeu în lumea digitală și un adulat erou american care alesese să locuiască în Spania.

„Teoria asta îl va distruge pe Valdespino", își spuse Martín.

– Toată lumea, atenție la mine! strigă brusc Garza, năvălind în centrul de comandă. Prințul Julián și episcopul Valdespino sunt împreună, undeva în incinta Palatului. Verificați toate înregistrările camerelor video de securitate și găsiți-i! Acum!

Pe urmă intră în biroul lui Martín și o puse la curent cu noua situație apărută, cea cu prințul și episcopul.

– Au dispărut?! replică ea uluită. Și și-au lăsat telefoanele în *seiful* prințului?!

Garza ridică din umeri.

– Probabil ca să nu-i putem localiza.

– Ei bine, *ar fi cazul* să-i găsim. E neapărat necesar ca prințul Julián să facă imediat o declarație și să se distanțeze cât mai mult posibil de Valdespino.

Și-i povesti ultimele evoluții.

– Nu sunt decât zvonuri, zise el, uluit la rândul lui. E categoric imposibil ca Valdespino să fi pus la cale un asasinat.

– Poate că da, dar crima pare să aibă o legătură cu Biserica Catolică. Cineva a identificat o conexiune directă între ucigaș și un reprezentant de rang înalt al Bisericii. Priviți aici, adăugă Martín, întinzându-i ultimul comunicat primit de la ConspiracyNet, știrea fiind atribuită și de această dată informatorului cunoscut ca monte@iglesia.org. A fost difuzată cu numai câteva minute în urmă.

Garza se aplecă și începu să citească.

– *Papa!* exclamă el. Adică Ávila are o legătură personală cu...

Citiți mai departe.

Când termină, comandantul se trase un pas înapoi și începu să clipească des, ca și când ar fi încercat să se trezească dintr-un vis urât. În același moment, un glas masculin se auzi din centrul de comandă:

– Domnule comandant! I-am localizat!

Garza și Martín se grăbiră spre biroul agentului Suresh Bhalla, un specialist în supraveghere, de origine indiană, care le făcu semn spre imaginile de pe monitorul lui, în care se distingeau două siluete – una în costum bărbătesc și cealaltă în sutană preoțească. Păreau să meargă de-a lungul unei alei, printre copaci.

– Grădina din partea de est, preciză Suresh. Cu două minute în urmă.

– Au *ieșit* din clădire?! exclamă Garza.

– Stați puțin, domnule.

Suresh derulă înregistrarea și-i urmări pe cei doi prin intermediul camerelor de supraveghere amplasate în diverse locuri din cadrul complexului de clădiri: prințul și episcopul ieșiseră din grădină și străbăteau o curte interioară.

– Unde se duc?!

Martín bănuia încotro se îndreptau și remarcase că Valdespino alesese o rută ocolitoare, departe de raza vizuală a carelor de reportaj din piațeta principală. Așa cum anticipase ea, prințul și episcopul ajunseseră la intrarea de serviciu, aflată pe latura sudică a Catedralei Almudena, unde Valdespino descuie ușa, invitându-l pe Julián înăuntru. Ușa se închise și cei doi dispărură.

Garza rămăsese mut, cu ochii ațintiți la ecran, în mod evident străduindu-se să priceapă ce se întâmpla.

Ține-mă la curent, îi ceru el, în cele din urmă, lui Suresh, apoi o trase deoparte pe Mónica Martín.

– Habar n-am cum l-a convins Valdespino pe don Julián să iasă din Palat sau să-și lase telefonul în apartament, îi spuse el în șoaptă, însă e clar că prințul nu știe nimic despre acuzațiile la adresa episcopului; altfel, ar fi înțeles că trebuia să se distanțeze de el.

– De acord, replică Martín. Și n-aș vrea să fac presupuneri cu privire la jocul episcopului, dar...

– Dar ce? întrebă Garza, văzând că ea ezita să continue.

– Mi se pare că Valdespino tocmai a luat un ostatic extrem de prețios, oftă tânăra.

La vreo patru sute de kilometri spre nord, în foaierul Muzeului Guggenheim, telefonul agentului Fonseca începu să sune. Era pentru a șasea oară în ultimele douăzeci de minute. Când văzu identitatea apelantului, își simți trupul luând automat poziția de drepți.

– *¿Sí?* răspunse el cu inima bătându-i frenetic.

Vocea de la celălalt capăt al liniei vorbi în spaniolă, rostind cuvintele lent și măsurat.

Agent Fonseca, așa cum bine știi, viitoarea regină consoartă a Spaniei a făcut o serie de greșeli teribile în seara asta, asociindu-se cu persoane nepotrivite și provocând neplăceri grave Palatului Regal. Pentru a evita alte probleme, este esențial s-o aduci înapoi la Palat cât mai rapid posibil.

– Mă tem că localizarea doamnei Vidal este necunoscută la momentul actual.

– Cu patruzeci de minute în urmă, avionul particular al lui Edmond Kirsch a decolat de pe aeroportul din Bilbao, îndreptându-se spre Barcelona. Cred că doamna Vidal se afla la bordul lui.

– De unde știți asta? izbucni Fonseca, iar în secunda următoare își regretă tonul impertinent.

– Dacă ți-ai fi făcut datoria, replică tăios glasul, ai *ști* și tu. Vreau ca împreună cu partenerul tău să-i luați urma imediat. O aeronavă militară alimentează cu combustibil la Bilbao și vă așteaptă acum.

– Probabil, doamna Vidal se află la bordul acelui avion, însoțită de profesorul american Robert Langdon.

– Da, confirmă glasul înfuriat. N-am idee cum a reușit acest ins s-o convingă să renunțe la propria securitate și să fugă cu el, însă domnul Langdon este în mod cert o prezență nedorită. Misiunea voastră este s-o găsiți pe doamna Vidal și s-o aduceți înapoi – cu forța, dacă este necesar.

– Și dacă Langdon se amestecă?

O tăcere grea se așternu la telefon.

– Fă tot posibilul să minimizezi daunele colaterale, răspunse glasul în cele din urmă, dar avem de-a face cu o criză suficient de gravă încât profesorul Langdon să să poată fi considerat o pierdere acceptabilă.

CAPITOLUL 46

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

CAZUL KIRSCH AJUNGE ÎN PRESA CENTRALĂ!

Anunţul ştiinţific pe care urma să-l facă Edmond Kirsch în această seară a început sub forma unei prezentări on-line care a atras cifra uluitoare de trei milioane de vizualizări. După asasinarea lui, cazul Kirsch a fost preluat de marile reţele de televiziune din lumea întreagă, fiind urmărit de un număr estimativ de peste optzeci de milioane de telespectatori.

CAPITOLUL 47

În timp ce aeronava Gulfstream G550 își începea coborârea spre Barcelona, Robert Langdon goli cea de-a doua ceașcă de cafea și privi resturile gustării improvizate din miez de noapte pe care o încropise împreună cu Ambra din cămara lui Edmond – nuci, prăjitură de orez și diverse „batoane vegane", care i se părea că aveau, toate, același gust.

De cealaltă parte a mesei, Ambra tocmai luase ultimele înghițituri din al doilea pahar cu vin roșu și părea mult mai relaxată.

– Îți mulțumesc că m-ai ascultat, rosti ea cu un aer spășit. Evident, până acum n-am reușit să vorbesc cu nimeni despre Julián.

Langdon încuviință din cap, înțelegător, după ce abia auzise povestea neinspiratei cereri în căsătorie în studioul de televiziune. „N-a avut de ales", recunoscu el, știind că Ambra n-ar fi riscat să-l pună pe viitorul rege al Spaniei într-o poziție mai mult decât jenantă, în direct la televiziunea națională.

– Firește, dacă aș fi știut că intenționa să mă ceară atât de repede, i-aș fi mărturisit că nu puteam avea copii. Dar totul s-a întâmplat pe neașteptate, explică Ambra clătinând din cap și privind cu tristețe pe hublou. Am crezut că-l plac. Însă nu știu, poate că a fost doar emoția stârnită de...

– De un prinț înalt, oacheș și arătos? completă Langdon zâmbind în colțul gurii.

Ea râse încet și se întoarse spre el.

– Are, într-adevăr, toate *atuurile* astea. Nu știu ce să zic, părea un om bun. Puțin retras poate, însă romantic – în niciun caz genul care să se fi implicat în asasinarea lui Edmond.

Profesorul bănuia că Ambra avea dreptate. Prințul ar fi avut prea puțin de câștigat din eliminarea lui Edmond și nu existau dovezi concrete care să sugereze că era cât de cât implicat – doar un apel telefonic de la cineva din interiorul Palatului, care ceruse ca amiralul Ávila să fie inclus pe lista invitaților. Pentru moment, episcopul Valdespino părea cel mai probabil suspect, dat fiind că știuse despre prezentarea lui Edmond cu suficient de mult timp înainte pentru a avea răgazul să conceapă un plan de a-l opri și, totodată, știind mai bine decât oricine altcineva ce potențial distructiv ar fi avut descoperirea lui pentru imaginea marilor religii ale lumii.

– E de la sine înțeles că nu mă pot mărita cu Julián, zise Ambra încet. Mă tot gândesc că va rupe el logodna, știind că nu pot avea copii. Dinastia lui s-a aflat pe tronul Spaniei aproape continuu în ultimele patru secole. Ceva îmi spune că o directoare de muzeu din Bilbao nu poate fi motivul stingerii descendenței.

Difuzorul din plafon pârâi și pilotul îi anunță că trebuiau să se pregătească pentru aterizarea în Barcelona. Întreruptă din gândurile ei cu privire la prinț, Ambra se ridică și începu să deretice prin cabină, clătind paharele și aruncând resturile de mâncare.

– Domnule profesor, se auzi glasul lui Winston în telefonul lui Edmond, aflat încă pe masă. Mi-am spus că ar trebui să aflați despre noile informații devenite virale pe internet: există dovezi substanțiale care sugerează o legătură secretă între episcopul Valdespino și asasinul, amiralul Ávila.

Vestea îl alarmă pe Langdon, dar Winston continuă:

– Din păcate, lucrurile nu se opresc aici. Așa cum știți, la întâlnirea secretă a lui Kirsch cu Valdespino au participat și alți doi lideri religioși – un cunoscut rabin și un imam îndrăgit. Noaptea trecută, imamul a fost găsit mort în deșertul din apropiere de Dubai. Iar în urmă cu câteva minute s-a primit de la Budapesta o știre îngrijorătoare: se pare că rabinul a fost găsit și el mort, aparent în urma unui infarct. Bloggerii discută deja pe tema coincidenței dintre decesele celor doi.

Langdon era uimit. Într-un fel sau altul, episcopul Antonio Valdespino rămăsese în acel moment *singura* persoană în viață din lumea întreagă care știa ce anume descoperise Kirsch.

Când aeronava Gulfstream G550 aterizã pe singura pistă de pe aeroportul Sabadell, de lângă Barcelona, Ambra remarcă ușurată că nu se zăreau în zonă nici paparazzi, nici trimiși ai presei.

Edmond spusese de câteva ori că prefera să-și țină avionul pe acel mic aerodrom, pentru a evita întâlnirile cu fanii împătimiți la aeroportul El-Prat din Barcelona. Ambra știa însă că altul era motivul real.

Lui Edmond îi plăcea, de fapt, atenția publicului și recunoscuse, la un moment dat, că-și ținea avionul la Sabadell doar ca să aibă un motiv să străbată drumurile cu serpentine și numeroase curbe până acasă, în mașina lui sport favorită – un Tesla Model X P90D, pe care susținea că Elon Reeve Musk[1] venise personal să i-o ofere în dar. Circulau chiar zvonuri că-i provocase la un moment dat pe piloții lui la o întrecere Drag Racing, pe o distanță de un kilometru și jumătate, pe pista aerodromului – Gulfstream versus Tesla –, dar piloții făcuseră calculele și declinaseră invitația.

„O să-mi fie dor de Edmond", reflectă Ambra mâhnită. Da, fusese un tip plin de el și arogant, însă imaginația lui sclipitoare ar fi meritat cu totul altceva de la viață decât ce i se întâmplase în seara aceea. „Sper doar să-i cinstim memoria făcându-i cunoscută descoperirea."

Când avionul ajunse în hangarul cu un singur loc al lui Edmond și opri motoarele, Ambra se convinse că totul în jur era cufundat în liniște. După toate aparențele, ea și profesorul Langdon nu fuseseră încă depistați.

Coborî pe scara avionului, trase adânc aer în piept și încercă să-și limpezească mintea. Cel de-al doilea pahar cu vin i se urcase la cap, iar în acel moment îi părea rău că-l băuse. Pășind pe pardoseala din ciment a hangarului, picioarele îi tremurară și simți imediat mâna lui Langdon pe umărul ei, sprijinind-o.

– Mulțumesc, îi șopti ea zâmbind.

[1] Inginer, inventator, antreprenor, investitor și programator canadiano-american de origine sud-africană, cofondator al companiei Tesla Motors. (n.red.)

După cele două cești de cafea băute, profesorul era perfect treaz și plin de energie.

– Ar trebui să ne facem nevăzuți cât mai rapid, sugeră el privind spre SUV-ul negru parcat în colț. Presupun că asta e mașina despre care mi-ai pomenit.

Ea încuviință.

– Iubirea tainică a lui Edmond.

– Ciudat număr de înmatriculare!

Ambra se uită la plăcuța personalizată și chicoti.

E-WAVE

Edmond mi-a povestit, îi explică ea, că nu de mult Google și NASA au achiziționat un supercomputer de ultimă generație numit D-Wave – unul dintre primele computere „cuantice" din lume. A încercat să mă lămurească, însă mi s-a părut foarte complicat – ceva cu algoritmul lui Shor, qubiți, principiile mecanicii cuantice și cu realizarea unui computer cu totul diferit. Mă rog, Edmond zicea că el voia să construiască ceva care să lase D-Wave cu ani-lumină în urmă și avea de gând să-și numească noul computer E-Wave.

– E de la Edmond, presupuse Langdon.

„În plus, E urmează imediat după D", reflectă Ambra, amintindu-și ce-i povestise Edmond despre celebrul computer din filmul *2001: O odisee spațială* – că ar fi fost numit HAL fiindcă fiecare dintre cele trei litere apărea în alfabet imediat înaintea literelor din numele IBM.

– Și cheia mașinii? Spuneai că știi unde o ține ascunsă.

– Nu folosește o cheie, răspunse Ambra, ridicând mâna în care ținea telefonul lui Edmond. Mi-a arătat chestia asta luna trecută, când am venit aici împreună.

Atingând ecranul telefonului, deschise aplicația Tesla și selectă comanda de chemare.

Instantaneu, în colțul hangarului, farurile SUV-ului se aprinseră și, fără nici cel mai slab sunet, vehiculul rulă lin până în dreptul lor și se opri.

Langdon își înclină capul spre stânga, părând descumpănit de perspectiva unui drum cu o mașină care se conducea singură.

– Nu-ți face griji, îl liniști Ambra. Te las *pe tine* să conduci până acasă la Edmond.

El încuviință cu un gest din cap și dădu să ocolească mașina, ca să ajungă la portiera șoferului. În fața ei însă, se opri, se uită din nou la plăcuța de înmatriculare și începu să râdă. Ambra își dădu seama imediat ce-l amuzase: pe rama plăcuței era scris: FERICIȚI CEI MEȘTERI ÎN IT, CĂ EI VOR MOȘTENI PĂMÂNTUL[1].

– Tipic pentru Edmond! comentă Langdon urcând la volan. Subtilitatea n-a fost niciodată punctul lui forte.

– Iubea mașina asta. Motor exclusiv electric, mai rapidă decât un Ferrari.

Profesorul ridică din umeri, scrutând tabloul de bord futurist.

– Eu nu sunt pasionat de mașini.

– *O să devii*, zâmbi Ambra.

[1] Parafrazare a unui cunoscut verset biblic: „Fericiți cei blânzi, că ei vor moșteni pământul", *Matei, 5.5.* (n.tr.)

CAPITOLUL 48

În timp ce autoturismul companiei Uber gonea prin noapte, amiralul Ávila se întrebă retoric de câte ori ancorase în portul Barcelonei, în toți anii petrecuți ca ofițer de marină. Propria viață din trecut i se părea în acel moment pierdută undeva departe, sfârșită într-o explozie fulgerătoare în Sevilla. Soarta era o iubită crudă și imprevizibilă, și totuși, în clipa aceea, părea să-și fi găsit un echilibru inefabil. Aceeași soartă care-i smulsese sufletul din piept în Catedrala din Sevilla îi dăruise în prezent o a doua viață – un început nou, născut între zidurile unei catedrale cu totul diferite. Și ca o ironie a aceleiași sorți, persoana care-l îndrumase acolo fusese un simplu terapeut pe nume Marco.

– O întrevedere cu papa?! îl întrebase Ávila cu luni în urmă pe tânărul lui terapeut, când acesta îi sugerase ideea. Mâine? La Roma?

– Mâine în *Spania*, replicase Marco. Papa e aici.

Ávila îl privise de parcă ar fi înnebunit subit.

– Presa n-a pomenit nimic despre faptul că Sfinția Sa ar fi în Spania.

– Ai puțină încredere, domnule amiral! râsese tânărul. Sau poate ai un alt program de întâlniri pentru mâine?

Ávila privise semnificativ în jos, spre piciorul rănit.

– Atunci, plecăm la nouă, continuase Marco. Îți promit că scurta noastră călătorie va fi mai puțin dureroasă decât ședințele de recuperare.

A doua zi dimineață, amiralul îmbrăcase uniforma navală pe care tânărul i-o adusese de acasă, luase o pereche de cârje și pornise șchiopătând spre mașina lui Marco, un Fiat vechi. Părăsiseră apoi parcarea spitalului și

se îndreptaseră spre sud, pe Avenida de la Raza, pentru ca, în cele din urmă, să iasă din oraș și să intre pe autostrada N-IV.

– Unde mergem? întrebase Ávila dintr-odată impacientat.

– Stai liniștit, zâmbise Marco. Ai încredere în mine. Nu durează decât o jumătate de oră.

Ávila știa că de-a lungul autostrăzii N-IV se întindeau doar câmpuri pârjolite cale de cel puțin 150 de kilometri și începuse să creadă că făcuse o greșeală oribilă. Cam peste o jumătate de oră zărise în față clădirile părăsite din El Torbiscal, cândva un sat prosper, a cărui populație se redusese recent la zero. „Unde naiba mă duce?" După alte câteva minute, Marco ieșise de pe autostradă și virase spre nord.

– Acum o vezi? îl întrebase el apoi, arătându-i cu mâna ceva în depărtare, dincolo de o pârloagă.

Ávila nu văzuse nimic; ori ochii lui îmbătrâniseră, ori tânărul terapeut avea halucinații.

– Nu-i așa că e extraordinară? continuase Marco.

Mijindu-și ochii în lumina soarelui, amiralul zărise, într-un târziu, o siluetă întunecată înălțându-se în mijlocul câmpului. Când se mai apropiaseră, abia dacă-i venise să creadă. „Să fie o... o catedrală?!"

Dimensiunile clădirii sugerau o construcție pe care s-ar fi așteptat s-o vadă mai degrabă în Madrid sau în Paris. Àvila trăise toată viața în Sevilla, însă n-avusese habar niciodată de existența vreunei catedrale acolo, în mijlocul pustietății. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai impresionant părea complexul, ale cărui ziduri masive din ciment ofereau un nivel de securitate pe care el, unul, îl mai văzuse doar la Vatican.

Fiatul ieșise de pe autostradă și cotise pe scurtul drum de acces care ducea spre catedrală, pe urmă oprise în fața unei porți masive din fier care le bloca înaintarea. Marco scosese din torpedou o cartelă laminată și o pusese pe bord. Un agent de securitate venise lângă mașină, se uitase la cartelă și apoi în mașină, zâmbind larg când îl văzuse pe Marco.

– *Bienvenidos*, le urase el. *¿Qué tal, Marco?* Bine ați venit. Ce mai faci, Marco?

Cei doi își strânseseră mâinile, iar tânărul i-l prezentase pe amiral.

– *Ha venido a conocer al papa.* A venit să-l cunoască pe papa.

Paznicul încuviințase admirând medaliile de pe pieptul lui Àvila și le făcuse semn să treacă mai departe. Când poarta uriașă se deschisese, amiralul avusese senzația că intrau într-un castel medieval.

Impunătoarea catedrală gotică avea opt turle înalte, fiecare cu câte o clopotniță pe trei etaje. Trei cupole masive încununau corpul central al lăcașului construit la exterior dintr-un mozaic de piatră albă și cafenie, care-i conferea un aer neobișnuit de modern.

Àvila își plecase privirea spre drumul de acces, care se despărțea în trei alei distincte, fiecare mărginită de palmieri înalți. Spre surprinderea lui, întregul teren din jur era plin cu vehicule parcate; erau cu sutele – sedanuri luxoase, autobuze hărtănite, motorete stropite de noroi... tot ce-ți puteai imagina.

Marco trecuse pe lângă ele, îndreptându-se direct spre curtea din față a catedralei. Văzându-i, un agent de securitate se uitase la ceas și le făcuse semn să intre pe un loc de parcare gol, evident rezervat pentru ei.

– Suntem puțin în întârziere, spusese tânărul. Ar trebui să ne grăbim să intrăm.

Àvila încercase să răspundă, dar nu reușise să scoată niciun cuvânt. Tocmai văzuse inscripția de la intrare:

IGLESIA CATÓLICA PALMARIANA

„Dumnezeule! exclamase amiralul în sinea lui, oripilat. Am auzit despre Biserica asta!"

Se întorsese spre Marco, străduindu-se să-și potolească bătăile inimii.

– Asta e Biserica *ta*, Marco? îl întrebase el, încercând să nu pară prea alarmat. Ești... *palmarian*?

Tânărul zâmbise.

– O spui de parcă ar fi un fel de boală. Sunt doar un catolic credincios, care e de părere că Vaticanul a luat-o razna.

Amiralul ridicase din nou privirea spre Biserică. În acel moment, bizara declarație a terapeutului său, cum că-l cunoștea pe papă, devenise brusc mai credibilă. „Papa chiar e aici, în Spania."

Cu câțiva ani în urmă, rețeaua de televiziune Canal Sur difuzase un documentar intitulat *La Iglesia Oscura* – *Biserica ascunsă* –, care dezvăluia unele dintre secretele Bisericii Palmariene. Atunci aflase Àvila, cu

surprindere, despre existența acelei Biserici ciudate, despre numărul ei crescând de enoriași și despre influența pe care o exercita.

Conform zvonurilor, Biserica Palmariană fusese fondată după ce câțiva localnici susținuseră că fuseseră martori la o serie de viziuni mistice pe un câmp din apropiere. Fecioara Maria le-ar fi apărut, avertizându-i că Biserica Catolică era pradă „ereziei modernismului" și că adevărata credință trebuia protejată.

Fecioara îi îndemnase pe palmarieni să înființeze o Biserică alternativă și să-l denunțe pe suveranul pontif de la Vatican ca fiind un papă fals. Această convingere, că papa de la Roma *nu* era adevăratul papă, devenise cunoscută sub numele *sedevacantism* – credința că „scaunul" Sfântului Petru era vacant.

În plus, palmarienii pretindeau că aveau dovezi care ar fi atestat că „adevăratul" papă era, de fapt, fondatorul Bisericii lor, un anume Clemente Domínquez y Gómez, care-și luase numele pontifical Grigore al XVII-lea. Sub conducerea acestuia – considerat de majoritatea catolicilor un „antipapă" –, Biserica Palmariană se dezvoltase constant. În anul 2005, când papa Grigore decedase în timp ce oficia slujba de Paște, adepții lui estimaseă că momentul decesului era un semn miraculos venit din ceruri, care confirma relația directă a răposatului cu Dumnezeu.

Privind construcția masivă din fața lui, Àvila avusese senzația că Biserica avea un aer sinistru. „Oricine ar fi actualul antipapă, nu vreau să mă întâlnesc cu el."

Pe lângă criticile aduse afirmațiilor absurde pe care le făcea cu privire la papalitate, Biserica Palmariană fusese ținta unor acuzații de spălare a creierelor, intimidare și chiar că s-ar afla în spatele mai multor decese misterioase, printre care și moartea unei enoriașe, Bridget Crosbie, căreia, după spusele avocaților familiei, îi fusese „imposibil să scape" din una dintre Bisericile Palmariene din Irlanda.

Àvila nu voia să fie nepoliticos cu noul lui prieten, însă cu totul altceva așteptase el de la călătoria din ziua aceea.

– Marco, începuse amiralul cu un oftat. Îmi pare rău, nu cred că pot să fac asta.

– Bănuiam că o să spui așa ceva, replicase tânărul, aparent netulburat. Trebuie să recunosc că și eu am avut aceeași reacție când am venit prima

dată aici. Auzisem la rândul meu zvonurile și bârfele, dar pot să te asigur că totul e doar o campanie de defăimare dusă de cei de la Vatican.

„Și cum i-ai putea învinovăți? se întrebase în gând Àvila. Biserica ta i-a declarat ilegitimi!"

– Roma avea nevoie de un motiv ca să ne excomunice, așa că a născocit minciuni. Ani de-a rândul, Vaticanul a răspândit dezinformări cu privire la palmarieni.

Àvila privise încă o dată masiva catedrală care se înălța în mijlocul pustietății. Ceva în aerul ei i se părea nelalocul lui.

– Sunt puțin derutat, adăugase el apoi. Dacă n-aveți niciun fel de legătură cu Vaticanul, de unde vă vin banii?

Marco zâmbise.

– Ai fi uimit să afli câți adepți nedeclarați au palmarienii în sânul clerului catolic. Multe parohii catolice conservatoare din Spania nu sunt de acord cu schimbările de tip liberal promovate de Vatican și dirijează în secret fonduri către Biserici ca a noastră, care susțin valorile tradiționale.

Răspunsul i se păruse amiralului neașteptat, dar cu o nuanță substanțială de adevăr. Și el sesizase existența unei fracturi din ce în ce mai profunde în cadrul Bisericii Catolice – o prăpastie între cei care considerau că Biserica trebuia să se modernizeze cu orice preț și ceilalți, care erau de părere că adevăratul țel al Bisericii era să rămână neclintită în fața lumii în plină transformare.

– Actualul papă este un om remarcabil, continuase Marco. I-am spus povestea ta, iar el a zis că s-ar simți onorat să primească în Biserica noastră un militar decorat și că se va întâlni cu tine personal după serviciul religios de azi. La fel ca predecesorii lui, a activat în armată înainte de a-l fi găsit pe Dumnezeu și înțelege bine prin ce treci. Sincer, cred că părerile lui te vor ajuta să-ți găsești pacea sufletească.

Marco deschisese portiera, dăduse să coboare, însă Àvila nu reușise să se miște din loc. Rămăsese încremenit, uitându-se la construcția impunătoare și simțindu-se vinovat pentru prejudecățile pe care le atribuia oamenilor aceia. Dacă era să recunoască cinstit, pe de-o parte, nu știa nimic despre Biserica Palmariană, cu excepția unor zvonuri, și, pe de altă parte, nici Vaticanul nu fusese scutit de scandaluri. În plus, Biserica din

care făcea parte nu-l ajutase cu nimic după atacul cu bombă. „Iartă-ți dușmanii, îl îndemnase călugărița. Întoarce și celălalt obraz."

– Ascultă-mă bine, Luis, îi șoptise Marco. Îmi dau seama că te-am păcălit într-un fel ca să vii până aici, însă am făcut-o cu cele mai bune intenții... Chiar am vrut să-l cunoști pe omul ăsta. Ideile lui mi-au schimbat viața la modul dramatic. După ce mi-am pierdut piciorul, eram în aceeași stare în care ești tu acum. Voiam să mor. Mă afundam în întuneric, iar cuvintele lui mi-au dat un nou țel. Vino și ascultă-l predicând, atâta tot!

Àvila încă ezitase.

– Mă bucur pentru tine, Marco. Dar cred că mă voi descurca singur.

– Te vei descurca?! râsese tânărul. Săptămâna trecută ți-ai pus pistolul la tâmplă și ai apăsat pe trăgaci! Nu te descurci *deloc*, prietene!

„Are dreptate, chibzuise amiralul. De azi într-o săptămână, când mi se va încheia perioada de terapie, voi fi din nou acasă, singur și fără vreun rost."

– De ce ți-e frică? insistase Marco. Ești ofițer de marină! Un om în toată firea, care a comandat nave pe mare! Ți-e teamă că papa îți va spăla creierul în zece minute și că te va lua ostatic?

„Nu știu bine de ce anume mă tem", răspunsese Àvila în sinea lui, privindu-și piciorul rănit și simțindu-se mic și neputincios. Aproape tot timpul cât trăise, se aflase la butoanele de comandă, dăduse ordinele. Iar în acel moment nu era sigur că-l încânta perspectiva de a primi ordine de la altcineva.

– Nu contează, rostise Marco într-un târziu, prinzându-și din nou centura de siguranță. Îmi pare rău. Îmi dau seama că nu te simți în largul tău aici. N-am vrut să te presez.

Și întinsese mâna, ca să pornească motorul.

Brusc, amiralul se simțise ca un caraghios. Marco era, practic, un copil – avea o treime din vârsta lui –, își pierduse un picior și încercase să ajute un seamăn invalid, iar el cum îi mulțumise? Arătându-se nerecunoscător, sceptic și respectuos.

– Nu, replicase amiralul hotărât. Iartă-mă, Marco! Aș fi onorat să aud predica omului tău.

CAPITOLUL 49

Parbrizul bolidului Tesla Model X era foarte larg, prelungindu-se cu acoperișul, de asemenea, transparent până undeva în spatele capului lui Langdon și dându-i derutanta senzație că plutea în interiorul unei bule din sticlă.

Rulând pe autostrada mărginită de copaci la nord de Barcelona, constată cu surprindere că depășise cu mult limita de viteză, și așa generoasă, de 120 de kilometri pe oră. Datorită motorului electric silențios și accelerației liniare, toate treptele de viteză se simțeau aproape identic.

Pe scaunul de alături, Ambra naviga de zor pe internet pe ecranul computerului de bord, relatându-i ultimele știri, preluate la nivel internațional. Părea să se contureze o plasă tot mai întunecată de mașinațiuni și conspirații, cu zvonuri conform cărora episcopul Valdespino îl finanța pe liderul Bisericii Palmariene, care – se susținea – ar fi avut legături de ordin militar cu carliștii conservatori și părea să fie responsabil nu numai pentru moartea lui Edmond, ci și pentru uciderea lui Syed al-Fadl și a rabinului Yehuda Köves.

Din ceea ce citea Ambra, reieșea clar că pretutindeni presa se întreba același lucru: ce anume descoperise Edmond Kirsch atât de amenințător, încât un înalt episcop și o sectă conservatoare de rit catolic să fie dispuși să-l *ucidă* pentru a-l împiedica să-și anunțe descoperirea?

– Numărul celor care urmăresc cazul este incredibil, spuse Ambra, ridicând privirea din ecranul computerului. Interesul publicului a atins un nivel fără precedent... parcă lumea întreagă e captivată.

În clipa aceea, profesorul conștientiză că brutala asasinare a lui Edmond avea și o macabră latură pozitivă. Dat fiind răsunetul extraordinar

în presă al cazului, Kirsch reușise, deși mort, să atragă atenția unui public global mult mai numeros decât și-ar fi imaginat vreodată. Iar acest lucru, se gândi Langdon, îl făcea și mai hotărât să meargă până la capăt în ceea ce-și propusese: să găsească parola de patruzeci și șapte de litere și pe urmă să facă publică prezentarea lui Edmond.

– Încă nu există o declarație oficială din partea lui Julián, remarcă Ambra pe un ton mirat. Niciun cuvânt din partea Palatului Regal. Nu înțeleg! O cunosc pe coordonatoarea de relații publice, Mónica Martín, și știu cât ține la transparență și la comunicarea informațiilor înainte ca presa să le răstălmăcească. Și sunt sigură că-l îndeamnă pe Julián să dea o declarație.

Langdon bănuia că așa stăteau lucrurile. Cum presa îl acuza de conspirație – ba poate și de crimă – pe principalul consilier pe probleme religioase al Casei Regale, părea logic ca Julián să dea o declarație de un fel sau altul, fie și numai pentru a arăta că Palatul investiga acuzațiile.

– Mai ales, adăugă el, dacă ținem seama că viitoarea regină consoartă a Spaniei se afla chiar lângă Edmond în momentul în care acesta a fost ucis. Puteai să fii *tu* în locul lui, Ambra! Prințul ar trebui să spună măcar că se bucură că ai scăpat cu viață.

– Nu sunt sigură că se bucură, replică ea pe un ton lipsit de inflexiuni, închizând browserul și rezemându-se de spătarul scaunului.

Langdon îi aruncă o privire scurtă.

– Ei bine, dacă asta contează cât de cât, *eu* mă bucur că ești în viață. Nu știu dacă m-aș fi putut descurca singur în seara asta.

– Singur? se auzi un glas cu accent britanic în difuzoarele automobilului. Cât de repede uităm unele lucruri!

Langdon izbucni în râs, amuzat de indignarea ghidului.

– Winston, așa te-a programat Edmond, să ai o atitudine defensivă și nesigură?

– Nu. M-a programat să observ, să învăț și să imit comportamentul omenesc. Tonul meu a fost mai degrabă o tentativă de umor – trăsătură pe care Edmond mă încuraja să mi-o dezvolt. Umorul nu poate fi programat... trebuie deprins treptat.

– Ei bine, îl deprinzi cu succes.

– Chiar așa? insistă Winston. Nu vreți s-o mai repetați o dată?

Langdon râse din toată inima.

– Așa cum spuneam, îl deprinzi cu succes.

Între timp, Ambra revenise la pagina implicită pe computerul de bord – un program de navigație în care, pe o fotografie din satelit, era vizibil un minuscul „avatar" al mașinii lor. Langdon văzu că străbătuseră deja munții Collserola și că intrau chiar în acel moment pe autostrada B-20 spre Barcelona. La sud de locul în care se aflau, ceva neobișnuit în fotografie îi atrase atenția – o vastă zonă împădurită în mijlocul aglomerării urbane. Întinderea vastă verde avea o formă alungită și nu foarte clar definită, ca o uriașă amibă.

– Ce-i acela, parcul Güell? întrebă el.

Ambra se uită la ecran și încuviință.

– Ai ochi buni!

– Edmond se oprea deseori acolo în drumul de la aeroport spre casă, interveni Winston.

Pe Langdon nu-l mira să audă acel lucru. Parcul Güell era una dintre cele mai cunoscute capodopere ale lui Antoni Gaudí – arhitectul ale cărui lucrări se regăseau pe carcasa telefonului mobil al lui Kirsch. „Gaudí semăna mult cu Edmond, își spuse profesorul; un geniu vizionar pentru care regulile normalului n-aveau relevanță."

Un observator pasionat al naturii, Gaudí se inspirase în realizările sale arhitecturale din formele organice, luând ca model „lumea naturală a lui Dumnezeu" pentru a concepe structuri biomorfice fluide, care păreau adesea să fi crescut direct din sol, la fel ca plantele. „Nu există linii drepte în natură", spusese el la un moment dat și, într-adevăr, nici în lucrările lui nu existau decât foarte puține linii drepte.

Descris deseori ca părintele „arhitecturii vii" și al „designului biologic", Gaudí inventase tehnici complet noi în prelucrarea lemnului, a fierului și a ceramicii, pentru a-și „înveșmânta" clădirile în straturi exterioare colorate și strălucitoare.

Chiar și la aproape un secol de la moartea lui, turiști din toată lumea veneau la Barcelona pentru a-i admira inimitabilul stil modernist. Printre realizările lui se numărau parcuri, clădiri publice, locuințe particulare și, desigur, Sagrada Família – impozanta bazilică ale cărei „turnuri aidoma bureților-de-mare" dominau peisajul barcelonez și pe care criticii de artă o considerau „unică în întreaga istorie a artei".

Langdon fusese întotdeauna impresionat de temeritatea viziunii lui Gaudí, care concepuse o bazilică atât de grandioasă, încât construcția ei nu fusese finalizată nici la 140 de ani de când fusese așezată piatra de temelie. Privind imaginea din satelit a parcului Güell, își aminti de prima lui vizită acolo, în anii studenției: o plimbare pe un tărâm de basm, printre coloane aidoma unor copaci contorsionați care susțineau alei aeriene, bănci diforme, grote cu șântâni ce semănau cu pești sau cu dragoni și un zid alb, vălurit, atât de fluid, încât părea unicul cil fremătător al unei uriașe creaturi unicelulare.

– Edmond admira totul la Gaudí, continuă Winston, și mai ales concepția lui despre natură ca artă organică.

Gândul lui Langdon zbură din nou la descoperirea lui Kirsch. *Natură... Organic... Creație.* Își aminti brusc de celebrele *panots* – dale de pavaj hexagonale create de Gaudí pentru trotuarele din Barcelona. Fiecare dală era decorată cu un tipar identic de linii curbe aparent fără nicio logică, dar atunci când erau asamblate și rotite într-o anumită poziție, formau un uimitor model unitar – un peisaj submarin care dădea impresia de plancton, microbi și floră marină: *La Sopa Primordial*, așa cum își numea el deseori realizarea.

„Supa primordială a lui Gaudí", își spuse Langdon, încă o dată surprins de perfecțiunea cu care Barcelona părea să satisfacă neobosita curiozitate a lui Edmond cu privire la începuturile vieții. Teoria științifică preponderent acceptată susținea că viața își avea originile în așa-numita supă primordială – oceanele primitive, în care vulcanii aruncau din adâncurile pământului substanțe chimice ce se amestecau și se combinau, bombardate continuu de descărcările electrice ale furtunilor permanente... până când, dintr-odată, aidoma unui golem microscopic, primul organism unicelular prinsese viață.

– Ambra, ești custode de muzeu și probabil că vorbeai deseori cu Edmond despre artă. Ți-a explicat vreodată *clar* ce anume îl atrăgea la Gaudí?

– Doar ce a menționat și Winston. Că arhitectura geniului catalan îți lasă impresia că a fost creată de natura însăși. Grotele lui par săpate de vânt și ploi, cu coloanele de susținere răsărind parcă direct din pământ, iar mozaicurile seamănă cu viața din oceanul primordial. Oricare ar fi

fost motivul, adăugă Ambra ridicând din umeri, Edmond l-a admirat pe Gaudí suficient de mult pentru a se muta în Spania.

Langdon întoarse privirea spre ea, mirat. Știa că Edmond avusese case în mai multe țări ale lumii, însă în ultimii ani alesese să se stabilească în Spania.

– Vrei să spui că Edmond s-a mutat aici datorită artei lui Gaudí?

– Așa cred. L-am întrebat odată – „De ce Spania?" –, iar el mi-a răspuns că i se ivise o ocazie de neratat de a închiria o proprietate extraordinară aici, una așa cum nu mai văzuse nicăieri în lume. Bănuiesc că se referea la apartamentul lui.

– Și unde e apartamentul ăsta?

– Robert, Edmond locuia în Casa Milà.

Langdon făcu ochii mari.

– Chiar în Casa Milà?

– Exact. Anul trecut a închiriat ultimul etaj, pe care l-a transformat într-un penthouse.

Profesorul avu nevoie de câteva momente pentru a procesa informația. Casa Milà era una dintre cele mai cunoscute clădiri concepute de Gaudí – o „casă" de o originalitate surprinzătoare, a cărei fațadă terasată cu balcoane unduioase amintește de versantul excavat al unui munte, de unde îi provine și supranumele La Pedrera – „Cariera de piatră".

– Dar la ultimul etaj nu se află un muzeu dedicat lui Gaudí? întrebă Langdon, amintindu-și de una dintre vizitele lui acolo.

– Ba da, răspunse Winston. Însă Edmond a donat o sumă către UNESCO și clădirea a fost inclusă în patrimoniul mondial, iar ei au acceptat să închidă temporar muzeul și să-i permită futurologului să locuiască doi ani acolo. La urma urmei, Barcelona nu duce lipsă de opere de artă semnate Gaudí.

„Edmond a locuit într-un exponat Gaudí, în Casa Milà? Și s-a mutat acolo pentru doar doi ani?", se miră Langdon.

– De fapt, Edmond chiar i-a ajutat pe cei de la Casa Milà să realizeze un nou material video educațional despre arhitectura locului, explică Winston în continuare. Merită văzut.

– Documentarul este cu adevărat impresionant, confirmă Ambra, aplecându-se în scaun și atingând ecranul tactil. Ar trebui să te uiți puțin, adăugă ea tastând în browser *lapedrera.com*.

– Păi, conduc, replică Langdon.

Aplecându-se peste volan, Ambra trase rapid, de două ori, de o mică manetă. Profesorul simți brusc volanul rigidizându-i-se sub palme și observă că mașina părea să se ghideze singură, păstrând perfect mijlocul benzii de rulare.

– Pilot automat, îl lămuri ea.

Efectul era atât de deconcertant, încât Langdon n-avu curajul să-și ia mâinile de pe volan și piciorul de pe pedala de frână cu mai mult de câțiva centimetri.

– Relaxează-te, îl îndemnă Ambra, punându-i o mână pe umăr. E mult mai sigur decât un șofer obișnuit.

Fără prea multă tragere de inimă, el își coborî mâinile pe genunchi.

– Bravo! Acum poți să te uiți la documentarul despre Casa Milà.

Filmulețul începu cu un prim-plan spectaculos al valurilor spărgându-se, surprins parcă de un elicopter care zbura la numai câțiva metri deasupra oceanului. În depărtare se zărea o insulă – un munte din piatră cu versanți abrupți, care se ridicau la câteva sute de metri deasupra apelor înspumate. Un rând de text se materializă, suprapus pe imaginea muntelui.

La Pedrera n-a fost creată de Gaudí.

În următoarele treizeci de secunde, Langdon privi cum valurile cizelau stânca muntelui, conturând exteriorul cu aspect organic al Casei Milà. Apoi oceanul năvăli înăuntru, creând spații goale și încăperi cavernoase, în care cascadele săpau șiruri de trepte și lujeri păreau să răsară, transformându-se în balustrade din fier deasupra unui pat de mușchi care creștea acoperind podelele. În final, teleobiectivul se retrase spre mare, lăsând să se vadă celebra imagine a Casei Milà – „cariera" – sculptată în stânca muntelui.

La Pedrera, o capodoperă a naturii!

„Edmond avea fler dramatic", fu nevoit să admită Langdon. Scurtul documentar generat pe computer îi stârnise cu atât mai mult nerăbdarea de a revizita arhicunoscuta clădire.

Îndreptându-și atenția spre drum, dezactivă pilotul automat și preluă controlul mașinii.

– Să sperăm că ceea ce căutăm se află în apartamentul lui Edmond, spuse el. Avem nevoie de parola aceea.

CAPITOLUL 50

Însoțit de patru agenți ai Gărzii Regale, comandantul Diego Garza străbătea Plaza de la Armería drept prin mijloc, privind doar înainte și ignorând agitația presei de dincolo de gard, camerele de luat vederi îndreptate toate spre el și strigătele jurnaliștilor, care-i cereau să comenteze evenimentele.

„Măcar așa vor vedea că cineva face totuși ceva", reflectă el.

Când ajunse la catedrală, constată că intrarea principală era încuiată – deloc surprinzător la ora aceea –, așa că începu să bată în ușă cu patul pistolului de serviciu.

Niciun răspuns.

Continuă să bată cu putere.

Într-un târziu se auzi cum cineva acționa încuietoarea și ușa se deschise. În prag apăru o femeie de serviciu, care privi alarmată mica armată aflată în fața ei.

– Unde e episcopul Valdespino? întrebă Garza.

– Nu... nu știu.

– Sunt sigur că episcopul e aici. Împreună cu prințul Julián. Nu i-ai văzut?

Femeia clătină din cap.

– Abia ce-am venit. Fac curat sâmbăta seara, după...

Garza trecu pe lângă ea și le ceru oamenilor lui să se răspândească în incinta întunecată a catedralei.

– Încuie ușa, îi ceru el femeii. Și nu ne sta în cale!

Cu asta, își armă pistolul și se duse direct spre biroul lui Valdespino.

Pe cealaltă latură a piaţetei, în centrul de comandă de la subsolul Palatului, Mónica Martín stătea lângă dozatorul de apă şi trăgea dintr-o prea mult amânată ţigară. Graţie mişcării liberale pentru „corectitudine politică", fumatul în birourile din incinta Palatului fusese interzis, însă cu potopul de fărădelegi de care era acuzat Palatul în seara aceea, Martín îşi spusese că un fum pe furiş putea fi considerat o infracţiune tolerabilă.

Toate cele cinci posturi de ştiri de pe ecranele televizoarelor din faţa ei, cu sonorul dat la minimum, continuau să dezbată în direct cazul asasinării lui Edmond Kirsch, redifuzând iar şi iar momentul oribilei crime. Şi, firește, fiecare nouă retransmisie era precedată de obişnuitul avertisment:

ATENŢIE: Urmează imagini care v-ar putea afecta emoţional.

„Nerușinații!", exclamă Martín în sinea ei, ştiind bine că avertismentul nu era, de fapt, o măsură de precauţie, ci un truc abil prin care studioul se asigura că spectatorii nu vor schimba canalul.

Trăgând încă un fum, trecu rapid în revistă programele diverselor posturi, cele mai multe analizând şi comentând valul tot mai mare de teorii conspiraţioniste, cu titluri de gen „Breaking News" şi informaţii derulate pe un telescriptor în josul ecranelor.

Futurolog ucis de Biserică?
Descoperire ştiinţifică pierdută pentru totdeauna?
Asasin angajat de familia regală?

„Ar trebui să difuzaţi ştiri, nu să răspândiţi zvonuri mizerabile deghizate ca întrebări!"

Coordonatoarea PR crezuse întotdeauna în importanţa jurnalismului ca piatră de temelie a libertăţii şi democraţiei şi se simţea tot mai des dezamăgită de ziariştii care incitau la controversă difuzând idei evident absurde şi reuşind să evite orice repercusiuni legale prin faptul că formulau fiecare aberaţie ca pe o întrebare. Chiar şi canalele respectate, specializate pe programe ştiinţifice, procedau aşa, întrebându-şi telespectatorii: „Să fie, oare, posibil ca templul acesta din Peru să fi fost construit de extratereştri?"

„Nu! ar fi vrut Martín să strige în fața televizorului. Nu e posibil! Nu mai puneți asemenea întrebări idioate!"

Pe unul dintre ecranele din birou, cei de la CNN păreau să-și dea toată silința în a se arăta respectuoși.

În memoria lui Edmond Kirsch.
Profet. Vizionar. Creator.

Martín luă telecomanda și mări volumul sonorului.

– ...un om care iubea arta, tehnologia și inovația, spunea moderatorul pe un ton încărcat de tristețe. Un om cu o capacitate aproape mistică de a prevedea viitorul. După spusele colegilor lui, fiecare previziune a lui Edmond Kirsch în domeniul tehnologiei computerelor s-a adeverit.

– Ai dreptate, David, interveni colega lui de platou. Mi-aș fi dorit doar să putem afirma același lucru și despre predicțiile lui în plan *personal*.

Pe ecran începu să se deruleze o înregistrare de arhivă cu un Edmond Kirsch robust și bronzat, susținând o conferință de presă în fața Centrului Rockefeller din New York City. „Astăzi împlinesc treizeci de ani, zicea el, și speranța mea de viață este de numai șaizeci și opt de ani. Dar ținând cont de viitoarele progrese din domeniul medical, al tehnologiei aplicate în creșterea longevității și regenerării telomerilor, prevăd că voi ajunge să-mi sărbătoresc și aniversarea de o sută zece ani. De fapt, sunt atât de încrezător în acest lucru, încât am rezervat deja Rainbow Room pentru petrecerea de atunci, adăugase Kirsch zâmbind și ridicând privirea spre ultimul etaj al clădirii. Tocmai am plătit suma integrală – cu *optzeci* de ani în avans –, luând în calcul inclusiv prognozele de inflație."

Moderatoarea revenise pe ecran, cu un oftat sumbru.

– Așa cum spune o veche zicală: „Omul propune și Dumnezeu dispune".

– Foarte adevărat, fu de acord colegul ei. Și pe lângă necunoscutele referitoare la moartea lui Kirsch, se înregistrează o adevărată explozie de speculații despre natura descoperirii lui. De unde venim? Și încotro ne îndreptăm? Două întrebări fascinante.

– Iar pentru a răspunde la ele, replică moderatoarea pe un ton entuziasmat, ni se alătură două femei cu realizări deosebite în viață – una dintre ele, pastor episcopalian din Vermont, și cealaltă, biolog evoluționist

de la Universitatea din California, Los Angeles (UCLA). Revenim imediat, după pauză, cu opiniile lor.

Martín le cunoștea deja opiniile – „pe poziții total opuse, altfel nu le-ar fi invitat împreună". Fără îndoială, pastorul va spune ceva de genul „Venim de la Dumnezeu și ne întoarcem la El", iar biologul va contracara cu „Am evoluat din maimuțe și vom dispărea ca specie".

„Niciuna din ele nu va dovedi ceva concret, dar telespectatorii le vor urmări oricum dacă dialogul lor va fi suficient de înfierbântat."

– Mónica! răsună glasul lui Suresh din apropiere.

Întorcându-se, Martín îl văzu pe directorul diviziei de securitate electronică venind spre ea în fugă.

– Ce e?

– Tocmai m-a sunat episcopul Valdespino, răspunse el gâfâind.

Mónica opri imediat sonorul televizorului.

– Episcopul te-a sunat... *pe tine*?! Și ți-a zis ce mama naibii are de gând?

Suresh clătină din cap.

– Nu l-am întrebat, iar el nu mi-a spus nimic. A sunat doar ca să mă roage să verific ceva pe serverele noastre de telefonie.

– Nu înțeleg.

– Conform ConspiracyNet, cineva din interiorul Palatului a telefonat la Muzeul Guggenheim cu puțin înainte de prezentarea din seara asta și i-a cerut Ambrei Vidal să adauge numele lui Àvila pe lista invitaților. Știi asta?

– Da. Și te-am rugat să verifici.

– Ei bine, Valdespino mi-a cerut același lucru. A sunat să mă întrebe dacă pot să mă loghez la centrala telefonică a Palatului, să găsesc înregistrarea apelului și să încerc să-mi dau seama de *unde* anume din Palat a fost inițiat, sperând că așa vom avea o idee mai bună despre persoana care a telefonat.

Martín îl privi derutată, dat fiind că până atunci îl considerase pe Valdespino ca fiind cel mai probabil suspect.

– Cei de la Guggenheim, continuă Suresh, susțin că la biroul lor de recepție s-a primit un apel de la principalul număr de telefon al Palatului Regal din Madrid, cu puțin înainte de debutul evenimentului. Apelul a rămas înregistrat în baza de date a centralei lor. Însă a apărut o problemă.

Am căutat în baza de date a centralei noastre, ca să verific apelurile inițiate din Palat în același interval orar. Nimic. Niciun apel. Cineva *a șters* din baza de date înregistrarea apelului către Muzeul Guggenheim.

Martín își studie colegul preț de câteva clipe.

– Cine are *acces* la baza aceea de date?

– Exact asta m-a întrebat și Valdespino. Și i-am spus adevărul. Și anume că aș fi putut să șterg înregistrarea, ca șef al diviziei de securitate electronică, dar că n-am făcut-o. Și că singura persoană, în afară de mine, care are acces la baza de date este comandantul Garza.

Martín făcu ochii mari.

– Crezi că *Garza* a modificat înregistrările apelurilor telefonice?

– Păi, ar avea sens, replică Suresh. La urma urmei, datoria lui este să protejeze Palatul, iar acum, dacă va urma o anchetă, nu mai există nicio dovadă că apelul acela a fost făcut. Tehnic vorbind, avem drept de negare plauzibilă[1]. Ștergerea acelei înregistrări contribuie mult la exonerarea noastră.

– Exonerare?! exclamă Martín. Nu există niciun dubiu că apelul acela a existat! Ambra l-a trecut pe Àvila pe lista invitaților! Iar biroul de recepție de la Guggenheim va confirma...

– Adevărat, dar acum problema se pune altfel: e cuvântul unei tinere angajate de la muzeu împotriva întregului Palat Regal. Și din punct de vedere al înregistrărilor noastre, apelul acela n-a avut loc.

Mónica Martín consideră exagerat de optimistă părerea neîndoielnică a lui Suresh.

– Și i-ai zis toate astea lui Valdespino? întrebă ea.

– Ăsta e adevărul. I-am spus că, indiferent dacă Garza a *dat* sau nu telefonul acela, el pare să fi fost cel care a șters înregistrarea, din dorința de a proteja Palatul. Dar după ce am închis telefonul mi-am dat seama de altceva.

– Despre ce anume?

– Tehnic vorbind, mai există și o a *treia* persoană care are acces la server, răspunse Suresh și, privind suspicios în jur, se apropie mai mult de

[1] Negarea plauzibilă *(plausible deniability)* este o prevedere a Dreptului american conform căreia o persoană, de obicei un oficial într-o funcție ierarhică, are dreptul de a nega că ar avea cunoștință sau ar fi răspunzătoare pentru acțiunile condamnabile ale altor persoane din cadrul ierarhiei, ca urmare a lipsei de dovezi menite să ateste implicarea lor. (n.tr.)

Martín. Codurile de logare ale prințului Julián îi conferă acces deplin la toate sistemele.

Tânăra se holbă la el.

– E ridicol!

– Știu că pare o nebunie, însă prințul se afla în Palat, singur în apartamentul lui, în momentul în care a fost inițiat apelul. Ar fi putut foarte ușor să-l detecteze și apoi să se logheze la server și să-l șteargă. Softul e simplu de utilizat, iar prințul se pricepe mult mai bine la chestiile tehnice decât ar crede mulți.

– Suresh, se răsti Martín, chiar crezi că prințul Julián, viitorul rege al Spaniei, a trimis *personal* un asasin la Muzeul Guggenheim ca să-l ucidă pe Edmond Kirsch?

– Nu știu ce să cred. Știu doar că e posibil.

– Și de ce ar face prințul Julián așa ceva?!

– Tocmai tu întrebi asta? Nu-ți amintești la câtă publicitate negativă a trebuit să faci față sau faptul că Ambra și Edmond Kirsch petreceau prea mult timp împreună? Și povestea aia, când a dus-o în apartamentul lui din Barcelona?

– Dar lucrau! Erau chestiuni care țineau de muncă!

– Politica se joacă pe aparențe, replică Suresh. Tu m-ai învățat asta. Și știm amândoi că, din punct de vedere al imaginii, cererea în căsătorie pe care a făcut-o nu i-a adus ceea ce se aștepta.

În clipa aceea îi sună telefonul și, când văzu identitatea apelantului, Suresh rămase o clipă mut.

– Ce e? îl întrebă Martín.

Fără un cuvânt, tânărul se întoarse și o luă la fugă spre centrul de comandă.

– Suresh!

Martín își stinse țigara și se repezi după el, ajungându-l din urmă la masa de lucru a unuia dintre colegii lui, care derula o înregistrare granulară de la o cameră video de supraveghere.

La ce ne uităm? întrebă ea.

La ieșirea din spate a catedralei. În urmă cu cinci minute.

Martín și Suresh se aplecară deasupra monitorului și priviră cum un tânăr diacon ieși în fugă din catedrală, străbătu grăbit trotuarul aproape

pustiu de pe Calle Mayor, descuie portiera unui Opel Astra sedan vechi și ruginit, apoi urcă la volan.

„Foarte bine, comentă Martín în sinea ei, se duce omul acasă după slujbă. Și ce-i cu asta?"

Pe ecran, Opelul porni, rulă câțiva metri și după aceea trase ciudat de aproape de poarta din spate a catedralei, aceeași pe care ieșise diaconul cu câteva momente în urmă. Aproape concomitent, două siluete întunecate se strecurară afară pe poartă, mergând ghemuit, și urcară pe bancheta din spate a Opelului. Fără urmă de îndoială, cei doi erau episcopul Valdespino și prințul Julián.

Câteva secunde mai târziu, mașina demară în viteză și pieri după colțul străzii, dispărând, totodată, din cadru.

CAPITOLUL 51

Înălțându-se ca un vârf muntos la colțul dintre arterele Carrer de Provença și Passeig de Gràcia, Casa Milà, capodopera arhitecturală realizată de Gaudí în 1906, este deopotrivă imobil de apartamente și operă de artă neprețuită. Concepută de Gaudí ca o curbă fără sfârșit, clădirea cu nouă etaje este inconfundabilă grație fațadei din piatră de calcar. Balcoanele cu linii ondulate și geometria neregulată îi conferă un aer organic, de parcă vânturile care suflaseră vreme de mii de ani asupra ei săpaseră arce și grote asemănătoare celor dintr-un canion deșertic.

Deși designul șocant de modernist îi scandalizase inițial pe cei din zonă, Casa Milà fusese unanim apreciată de criticii de artă, devenind în foarte scurt timp una dintre cele mai strălucite comori arhitecturale ale Barcelonei. Timp de trei decenii, Pere Milà, omul de afaceri pentru care fusese construită, locuise împreună cu soția lui în vastul apartament principal, închiriind celelalte douăzeci de apartamente. Astăzi, Casa Milà – amplasată pe bulevardul Passeig de Gràcia numărul 92 – este considerată una dintre cele mai exclusiviste și mai râvnite reședințe din Spania.

Rulând la volanul automobilului electric al lui Edmond prin traficul lejer de pe bulevardul elegant străjuit de copaci, Robert Langdon își dădu seama că se apropiau de destinație. Passeig de Gràcia era echivalentul barcelonez al renumitului Champs-Élysées din Paris – o arteră largă și impunătoare, impecabil amenajată peisagistic și mărginită de magazine ale marilor creatori de modă.

Chanel... Gucci... Cartier... Longchamp...

Și, în sfârșit, Langdon o văzu, la două sute de metri în față.

Diafan luminată de jos, fațada din calcar deschis la culoare, cu balcoanele alungite, o scotea imediat în evidență printre vecinele ei cu linii drepte – de parcă un splendid fragment de coral fusese adus de apă la țărm, eșuând într-o masă de blocuri din zgură.

– Mi-a fost teamă de asta, spuse Ambra, arătând cu mâna spre bulevard. Uite!

Langdon își coborî privirea spre trotuarul larg din fața Casei Milà, unde erau parcate vreo șase care de reportaj înconjurate de reporteri care transmiteau în direct, având ca fundal reședința lui Edmond Kirsch. Mai mulți agenți de securitate erau postați în așa fel încât să țină mulțimile departe de intrarea în clădire. Moartea lui Kirsch, se părea, transformase tot ce avea legătură cu el într-un articol de știri.

Langdon privi în lungul Passeig de Gràcia în căutarea unui loc de parcare, dar nu văzu niciunul, în vreme ce în spatele lui traficul înainta într-un ritm constant.

– Lasă-te în jos, îi zise el Ambrei, constatând că n-are de ales, decât să treacă direct de colțul în care erau adunați reprezentanții presei.

Ambra se ghemui pe podea, în fața scaunului, ca să nu mai fie văzută de afară, apoi Langdon se întoarse spre ea când mașina depăși grupul de ziariști.

– Se pare că au încercuit intrarea principală. N-avem cum să mai ajungem înăuntru.

– Luați-o la dreapta, interveni Winston, cu o nuanță de volubilă încredere în glas. Mi-am închipuit că asta se va întâmpla.

Bloggerul Héctor Marcano ridică privirea spre ultimul etaj al Casei Milà, încă străduindu-se să accepte faptul că Edmond Kirsch dispăruse definitiv. Timp de trei ani scrisese articole pe teme de tehnologie pentru barcinno.com – o populară platformă de colaborare a întreprinzătorilor și tinerelor companii din Barcelona. În opinia lui, faptul că locuia în același oraș cu marele Edmond Kirsch era aproape ca și când ar fi trăit și muncit la picioarele lui Zeus însuși.

Héctor îl întâlnise prima oară cu mai bine de un an în urmă, când legendarul futurolog acceptase să participe la evenimentul organizat lunar de cei de la barcinno.com – FuckUp Night –, un seminar în cadrul căruia un întreprinzător cu succes fulminant în afaceri vorbea deschis despre cele mai mari eşecuri ale lui. Kirsch recunoscuse spăşit în faţa celor prezenţi că în decurs de şase luni cheltuise peste patru sute de milioane de dolari, pentru a-şi împlini visul de a construi ceea ce el numise E-Wave, un computer cuantic cu o viteză de procesare foarte mare şi capabil să înregistreze progrese fără precedent în toate domeniile ştiinţifice şi mai cu seamă în cel al modelării sistemelor complexe.

„Mă tem, recunoscuse Edmond, că până în momentul de faţă saltul meu cuantic în privinţa computerelor cuantice e, de fapt, un fâsâit cuantic".

În seara aceea, când auzise că Edmond Kirsch se pregătea să anunţe o descoperire epocală, Héctor se entuziasmase la ideea că ar fi putut avea legătură cu E-Wave. „O fi descoperit o modalitate de a-l face să funcţioneze?" Însă după ce ascultase preambulul cu tonuri filosofice, îşi dăduse seama că era vorba despre cu totul altceva.

„Mă întreb dacă vom mai afla vreodată ce a descoperit", reflectă el, simţindu-şi inima grea fiindcă venise acasă la Kirsch nu ca să scrie despre el, ci ca să-i aducă un ultim omagiu.

– E-Wave! strigă cineva în apropiere. E-Wave!

Peste tot în jurul lui, cei prezenţi făceau semne şi-şi îndreptau camerele de luat vederi spre elegantul automobil Tesla, care rula încet spre mulţime în lumina orbitoare a farurilor cu halogen. Uluit, Héctor rămase cu privirea aţintită asupra vehiculului familiar.

Automobilul Tesla Model X al lui Kirsch, cu plăcuţa lui de înmatriculare personalizată, E-Wave, era la fel de cunoscut în Barcelona ca papamobilul pe străzile Romei. Kirsch obişnuia deseori să oprească în dreptul altei maşini parcate pe Carrer de Provença, în faţa magazinului de bijuterii DANiEL ViOR. Cobora ca să dea autografe şi să entuziasmeze mulţimea activând opţiunea de parcare automată. Lăsa deci maşina să ruleze singură, pe un traseu programat dinainte, în lungul străzii şi dincolo de trotuarul larg – senzorii automobilului detectând orice obstacol sau pieton –, până când ajungea la poarta garajului, aştepta ca

să se deschidă și cobora încet rampa în spirală în garajul privat de sub Casa Milà.

Opțiunea de parcare automată era o dotare standard a tuturor modelelor Tesla: deschiderea ușilor garajelor, rularea înăuntru și oprirea motorului. Edmond se mândrea că modificase sistemul Tesla, ca să permită mașinii să urmeze un traseu mai complex.

„Totul făcea parte din spectacol la el."

Dar în seara aceea, spectacolul era unul mult mai neobișnuit. Kirsch murise, și totuși *mașina* lui își făcuse apariția rulând încet pe Carrer de Provença. Traversă trotuarul, se alinie în fața elegantei uși a garajului și continuă să înainteze foarte lent, pe măsură ce oamenii se dădeau la o parte din drum.

Reporterii și cameramanii se repeziră spre automobil, încercând să privească înăuntru, pe geamurile întunecate, și scoțând strigăte de surprindere.

E goală! Nu e nimeni la volan! De unde a apărut?

Paznicii de la Casa Milà, care, probabil, mai văzuseră trucul și alteori, se apropiară ca să țină mulțimea la distanță de vehiculul Tesla și de intrarea în garaj.

Lui Héctor, imaginea mașinii goale a lui Edmond înaintând lent spre garaj îi amintea de un cățeluș oropsit, întorcându-se acasă după ce se pierduse de stăpânul lui.

Aidoma unei fantome, modelul Tesla trecu silențios de ușa garajului, iar lumea izbucni în aplauze, emoționată să vadă automobilul iubit al lui Edmond începându-și, așa cum o făcuse de atâtea ori, coborârea în spirală spre prima parcare subterană din Barcelona.

– Nu știam că suferi de claustrofobie, șopti Ambra, ghemuită alături de Langdon pe podeaua automobilului.

Erau înghesuiți în spațiul îngust dintre banchetele a doua și a treia, ascunși sub husa din vinil negru pe care o scosese Ambra din portbagaj, imposibil de văzut de afară, prin geamurile întunecate.

– O să supraviețuiesc, răspunse el cu glasul tremurat, mai alarmat din cauza mașinii pe autopilot decât de fobia lui.

Simțea cum vehiculul Tesla cobora în spirală pe o rampă abruptă și se temea că în orice clipă se putea izbi de ceva.

Cu două minute înainte, în vreme ce parcaseră paralel pe Carrer de Provença, în fața bijuteriei DANiEL ViOR, Winston le dăduse instrucțiuni detaliate.

Fără să coboare din mașină, Ambra și Langdon trecuseră peste spătarul primului rând de banchete până pe rândul al treilea și apoi, apăsând un singur buton de pe telefonul lui Edmond, Ambra activase opțiunea de parcare automată.

În întuneric, Langdon simțise mașina rulând cu viteză mică pe stradă și, cu trupul lipit de al Ambrei în spațiul acela îngust, mintea îi zburase la prima experiență ca adolescent pe bancheta din spate a unei mașini, împreună cu o fată drăguță. „Eram mai emoționat pe vremea aceea", își aminti el, ceea ce părea ridicol, ținând seama că în prezent se afla într-o mașină fără șofer, aproape ținând-o în brațe pe viitoarea regină a Spaniei.

Brusc, simți cum mașina Tesla revine la orizontal, ajunge la capătul rampei, face câteva viraje lente și oprește.

– Ați ajuns, îi anunță Winston.

Ambra dădu husa la o parte și se ridică încet, privind precaută peste marginea geamului.

– Liber! anunță ea și coborî.

Langdon o urmă, răsuflând ușurat odată ce se văzu în spațiul larg al garajului.

– Lifturile sunt în holul principal, zise Ambra făcându-i semn spre rampa în spirală.

El rămăsese însă cu privirea ațintită asupra unui obiect cu totul neașteptat. Acolo, în parcarea subterană, pe zidul din ciment chiar vizavi de locul lui Edmond, era atârnat un tablou elegant înrămat, înfățișând un peisaj marin.

– Ambra! Edmond și-a decorat locul de parcare cu o *pictură*?

Ea încuviință.

– I-am pus și eu aceeași întrebare și mi-a răspuns că ăsta era modul lui de a se simți întâmpinat acasă, în fiecare seară, de o frumusețe răpitoare.

Langdon începu să râdă încet. „Burlacii ăștia!"

– Artistul este unul pe care Edmond îl aprecia în mod deosebit, explică Winston, glasul lui transferându-se automat în telefonul lui Kirsch, pe care Ambra îl ținea încă în mână. Îl recunoașteți?

Langdon nu izbuti. Tabloul nu părea nimic mai mult decât un peisaj marin reușit, în acuarelă – cât se poate de departe de obișnuitele preferințe avangardiste ale lui Edmond.

– E Churchill, răspunse Ambra. Edmond cita mereu din spusele lui.

„Churchill..." Langdon avu nevoie de câteva momente pentru a-și da seama că era vorba despre nimeni altul decât Winston Churchill, cunoscutul om politic britanic care fusese nu doar erou de război, istoric, orator și scriitor laureat cu Nobel, ci și un pictor remarcabil de talentat. Își aminti când îl citase Edmond la un moment dat pe fostul premier britanic, răspunzând cuiva care-i spusese că oamenii credincioși îl detestau: „Ai dușmani? Bine. Asta înseamnă că ai apărat un punct de vedere!"

– Ceea ce-l impresiona cel mai mult pe Edmond era marea diversitate a talentelor lui Churchill, explică Winston. Puțini oameni dovedesc abilități deosebite într-o gamă atât de largă de domenii.

– De aceea ți-a pus Edmond numele Winston?

– Corect, răspunse computerul. Arată o mare prețuire din partea lui.

„Mă bucur că am întrebat", se gândi Langdon. El își închipuise că numele ghidului era o aluzie la Watson, computerul IBM care avusese o prestație surprinzătoare, chiar dominantă, în concursul de televiziune *Jeopardy!*, cu zece ani în urmă. Fără îndoială însă, pe scara evolutivă a inteligenței artificiale, Watson era considerat în prezent un fel de bacterie primitivă, unicelulară.

– Bun, conchise profesorul. Să mergem sus și să încercăm să găsim ceea ce căutăm.

În momentul în care Langdon rostea aceste cuvinte, în interiorul Catedralei Almudena din Madrid, comandantul Diego Garza își ținea strâns telefonul la ureche și asculta perplex ultimele informații pe care i le dădea Mónica Martín, coordonatoarea PR.

„Valdespino și prințul Julián au părăsit complexul Palatului și siguranța pe care le-o oferea?" Îi era imposibil să-și imagineze ce fusese

în mintea lor. „Și circulă prin Madrid în mașina unui diacon?! Asta e o nebunie!"

– Putem lua legătura cu autoritățile de la Transporturi, spuse Martín. Suresh e de părere că ar putea folosi camerele de supraveghere a traficului rutier ca să...

– Nu! E mult prea periculos să dezvăluim *cuiva* – oricine ar fi acela – faptul că prințul a ieșit din Palat fără gardă de corp! Siguranța lui este principala noastră prioritate.

– Am înțeles, domnule, replică Martín, părând să nu fie totuși în largul ei. Mai este un lucru pe care ar trebui să-l știți. Se referă la o înregistrare telefonică dispărută.

– Stai puțin, îi ceru Garza, distras de sosirea celor patru agenți ai Gărzii Regale, care, spre surprinderea și nedumerirea lui, se apropiară de el și-l încercuiră.

Înainte să-și dea seama ce se petrecea, agenții îi luară telefonul și arma de serviciu.

– Domnule comandant Garza, spuse unul dintre ei cu fața împietrită, am primit ordine directe să vă plasez sub arest.

CAPITOLUL 52

Casa Milà este construită sub forma unui simbol al infinitului – o curbă fără sfârșit care se împletește cu sine însăși, formând două goluri vălurite ce străpung clădirea. Cele două luminatoare verticale sunt înalte de aproape treizeci de metri, încreștite ca niște tuburi parțial prăbușite, iar din aer seamănă cu două orificii masive în acoperiș.

De unde stătea Langdon, la baza luminatorului mai îngust, senzația atunci când privea în sus era una descumpănitoare – de parcă ar fi fost captiv în gâtlejul unei fiare uriașe.

Sub picioarele lui, podeaua era înclinată și inegală. O scară în spirală urca pe peretele interior al luminatorului, cu balustradele lucrate dintr-o dantelărie din fier forjat care imita golurile neuniforme din corpul unui burete-de-mare. O mică junglă de liane încolăcite și palmieri zvelți se revărsa peste balustrade, amenințând parcă să înghită tot spațiul.

„Arhitectură vie", reflectă Langdon fascinat de felul în care Gaudí îi conferise creației un aspect aproape biologic. Își lăsă privirea să urce mai sus, pe lateralele „defileului". Scrută pereții curbați pe care un mozaic de dale în verde și maroniu se intercala cu o serie de fresce palide, înfățișând flori și plante verzi ce păreau să crească întinzându-se spre peticul oval de cer înstelat, deasupra luminatorului.

– Lifturile sunt pe aici, șopti Ambra, conducându-l spre marginea curții interioare. Apartamentul lui Edmond e sus de tot.

În cabina inconfortabil de mică a liftului, Langdon își aminti podul mansardat pe care-l vizitase la un moment dat, atras de micul muzeu Gaudí găzduit acolo. Dacă memoria nu-l înșela, podul mansardat era, de

fapt, o locuință cu încăperi întunecate, sinuoase și cu foarte puține ferestre.

– Edmond ar fi putut să locuiască *oriunde* și-ar fi dorit, spuse el. Încă nu-mi vine să cred că a ales să închirieze o *mansardă*.

– Apartamentul e unul ciudat, într-adevăr, replică Ambra. Dar așa cum bine știi, Edmond era un excentric.

Când liftul ajunse la ultimul etaj, păși într-un hol elegant și urcară alte câteva trepte până la un palier privat, la ultimul nivel al clădirii. Ambra făcu semn spre o ușă dintr-un metal lucios, fără clanță și fără yală.

– Aici e.

Intrarea cu aspect futurist părea total nelalocul ei în clădirea în care se aflau, fiind, evident, adăugată de Edmond.

– Spuneai că știai unde își ascundea cheia, nu-i așa? întrebă Langdon.

Ambra îi arătă telefonul pe care-l ținea în mână.

– În același loc în care pare să ascundă, de fapt, totul.

Lipi telefonul de ușa din metal și aceasta piui de trei ori, apoi mai multe ivăre se auziră deschizându-se înăuntru. După ce puse telefonul în buzunar, Ambra împinse ușa.

– După tine, zise ea fluturându-și mâna în aer.

Langdon intră într-un hol slab luminat, cu pereții și plafonul din cărămizi deschise la culoare. Podeaua era din piatră, iar aerul din interior părea rarefiat. Pășind în spațiul care se deschidea dincolo de hol, profesorul zări drept în față o pictură de mari dimensiuni atârnată pe peretele din spate și iluminată impecabil cu leduri încastrate, ca într-un muzeu. O clipă mai târziu încremeni locului, văzând ce reprezenta pictura.

– Dumnezeule, e chiar... *originalul*?

– Da, zâmbi Ambra. Am vrut să-ți spun în avion, totuși m-am gândit să-ți fac o surpriză.

Mut de uimire, Langdon se apropie de superba capodoperă. Era lungă de vreo trei metri și jumătate și înaltă de puțin peste un metru – mai mare decât și-o amintea el, de când o văzuse la Muzeul de Arte Frumoase din Boston. „Auzisem că a fost vândută unui colecționar anonim, dar n-aveam idee că respectivul colecționar era Edmond!"

- Când am văzut-o prima dată aici, în apartament, continuă Ambra, nu mi-a venit să cred că Edmond aprecia acest stil artistic. Însă acum, când știu la ce a lucrat în ultimul an, tabloul mi se pare chiar potrivit.

Langdon încuviință, încă neputându-și crede ochilor.

Pânza era una dintre lucrările arhicunoscute ale pictorului postimpresionist francez Paul Gauguin, un artist inovator al mișcării simboliste de la sfârșitul secolului al XIX-lea, care deschisese calea modernismului în artă.

Apropiindu-se de pictură, Langdon remarcă îndată cât de asemănătoare erau paleta coloristică a lui Gauguin și cea de la intrarea în Casa Milà - o combinație de nuanțe organice de verde, maroniu și albastru, ambele înfățișând o scenă cu un aspect foarte natural.

În ciuda diversității de oameni și animale înfățișate în pictura lui Gauguin, privirea lui se îndreptă imediat spre colțul din stânga sus, unde pe o etichetă de un galben aprins era scris titlul lucrării. Stupefiat, citi cuvintele: *D'où Venons Nous / Que Sommes Nous / Où Allons Nous.*

De unde venim? Ce suntem? Încotro ne îndreptăm?

„Oare faptul că avea în față acele întrebări zi de zi când se întorcea acasă îl inspirase pe Edmond în căutările lui?", se miră Langdon.

Ambra i se alătură în fața picturii.

- Edmond spunea că voia să se simtă îmboldit de aceste întrebări de fiecare dată când intra în apartament.

„Nici n-ar fi avut cum să le ocolească", meditâ Langdon. Văzând cât de vizibil expusese Kirsch capodopera lui Gauguin, îi trecu prin minte gândul că, poate, pictura includea anumite indicii cu privire la natura descoperirii lui. La prima vedere, subiectul părea prea primitiv pentru a face vreo trimitere la un progres de natură științifică. În tușe largi, inegale, pictura înfățișa un colț de junglă tahitiană populat cu localnici și animale specifice zonei.

Langdon cunoștea pictura și, din câte își amintea, Gauguin o realizase în așa fel încât să fie „citită" de la dreapta la stânga, adică invers față de un text obișnuit. Fără să mai piardă timp, parcurse și el cu privirea siluetele familiare în direcția dorită de artist.

În capătul din dreapta, un bebeluș dormea pe un bolovan, simbolizând începuturile vieții. „De unde venim?"

În mijloc, câțiva oameni de vârste diferite erau implicați în activitățile obișnuite ale zilei. „Ce suntem?"

Iar în partea din stânga, o bătrână ședea singură, adâncită în gânduri, părând să cugete la propria moarte. „Încotro ne îndreptăm?"

Era surprins că nu se gândise la această pictură atunci când Edmond îi povestise despre esența descoperirii lui. „Care ne sunt originile? Care e destinul nostru?"

Trecu în revistă rapid și celelalte elemente ale tabloului – câini, pisici și păsări care nu păreau să facă ceva anume; statuia unei zeițe primitive în planul secund; un munte, rădăcini chircite și copaci. Și, desigur, celebra „stranie pasăre albă" a lui Gauguin de lângă bătrână care, după spusele artistului, reprezenta „zădărnicia cuvintelor".

„Zadarnice sau nu, comentă Langdon în sinea lui, cuvintele sunt cele pentru care am venit aici. Preferabil unele cu patruzeci și șapte de caractere."

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva titlul neobișnuit al picturii avea o legătură directă cu parola de patruzeci și șapte de litere pe care o căutau, dar o numărătoare rapidă, atât în franceză, cât și în engleză, îl convinse că nu.

– Bun, deci trebuie să găsim un vers, rosti el plin de speranță.

– Biblioteca lui Edmond e pe aici, replică Ambra, arătându-i un coridor larg în stânga, decorat cu piese de mobilier elegant și diverse artefacte și exponate semnate Gaudí.

„Edmond locuia într-un muzeu?!" Încă îi era greu să înțeleagă preferința fostului său student. Mansarda Casei Milà n-avea deloc aerul unui cămin. Construită în întregime din cărămidă și piatră, era, de fapt, un tunel cu pereții canelați – o buclă alcătuită din 270 de arce parabolice de înălțimi diferite, fiecare la aproape un metru distanță de următorul. Ferestrele erau puține la număr, iar aerul avea un iz uscat și steril, atmosfera fiind, evident, controlată pentru a proteja piesele lui Gaudí.

– Vin și eu imediat, spuse el. Mai întâi trebuie să găsesc toaleta.

Ambra aruncă o privire stânjenită spre ușa de intrare în apartament.

– Edmond mă ruga întotdeauna s-o folosesc pe cea din holul de la parter... Era misterios de protector cu toaleta lui de aici.

– Da, e o locuință de burlac – în toaleta lui era, probabil, dezordine și de asta se simțea stânjenit.

Ambra surâse și arătă spre un tunel întunecat, vizavi de bibliotecă.

– Ei bine, cred că pe aici e.

– Mulțumesc. Mă întorc repede.

În timp ce ea se îndreptă spre biroul lui Edmond, Langdon o luă în direcția opusă, străbătând coridorul îngust – un tunel spectaculos cu arcade din cărămidă, care-i amintea de o peșteră sau de catacombele medievale. Pe măsură ce înainta, șiruri de spoturi cu senzori de mișcare se aprindeau, iluminând baza fiecărei arcade. Trecu pe lângă o elegantă zonă de lectură, o mică sală de exerciții fizice și chiar pe lângă un oficiu, toate decorate cu casete și vitrine în care erau expuse desene, schițe și machete tridimensionale ale proiectelor arhitecturale ale lui Gaudí.

Se opri însă brusc, surprins, în dreptul unei casete iluminate în care se găseau artefacte *biologice* – un pește preistoric fosilizat, o cochilie delicată de nautil și scheletul sinuos al unui șarpe. Pentru o clipă, își spuse că, probabil, Edmond realizase singur acel aranjament, poate în relație cu studiile lui despre originile vieții. Apoi văzu nota explicativă de pe casetă și înțelese că toate artefactele îi aparținuseră lui Gaudí și că oglindeau diverse caracteristici arhitecturale ale Casei Milà: solzii peștelui inspiraseră mozaicul din dale de pe pereți, cochilia de nautil ilustra rampa spiralată care cobora în garaj, iar scheletul de șarpe, cu sutele de coaste dese, era chiar acel coridor. Exponatele erau însoțite de cuvintele smerite ale arhitectului:

> Nimic nu este inventat, deoarece a fost înscris în natură mai întâi. Originalitatea înseamnă întoarcerea la origini.
>
> ANTONI GAUDÍ

Întorcându-și privirea spre coridorul sinuos, cu arcade, avu încă o dată senzația că se afla în măruntaiele unei ființe vii.

„O casă perfectă pentru Edmond, conchise el. Arta inspirată de știință."

Pași în tunel și, după ce trecu de primul cot, spațiul se lărgi, iluminat de spoturile cu senzori de mișcare. Privirea îi fu atrasă imediat spre o vitrină uriașă din centrul încăperii.

„Un model catenar", observă el. Întotdeauna se simțise fascinat de acele ingenioase prototipuri imaginate de Gaudí. „Catenar" era un termen arhitectural care se referea la curba formată de o sfoară prinsă

lejer între două puncte fixe – ca un hamac sau ca șnurul din catifea întins între doi stâlpișori pentru a bara trecerea la un cinematograf, de exemplu.

La modelul catenar pe care-l privea el în acel moment, zeci de lanțuri fuseseră suspendate cu ambele capete de partea de sus a vitrinei – un fel de șiraguri lungi care coborau și apoi urcau la loc, în forma unor litere „U" ce atârnau lejer. Fiindcă tracțiunea gravitațională era inversul compresiei gravitaționale, Gaudí studiase forma exactă pe care o lua un lanț când atârna firesc sub propria greutate, imitând apoi forma aceea pentru a soluționa problema arhitecturală pusă de compresiei gravitațională.

„Însă necesită prezența unei oglinzi magice", își spuse Langdon, apropiindu-se de vitrină. Așa cum anticipase, baza vitrinei era, de fapt, o oglindă și, când privi imaginea reflectată, recunoscu efectul magic. Întregul model se vedea cu susul în jos, buclele atârnate devenind turle înălțate spre cer.

Iar acolo, își dădu el seama, era o imagine aeriană inversată a bazilicii Sagrada Família, ale cărei turle cu linii delicate poate că fuseseră proiectate de Gaudí folosind exact acel model.

Continuându-și drumul pe coridor, ajunse într-un dormitor elegant, cu un pat cu baldachin, de epocă, un dulap din lemn de cireș și un scrin prevăzut cu intarsii. Pereții erau decorați cu schițe ale lui Gaudí, care, constată Langdon, erau mai mult decât niște simple exponate de muzeu.

Singura piesă de artă din încăpere care părea să fi fost adăugată ulterior era un citat frumos caligrafiat, agățat deasupra patului. Langdon citi primele trei cuvinte și recunoscu imediat cui aparținea.

> Dumnezeu e mort. Dumnezeu rămâne mort. Iar noi suntem cei care l-au ucis. Ce ne va mai mângâia pe noi, ucigașii ucigașilor?
>
> NIETZSCHE

„Dumnezeu e mort" erau cele mai cunoscute trei cuvinte ale lui Friedrich Nietzsche. Reputatul filosof german ateu din secolul al XIX-lea era celebru pentru criticile lui usturătoare la adresa religiei, dar și pentru opiniile despre știință – și mai ales despre teoria darwinistă a evoluției –, domeniu care, considera el, împinsese omenirea în pragul nihilismului, în virtutea căruia viața n-avea sens, nici vreun țel superior, și care nu oferise nicio dovadă concretă a existenței lui Dumnezeu.

Văzând citatul expus deasupra patului, Langdon se întrebă dacă nu cumva Edmond, în ciuda peroraţiilor lui antireligioase, n-avusese dubii în privinţa propriului rol în încercarea de a-l elimina pe Dumnezeu din lume.

Din câte îşi amintea profesorul, citatul lui Nietzsche se încheia astfel: „Oare măreţia acestei fapte nu este cumva prea măreaţă pentru noi? Nu e, oare, nevoie ca noi înşine să devenim zei doar pentru a ne arăta demni de ea?"

Acea idee temerară – că omul trebuia *să devină* el însuşi Dumnezeu pentru a-l ucide pe Dumnezeu – constituia esenţa gândirii filosofice a lui Nietzsche şi putea explica în parte complexele de superioritate divină de care sufereau atâţia pionieri geniali ai tehnologiei precum Edmond Kirsch. „Cei care-l desfiinţează pe Dumnezeu... trebuie să devină ei înşişi zei."

Cântărind ideea în minte, îşi dădu seama brusc de un alt lucru. „Nietzsche nu era doar filosof... ci şi poet!" Langdon însuşi avea acasă volumul *The Peacock and the Buffalo – Păunul şi bivolul*, o culegere de două sute şaptezeci şi cinci de poezii şi aforisme ale lui Nietzsche care abordează teme ca Dumnezeu, moartea şi mintea omenească.

Numără în viteză literele din citatul de deasupra patului şi, cu toate că nu erau patruzeci şi şapte, îi dădură o nouă rază de speranţă. „Să fie, oare, Nietzsche autorul versului pe care-l căutăm? Şi dacă da, vom găsi în biroul lui Edmond o carte cu poeziile lui?" În orice caz, Langdon decise că-i va cere lui Winston să acceseze un site cu versuri de Nietzsche şi să caute în ele unul format din patruzeci şi şapte de caractere.

Nerăbdător să se întoarcă la Ambra şi să-i spună ce idee îi venise, traversă în grabă dormitorul spre toaleta care se vedea dincolo de el. Luminile se aprinseră când intră, dezvăluind o încăpere elegant decorată, cu o chiuvetă cu picior, o cabină de duş şi un WC. Imediat, privirea îi fu atrasă de o măsuţă joasă, ticsită de cosmeticale şi diverse obiecte personale. În aceeaşi secundă, şocat, făcu brusc un pas înapoi.

„Oh, Doamne! Edmond... nu!"

Măsuţa din faţa lui semăna cu laboratorul clandestin al unor producători ilegali de droguri – seringi folosite, flacoane de medicamente, capsule şi chiar o bucată de pânză pătată cu sânge.

Langdon simţi cum i se strânge inima. „Edmond se droga?!"

Era adevărat că dependența de droguri devenise în ultima vreme ceva la ordinea zilei, chiar și printre cei bogați și celebri. Heroina se vindea în prezent mai ieftin decât berea, iar mulți înghițeau analgezice opioide cu duiumul, ca pe aspirină.

„Dependența ar explica, fără îndoială, faptul că slăbise în ultimul timp", chibzui el, întrebându-se dacă nu cumva Edmond pretinsese că ar fi devenit „vegan" doar pentru a-și explica pierderea în greutate și cearcănele negre.

Apropiindu-se de măsuță, luă un flacon și-i citi eticheta, așteptându-se să vadă numele unuia dintre opioidele obișnuite, ca OxyContin sau Percocet. Numai că pe sticluță scria *Docetaxel*. Nedumerit, luă un alt flacon: *Gemcitabine*. „Ce sunt astea?", se miră el, citind și o a treia etichetă: *Fluorouracil*.

Și în clipa aceea îngheță. Auzise despre Fluorouracil de la un coleg de universitate și o presimțire rea puse stăpânire pe el. După câteva clipe, zări un prospect printre flacoane și cutii. Titlul era: „Poate alimentația vegană să încetinească evoluția cancerului pancreatic?"

Adevărul îl lovi drept în moalele capului: Edmond nu era dependent de droguri. Lupta în secret cu un cancer în fază terminală.

CAPITOLUL 53

În lumina diafană a mansardei, Ambra Vidal scruta șirurile de volume care îmbrăcau pereții în biblioteca lui Kirsch. „Colecția lui de cărți e mai mare decât îmi aminteam."

Edmond transformase o porțiune amplă a holului arcuit într-o superbă sală de lectură, construind rafturi între stâlpii verticali de susținere a bolților. Biblioteca era neașteptat de mare și de bogată, mai ales ținând seama că Edmond intenționase să locuiască doar doi ani în Casa Milà. „Pare mai degrabă că se mutase aici definitiv."

Privind rafturile pline ochi, își dădu seama că găsirea versului preferat al lui Kirsch avea să le ia mult mai mult timp decât își închipuiseră ei. Continuă să pășească de-a lungul rafturilor, citind titlurile de pe cotoare, însă nu văzu decât tomuri științifice, despre cosmologie, conștiință și inteligență artificială:

IMAGINEA DE ANSAMBLU
FORȚELE NATURII
ORIGINILE CONȘTIINȚEI
BIOLOGIA CREDINȚEI
ALGORITMI INTELIGENȚI
ULTIMA NOASTRĂ INVENȚIE

Ajunse la capătul unei secțiuni și ocoli o arcadă pentru a trece la următoarea. Acolo erau volume pe diverse teme științifice - termodinamică, psihologie, chimie.

„Poezie, nu."

Conștientizând că Winston fusese prea tăcut în ultimul timp, scoase din buzunar telefonul lui Edmond.

– Winston? Ești încă pe recepție?

– Sunt aici, răspunse glasul cu inflexiuni britanice.

– Știi cumva dacă Edmond chiar *a citit* toate cărțile astea din biblioteca lui?

– Cred că da. Era pasionat de lectură și despre biblioteca lui spunea că era „camera cu trofee a cunoașterii".

– Și există, oare, aici și o secțiune cu volume de poezie?

– Singurele titluri despre care știu sunt volumele de nonficțiune pe care mi-a cerut Edmond să le citesc în format electronic, ca să discutăm împreună pe marginea lor – un exercițiu, bănuiesc, menit mai degrabă să-mi dezvolte *mie* educația, nu lui. Din păcate, n-am catalogat întreaga colecție, astfel că singura modalitate prin care să găsiți ceea ce căutați este să verificați, efectiv, la fața locului.

– Înțeleg.

– Până atunci, am o informație care cred că te-ar putea interesa – o știre de ultimă oră de la Madrid despre logodnicul tău, prințul Julián.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea oprindu-se locului.

Încă era marcată de emoțiile contradictorii iscate de posibila implicare a lui Julián în asasinarea lui Edmond. „Nu există dovezi, își repetă ea. Nimic nu atestă că Julián a fost cel care mi-a cerut să trec numele lui Àvila pe lista invitaților."

– Tocmai s-a anunțat, adăugă Winston, că în fața Palatului Regal s-au strâns mai mulți demonstranți zgomotoși. Probele continuă să sugereze că uciderea lui Edmond a fost pusă la cale în secret de episcopul Valdespino, ajutat, probabil, de cineva din interiorul Palatului, poate chiar de prinț. Admiratorii lui Kirsch pichetează acum Palatul. Privește!

Pe ecranul smartphone-ului începură să se deruleze imagini cu protestatari furioși la porțile Palatului. Unul dintre ei purta o pancartă pe care scria în engleză: PONȚIU PILAT L-A UCIS PE PROFETUL VOSTRU. *VOI* L-AȚI UCIS PE *AL NOSTRU*!

Alții fluturau cearșafuri pe care fusese imprimat cu vopsea un singur cuvânt, un adevărat strigăt de luptă – *¡APOSTASÍA!* –, însoțit de o siglă care putea fi văzută în prezent din ce în ce mai des desenată pe trotuarele din Madrid:

„Apostazie" devenise o populară chemare la luptă a tineretului liberal din Spania. „Lepădați-vă de Biserică!"

– Julián a dat deja o declarație publică? întrebă Ambra.

– Asta e una dintre probleme, răspunse Winston. Nici Julián n-a scos un cuvânt, nici episcopul, nimeni de la Palat. Și tăcerea asta prelungită a stârnit suspiciuni pretutindeni. Teoriile conspiraționiste abundă, iar presa națională a început să se întrebe unde ești *tu* și de ce nici *tu* n-ai făcut niciun comentariu public referitor la criza asta.

– Eu?! exclamă Ambra revoltată.

Ai fost martoră la crimă. Ești viitoarea regină consoartă și marea iubire a prințului Julián. Oamenii vor să te audă declarând că ești sigură că Julián nu e implicat.

Intuitiv, Ambra avea convingerea că era imposibil ca Julián să fi știut despre uciderea lui Edmond; dacă se gândea la perioada în care o curtase, și-l amintea ca pe un om tandru și sincer – e drept, naiv și de un romantism impulsiv; dar în niciun caz un criminal.

– Îndoieli similare se fac simțite acum și cu privire la profesorul Langdon, continuă Winston. Rețelele mass media au început să se întrebe de ce a dispărut fără să facă niciun comentariu, mai cu seamă că a deținut un rol important în prezentarea lui Edmond. Mai multe bloguri interesate de teoriile conspiraționiste sugerează că a dispărut tocmai din cauză că a avut un amestec în asasinat.

– Asta-i o nebunie!

– Subiectul capătă însă tot mai mulți aderenți. Ideea a pornit de la faptul că în trecut Langdon a mers pe urmele Sfântului Graal și ale descendenților lui Iisus. Iar acum se pare că urmașii pe linie salică ai lui Iisus ar avea legături istorice cu mișcarea carlistă și tatuajul de pe mâna asasinului...

– Oprește-te! E o absurditate!

– Și totuși, alții sunt de părere că Langdon a dispărut fiindcă el însuși ar fi devenit în seara asta o *țintă*. S-a umplut lumea de detectivi care stau în fotoliu și emit ipoteze! Toți încearcă să ghicească ce mistere a descoperit Edmond... și cine a vrut să-i închidă gura.

Auzind pașii lui Langdon apropiindu-se rapid pe coridor, Ambra se întoarse la timp pentru a-l vedea apărând după colț.

– Ambra! strigă el cu vocea încordată. Știai că Edmond era grav bolnav?

– Bolnav? Nu, răspunse ea și ascultă șocată în timp ce el îi povesti ce găsise în toaletă.

„Cancer pancreatic? De asta era atât de palid și de slab?"

Incredibil era că Edmond nu spusese niciodată că ar fi fost bolnav. Acum înțelegea în acel moment ea înțelegea ritmul nebunesc în care muncise Kirsch în ultimele luni. „Știa că nu mai avea mult timp de trăit."

– Winston, reveni ea la telefon, știai despre boala lui Edmond?

– Da, răspunse computerul fără nicio ezitare. Era un subiect despre care nu discuta cu nimeni. Când a aflat că era bolnav, în urmă cu un an și zece luni, și-a schimbat regimul alimentar și a început să lucreze tot mai intens. Tot atunci s-a mutat în mansarda Casei Milà, unde putea respira aer filtrat și era protejat de radiațiile ultraviolete; trebuia să stea cât mai mult la întuneric, fiindcă medicamentele pe care le lua îi exacerbaseră fotosensibilitatea. A reușit să trăiască mult mai mult decât prognozaseră medicii, însă cu puțin timp în urmă sănătatea începuse să i se înrăutățească rapid. Pe baza dovezilor empirice pe care le-am adunat din bazele de date la nivel internațional despre cancerul pancreatic, i-am analizat progresia maladiei și am calculat că mai avea de trăit doar nouă zile.

„Nouă zile, exclamă Ambra în sinea ei, copleșită de remușcări și amintindu-și cum îl tachinase fiindcă devenise vegan și că lucra prea mult. Bietul om, era bolnav și muncea fără încetare ca să-și regizeze un ultim moment de glorie înainte ca timpul să nu mai aibă răbdare cu el." Iar faptul că aflase acel adevăr trist o înverșună și mai mult să identifice versul acela și să ducă la capăt ceea ce începuse Edmond.

– Încă n-am văzut aici nicio carte de poezii, îi spuse ea lui Langdon. Până acum am găsit doar volume de știință.

– Cred că poetul pe care-l căutăm este Friedrich Nietzsche, replică el, povestindu-i apoi despre citatul de deasupra patului din dormitor. Textul

acela n-are patruzeci și șapte de litere, dar sugerează că Edmond era un admirator al filosofului.

– Winston, poți să cauți în culegerile de poezii ale lui Nietzsche și să extragi toate versurile care au exact patruzeci și șapte de litere?

– Desigur. Originalele în germană sau traducerile în engleză?

Ambra ezită, neștiind ce să răspundă.

– Începe cu engleza, interveni Langdon. Edmond intenționa să folosească versul ca parolă pe telefonul lui, de la a cărui tastatură e mai dificil să introduci caractere specifice limbii germane, ca litere cu umlaut sau, s dur, adică ß.

Ambra încuviință. „Isteț!"

– Am rezultatele, anunță Winston, aproape în aceeași clipă. Am găsit aproape trei sute de poezii traduse, cu o sută nouăzeci și două de versuri de exact patruzeci și șapte de litere.

– Atât de multe?! oftă Langdon.

– Winston, interveni Ambra. Edmond își descria versul preferat ca pe o *profeție*... o predicție cu privire la viitor... una care începuse deja să se adeverească. Ți se pare că există ceva care să corespundă acestei descrieri?

– Îmi pare rău. Nu văd niciun vers care se semene cu o profeție. Lingvistic vorbind, toate versurile identificate fac parte din strofe mai lungi și par să fie fragmente de gânduri. Să vi le arăt?

– Sunt prea multe, răspunse Langdon. Trebuie să găsim o carte fizică și să sperăm că Edmond și-a marcat într-un fel versul preferat.

– Atunci, vă sugerez să vă grăbiți. Se pare că prezența voastră la Casa Milà nu mai este un secret.

– Ce vrei să spui?

– Postul local de știri susține că un avion militar a aterizat de foarte puțin timp pe aeroportul El Prat din Barcelona și că din el au coborât doi agenți ai Gărzii Regale.

La periferia Madridului, episcopul Valdespino se simțea recunoscător fiindcă izbutise să iasă din Palat înainte ca zidurile acestuia să nu-i mai permită s-o facă. Înghesuit lângă prințul Julián pe bancheta din spate a micului Opel Astra sedan, spera că măsurile disperate puse în aplicare în

secret îi vor permite să recapete controlul asupra evenimentelor care în seara aceea o luaseră cu totul razna.

„La Casita del Príncipe", îi poruncise el diaconului în timp ce Opelul se îndepărta de Palat.

Căsuța prințului era situată într-o regiune rurală izolată, la patruzeci de minute distanță cu mașina de Madrid. Mai degrabă o vilă mare decât o căsuță, *casita* fusese reședința particulară a moștenitorilor coroanei spaniole încă de la mijlocul anilor 1700 – un locșor retras, în care prințișorii să-și facă de cap înainte de a trece la treburile serioase ale guvernării. Căsuța, insistase Valdespino pe lângă Julián, avea să fie un loc mult mai sigur în seara aceea decât Palatul.

„Numai că nu acolo îl duc", reflectă episcopul privind pieziș către prințul care ședea cu ochii ațintiți pe geam, pierdut aparent în gânduri. Se întreba dacă Julián era, oare, chiar atât de naiv cum părea. Sau, întocmai tatălui său, învățase să arate lumii doar acea latură a personalității lui pe care voia s-o afișeze.

CAPITOLUL 54

Garza își simțea călușele mai strânse pe încheieturi decât ar fi fost necesar. „Tipii ăștia chiar sunt serioși", își spuse el, încă uluit de acțiunile subalternilor săi.

– Ce mama dracului se întâmplă? întrebă el din nou, în timp ce agenții îl escortau afară din catedrală.

Tot niciun răspuns.

Traversând întinderea pustie a piațetei spre Palat, văzu grupul de protestatari și sumedenia de care de reportaj strânse în fața porților principale.

– Cel puțin duceți-mă prin spate, îi ceru el celui mai înalt în grad. Nu faceți un spectacol public din chestia asta.

Agenții îl ignorară și-și continuară drumul, silindu-l să străbată piațeta chiar prin mijloc. În numai câteva secunde începură să răsune strigăte de dincolo de gard, iar proiectoarele camerelor de luat vederi se focalizară asupra lui. Orbit de strălucirea lor și clocotind de furie, comandantul se forță să afișeze o expresie calmă și să pășească ținând capul sus, în timp ce oamenii lui îl duceau la numai câțiva metri de poartă, chiar prin fața reporterilor și cameramanilor. O ploaie de întrebări se abătu asupra lui.

– De ce v-au arestat?

– Ce-ați făcut, domnule comandant?

– Sunteți implicat în asasinarea lui Edmond Kirsch?

Garza era convins că agenții îl vor conduce mai departe pe lângă mulțime fără să se sinchisească de strigăte, dar, spre totala lui perplexitate, cei patru se opriră brusc, silindu-l să rămână nemișcat în fața camerelor

de luat vederi. Dinspre Palat, o siluetă familiară în costum cu pantaloni se apropia de ei cu paşi repezi.

Era Mónica Martín.

„Fără îndoială, îşi zise el, va fi şi ea şocată văzându-mă astfel încătuşat." În mod straniu totuşi, când ajunse lângă ei, tânăra îl privi nu cu surprindere, ci cu dispreţ. Agenţii îl răsuciră forţat cu faţa spre ziarişti.

Ridicând o mână în aer pentru a cere mulţimii să facă linişte, Mónica Martín scoase din buzunar o foaie mică de hârtie, îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas şi începu să citească privind direct în obiectivele camerelor de filmat.

– Palatul Regal îl arestează prin intermediul meu pe comandantul Diego Garza pentru rolul deţinut în asasinarea lui Edmond Kirsch şi pentru tentativa de a-l implica în aceeaşi crimă pe episcopul Antonio Valdespino.

Înainte ca Garza să proceseze incredibila acuzaţie care i se aducea, agenţii îl luaseră deja pe sus, escortându-l spre Palat. Păşind între ei, o auzi pe Mónica Martín continuându-şi declaraţia.

– Referitor la viitoarea noastră regină, Ambra Vidal, şi la profesorul Robert Langdon, mă tem că avem veşti profund tulburătoare.

La subsolul Palatului, Suresh Bhalla, directorul diviziei de securitate electronică, stătea în faţa televizorului, urmărind transmisia în direct a conferinţei de presă susţinute de Mónica Martín pe nepusă masă în piaţeta Palatului.

„N-arată deloc încântată", constată el.

Cu numai cinci minute în urmă, Martín primise un apel telefonic personal, la care răspunsese din biroul ei vorbind în şoaptă şi luându-şi notiţe meticuloase. Şaizeci de secunde mai târziu, ieşise din birou cu o expresie zdruncinată, aşa cum n-o mai văzuse vreodată, şi, fără nicio explicaţie, îşi luase hârtiile şi se dusese direct în piaţetă, unde se adresase presei.

Indiferent dacă erau întemeiate sau nu acuzele ei, un lucru era cert: persoana care-i dictase declaraţia tocmai îl pusese pe Robert Langdon într-un pericol considerabil.

„Cine i-a dat Mónicăi ordinele acelea?", se întrebă în gând Suresh. În vreme ce se străduia să înțeleagă ceva din purtarea ei bizară, computerul îi piui, anunțându-l că primise un mesaj. Se aplecă și rămase înmărmurit, văzând cine-i scrisese.

monte@iglesia.org

„Informatorul", reflectă el – aceeași persoană care trimisese toată seara informații către ConspiracyNet. Iar în acel moment, din cine știe ce motiv, îl contactase direct pe el. Îngrijorat, se așeză și citi mesajul:

am piratat mesajele-text ale lui Valdespino.
omul are secrete periculoase.
palatul ar trebui să-i acceseze arhiva de sms-uri.
acum.

Alarmat, Suresh citi mesajul încă o dată. Apoi îl șterse.

O vreme stătu nemișcat, în tăcere, cântărindu-și opțiunile. Pe urmă, ajungând la o concluzie, generă rapid un card de acces universal pentru apartamentele regale și urcă la etaj, nevăzut.

CAPITOLUL 55

Tot mai încordat, Langdon continuă să treacă în revistă titlurile volumelor din biblioteca lui Edmond.

„Poezie... trebuie să fie și ceva poezie pe aici, pe undeva!"

Aterizarea neașteptată a agenților Gărzii Regale în Barcelona amorsase o periculoasă bombă cu ceas, și totuși, el se simțea încrezător că aveau să se încadreze în timp. La urma urmei, odată ce vor identifica versul preferat al lui Edmond, nu vor mai avea nevoie decât de câteva secunde pentru a introduce parola în telefon și a transmite prezentarea în lumea întreagă. „Așa cum intenționase el."

Întoarse privirea spre Ambra, care continua să caute în celălalt capăt al holului, în partea stângă a rafturilor, după ce-i lăsase lui partea dreaptă.

– Ai găsit ceva acolo?

Ea clătină din cap.

– Până acum, doar știință și filosofie. Poezie, nu. Și nici Nietzsche.

– Caută mai departe, o îndemnă el, revenind la raftul pe care-l cerceta, plin cu volume groase de istorie:

PRIVILEGII, PERSECUȚII ȘI PROFEȚII: BISERICA CATOLICĂ DIN SPANIA

PRIN SPADĂ ȘI CRUCE: EVOLUȚIA ISTORICĂ A MONARHIEI ÎN LUMEA CATOLICĂ

Titlurile îi amintiră de o poveste sumbră pe care i-o relatase Edmond cu ani în urmă, după ce profesorul remarcase că, pentru un american ateu, fostul lui student părea să aibă o obsesie neobișnuită față de Spania

și de catolicism. „Mama era spanioloaică prin naștere, îi replicase Edmond sec. Și o catolică marcată de sentimentul vinovăției."

Apoi îi istorisise povestea tragică a copilăriei și a părinților lui, pe care Langdon o ascultase în tăcere, surprins. Mama lui Edmond, Paloma Calvo, era fiica unor simpli muncitori din Cádiz. La nouăsprezece ani, se îndrăgostise de un profesor universitar din Chicago pe nume Michael Kirsch, aflat în Spania în concediu de studii, și rămăsese însărcinată. Știind cum fuseseră ostracizate alte mame necăsătorite în comunitatea lor catolică rigidă, Paloma nu văzuse altă soluție decât să accepte propunerea de căsătorie pe care profesorul i-o făcuse cu jumătate de gură și să plece la Chicago cu el. La scurt timp după nașterea lui Edmond, soțul Palomei fusese lovit de o mașină și ucis în timp ce se întorcea acasă cu bicicleta. *Castigo divino*, declarase tatăl ei. Pedeapsă divină.

Părinții Palomei refuzaseră s-o primească înapoi, în Cádiz, de teamă că va abate rușinea asupra lor. Mai mult decât atât, o asiguraseră că necazurile ei erau un semn limpede al mâniei lui Dumnezeu și că nu va intra niciodată în împărăția cerurilor dacă nu se dăruia Domnului cu trup și suflet pentru tot restul vieții.

După ce născuse, Paloma muncise ca femeie de serviciu la un motel, încercând să-l crească pe micuțul Edmond așa cum se pricepea. Seara, în apartamentul lor sărăcăcios, citea Scriptura și se ruga pentru iertare, însă lipsurile în care trăiau nu făceau decât să sporească. Și ca atare îi șubrezea și convingerea că Dumnezeu nu era încă mulțumit de penitențele ei.

Măcinată de rușine și de temeri, cinci ani mai târziu Paloma începuse să creadă cu tărie că cel mai profund act de iubire maternă pentru copilul ei consta în a-i dărui o viață nouă, ferită de pedeapsa divină cuvenită pentru păcatele ei. Așa că-l lăsase pe micul Edmond la un orfelinat, iar ea se întorsese în Spania și se călugărise. De atunci, el n-o mai văzuse niciodată.

Când împlinise zece ani, Edmond aflase că mama lui murise în mănăstire, în timpul unui post autoimpus. Doborâtă de suferința fizică, se spânzurase.

– Nu e o poveste plăcută, îi spusese fostul lui student. Detaliile le-am aflat când eram în liceu și, așa cum îți poți închipui, bigotismul dus la extrem al mamei are o legătură strânsă cu ura mea față de religie. Am

botezat-o „Legea a treia newtoniană a creșterii copiilor: pentru fiecare sminteală există o sminteală egală și de sens opus".

După ce auzise povestea aceea, Langdon înțelesese de ce simțise în Edmond atâta furie și amărăciune când îl cunoscuse, în primul lui an de studii la Harvard. Și totuși, îl mira faptul că nici măcar o dată nu se plânsese de vicisitudinile copilăriei lui; dimpotrivă, se considerase *norocos* fiindcă avusese parte în primii ani ai vieții de greutăți, deoarece ele se constituiseră într-o puternică motivație de a-și împlini cele două obiective pe care și le stabilise de mic: să scape de sărăcie și să dea în vileag ipocrizia religiei care, credea el, îi distrusese mamei lui viața.

„Succes pe ambele planuri", comentă Langdon cu amărăciune în sinea lui, continuând să scruteze volumele din bibliotecă. Trecând la o altă secțiune a rafturilor, remarcă multe titluri cunoscute, aproape toate relevante pentru preocuparea de-o viață a lui Edmond referitoare la pericolele religiei:

DUMNEZEU, O AMĂGIRE
DUMNEZEU NU E MARE
ATEUL PORTABIL
SCRISOARE CĂTRE O NAȚIUNE CREȘTINĂ
SFÂRȘITUL CREDINȚEI
VIRUSUL DUMNEZEU: MODUL ÎN CARE RELIGIA NE INFECTEAZĂ VIAȚA ȘI CULTURA

În ultimul deceniu, lucrările care susțineau gândirea rațională în detrimentul credinței oarbe urcaseră tot mai sus în lista celor mai bine vândute cărți de nonficțiune. Chiar și la Harvard, se văzu nevoit să recunoască Langdon, tendința de distanțare culturală față de religie devenise tot mai pregnantă. În *Washington Post* apăruse recent un articol despre „păgânismul de la Harvard", în care se menționa că, pentru prima dată în istoria de trei sute optzeci de ani a universității, între studenții din anul întâi existau mai mulți atei și agnostici decât catolici și protestanți la un loc.

În mod similar, organizații antireligioase răsăreau precum ciupercile după ploaie în întreaga lume occidentală, respingând ceea ce ele considerau a fi pericolele dogmei religioase: American Atheists (Ateii Americani), Freedom from Religion Foundation, care promovează

libertatea față de orice formă de religie, americanhumanist.org, Atheist Alliance International (Alianța Internațională a Ateilor).

Langdon nu se preocupase niciodată prea mult de existența acestor asociații, dar începuse s-o facă atunci când îi povestise Edmond despre The Brights, o organizație globală care, în ciuda numelui ei deseori greșit interpretat – „Strălucitorii" –, subscria la o viziune naturalistă asupra lumii, lipsită de elemente mistice sau supranaturale. Printre membrii ei se numărau intelectuali dinamici ca Richard Dawkins, Margaret Downey sau Daniel Dennett. Armata ateilor recrutase deci câteva arme de calibru foarte mare.

Langdon zărise o serie de cărți semnate de Dawkins și Dennett cu numai câteva minute în urmă, când cerceta secțiunea dedicată evoluției. *The Blind Watchmaker – Ceasornicarul orb*, o lucrare considerată deja clasică a lui Dawkins, combătea în forță concepția teologică potrivit căreia, la fel ca un orologiu complex, ființa omenească n-ar fi existat dacă n-ar fi avut un „proiectant". În același spirit, una dintre cărțile lui Dennett, *Darwin's Dangerous Idea – Ideea periculoasă a lui Darwin*, susținea că selecția naturală, și numai ea, era suficientă pentru a explica evoluția vieții și că sistemele biologice complexe pot exista foarte bine în lipsa unui proiectant divin.

„Dumnezeu nu este necesar pentru ca viața să existe", reflectă Langdon, amintindu-și de prezentarea lui Edmond. Brusc, întrebarea „De unde venim?" răsună ceva mai puternic în mintea lui. „Oare asta să fie o parte din descoperirea lui Edmond? Ideea că viața există de la sine și pentru sine, fără un Creator?"

Firește, premisa se situa la polul opus față de toate marile mituri creaționiste, fapt care-i sporea lui Langdon dorința de a-și da seama dacă se afla sau nu pe calea cea bună. Și totuși, ideea părea imposibil de dovedit practic.

– Robert?

Întorcându-se, văzu că Ambra terminase de verificat secțiunea ei de bibliotecă și clătina din cap.

– Nimic aici, spuse ea. Nimic în toată partea de nonficțiune. Vin să-ți dau o mână de ajutor în partea ta.

– La fel și aici, deocamdată.

O clipă mai târziu îi întrerupse glasul lui Winston.

– Doamnă Vidal?

Ambra luă de pe masă telefonul lui Edmond.

– Da?

– Trebuie să vedeți ceva imediat, dumneavoastră și profesorul Langdon. Palatul tocmai a făcut o declarație publică.

Robert se apropie de Ambra și, stând lângă ea, urmări înregistrarea video pe micul ecran al telefonului. Recunoscu imediat piațeta din fața Palatului Regal din Madrid, unde un bărbat în uniformă, cu cătușe la mâini, mergea încadrat de patru agenți ai Gărzii Regale. Câteva secunde mai târziu, agenții își răsuciră prizonierul cu fața spre camerele de luat vederi, ca pentru a-l dezonora în fața întregii lumi.

– Garza?! exclamă Ambra perplexă. Șeful Gărzii Regale a fost arestat?!

Camerele de luat vederi se rotiră, focalizând pe o femeie cu ochelari cu lentile groase, care scoase o bucată de hârtie din buzunarul pantalonilor și se pregăti să citească o declarație.

– Asta e Mónica Martín, adăugă Ambra. Coordonatoarea de relații publice de la Palat. Ce naiba *se întâmplă*?!

Femeia începu să citească, rostind fiece cuvânt clar și bine articulat: „Palatul Regal îl arestează prin intermediul meu pe comandantul Diego Garza pentru rolul deținut în asasinarea lui Edmond Kirsch și pentru tentativa de a-l implica în aceeași crimă pe episcopul Antonio Valdespino".

Langdon o simți pe Ambra clătinându-se ușor lângă el, în vreme ce Mónica Martín continua să citească pe un ton sumbru: „Referitor la viitoarea noastră regină, Ambra Vidal, și la profesorul Robert Langdon, mă tem că avem vești profund tulburătoare".

Profesorul și Ambra schimbară o privire uimită.

„Palatul a primit cu foarte puțin timp în urmă de la agentul de securitate al doamnei Vidal, citea mai departe Martín, confirmarea faptului că doamna Vidal a fost luată cu forța în această seară, din incinta Muzeului Guggenheim, de Robert Langdon. Garda Regală a intrat în stare de alertă și colaborează pe deplin cu autoritățile locale din Barcelona, unde se crede că Robert Langdon o ține ostatică pe doamna Vidal."

Profesorul rămăsese mut.

„Cazul fiind considerat în mod oficial luare de ostatici, publicul este rugat să ajute autoritățile comunicând imediat orice informație legată de

locul în care se află doamna Vidal sau domnul Langdon. În acest moment, Palatul nu mai face niciun fel de alte comentarii."

Reporterii începuseră să-şi strige întrebările către Mónica Martín, care se întoarse însă şi plecă în direcţia Palatului.

– Chestia asta e... aberantă, bâigui Ambra. Agenţii mei *m-au văzut* părăsind Palatul de bunăvoie!

Langdon continua să privească ecranul telefonului, străduindu-se să înţeleagă ce văzuse. În ciuda noianului de întrebări care-i roia în minte, un lucru îi era cât se poate de clar.

„Sunt într-un pericol serios."

CAPITOLUL 56

Robert, îmi pare foarte rău! exclamă Ambra cu spaimă și vinovăție în priviri. N-am idee cine a lansat povestea asta complet falsă, dar tocmai te-au pus într-o situație extrem de riscantă. O sun imediat pe Mónica Martín, adăugă ea, întinzând mâna după telefonul lui Edmond.

- Să *nu*-i telefonați doamnei Martín, interveni Winston. Exact asta își doresc cei de la Palat. E un truc prin care încearcă să vă determine să vă dați de gol, să luați legătura cu ei și să le arătați unde sunteți. Gândiți logic! Cei doi agenți ai dumneavoastră din Garda Regală *știu* că n-ați fost răpită, și totuși, au acceptat să fie părtași la răspândirea acestei minciuni și să vină la Barcelona pentru a vă căuta? Evident, Palatul este implicat în conspirația asta. Și cum comandantul Gărzii Regale este arestat, înseamnă că ordinele vin de mai sus.

- Adică... de la Julián? icni Ambra surprinsă.

- Concluzia este inevitabilă. Prințul este singura persoană din Palat care are autoritatea de a-l aresta pe Garza.

Ambra închise ochii pentru o clipă. Langdon aproape că simți valul de melancolie care o cuprinse, ca și cum acea dovadă aparent incontestabilă a implicării lui Julián îi spulberase ultima rază de speranță în nevinovăția logodnicului ei.

- Toată chestia asta are legătură cu descoperirea lui Edmond, replică el. Cineva de la Palat știe că încercăm să dăm publicității prezentarea lui și face eforturi disperate să ne oprească.

– Au crezut, probabil, că au obținut ce și-au dorit când l-au ucis pe Edmond, interveni Winston, fără să-și dea seama că mai au de rezolvat câteva probleme.

O tăcere stânjenitoare se așternu între ei.

– Ambra, rosti Langdon pe un ton blând, firește că nu-l cunosc pe logodnicul tău, însă sunt aproape convins că episcopul Valdespino trage sforile pentru el în cazul ăsta. Amintește-ți că Edmond și Valdespino aveau o relație tensionată chiar și înainte să aibă loc evenimentul.

– În orice caz, tu ești în pericol, încuviință ea cu un aer incert.

Brusc, undeva în depărtare auziră sunetul slab al unor sirene. Langdon simți că inima începe să-i bată mai repede.

– Trebuie să găsim poezia aceea *acum*, declară el, întorcându-se iar spre rafturi. Pentru siguranța noastră, e esențial să difuzăm prezentarea lui Edmond. Dacă o facem publică, cei care încearcă să ne oprească își vor da seama că e deja prea târziu ca s-o mai facă.

– Adevărat, confirmă Winston, dar autoritățile locale tot vă vor căuta pentru răpire. Nu veți fi în siguranță decât atunci când veți reuși să învingeți Palatul la propriul său joc.

– Cum? întrebă Ambra.

– Palatul a folosit presa împotriva voastră, însă cuțitul ăsta are două tăișuri, răspunse computerul fără ezitare.

Și schiță rapid un plan foarte simplu, unul care, își dădu Langdon seama, avea să stârnească haos și confuzie printre urmăritorii lor.

– De acord, declară Ambra.

– Ești sigură? o întrebă profesorul șovăielnic. Cale de întoarcere nu va mai fi pentru tine.

– Robert, eu sunt cea care te-a băgat în chestia asta, iar acum ești în pericol. Palatul a avut tupeul să folosească presa ca armă împotriva ta, așa că o să întorc arma asta înspre ei.

– Just, fu de acord Winston. Cei care ridică sabia de sabie vor pieri.

Langdon făcu ochii mari. „Chiar am auzit computerul lui Edmond parafrazându-l pe Eschil?! se miră el. Deși poate că mai potrivit ar fi fost să-l citeze pe Nietzsche: «Cel care vânează monștri să aibă grijă ca, în cursul vânătorii, să nu devină el însuși un monstru.»"

Înainte ca Langdon să mai adauge ceva, Ambra păși deja pe hol, cu telefonul lui Edmond în mână.

– Găsește parola, Robert! îi spuse ea peste umăr. Mă întorc repede.

Profesorul o privi cum dispare într-un mic foișor a cărui scară spiralată urca pe acoperișul nesigur al Casei Milà.

– Ai grijă! strigă el în urma ei.

Rămas singur în apartamentul lui Edmond, studie o clipă coridorul sinuos, cu pereți canelați, încercând să sorteze în minte tot ce văzuse acolo – lăzi cu artefacte ciudate, un citat care declara că Dumnezeu e mort și o valoroasă pictură a lui Gauguin, care lansa aceleași întrebări pe care le adresase Edmond lumii întregi cu câteva ore înainte. „De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Și totuși, nu găsise nimic, niciun obiect care să sugereze posibilele *răspunsuri* la acele întrebări. Până atunci, scotocirea bibliotecii se soldase cu o singură carte potențial relevantă: *Unexplained Art – Arta neexplicată*, un volum de fotografii înfățișând construcții misterioase, printre care ansamblul Stonehenge, statuile din Insula Paștelui și „desenele" de la Nazca – geoglife realizate la o scară atât de vastă, încât nu puteau fi observate decât din aer.

„Nu tocmai util", reflectă el și reîncepu să caute.

Afară, vaierul sirenelor răsuna deja mai tare.

CAPITOLUL 57

Nu sunt un monstru, spuse Àvila în timp ce se ușura într-un pisoar soios, la un refugiu pustiu de pe autostrada N-240.

Alături de el, șoferul companiei Uber tremura, aparent prea speriat pentru a-și goli vezica.

– Mi-ai amenințat... familia.

– Și dacă te porți cum trebuie, te asigur că nimic rău nu li se va întâmpla. Du-mă la Barcelona, lasă-mă acolo și o să ne despărțim ca doi prieteni. Îți voi înapoia portofelul, voi uita adresa ta de acasă și nu-ți vei mai aminti de mine.

Șoferul privea drept înainte, cu buzele tremurând.

– Ești un om credincios, insistă Àvila. Am văzut că ai pe parbriz crucea papală. Și indiferent ce crezi despre mine, poți să fii împăcat știind că în seara asta faci voia lui Dumnezeu.

Și, terminându-și treaba la pisoar, adăugă:

– Misterioase sunt căile Domnului.

Făcând un pas în spate, Àvila își verifică pistolul ceramic înfipt la brâu. În încărcător mai avea un singur glonț și se întrebă dacă va fi nevoit să-l folosească în următoarele ore. Se duse apoi la chiuvetă și, lăsând apa să-i curgă pe mâini, văzu tatuajul pe care și-l făcuse la îndrumarea Regentului, pentru eventualitatea că avea să fie prins. „O precauție inutilă", presupuse el, simțindu-se aidoma unui spirit invizibil mișcându-se în noapte.

Își ridică privirea spre oglinda murdară, surprins de propria reflecție. Ultima dată când își văzuse chipul, purta uniforma albă de ceremonie, cu guler înalt și cascheta de amiral. În acel moment, după ce-și scosese

tunica, arăta mai degrabă ca un camionagiu, în tricoul cu decolteul în V și cu șapca de baseball a șoferului.

În mod ironic, figura răvășită din oglindă îl trimise cu gândul la el însuși în perioada lui de beție și ură de sine, de după explozia care-i ucisese familia. „Eram într-un puț fără fund", își spuse el. Punctul de cotitură, știa asta, fusese ziua aceea în care terapeutul lui, Marco, îl amăgise ducându-l să-l întâlnească pe „papă".

Àvila n-avea să uite niciodată momentele în care se apropiase de turlele vaporoase ale Bisericii Palmariene, trecuse de masiva poartă de securitate și intrase pe culoarul central în timpul slujbei de dimineață, printre mulțimile de enoriași îngenuncheați în rugăciune.

Incinta era învăluită doar în lumina zilei care pătrundea prin ferestrele înalte cu vitralii, iar în aer plutea un miros greu de tămâie. Când văzuse altarele aurite și stranele din lemn lustruit, Àvila conștientizase cât de adevărate erau zvonurile despre uriașa avere a palmarienilor. Biserica nu era cu nimic mai prejos decât alte catedrale pe care le văzuse, și totuși, înțelesese că *lăcașul* acela era diferit de toate celelalte.

„Palmarienii sunt dușmani declarați ai Vaticanului."

Stând alături de Marco pe latura din spate a Bisericii, privise spre credincioșii din jur, întrebându-se cum se explica prosperitatea sectei, în ciuda opoziției ei flagrante față de Vatican. Criticile aduse de palmarieni liberalismului crescând al autorităților ecleziastice de la Roma atinseseră, probabil, o coardă sensibilă în sufletele credincioșilor care năzuiau la o interpretare mai conservatoare a doctrinei.

Șontâcăind în cârje de-a lungul navei, Àvila se simțise ca un biet olog într-un pelerinaj la Lourdes, cu speranța unei vindecări miraculoase. Un plasator îl salutase pe Marco și-i condusese la două locuri rezervate în primul rând de strane. Enoriașii din jur îi priviseră curioși să vadă cine primea un asemenea tratament special. În momentele acelea, Àvila regretase că se lăsase convins de tânărul lui terapeut să poarte uniforma de marină cu toate decorațiile ei.

„Am crezut că-l voi întâlni pe papă."

Se așezase și ridicase privirea spre altarul principal, unde un tânăr mirean îmbrăcat în costum citea din Biblie. Recunoscuse imediat fragmentul - era din Evanghelia după *Marcu, 11.25.*

„Iar când stați de vă rugați, *iertați* orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșealele voastre."

„Iar iertare?!", se revoltase Àvila în sinea lui. Auzise parcă fragmentul acela de mii de ori de la psihoterapeuți și de la călugărițe, în lunile de după atacul terorist.

Lectura se încheiase, iar acordurile de orgă începuseră să răsune în catedrală. Credincioșii se ridicaseră la unison și el le urmase exemplul fără tragere de inimă, icnind de durere. O ușă disimulată în spatele altarului se deschisese și o siluetă apăruse în cadrul ei, stârnind un val de emoție printre enoriași.

Bărbatul părea să aibă vreo cincizeci de ani, o ținută dreaptă, un aer regal și privirea pătrunzătoare. Purta o sutană albă, un șal auriu, un brâu brodat și o mitră papală bătută cu pietre scumpe. Înaintase către mulțime cu brațele larg deschise, părând să plutească în aer în timp ce pășea spre centrul altarului.

– Iată-l, îi șoptise Marco. Papa Inocențiu al XIV-lea.

„Așa și-a spus, papa Inocențiu al XIV-lea?" Àvila știa că palmarienii recunoșteau legitimitatea tuturor papilor până la Paul al VI-lea, care murise în 1978.

– Am ajuns exact la țanc, adăugase Marco. Se pregătește să rostească omilia.

Prelatul se îndreptase spre centrul altarului, ocolind amvonul și coborând treptele, în așa fel încât să se afle la același nivel cu turma lui. Își ajustase microfonul omnidirecțional de lavalieră, întinsese mâinile și zâmbise cald.

– Bună dimineața, rostise el în șoaptă.

Congregația răspunsese la unison, cu glas tare:

– Bună dimineața!

Papa se apropiase și mai mult de enoriașii lui.

– Abia ce am auzit un fragment din *Evanghelia după Marcu*, începuse el, unul pe care l-am ales eu însumi, fiindcă în această dimineață aș vrea să vorbim despre *iertare*.

Apoi, îndreptându-se încet spre Àvila, se oprise în dreptul lui, la numai câteva palme distanță, fără să privească nicio secundă în jos. Amiralul se uitase nesigur spre Marco, iar tânărul înclinase din cap, entuziasmat.

– Toți avem de luptat cu iertarea, continuase papa adresându-se mulțimii. Și asta fiindcă uneori greșelile împotriva noastră par *de neiertat*. Când cineva ucide oameni nevinovați mânat doar de ură, ar trebui să facem și noi cum ne îndeamnă unele Biserici, și să întoarcem și celălalt obraz?

În catedrală se așternuse o tăcere mormântală, pe urmă papa își coborâse glasul și mai mult.

– Când un extremist anticreștin detonează o bombă în timpul slujbei de dimineață în Catedrala din Sevilla și bomba aceea ucide mame și copii nevinovați, cum am putea să *iertăm*? Detonarea unei bombe este un act de *război*. Un război dus nu doar împotriva catolicilor, ci și împotriva binelui... împotriva lui *Dumnezeu* Însuși!

Àvila închisese ochii, încercând să alunge amintirile cutremurătoare ale acelei dimineți și toată ura care încă îi clocotea în piept. Pradă unui nou acces de furie, simțise deodată mâna ușoară a papei pe umărul lui. Deschisese ochii, însă prelatul continua să nu privească spre el. Totuși, atingerea lui avea în ea ceva liniștitor.

– Să nu uităm de *Terror Rojo*[1], predicase papa mai departe, fără a-și lua mâna de pe umărul amiralului. În anii Războiului Civil, dușmanii lui Dumnezeu au incendiat biserici și mănăstiri, au ucis peste șase mii de preoți, au torturat sute de călugărițe, silindu-le să-și înghită rozariile înainte de a le viola și a le arunca de vii în puțuri de mină părăsite. *Acest* tip de ură, adăugase papa după o pauză de efect, nu dispare cu timpul; dimpotrivă, mocnește, se întețește și așteaptă să izbucnească iar, ca un cancer. Prieteni, ascultați-mă, răul ne va înghiți cu totul dacă nu ne opunem forței cu forța. Niciodată nu vom înfrânge răul dacă strigătul nostru de luptă este „iertare"!

„Are dreptate", își spusese Àvila, care se convinsese pe propria piele, în armată, că blândețea în cazul abaterilor nu făcea decât să ducă la abateri și mai mari.

– Cred, continuase papa, că în unele cazuri iertarea poate fi chiar *periculoasă*. Când *iertăm* răul din lume, îi dăm permisiunea să crească și să se răspândească. Și când răspundem la un act de război cu unul de

[1] Teroarea Roșie, numele generic sub care au devenit cunoscute actele de violență comise în Spania de grupările de stânga din 1936 până la sfârșitul Războiului Civil, în 1939. (n.tr.)

clemență, ne încurajăm dușmanii să comită mai multe violențe. Însă vine o vreme în care trebuie să urmăm exemplul lui Iisus și să răsturnăm cu forța mesele schimbătorilor de bani, strigând: „Așa nu se mai poate!"

„Sunt de acord!", ar fi vrut Àvila să urle, în vreme ce enoriașii încuviințau înclinând din cap tăcuți.

– Dar facem noi ceva, oare? întrebase prelatul. A trecut Biserica Catolică din Roma la fapte, așa cum a făcut Iisus? Nu, n-a trecut. Astăzi ne confruntăm cu cel mai negru rău din lume, înarmați doar cu puterea noastră de a ierta, de a iubi și de a arăta compasiune. Și astfel îi permitem... nu, *încurajăm* răul să crească. Și ca răspuns la repetatele crime împotriva noastră, ne exprimăm delicat preocuparea, folosind un vocabular corect politic, reamintindu-ne reciproc că o persoană malefică este malefică doar fiindcă a avut o copilărie dificilă, ori fiindcă duce o viață săracă, ori fiindcă cei dragi lui au suferit violențe... și deci ura nu-i din vina lui. Iar eu spun – *destul*! Răul este rău! *Toți* am avut de suferit în viață!

Congregația izbucnise în aplauze spontane – un lucru pe care Àvila nu-l văzuse niciodată în timpul unei slujbe catolice.

– Am ales să vorbesc astăzi despre iertare, continuase papa, încă ținând o mână pe umărul amiralului, deoarece avem printre noi un oaspete special. Aș vrea să-i mulțumesc amiralului Luis Àvila pentru că ne-a binecuvântat cu prezența lui. Un ofițer respectat și decorat al armatei spaniole, care s-a confruntat cu un rău de neconceput. Și la fel ca noi toți, s-a luptat cu iertarea.

Înainte ca el să poată protesta, papa începuse să descrie, cu detalii sugestive, suferințele prin care trecuse amiralul – pierderea familiei în atacul terorist, dependența de alcool și tentativa eșuată de sinucidere. Inițial, Àvila fusese furios pe Marco fiindcă îi trădase încrederea, însă apoi, auzindu-și povestea astfel relatată, se simțise în mod straniu mai puternic, mai răspunzător față de sine însuși. Era o recunoaștere publică a faptului că atinsese fundul prăpastiei și totuși, poate printr-un miracol, supraviețuise.

– Aș vrea să vă spun tuturor că Dumnezeu a intervenit în viața amiralului Àvila și l-a salvat... pentru un scop mai înalt.

Și cu aceste cuvinte, papa palmarian Inocențiu al XIV-lea se întorsese și privise spre el pentru prima dată. Ochii lui păruseră să-i pătrundă până

în adâncul sufletului, iar el se simțise electrizat, animat de o forță pe care n-o mai încercase de ani mulți.

– Amiral Àvila, rostise prelatul, cred că pierderea tragică pe care ai suferit-o depășește puterile iertării. Cred că furia care te macină – dorința ta *justificată* de răzbunare – nu poate fi stinsă întorcând celălalt obraz. Și nici n-ar *trebui* să fie! Suferința îndurată va fi catalizatorul mântuirii tale. Iar noi ne aflăm aici pentru a te susține! Și a te iubi! Pentru a-ți fi alături și a te ajuta să-ți transformi mânia într-o forță covârșitoare a binelui în lume! Lăudat fie Domnul!

– Lăudat fie Domnul! răspunsese congregația.

Papa privise și mai intens în ochii lui.

– Amiral Àvila, care e mottoul Armadei spaniole?

– *Pro Deo et Patria*, replicase el imediat.

– Da, *Pro Deo et Patria*. Pentru Dumnezeu și Patrie. Ne simțim cu toții onorați să avem printre noi un ofițer de marină decorat, care și-a slujit *patria* atât de bine, adăugase papa și, aplecându-se în față, continuase după o pauză: Însă... cum rămâne cu Dumnezeu?

Àvila ridicase privirea spre ochii pontifului și se simțise brusc descumpănit.

– Viața ta nu s-a sfârșit, amiral Àvila, îi șoptise papa. Misiunea ta nu s-a sfârșit. *Iată* de ce te-a salvat Dumnezeu. Datoria pentru care ai jurat e împlinită doar pe jumătate. Ți-ai slujit țara, da... dar încă nu l-ai slujit pe *Dumnezeu*!

Àvila se simțise în clipa aceea ca lovit de un glonț.

– Pacea să fie cu voi! strigase papa.

– Și cu tine! răspunseseră enoriașii.

Dintr-odată, amiralul se pomenise înconjurat de o mare de inimi calde, într-o revărsare de simpatie și compasiune cum nu mai resimțise niciodată în viața lui. Scrutase chipurile credincioșilor în căutarea oricărei urme de fanatism și sectarism de care se temuse, dar nu văzuse altceva decât optimism, bunăvoință și o dorință sinceră și pătimașă de a face lucrarea lui Dumnezeu... exact ceea ce lui – își dăduse el seama atunci – îi lipsise.

În ziua aceea, cu ajutorul lui Marco și al noului său grup de prieteni, își începuse lungul urcuș din abisul fără fund al disperării. Își reluase

programul riguros de exerciții fizice, trecuse la o alimentație sănătoasă și, mai important, își redescoperise credința.

Câteva luni mai târziu, după ce încheiase ședințele de terapie fizică, Marco îi oferise o Biblie legată în piele în care marcase vreo zece pasaje. Àvila o răsfoise, citind două-trei la întâmplare.

ROMANI, 13.4
Căci ea este slujitoare a lui Dumnezeu spre binele tău.
[...] și răzbunătoare a mâniei Lui,
asupra celui ce săvârșește răul.

PSALMUL 93
Dumnezeul răzbunărilor, Domnul, Dumnezeul
răzbunărilor cu îndrăzneală a grăit.

1 și 2, TIMOTEI
Suferă împreună cu mine,
ca un bun ostaș al lui Hristos.

– Nu uita, îi spusese tânărul zâmbind. Când răul își ițește capul în lume, Dumnezeu lucrează prin fiecare dintre noi în alt mod, pentru ca voia Lui să se facă pe pământ. Iertarea nu este singura cale către mântuire.

CAPITOLUL 58

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

ORICINE AI FI... SPUNE-NE MAI MULTE!

În această seară, autoproclamatul observator civil monte@iglesia.org a trimis către ConspiracyNet.com un volum extraordinar de mare de informaţii de culise.

Îţi mulţumim!

Cum datele pe care „Monte" ni le-a împărtăşit până acum au dovedit un nivel foarte ridicat de acurateţe şi veridicitate, îndrăznim să-i adresăm această respectuoasă rugăminte:

MONTE – ORICINE AI FI –, DACĂ AI INFORMAŢII DESPRE CONŢINUTUL PREZENTĂRII RATATE A LUI KIRSCH, TE RUGĂM, ÎMPĂRTĂŞEŞTE-LE!!

#DEUNDEVENIM
#ÎNCOTRONEÎNDREPTĂM

Îţi mulţumim.

Noi, toţi cei de la ConspiracyNet

CAPITOLUL 59

Langdon cerceta ultimele rafturi ale bibliotecii lui Edmond și simțea cum speranțele i se spulberau. Afară, sirenele de poliție se auziseră din ce în ce mai tare, până când se opriseră brusc, chiar în fața Casei Milà. Prin ferestrele mici ale apartamentului, vedea giroſarele mașinilor. „Suntem prinși aici, înțelese el. Trebuie să găsim parola aceea de patruzeci și șapte de litere, altfel n-avem cale de scăpare."

Din păcate, încă nu dăduse peste nicio carte de poezii.

Ultimele rafturi erau mai spațioase decât celelalte și păreau să găzduiască volumele de artă, de format mare. Trecând în revistă titlurile, văzu cărți care ilustrau pasiunea lui Edmond pentru tot ce era mai nou și mai avangardist în arta contemporană.

SERRA... KOONS... HIRST... BRUGUERA... BASQUIAT... BANSKY... ABRAMOVIĆ...

Colecția se sfârșea brusc cu o serie de volume mai mici, în fața cărora se opri, sperând să găsească între ele unul de poezie.

„Nimic."

Toate cărțile de acolo erau comentarii și critici ale artei abstracte. Profesorul recunoscu printre ele câteva titluri pe care i le trimisese Edmond să le răsfoiască.

LA CE TE UIȚI?
DE CE PUȘTIUL TĂU DE CINCI ANI N-AR FI PUTUT SĂ FACĂ ASTA?
CUM SĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI ARTEI MODERNE

„Încă încerc să-i supraviețuiesc", comentă în gând Langdon, trecând repede mai departe. Ocoli o altă arcadă a peretelui și începu să examineze secțiunea următoare de rafturi.

„Cărți de artă modernă." Încă de la prima privire constată că partea de acolo era dedicată unei perioade mai vechi. „Cel puțin coborâm înapoi în timp... spre o artă pe care o înțeleg și eu."

Cercetă în viteză cotoarele cărților – biografii și albume ale impresioniștilor, cubiștilor și suprarealiștilor care șocaseră lumea între anii 1870 și 1960, redefinind complet arta.

VAN GOGH... SEURAT... PICASSO... MUNCH... MATISSE... MAGRITTE... KLIMT... KANDINSKI... JOHNS... HOCKNEY... GAUGUIN... DUCHAMP... DEGAS... CHAGALL... CÉZANNE... CASSATT... BRAQUE... ARP... ALBERS...

Secțiunea se sfârșea în dreptul ultimei arcade. Langdon păși dincolo de ea și ajunse chiar în capătul bibliotecii. Volumele de acolo păreau să fie dedicate unui grup de artiști la care Edmond obișnuia să se refere, în prezența lui Langdon, numindu-l „școala albilor morți și plicticoși" și care includea tot ce precedase curentul modernist de la mijlocul secolului al XIX-lea.

Spre deosebire de fostul lui student, Langdon se simțea în acea secțiune ca acasă, înconjurat de Vechii Maeștri.

VERMEER... VELÁZQUEZ... TIȚIAN... TINTORETTO... RUBENS... REMBRANDT... MICHELANGELO... POUSSIN... LIPPI... RAFAEL... GOYA... GIOTTO... GHIRLANDAIO... EL GRECO... DÜRER... DA VINCI... COROT... CARAVAGGIO... BOTTICELLI... BOSCH...

Cei câțiva metri din capătul ultimului raft erau dominați de o vitrină mare din sticlă, încuiată cu un lacăt greu. Se apropie și se uită prin geam. Înăuntru era o casetă din piele, aparent foarte veche – un înveliș de protecție pentru o carte de mari dimensiuni, și ea veche. Textul de pe casetă abia dacă era lizibil, însă el reuși să distingă suficient pentru a descifra titlul volumului.

„Dumnezeule! exclamă profesorul în gând, înțelegând în acel moment de ce încuiase Edmond cartea aceea, ferind-o de mâinile vizitatorilor. Probabil că valorează o avere."

Robert știa că existau în lume doar câteva ediții mai vechi, foarte prețioase, ale acelei lucrări a unui artist devenit legendar. „Nu mă mir că Edmond a investit în ea", reflectă el, amintindu-și că futurologul remarcase cu privire la artistul englez că era „singurul premodernist cu un dram de imaginație". El, unul, nu era de acord cu afirmația lui, dar înțelegea bine admirația deosebită pe care o simțea Edmond față de artistul respectiv. „Amândoi sunt croiți din același material."

Se ghemui la podea și se uită prin sticla vitrinei la titlul gravat cu litere aurite pe casetă: *The Complete Works of William Blake – Operele complete ale lui William Blake.*

„William Blake... Un Edmond Kirsch al secolului al XIX-lea."

Blake fusese un geniu cu totul aparte – un intelect prolific cu un stil de pictură atât de progresist, încât unii credeau că reușise să întrevadă, în vise, viitorul. Ilustrațiile lui religioase marcate de numeroase simboluri înfățișau îngeri, demoni, pe Satana, pe Dumnezeu, creaturi mitice, teme biblice și un veritabil panteon de divinități născute din viziunile lui spirituale.

„Și la fel ca lui Kirsch, lui Blake îi plăcea să pună creștinismul sub semnul îndoielii."

Ideea îi trimise lui Langdon un fior electrizant în corp.

„William Blake."

Aproape că sughiță de surprindere. Faptul că-i întâlnise numele printre cele ale altor maeștri ai artelor vizuale îi alungase din minte un detaliu crucial despre acel geniu mistic. „Blake n-a fost doar artist și ilustrator... ci și un poet prolific."

Pentru o clipă, simți cum pulsul i se accelerează. În mare parte, poezia lui Blake avea la bază idei revoluționare care se armonizau perfect cu opiniile lui Edmond. De fapt, unele dintre cele mai cunoscute aforisme ale lui – cele incluse în opere „satanice" precum *The Marriage of Heaven and Hell – Căsătoria raiului cu iadul* –, ar fi putut fi scrise de Kirsch însuși.

TOATE RELIGIILE SUNT UNA
NU EXISTĂ RELIGIE NATURALĂ

Langdon își aminti cuvintele folosite de Edmond pentru a-și descrie versul preferat. „I-a spus Ambrei că este o «profeție»", chibzui el, și

niciun poet din istorie nu putea fi considerat mai profetic decât William Blake, care, în anii 1790, compusese două poeme cu mesaj de rău augur:

AMERICA, O PROFEȚIE
EUROPA, O PROFEȚIE

Profesorul avea acasă ambele lucrări – reproduceri elegante ale poeziilor scrise și ilustrate de mâna lui Blake.

Privi din nou caseta cu litere aurii din vitrină și meditâ: „Edițiile originale ale «profețiilor» lui Blake trebuie să fi fost publicate în volume de format mare, cu miniaturi!" Cu o nouă rază de speranță, se lăsă pe vine în fața vitrinei; poate că în caseta din piele vor găsi ceea ce căutau – o poezie care includea un vers profetic de patruzeci și șapte de caractere. O singură întrebare se mai punea: *marcase*, oare, Edmond în vreun fel acel vers preferat?

Langdon întinse mâna și trase de mânerul vitrinei.

Încuiat.

Aruncă o privire spre scara în spirală, întrebându-se dacă ar trebui să dea o fugă până sus și să-i ceară lui Winston să caute prin toate poeziile scrise de William Blake. Sunetul sirenelor fu înlocuit de huruitul îndepărtat al rotoarelor de elicopter și de glasuri care strigau pe casa scării, în fața apartamentului lui Edmond.

„Sunt aici deja!"

Întoarse privirea spre vitrină și remarcă tenta palid-verzuie a sticlei cu protecție UV, specifică muzeelor. Își scoase sacoul, îl puse peste sticlă, se răsuci și, fără să stea pe gânduri, izbi cu cotul. Cu un trosnet înăbușit, ușița cedă. Atent, întinse mâna printre cioburi și descuie yala, deschise ușa și scoase încet caseta din piele.

Înainte încă de a o așeza pe podea, își dădu seama că ceva nu era în regulă. „Nu e suficient de grea!" Operele complete ale lui Blake păreau să cântărească doar cât un fulg.

Puse caseta jos și, cu mișcări ușoare, ridică încet capacul. Exact așa cum se temuse: era goală.

Oftă, privind fix cutia din piele. „Unde naiba e cartea lui Edmond?!"

Tocmai se pregătea să închidă capacul, când observă ceva lipit cu bandă adezivă pe partea interioară – un cartonaș în nuanța fildeșului, având un text imprimat în relief.

Langdon citi textul.

Și apoi, uluit, îl citi încă o dată.

Câteva secunde mai târziu, urca în goană treptele scării în spirală, spre acoperiș.

În același moment, la etajul al doilea al Palatului Regal din Madrid, Suresh Bhalla, directorul diviziei de securitate electronică, pășea fără zgomot în apartamentul privat al prințului Julián. Găsise seiful digital din perete și introdusese codul de anulare manuală păstrat pentru cazuri de urgență.

Seiful se deschise. Înăuntru erau un smartphone securizat, de serviciu, aparținând prințului, și un iPhone care, presupuse Suresh, era al episcopului Valdespino. Îl luă pe acesta din urmă.

„Nu-mi vine să cred că fac una ca asta!"

Dar în minte îi veni din nou mesajul de la monte@iglesia.org:

am piratat mesajele-text ale lui Valdespino.
omul are secrete periculoase.
palatul ar trebui să-i acceseze arhiva de sms-uri.
acum.

Oare ce secrete puteau dezvălui SMS-urile episcopului? se întrebase Suresh. Și de ce hotărâse informatorul să trimită Palatului acel pont? „Poate că încearcă să protejeze Casa Regală de eventuale daune colaterale." Tot ce știa Suresh însă era faptul că, dacă existau informații periculoase pentru familia regală, era de datoria lui să le acceseze.

Se gândise inițial să obțină un mandat în regim de urgență, dar timpul necesar și riscurile de imagine implicate îl determinaseră să se răzgândească. Din fericire, avea la dispoziție metode de lucru mult mai discrete și mai rapide.

Deschise telefonul lui Valdespino și ecranul se lumină. Dispozitivul era blocat cu parolă.

„Nicio problemă!"

Hei, Siri! spuse el, ținând iPhone-ul în dreptul gurii. Cât e ceasul?

Deşi încă blocat, telefonul afişă cadranul unui ceas. Pe acest ecran, Suresh introduse o serie de comenzi simple şi creă o nouă zonă orară pentru ceasul respectiv. Apoi comunică zona prin SMS, adăugă o fotografie şi pe urmă, în loc să încerce să trimită textul, apăsă butonul „Închidere apel".

„Clic."

Telefonul se deblocă.

„Un truc simplu, cu complimente din partea YouTube", reflectă Suresh, gândindu-se amuzat la încrederea posesorilor de iPhone că parola le oferea protecţie şi intimitate.

Având acces total la telefonul lui Valdespino, deschise aplicaţia de mesagerie convins că va trebui să recupereze mesajele şterse, accesând copiile de siguranţă din iCloud. Şi, într-adevăr, istoricul SMS-urilor era complet gol.

Cu o singură excepţie, constată el, văzând un mesaj primit cu câteva ore în urmă de la un număr ascuns. Cu un clic, îl deschise şi citi cele trei rânduri de text. Preţ de o clipă, crezu că are halucinaţii.

„Nu poate fi adevărat!"

Citi textul încă o dată. Cele trei rânduri constituiau dovada incontestabilă a implicării lui Valdespino în acte de trădare greu de conceput. „Ca să nu mai vorbim despre aroganţa dovedită", îşi spuse el, uluit de faptul că bătrânul episcop, considerându-se invulnerabil, transmisese asemenea informaţii pe canale electronice.

„Dacă textul ăsta ajunge la public..."

Oripilat de o atare perspectivă, Suresh se cutremură şi o luă la fugă pe trepte în jos, ca s-o găsească pe Mónica Martín.

CAPITOLUL 60

La bordul elicopterului EC145, care zbura la înălțime joasă deasuspra orașului, agentul Díaz privea la marea de lumini de dedesubt. În ciuda orei târzii, licăritul ecranelor de televizor și al monitoarelor de computer se zărea în majoritatea ferestrelor, învăluind orașul într-o pâclă albăstrie.

„Toată lumea se uită la știri."

Gândul îl neliniștea. Simțea cum evenimentele îi scăpau de sub control și se temea că, agravându-se și complicându-se, criza se îndrepta spre un deznodământ îngrijorător.

În fața lui, agentul Fonseca îi strigă ceva, arătând spre un punct din depărtare, drept înainte. Díaz observă ținta imediat și încuviință.

„Ar fi greu să n-o vezi."

Chiar și de la distanță, licărul de lumini albastre și roșii ale mașinilor de poliție era inconfundabil.

„Dumnezeu să ne ajute!"

Așa cum se temuse, Casa Milà era înconjurată de echipaje ale poliției locale. Autoritățile barceloneze răspunseseră la un pont anonim primit după anunțul de presă făcut de Mónica Martín de la Palatul Regal.

„Robert Langdon a răpit-o pe viitoarea regină a Spaniei.

Palatul are nevoie de ajutorul populației pentru a-i găsi."

„O minciună crasă, știa Díaz. I-am văzut cu ochii mei plecând împreună de la Guggenheim."

Stratagema dăduse rezultate, însă, totodată, pusese în mișcare un joc extrem de periculos. Stârnirea unei vânători publice prin implicarea autorităților locale era o măsură hazardată nu numai pentru Robert, ci și

pentru viitoarea regină a Spaniei, care risca să fie prinsă la mijloc în haosul stârnit de ceata de amatori a poliției locale. Dacă intenția celor de la Palat era siguranța viitoarei regine, în mod cert metoda aleasă nu era deloc cea mai potrivită.

„Comandantul Garza n-ar fi permis niciodată ca situația să escaladeze într-o asemenea măsură."

Arestarea lui Garza continua să fie o enigmă pentru Díaz, care n-avea nicio îndoială că, în definitiv, acuzațiile la adresa șefului său erau la fel de mincinoase precum acelea împotriva lui Langdon. Și totuși, Fonseca fusese contactat și-și primise ordinele.

„Ordine venite peste capul lui Garza."

Elicopterul se apropie de Casa Milà și, privind scena de dedesubt, Díaz își dădu seama că n-aveau unde să aterizeze în siguranță. Bulevardul larg și piațeta din fața clădirii erau ticsite de care de reportaj, mașini de poliție și o sumedenie de spectatori. Agentul își îndreptă apoi privirea spre acoperișul deja celebru – un opt vălurit, format din scări și alei în pantă care șerpuiau deasupra clădirii, oferind vizitatorilor priveliști spectaculoase asupra Barcelonei, dar și posibilitatea de a trage cu ochiul în cele două luminatoare care coborau vertical cale de nouă etaje, până la curțile interioare.

„N-ai unde să aterizezi aici."

Pe lângă acele adevărate dealuri și văi, acoperișul era protejat și de hornurile proiectate de Gaudí, care semănau cu niște piese de șah avangardiste – santinele care parcă purtau căști și despre care se spunea că-l impresionaseră în așa măsură pe regizorul George Lucas, încât le folosise ca model pentru ai săi *storm troopers* – soldații Imperiului Galactic din seria *Războiul stelelor*.

Díaz se pregătea să scruteze clădirile înconjurătoare în căutarea unui loc de aterizat, dar privirea i se opri brusc asupra unei scene de pe acoperișul Casei Milà.

O siluetă micuță între statuile supradimensionate. Stând în picioare lângă o balustradă, aproape de marginea acoperișului, persoana era îmbrăcată în alb și scăldată în lumina vie a proiectoarelor îndreptate în sus ale carelor de reportaj. Pentru o clipă, imaginea îi aminti de cea a papei adresându-se credincioșilor de la balconul lui din Piața San Pietro.

Însă acolo nu era papa.

Ci o femeie foarte frumoasă, într-o rochie albă pe care Díaz o știa bine.

Ambra Vidal nu putea să vadă nimic în strălucirea orbitoare a proiectoarelor, dar auzea un elicopter apropiindu-se și știa că timpul rămas era scurt. În disperare de cauză, se aplecă peste balustradă, încercând să strige către mulțimea adunată jos. Cuvintele i se pierdură însă în huruitul asurzitor al elicopterului.

Winston anticipase că reporterii din stradă își vor îndrepta camerele de luat vederi spre ea în clipa în care aveau s-o zărească la marginea acoperișului, și cu toate că exact asta se întâmplase, Ambra era conștientă că planul lui dăduse greș.

„Nimeni nu poate auzi un cuvânt măcar din ceea ce spun!"

Acoperișul Casei Milà se afla la o înălțime prea mare deasupra haosului din stradă, iar rotorul elicopterului amenința să acopere orice alt sunet.

– *N-am* fost răpită! strigă ea încă o dată, din toate puterile. Declarația Palatului Regal în privința lui Robert Langdon este incorectă! *Nu* sunt ținută ostatică!

„Ești viitoarea regină a Spaniei, îi amintise Winston cu numai câteva momente în urmă. Dacă denunți vânătoarea declanșată, autoritățile se vor opri brusc. Declarația ta va stârni confuzie. Nimeni nu va mai ști ce ordine să respecte."

Ea își dăduse seama că Winston avea dreptate, însă cuvintele ei se pierduseră în zgomotul asurzitor al rotorului și în zarva mulțimii de jos.

Deodată, cerul păru că erupe cu un bubuit. Ambra se depărtă de balustradă în clipa în care elicopterul se apropie brusc și se opri în aer, plutind chiar în dreptul ei. Ușa carlingii era deschisă larg și din pragul ei o priveau două figuri familiare: agenții Fonseca și Díaz.

Spre groaza ei, îl văzu pe Fonseca ridicând un fel de dispozitiv, pe care-l îndreptă direct spre ea. Pentru câteva fracțiuni de secundă, prin minte îi trecură cele mai bizare gânduri. „Julián mă vrea moartă. Sunt o femeie stearpă. Nu pot să-i dăruiesc un moștenitor. Să mă ucidă e singura lui posibilitate de a scăpa de logodna cu mine."

Se trase înapoi împleticindu-se, încercând să se depărteze de dispozitivul amenințător, în vreme ce strângea într-o mână telefonul lui Edmond și o întindea pe cealaltă pentru a se echilibra. Dar în clipa în care mai făcu un pas în spate, pardoseala păru să dispară sub ea. Pentru o clipă, simți doar spațiu gol acolo unde știa că ar fi trebuit să fie ciment solid. Se răsuci în încercarea de a-și regăsi echilibrul și un moment mai târziu se prăvăli pe un șir de trepte. Cotul lovi dur podeaua din ciment, iar restul corpului îl urmă aproape instantaneu. Și totuși, Ambra Vidal nu simți nicio durere. Se concentrase cu toată ființa doar asupra obiectului care-i zburase din mână: telefonul mobil supradimensionat, cu carcasă turcoaz, al lui Edmond.

„Dumnezeule, nu!"

Văzu cu groază cum telefonul mobil face câteva salturi pe ciment, alunecând apoi pe trepte, spre buza luminatorului înalt de nouă etaje. Se aruncă spre el, însă telefonul dispăru pe sub grilajul de protecție, prăbușindu-se în gol.

„Singura noastră legătură cu Winston...!"

Se repezi pe urmele lui și ajunse la grilaj exact la timp ca să-l vadă trecând peste margine și căzând pe pardoseala din piatră a foaierului de jos, unde explodă cu un trosnet sec într-o ploaie de țăndări de sticlă și metal.

Într-o fracțiune de secundă, Winston dispăruse.

Urcând în goană treptele foișorului, Langdon se năpusti pe acoperișul Casei Milà, unde se pomeni brusc în mijlocul unui vârtej asurzitor. Un elicopter plutea la punct fix foarte aproape de clădire, iar Ambra nu se vedea nicăieri.

Derutat, privi peste tot în jur. „Unde poate fi?" Uitase cât de bizară era configurația acoperișului: parapete înclinate... scări abrupte... soldați din ciment... hăuri adânci.

– Ambra!

Când o zări, simți un ghimpe de spaimă. Ambra Vidal zăcea prăbușită pe pardoseală, la marginea unuia dintre luminatoare. Se repezi spre ea trecând peste o ridicătură și în clipa aceea auzi un glonț șuierându-i pe deasupra capului și înfigându-se în peretele de ciment din spate.

„Iisuse Hristoase!" Se lăsă în genunchi și merse de-a bușilea spre o porțiune mai joasă, în timp ce alte două gloanțe îi trecură pe lângă urechi. Preț de un moment crezu că din elicopter se trăgea, dar când se apropie târâș de Ambra, văzu o mare de polițiști revărsându-se dintr-un alt foișor, în celălalt capăt al acoperișului, cu armele în mâini.

„Vor să mă ucidă, conștientiză el. Sunt convinși că am răpit-o pe viitoarea regină a Spaniei!"

După cum se părea, anunțul ei rostit de pe acoperiș nu fusese auzit. Aflat la doar zece metri distanță, privi din nou spre ea și, îngrozit, văzu că un braț îi sângera. „Dumnezeule, a fost împușcată!" Un alt glonț îi șuieră pe deasupra capului și în clipa aceea Ambra se agăță cu mâna de grilajul care înconjura gura luminatorului, străduindu-se să se ridice în picioare.

– Stai jos! urlă el, pe urmă se repezi și o acoperi protector cu trupul lui, apoi ridică privirea spre „soldații" înalți care străjuiau perimetrul acoperișului ca niște paznici tăcuți.

Huruitul se intensifică și pale de vânt se abătură asupra lor când elicopterul coborî brusc, poziționându-se deasupra gurii luminatorului și interpunându-se între ei și polițiști.

– *¡Dejen de disparar!* bubui o voce la megafon, din elicopter. *¡Enfunden las armas!* Nu mai trageți! Lăsați armele jos!

Drept în fața Ambrei și a lui Langdon, agentul Díaz ședea ghemuit în ușa deschisă a carlingii, cu un picior sprijinit pe tălpica elicopterului și cu un braț întins spre ei.

Săriți înăuntru! strigă el.

Langdon simți trupul femeii crispându-se sub el.

– ACUM! urlă Díaz, acoperind bubuitul rotorului.

Le făcu semn spre grilajul de protecție, îndemnându-i să urce pe el, să se prindă de mâna lui și să facă un salt peste abis, în elicopter.

Langdon ezită o frântură de secundă prea mult. Díaz smulse megafonul din mâna lui Fonseca și-l îndreptă direct spre fața lui.

– PROFESOR LANGDON, URCĂ ÎN ELICOPTER IMEDIAT! POLIȚIA LOCALĂ ARE ORDIN SĂ TE ÎMPUȘTE! ȘTIM CĂ N-AI RĂPIT-O PE DOAMNA VIDAL! URCAȚI AMÂNDOI LA BORD IMEDIAT – ÎNAINTE SĂ MOARĂ CINEVA!

CAPITOLUL 61

În curentul de aer șuierător, Ambra simți brațele lui Langdon ridicând-o și împingând-o către mâna întinsă a agentului Díaz, în elicopter. Era prea năucită ca să mai protesteze.

– Sângerează! strigă profesorul, sărind la bord pe urmele ei.

Aeronava țâșni drept în sus, departe de acoperișul vălurit și de polițiștii care priveau în sus, stupefiați.

Fonseca închise ușa carlingii și se duse apoi în față, spre pilot. Díaz se așeză lângă Ambra, ca să-i examineze brațul.

– E doar o zgârietură, spuse ea fără vlagă.

Agentul se ridică și se îndreptă spre partea din spate a cabinei.

– Aduc imediat o trusă de prim ajutor.

Langdon ședea vizavi de Ambra, cu fața spre coada elicopterului și, cum rămăseseră singuri, îi prinse privirea și-i zâmbi ușurat.

– Mă bucur că n-ai pățit nimic.

Ea îi răspunse slab cu o înclinare a capului, însă înainte să apuce să spună ceva, îl văzu aplecându-se spre ea.

– Cred că l-am identificat pe poetul nostru misterios, îi șopti el cu entuziasm în glas și în priviri. *William Blake.* Pe lângă faptul că *există* în biblioteca lui Edmond un volum cu operele complete ale lui Blake, multe dintre poeziile lui sunt *profetice*! Dă-mi telefonul lui Edmond, vreau să-l rog pe Winston să caute în opera lui Blake toate versurile de câte patruzeci și șapte de litere.

Ambra se uită la mâna lui întinsă și un val de vinovăție puse stăpânire pe ea.

Robert, rosti ea cu un oftat de remuşcare, telefonul lui Edmond nu mai e. A căzut de pe acoperiş.

Langdon se uită la ea şi sângele îi dispăru din obraji.

„Îmi pare teribil de rău, Robert!", ar fi vrut ea să adauge văzând cum el se chinuia să proceseze informaţia şi să înţeleagă ce le rămânea de făcut, fără Winston.

În carlingă, Fonseca urla în telefonul lui:

– Confirmat. Îi avem pe amândoi în siguranţă la bord. Pregătiţi avionul pentru Madrid. Îi voi contacta pe cei de la Palat şi voi alerta...

Nu te mai obosi! strigă Ambra spre el. Nu merg la Palat!

Fonseca acoperi telefonul cu palma, se răsuci în scaun şi se uită la ea.

– Ba o să *mergeţi*, cu siguranţă! Ordinele mele din seara asta au fost să vă asigur securitatea. N-ar fi trebuit niciodată să vă depărtaţi de mine. Aveţi noroc că am ajuns la timp ca să vă salvez.

Să mă salvezi?! Dacă ceea ce tocmai s-a întâmplat se numeşte salvare, a fost nevoie de ea doar fiindcă cei de la Palat au lansat minciuni ridicole – că profesorul Langdon m-ar fi răpit, ceea ce *voi* ştiţi că nu este adevărat! Chiar atât de disperat e prinţul Julián, încât e dispus să riste viaţa unui om nevinovat? Ca să nu mai vorbesc despre viaţa *mea*?!

Fonseca o mai privi câteva clipe, după care se răsuci înapoi în scaun. Un moment mai târziu se întoarse Díaz cu trusa de prim ajutor şi se aşeză lângă ea.

Doamnă Vidal, începu el, vă rog să înţelegeţi că ierarhia noastră de comandă a fost întreruptă în seara aceasta ca urmare a arestării comandantului Garza. Totuşi, aş vrea să ştiţi că prinţul Julián n-a avut *nicio legătură* cu comunicatul de presă emis de Palat. De fapt, nici măcar nu putem confirma că prinţul ştie ce se întâmplă acum. N-am mai reuşit să-l contactăm de mai bine de o oră.

„Ce?!" Ambra îl privi neîncrezătoare.

– Dar unde e?

– Nu se ştie, răspunse agentul, însă în comunicarea cu noi de mai devreme în această seară a fost foarte explicit. Prinţul doreşte să fiţi *în siguranţă*.

Dacă aşa stau lucrurile, interveni Langdon, revenind din gândurile lui, atunci ar fi o greşeală fatală s-o duceţi pe doamna Vidal la Palat.

Fonseca se răsuci brusc spre el.

– Ce-ați spus?

– Domnule, nu știu cine vă dă ordinele acum, dar dacă prințul vrea, *într-adevăr,* ca logodnica lui să fie în siguranță, vă sugerez să mă ascultați cu mare atenție, spuse Langdon și, după o pauză, reluă cu mai multă forță în glas: Edmond Kirsch a fost ucis pentru ca descoperirea lui să nu ajungă la cunoștința publicului. Și cei care i-au închis gura nu se vor da în lături de la nimic ca să-și atingă obiectivul.

– Și l-au atins deja, pufni Fonseca. Edmond e mort.

– Însă descoperirea lui, nu. Prezentarea lui Edmond există și *încă* poate fi difuzată public.

– Și de aceea v-ați dus la apartamentul lui, presupuse Díaz. Fiindcă ați crezut că o puteți difuza.

– Exact, replică Langdon. Și *asta* ne-a transformat în niște ținte. Nu știu cine a încropit declarația de presă în care se arăta că Ambra a fost răpită, dar, evident, a fost cineva disperat să ne oprească. Așa că, dacă și voi faceți parte din grupul *acela* – dintre cei care vor să îngroape descoperirea lui Edmond pentru totdeauna –, mai bine ne aruncați pe amândoi din elicopter acum, cât încă puteți.

Ambra se uită la el de parcă ar fi crezut că și-a pierdut mințile.

– *Oricum*, continuă Langdon, dacă datoria voastră ca agenți ai Gărzii Regale este aceea de a proteja familia regală, inclusiv pe viitoarea regină a Spaniei, trebuie să înțelegeți că nu există un loc mai periculos acum pentru doamna Vidal decât în Palatul din care a fost emisă declarația aceea care aproape că a ucis-o. Vă sugerez, adăugă el scoțând din buzunar un cartonaș elegant, cu textul scris în relief, s-o duceți la adresa scrisă în partea de jos a acestui cartonaș.

Fonseca îl luă și-l privi încruntat.

– Este ridicol! exclamă el.

– Întreaga proprietate este înconjurată de un gard de securitate. Pilotul poate să aterizeze, să ne lase pe toți patru să coborâm și să-și ia zborul din nou înainte să-și dea seama cineva că noi suntem la sol. Cunosc persoana care se ocupă de proprietate. Ne putem ascunde acolo, neștiuți, până când lămurim situația. Iar voi doi ne puteți însoți.

– M-aș simți mai în siguranță într-un hangar militar, la aeroport.

– Chiar sunteți dispuși să vă încredeți într-o echipă militară care, probabil, își primește ordinele de la aceiași oameni care aproape că au ucis-o pe doamna Vidal?

Chipul lui Fonseca continuă să rămână împietrit. Pradă unui tumult de gânduri, Ambra se întrebă ce era scris pe cartonaș. „Unde vrea Langdon să mergem?" Brusca intensitate din glasul lui părea să sugereze că erau mai multe în joc, nu doar siguranța ei. Însă auzindu-i tonul optimist, înțelese că nu-și pierduse încă speranța că vor putea difuza totuși prezentarea lui Edmond.

Langdon luă cartonașul din mâna lui Fonseca și i-l întinse Ambrei.

– L-am găsit în biblioteca lui Edmond.

Ea îl privi și-și dădu seama imediat ce era.

Numite „dovezi de împrumut" sau „cartoline de titlu", erau înmânate de custozi persoanelor care împrumutau muzeului respectiv, pe o perioadă anume, o lucrare de artă. De obcei, erau tipărite două cartoline identice – una plasată la loc vizibil în muzeu ca o mulțumire adresată donatorului, iar cealaltă păstrată de acesta din urmă ca garanție pentru piesa împrumutată.

„Să fi împrumutat Edmond unui muzeu cartea lui cu poeziile scrise de Blake?"

Dacă era să dea crezare cartolinei, volumul se afla la numai câțiva kilometri de apartamentul lui din Barcelona.

OPERELE COMPLETE ALE
LUI WILLIAM BLAKE

Din colecția particulară a lui
EDMOND KIRSCH

Împrumutată către
LA BASÍLICA DE LA
SAGRADA FAMÍLIA

Carrer de Mallorca 401
08013, Barcelona, Spania

– Nu înțeleg, spuse Ambra. De ce un ateu declarat ar împrumuta o carte unei *biserici*?

– Fiindcă nu e orice biserică, răspunse Langdon. E cea mai misterioasă capodoperă arhitecturală a lui Gaudí. Și în curând, adăugă Langdon arătând cu mâna undeva în depărtare, cea mai înaltă biserică din Europa.

Ea întoarse capul și privi înapoi, spre nord. În zare, înconjurate de macarale, schelărie și proiectoare de șantier, turnurile neterminate ale Catedralei Sagrada Família străluceau viu – un mănunchi de turle perforate care semănau cu niște uriași bureți-de-mare ieșind din valuri și înălțându-se spre lumină.

De mai bine de un secol, controversata bazilică era încă în fază de construcție, bazându-se financiar doar pe donațiile din partea credincioșilor. Criticată de tradiționaliști pentru forma ei neobișnuită, organică, și pentru așa-numitul „design biomimetic", era apreciată de adepții modernismului pentru fluiditatea ei structurală și formele de tip hiperboloid folosite ca să redea lumea naturii.

– Recunosc că e neobișnuită, replică Ambra întorcându-se spre Langdon, dar e *tot* o biserică catolică. Și doar îl cunoaștem amândoi pe Edmond!

„Da, îl cunosc pe își spuse Langdon. Suficient cât să știu despre convingerea lui, că Sagrada Família are o menire secretă și un simbolism care-l depășește cu mult pe cel al creștinătății."

Încă de când fusese pusă piatra de temelie, în 1882, apăruseră o sumedenie de teorii conspiraționiste despre codurile misterioase înscrise pe uși, despre coloanele elicoidale de inspirație cosmică, fațadele doldora de simboluri, pătratele magice gravate pe ziduri și despre construcția „scheletică" amintind clar de oase răsucite și țesut conjunctiv.

Langdon cunoștea teoriile, firește, însă nu le acordase niciodată prea multă crezare. Cu câțiva ani în urmă, fusese luat prin surprindere când Edmond îi mărturisise că era și el unul dintre tot mai numeroșii admiratori ai lui Gaudí care credeau că Sagrada Família fusese proiectată pentru a fi altceva decât o biserică de rit creștin – poate chiar un altar închinat științei și naturii.

Ideea i se păruse foarte greu credibilă și-i amintise fostului său student că Gaudí fusese un catolic credincios, pe care Vaticanul îl respecta și-l aprecia în așa măsură, încât îl declarase „arhitectul lui Dumnezeu", luând chiar în calcul beatificarea lui. Aspectul neobișnuit al catedralei, îl asigurase Langdon, nu era altceva decât un alt exemplu al modului modernist cu totul aparte cu care Gaudí aborda simbolismul creștin.

Edmond răspunsese doar printr-un zâmbet reținut, de parcă ar fi deținut în secret o misterioasă piesă din puzzle, una pe care nu era încă dispus s-o împărtășească și altora.

„Un alt secret al lui Kirsch, reflectă Langdon. La fel ca lupta lui neștiută cu nemiloasa boală."

Chiar dacă Edmond a împrumutat, într-adevăr, cartea către Sagrada Família, continuă Ambra, și chiar dacă vom reuși s-o găsim, nu vom putea identifica versul corect citind-o pagină cu pagină. Și mă îndoiesc că Edmond a folosit markerul pe un manuscris neprețuit.

- Ambra, replică Langdon cu un surâs răbdător. Uită-te pe spatele cartolinei.

Ea întoarse cartonașul și citi textul scris pe spate. Și apoi, cu o privire sceptică, îl citi încă o dată. Iar când ridică din nou ochii spre Langdon, în ei lucea o expresie plină de speranță.

- Așa cum spuneam, reluă profesorul zâmbind, cred că exact acolo ar trebui să mergem.

Dar entuziasmul Ambrei pieri la fel de repede cum apăruse.

Totuși, avem încă o problemă. Chiar dacă găsim parola...

Știu, am pierdut telefonul lui Edmond și deci nu mai avem cum să luăm legătura cu Winston și să comunicăm cu el.

- Exact.

- Însă cred că pot să rezolv problema asta.

Ambra îl privi cu scepticism.

- Adică?

- Tot ce trebuie să facem este să-l localizăm pe Winston *însuși* - computerul construit de Edmond. Dacă nu mai avem acces la el de la distanță, va trebui să-i livrăm parola *personal*.

Ea continuă să-l privească de parcă ar fi înnebunit subit, dar profesorul adăugă:

– Ai menționat că Edmond l-a construit pe Winston într-un loc secret.

– Da, dar locul acela secret ar putea fi *oriunde* în lume!

– Numai că nu e. Este aici, în Barcelona. *Trebuie* să fie. În Barcelona trăia și lucra Edmond. Iar construirea acestei inteligențe artificiale a fost unul dintre cele mai recente proiecte ale lui, astfel că mi se pare logic s-o fi făcut *aici*.

– Robert, chiar dacă ai dreptate, căutăm acul în carul cu fân. Barcelona e un oraș *imens*. Ar fi imposibil...

– Pot să-l găsesc pe Winston. Sunt sigur că pot, o întrerupse el zâmbind și arătând spre marea de lumini de sub ei. Poate că ți se va părea o absurditate, însă această imagine aeriană a Barcelonei m-a ajutat să înțeleg ceva...

Dar nu-și mai termină fraza, rămânând cu privirea ațintită pe hublou.

– N-ai vrea să dezvolți puțin ideea? întrebă Ambra plină de speranță.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, replică el. E ceva în privința lui Winston... un semn de întrebare care m-a sâcâit toată seara. Și cred că, în sfârșit, i-am dat de cap.

Cu o privre precaută spre cei doi agenți ai Gărzii Regale, Langdon se aplecă spre Ambra și-i șopti:

– Ai încredere în mine! Cred că pot să-l găsesc pe Winston. Problema e că, și dacă-l găsesc, fără parola lui Edmond tot n-o să ne ajute cu nimic. Așa că deocamdată trebuie să ne concentrăm amândoi eforturile pe identificarea versului acela. Iar Sagrada Família e cea mai bună șansă pe care o avem de a reuși.

Ea îl studie câteva clipe, pe urmă, încuviințând din cap nedumerită, se întoarse spre locurile din față și strigă:

– Agent Fonseca! Te rog să-i ceri pilotului să întoarcă și să ne ducă imediat la Sagrada Família.

Fonseca se răsuci spre ea, încruntat.

– Doamnă Vidal, v-am spus, am primit ordine...

– Agent Fonseca, îl întrerupse viitoarea regină a Spaniei aplecându-se în față și privindu-l drept în ochi. Du-ne imediat la Sagrada Família! Altfel, primul lucru pe ordinea *mea* de zi când ne vom întoarce la Palat va fi să mă asigur că vei fi concediat.

CAPITOLUL 62

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

IMPLICARE A UNUI CULT ASASIN!

Datorită unui alt pont primit de la monte@iglesia.org, am aflat cu foarte puţin timp în urmă că ucigaşul lui Edmond Kirsch este membru al unei secte creştine ultraconservatoare secrete, cunoscută ca *Biserica Palmariană.*

De mai bine de un an, Luis Àvila făcea prozeliţi on-line printre palmarieni, iar calitatea lui de membru al acestei controversate organizaţii militare religioase explică şi tatuajul „victor" din palma lui.

Simbolul franchist este frecvent utilizat de Biserica Palmariană, care, în conformitate cu ziarul spaniol de circulaţie naţională *El Pais,* are propriul „papă" şi a canonizat deja o serie de lideri brutali, printre care Francisco Franco şi Adolf Hitler, declarându-i sfinţi!

Nu ne credeţi? Verificaţi!

Totul a început cu o viziune de natură mistică.

În 1975, un agent de asigurări pe nume Clemente Domínguez Gómez a susţinut că a avut o viziune în care Iisus Hristos Însuşi îl încorona ca papă. Clemente şi-a luat numele pontifical Grigore al XVII-lea, separându-se de Vatican şi numindu-şi propriii cardinali. Deşi recuzat de Roma, noul antipapă a strâns în jurul lui mii de adepţi şi a acumulat o avere uriaşă, care i-a permis să construiască o biserică fortificată, să-şi extindă influenţa în plan internaţional şi să hirotonească sute de episcopi palmarieni în lumea întreagă.

Biserica Palmariană schismatică funcţionează încă şi astăzi, având-şi sediul central într-un complex de clădiri securizat, înconjurat de ziduri de protecţie, numit Muntele lui Hristos Împăratul, în El Palmar de Troya, Spania. Deşi nu sunt recunoscuţi de autorităţile de la Vatican, palmarienii continuă să atragă numeroşi catolici ultraconservatori.

Mai multe informaţii despre această sectă vă vom oferi în curând, plus date noi despre episcopul Antonio Valdespino, care pare, de asemenea, să fie implicat în conspiraţia din seara aceasta.

CAPITOLUL 63

„OK, sunt impresionat", reflectă Langdon. Cu doar câteva cuvinte tăioase, Ambra obligase echipajul elicopterului EC145 să vireze larg și să pună cap compas spre bazilica Sagrada Família.

În vreme ce aeronava survola iarăși orașul, Ambra se întoarse spre Díaz și-i ceru telefonul. Deși nu tocmai încântat, agentul i-l dădu. Ea intră imediat pe internet și începu să citească ultimele știri.

– La naiba! șopti Ambra, clătinând din cap cu frustrare. Am încercat să spun presei că *nu* m-ai răpit, dar nu m-a auzit nimeni.

– Poate că au nevoie de mai mult timp pentru a posta informația asta, presupuse Langdon.

„La urma urmei, n-au trecut nici zece minute de atunci."

Au avut timp suficient. Văd deja videoclipuri cu elicopterul ăsta luându-și zborul de la Casa Milà.

„Deja?!" Uneori, profesorul avea impresia că planeta începuse să se rotească prea repede în jurul propriei axe. Își amintea încă bine vremurile în care „știrile de ultimă oră" erau tipărite pe hârtie și livrate în fața ușii lui a doua zi dimineață.

– Apropo, adăugă Ambra cu o nuanță de umor, se pare că am ajuns amândoi capete de afiș ale programelor de știri din lumea întreagă.

– Vezi, știam eu că nu trebuia să te răpesc, replică el cu sarcasm.

– Nu-mi vine deloc să râd. Însă cel puțin nu suntem noi știrea *numărul unu*. Uită-te puțin aici, îi spuse ea întinzându-i telefonul.

Langdon văzu pagina principală Yahoo!, cu cel mai des vizualizate zece articole, și citi titlul celui dintâi:

1 „De unde venim?" / Edmond Kirsch

Era limpede că prezentarea lui Edmond îi inspirase pe mulți, din întreaga lume, să caute informații despre subiect și să discute despre el. „Edmond ar fi fost tare mulțumit", se gândi el, dar când accesă linkul și văzu primele zece titluri, își dădu seama că se înșelase. Cel mai des vehiculate zece teorii referitoare la „De unde venim" erau, toate, povești despre creaționism și extratereștri.

„Edmond ar fi fost oripilat!"

Una dintre cele mai acide diatribe ale fostului său student fusese cea pe care o rostise în cadrul unui forum public intitulat Știință & spiritualitate; Edmond devenise atât de exasperat de întrebările venite din public, încât, la un moment dat, ridicase brațele în aer, în culmea frustrării, și coborâse de pe podium strigând: „Cum e posibil ca niște ființe inteligente să nu poată discuta despre originile lor fără să invoce mereu numele lui Dumnezeu și niște fantasmagorii ca extratereștrii?!"

Langdon continuă să deruleze până când pe ecranul telefonului apăru un link către CNN Live, cu titlul „Ce a descoperit Edmond Kirsch?"

Accesă articolul și îndreptă telefonul în așa fel încât să-l vadă și Ambra. Când videoclipul se deschise, dădu sonorul mai tare și se aplecă spre ea, deoarece huruitul elicopterului îi împiedica să audă clar.

Apăru o moderatoare CNN ale cărei emisiuni le urmărise de multe ori în decursul anilor. „Alături de noi se află doctorul Griffin Bennett, începu ea, astrobiolog la NASA, care are câteva idei despre misterioasa descoperire a lui Edmond Kirsch. Bine ați venit, dr. Bennett."

Invitatul – un tip cu barbă și ochelari cu ramă din sârmă – înclină din cap, sobru. „Vă mulțumesc. În primul rând, permiteți-mi să spun că l-am cunoscut pe Edmond personal. Am un respect enorm pentru inteligența și creativitatea lui și pentru pasiunea pe care o nutrea față de progres și inovație. Asasinarea lui este o lovitură cumplită la adresa lumii științifice. Această crimă lașă, sper, va impulsiona comunitatea intelectuală să rămână unită împotriva pericolelor implicate de fanatismul religios, de superstiții și de cei care apelează la violență în scopul de a-și impune convingerile. Sper din tot sufletul că zvonurile care circulă sunt adevărate și că există oameni care în seara asta fac tot posibilul pentru a găsi o modalitate de a aduce descoperirea lui Edmond la cunoștința publicului."

Cred că la noi se referă, zise Langdon, ridicându-și privirea spre Ambra.

Ea încuviință.

„Mulți speră exact la același lucru, dr. Bennett, replică moderatoarea. Ne puteți oferi totuși câteva idei despre ceea ce credeți *dumneavoastră* că presupune descoperirea lui Edmond Kirsch?"

„Cosmolog fiind, răspunse Bennett, cred că ar trebui să-mi prefațez comentariile din această seară cu o afirmație generală... una pe care cred că ar aprecia-o și Edmond Kirsch." Astrobiologul se întoarse și privi drept în obiectivul camerei. „Când vine vorba despre viața extraterestră, există o varietate uluitoare de idei pseudoștiințifice, teorii conspiraționiste și veritabile gogoriță. Un lucru aș vrea să fie clar consemnat: cercurile din lanuri sunt niște farse. Înregistrările cu autopsii ale extratereștrilor sunt trucate. Nicio vacă n-a fost vreodată mutilată de vreun extraterestru. Farfuria zburătoare prăbușită lângă Roswell era un balon meteorologic care făcea parte din Project Mogul. Piramidele din Egipt au fost construite de egiptenii antici *fără* ajutor extraterestru. Și, cel mai important, toate poveștile cu pământeni răpiți de extratereșteri sunt minciuni crase."

„Cum puteți fi atât de sigur, domnule Bennett?", întrebă moderatoarea.

„Prin aplicarea unei logici simple, replică omul de știință, întorcând spre gazda lui o privire iritată. Nicio formă de viață suficient de avansată pentru a călători cale de ani-lumină în spațiul interstelar n-ar avea ceva de câștigat studiind rectul unor fermieri din Kansas. Nici n-ar avea nevoie să se metamorfozeze în reptile și să se infiltreze în instituții guvernamentale ca să pună stăpânire asupra planetei. Nicio formă de viață care ar dispune de tehnologia necesară pentru a *călători* până la noi n-ar avea nevoie de subterfugii sau subtilități ca să preia instantaneu controlul asupra noastră."

„Oh, iată o perspectivă alarmantă! comentă moderatoarea, cu un râs încordat. Și ce legătură au toate acestea cu ideile dumneavoastră referitoare la descoperirea domnului Kirsch?"

Invitatul oftă adânc. „Sunt aproape convins că Edmond Kirsch intenționa să anunțe că a descoperit *dovezi* care atestă categoric că viața pe Pământ își are originile *în spațiu*."

Langdon simți imediat un val de scepticism, știind ce părere avea Edmond despre subiectul vieții extraterestre pe Terra.

„Foarte interesant, dar de ce spuneți acest lucru?", insistă moderatoarea.

„Viața provenită din spațiu este unicul răspuns rațional. Dispunem deja de dovezi incontestabile că schimbul de materie între planete este posibil. Avem fragmente de pe Marte și de pe Venus, precum și sute de eșantioane din surse neidentificate, și din analizarea lor reiese ideea că viața a ajuns pe Pământ adusă de rocile din spațiu sub forma microbilor, evoluând apoi până la formele actuale de viață de pe planeta noastră."

Moderatoarea încuviință cu seriozitate. „Însă teoria aceasta – cu microbii veniți din spațiu – circulă de decenii bune fără a fi susținută de dovezi, nu-i așa? Cum credeți că un geniu ca Edmond Kirsch ar fi putut să *dovedească* o asemenea teorie, care pare să țină mai mult de domeniul astrobiologiei decât de cel al computerelor?"

„Ei bine, avem și aici de-a face cu o logică solidă. Astronomi reputați avertizează deja de zeci de ani că unica speranță de supraviețuire pe termen lung a omenirii este părăsirea planetei. Pământul a ajuns deja la jumătatea ciclului de viață; în cele din urmă, soarele se va dilata și va deveni o stea roșie uriașă care ne va înghiți. Asta dacă supraviețuim unor amenințări mai apropiate în timp, ca o masivă explozie de raze gamma sau coliziunea cu un asteroid uriaș. Din aceste motive, deja proiectăm baze de lucru pe Marte, pentru ca de acolo să călătorim la un moment dat mai departe în spațiu, în căutarea unei noi planete. Firește, proiectul este unul de o amploare deosebită și, dacă am găsi o modalitate mai simplă de a ne asigura supraviețuirea, am pune-o în practică fără întârziere."

După o scurtă pauză, dr. Bennett continuă: „Și poate că *există* o cale mai simplă. Dacă am reuși să ambalăm într-un fel genomul omenesc în niște capsule minuscule pe care să le trimitem cu milioanele în spațiu, în speranța că una dintre ele ar prinde rădăcini undeva, «însămânțând» viața pe o planetă îndepărtată? Tehnologia asta nu există încă, dar o privim ca pe o opțiune viabilă pentru supraviețuirea speciei umane. Iar dacă *noi* luăm în calcul ideea «însămânțării vieții», pare logic ca o formă de viață mai avansată să se fi gândit deja la acest lucru".

Langdon bănuia încotro voia să ajungă dr. Bennett cu teoria lui.

„Ținând cont de toate acestea, adăugă astrobiologul, cred că Edmond Kirsch a descoperit un fel de semnătură extraterestră – fizică, chimică, digitală, nu știu care *dovedește* că viața pe Pământ provine din spațiul cosmic. Ar trebui să menționez că am avut cu Edmond o discuție destul

de înfierbântată pe această temă, cu mai mulți ani în urmă. El n-a agreat niciodată teoria microbilor veniți din spațiu, deoarece credea, la fel ca numeroși alți specialiști, că materialul genetic nu poate supraviețui în condițiile temperaturilor și radiațiilor letale întâlnite în lunga călătorie până pe Pământ. Cred însă că este perfect fezabilă ideea sigilării acestor «semințe ale vieții» în containere de protecție împotriva radiațiilor și trimiterii lor în spațiu pentru a popula cosmosul ca un fel de panspermie asistată tehnologic."

„Bun, replică moderatoarea imperturbabilă, dar dacă cineva ar descoperi dovezi că omenirea s-a format dintr-un astfel de container de însămânțare trimis din spațiul cosmic asta ar însemna că nu suntem singuri în univers, zise ea făcând o pauză, apoi continuă: Și, de asemenea, un lucru mult mai greu credibil..."

„Da?" o întrerupse dr. Bennett zâmbind pentru prima dată de la începutul interviului.

„Ar însemna, reluă gazda emisiunii, că cei care au trimis containerele sunt... la fel ca noi... că sunt oameni!"

„Exact, asta a fost și prima *mea* concluzie, zise invitatul făcând o pauză. Însă pe urmă Edmond m-a corectat. Mi-a arătat unde era eroarea într-un asemenea raționament."

Moderatoarea păru descumpănită. „Deci Edmond credea că cei care au trimis «semințele» *nu* erau oameni? Cum ar fi posibil dacă semințele erau, ca să spunem așa, «rețete» pentru propagarea omenirii în spațiu?"

„Oamenii sunt doar pe jumătate copți, ca să folosesc sintagma lui Edmond", răspunse omul de știință.

„Scuzați-mă?"

„Edmond spunea că, dacă teoria containerelor de însămânțare este adevărată, rețeta trimisă pe Pământ era, probabil, doar pe jumătate coaptă la momentul acela, adică nefinalizată – ceea ce înseamnă că omul nu este «produsul final», ci doar o specie de tranziție, care evoluează spre altceva... ceva extraterestru."

Văzând expresia confuză a moderatoarei, dr. Bennett argumentă: „Edmond susținea că nicio formă de viață avansată n-ar trimite o rețetă pentru *oameni*, așa cum n-ar trimite una pentru *cimpanzei*. De fapt, Edmond m-a acuzat chiar, râse el, că aș fi în secret creștin, glumind că numai o minte religioasă ar putea crede că omenirea este centrul

universului. Sau că extratereștrii ar expedia în cosmos ADN de «Adam și Eva» în formă finală".

„Ei bine, domnule Bennett, zise gazda emisiunii în mod evident stingherită de direcția pe care o luase interviul, a fost o discuție foarte interesantă. Vă mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat."

Videoclipul se încheie, iar Ambra se întoarse spre Langdon.

– Robert, dacă Edmond ar fi descoperit că omul este o specie extraterestră semievoluată, lucrul ăsta ar ridica o problemă și mai incitantă: spre *ce* anume evoluăm?

– Așa e. Și cred că el a exprimat problema asta puțin altfel, sub forma unei întrebări: „Încotro ne îndreptăm?"

Ea păru uimită înțelegând că astfel se închisese cercul.

– A doua lui întrebare din cadrul prezentării.

– Exact. De unde venim? Încotro ne îndreptăm? Se pare că astrobiologul de la NASA pe care tocmai l-am văzut crede că Edmond s-a uitat, pur și simplu, la cer și a găsit răspunsul la ambele întrebări.

– Dar *tu* ce crezi, Robert? Asta să fi descoperit el?

Langdon cântări întrebarea în minte, ridicând din sprâncene a îndoială. Deși captivantă, teoria specialistului de la NASA părea mult prea generală și prea fantezistă pentru gândirea analitică a lui Edmond Kirsch. „Lui îi plăceau lucrurile simple, clare și tehnice; doar era specializat în computere." Și, mai important, Langdon nu-și putea imagina *cum* ar fi dovedit fostul lui student o asemenea teorie. „Ce să fi făcut, să fi dezgropat vreun container antic de însămânțare? Să fi detectat o transmisiune a extratereștrilor?" Ambele variante ar fi fost descoperiri cu efect instantaneu, dar cea a lui Edmond necesitase timp. „Spunea că a lucrat la ea luni de-a rândul."

– Firește că nu știu, răspunse el la întrebarea Ambrei. Însă intuiția îmi spune că descoperirea lui n-are nicio legătură cu viața extraterestră. Cred că este vorba despre cu totul altceva.

Ea îl privi cu un aer surprins și mai apoi intrigat.

– Probabil că nu există decât un singur mod de a afla, replică ea, arătând afară, prin hubloul carlingii.

În fața lor se zăreau turlele scânteietoare ale bazilicii Sagrada Família.

CAPITOLUL 64

Episcopul Valdespino aruncă încă o privire furișă către prințul Julián, care continua să se uite în gol pe geamul Opelului Astra sedan, în timp ce rulau în viteză pe autostrada M-505. „Oare la ce se gândește?", se întrebă el.

Prințul nu mai rostise nicio vorbă de aproape o jumătate de oră, stând nemișcat, cu excepția rarelor momente în care ducea în mod automat mâna la buzunar ca să-și scoată telefonul, amintindu-și apoi că-l lăsase încuiat în seiful din apartament.

„Trebuie să-l mai țin puțin în necunoștință de cauză", reflectă episcopul.

La volan, diaconul continua să conducă spre Casita del Príncipe, deși în scurt timp Valdespino știa că va trebui să-i spună că totuși destinația lor nu era vila lui Julián.

Prințul își întoarse pe neașteptate privirea de la geam și întinse o mână, bătându-l pe șofer pe umăr.

– Te rog să dai drumul la radio. Vreau să ascult știrile.

Înainte ca tânărul să reacționeze, Valdespino se aplecă și puse o mână fermă pe umărul lui.

– Haide să mai stăm puțin în liniște, bine?

Julián se răsuci spre episcop, evident nemulțumit de acea încălcare a autorității lui.

– Îmi pare rău, se scuză prelatul imediat, sesizând neîncrederea din privirea prințului, dar e târziu. Și toată vorbăria aceea... Prefer să cuget în liniște.

– Am cugetat și eu o vreme, replică Julián tăios, și acum aș vrea să știu ce se mai întâmplă la mine în țară. Ne-am izolat complet în seara asta și încep să mă întreb dacă asta a fost o idee bună.

– *Este* o idee bună și apreciez încrederea pe care mi-ați arătat-o, îl asigură Valdespino, apoi, luându-și mâna de pe umărul diaconului, făcu semn spre radio și adăugă: Te rog, dă drumul la știri. Poate Radio María España?

Episcopul spera că postul catolic care transmitea în lumea întreagă va avea un ton mai potolit și mai diplomatic decât majoritatea celorlalte cu privire la problematicele evenimente ale serii.

Peste câteva secunde, la boxele ieftine ale mașinii răsună glasul crainicului, care discuta despre prezentarea lui Kirsch și asasinarea lui. „Toate posturile din lume numai despre asta vorbesc!", comentă Valdespino pentru sine, sperând că numele lui nu va fi pomenit în cadrul emisiunii.

Din fericire, discuția părea să se axeze pe pericolele mesajului antireligios al lui Kirsch și mai cu seamă pe amenințarea reprezentată de influența lui asupra tineretului spaniol. Pentru a-și exemplifica ideile, postul începu să redifuzeze o prelegere pe care Kirsch o susținuse cu puțin timp în urmă la Universitatea din Barcelona.

„Mulți dintre noi se tem să se declare atei, spunea Edmond în fața studenților. Și totuși, ateismul nu este nici o filosofie, nici o viziune asupra lumii. Ateismul este, simplu, o recunoaștere a ceea ce este evident."

Câțiva studenți aplaudaseră.

„Termenul «ateu» nici măcar n-ar trebui să *existe*, continuase Kirsch. Nimeni nu simte nevoia să se identifice ca «nonastrolog» sau «nonalchimist». N-avem cuvinte speciale pentru oamenii care cred că Elvis trăiește încă sau pentru cei care se îndoiesc că extratereștrii străbat galaxiile doar ca să mutileze câteva vite. Ateismul nu este altceva decât zgomotul pe care-l fac persoanele raționale în prezența credințelor religioase nejustificate."

Mai mulți studenți își exprimaseră acordul prin aplauze.

„Definiția nu-mi aparține însă, adăugase Kirsch. Cel care a formulat-o este un specialist în neuroștiințe, Sam Harris. Și dacă n-ați făcut-o încă, ar trebui să-i citiți cartea, *Letter to a Christian Nation* · *Scrisoare către o nație creștină*."

Valdespino se încruntă, amintindu-și agitația pe care o stârnise lucrarea lui Harris tradusă în spaniolă sub titlul *Carta a una Nación Cristiana*, care, deși scrisă pentru publicul american, făcuse valuri și în Spania.

„Să ridice mâinile, reluase Kirsch în prelegerea de la universitate, aceia dintre voi care cred în unul dintre următorii zei antici: Apollo... Zeus... Vulcan..." Făcuse o pauză scurtă și râsese, după care adăugase: „Nici măcar unul? Bun, se pare deci că suntem cu toții atei în privința *acestor* zei. Din nou pauză. Ei bine, eu, unul, aleg să merg cu un zeu mai departe."

Sala izbucnise în aplauze și mai puternice.

„Prieteni, nu susțin că știu sigur că Dumnezeu nu există. Spun doar atât: dacă există o forță divină care cârmuiește universul asta înseamnă că râde în hohote văzând ce religii am născocit în încercarea de a o defini."

Toată lumea din sală râsese.

Valdespino se bucura acum că prințul ceruse să asculte radioul. „Chiar trebuie să audă asta." Șarmul diavolesc al lui Kirsch era dovada că dușmanii lui Hristos nu mai stăteau cu mâinile în sân, ci își dădeau silința să depărteze cât mai multe suflete de Dumnezeu.

„Sunt american, rostise Kirsch mai departe, și mă simt extrem de norocos că m-am născut în una dintre țările cele mai avansate din punct de vedere tehnologic, cu una dintre cele mai progresiste gândiri. De aceea mi s-a părut profund tulburător faptul că un sondaj de opinie recent a arătat că *o jumătate* din populația țării mele crede cu adevărat că Adam și Eva chiar au existat, că un Dumnezeu atotputernic a creat două ființe umane care au populat apoi întreaga planetă, dând naștere – doar ele două – tuturor raselor omenești, fără niciuna dintre problemele inerente ale consangvinității."

Alte râsete răsunaseră în sală.

„În Kentucky, continuase Edmond, pastorul Peter LaRuffa a declarat public la un moment dat: «Dacă aș găsi undeva scris în Biblie că doi plus doi fac cinci, aș crede și aș accepta fraza respectivă ca fiind adevărată.»"

Tot mai multe râsete din partea studenților.

„Sunt de acord, reluase Kirsch, e ușor să râdem, însă vă asigur că astfel de convingeri sunt de departe mai mult înspăimântătoare decât amuzante. Mulți dintre cei care le au sunt persoane inteligente și educate,

profesori, medici, avocați și chiar oameni care aspiră la cele mai înalte funcții în stat. L-am auzit odată pe congresmenul Paul Broun afirmând: «Evoluția și Big Bangul sunt minciuni izvorâte direct din pucioasa iadului. Cred că Pământul este vechi de nouă mii de ani și că a fost creat în șase zile, așa cum știm astăzi.»"

Kirsch făcuse o pauză, pe urmă continuase: „Mai îngrijorător este faptul că Broun este membru în Comitetul pentru știință, spațiu și tehnologie al Camerei Reprezentanților, și când a fost întrebat ce crede despre existența unor fosile ce datează de milioane de ani, congresmenul a răspuns că «fosilele au fost puse acolo de Dumnezeu, ca să ne testeze credința.»"

Edmond adoptase dintr-odată un ton mai grav și adăugase: „Să accepți ignoranța înseamnă să-i cedezi puterea. Lipsa de acțiune când liderii noștri declară absurdități este o crimă prin complezență. La fel este și faptul că le permitem școlilor și bisericilor să-i învețe pe copiii noștri neadevăruri flagrante. A venit timpul să trecem la acțiune. Până când nu vom eradica gândirea superstițioasă la nivelul întregii omeniri, nu ne vom putea bucura de tot ce are mintea noastră de oferit."

Se întrerupsese o clipă, lăsând tăcerea să se aștearnă în sală, după care încheiase: „Iubesc oamenii. Cred că specia omenească și mintea noastră au un potențial nelimitat. Cred că suntem în pragul unei noi ere a iluminării, al unei lumi în care religia se stinge, în sfârșit... și știința domnește."

Sala izbucnise în aplauze furtunoase.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Valdespino, clătinând din cap dezgustat. Închide-l!

Diaconul închise radioul și cei trei își continuară drumul în tăcere.

La vreo cincizeci de kilometri distanță, Mónica Martín stătea față în față cu Suresh Bhalla, care intrase în birou în goană, cu răsuflarea tăiată, și-i întinsese un telefon mobil.

- Poveste lungă, spuse el gâfâind, dar trebuie să citești mesajul ăsta primit de episcopul Valdespino.

Martín aproape că scăpă aparatul din mână.

– Stai puțin! Ăsta e telefonul mobil al *episcopului*?! Cum mama naibii ai...

– Nu mă-ntreba! Citește doar.

Alarmată, ea își aplecă privirea spre ecran și începu să citească mesajul. Peste câteva secunde simți că o lasă puterile.

– Dumnezeule! Episcopul Valdespino e...

– Periculos, sfârși Suresh fraza în locul ei.

– Dar chestia asta e... imposibilă! Cine e persoana care i-a trimis mesajul?

– Număr ascuns. Lucrez acum la identificarea lui.

– Și de ce n-a *șters* Valdespino SMS-ul ăsta?

N-am idee, replică Suresh. Din neglijență? Din aroganță? O să încerc să recuperez toate mesajele șterse și să văd dacă pot să identific cine i-a scris episcopului, însă am vrut să te informez cât mai repede. Va trebui să dai o declarație cu privire la asta.

– În niciun caz! Palatul nu va face publică informația asta!

– Palatul, nu, dar altcineva o va face în foarte scurt timp, zise Suresh.

Și îi explică grăbit că motivul pentru care căutase în telefonul mobil al lui Valdespino fusese un pont primit direct prin e-mail de la monte@iglesia.org – informatorul care trimitea date noi către ConspiracyNet. Și dacă autoproclamatul observator civil va proceda la fel ca până atunci, mesajul de pe telefonul episcopului nu va mai rămâne mult timp necunoscut publicului.

Martín închise ochii, încercând să-și imagineze reacția generală la dovada incontestabilă că un episcop catolic din anturajul imediat al regelui Spaniei era implicat în mod direct în conspirația și în asasinatul din acea seară.

– Suresh, șopti ea apoi deschizând ochii. Trebuie să afli cine este informatorul ăsta, „Monte". Poți s-o faci, te rog?

– O să încerc, răspunse el pe un ton nu foarte plin de speranță.

– Mulțumesc.

Îi dădu telefonul mobil înapoi și o luă la fugă spre ușă.

– Și trimite-mi o captură de ecran cu textul mesajului! îi strigă ea din prag.

– Unde te duci?

Însă Mónica Martín nu-i mai răspunse.

CAPITOLUL 65

La Sagrada Família – Bazilica Sfintei Familii – se întinde pe câteva străzi în centrul Barcelonei. În ciuda bazei foarte mari a clădirii, aceasta pare să plutească în aer – un mănunchi delicat de turle vaporoase care se înalță parcă imponderabile spre cerul spaniol.

Cu o structură complexă și spongioasă, turnurile au înălțimi variate, conferind lăcașului aerul unui excentric castel de nisip ridicat de niște uriași năstrușnici. Imensa clădire este încă neterminată, deși se lucrează la ea din 1882. Când construcția va fi finalizată, dintre cele optsprezece turle una va măsura o sută șaptezeci de metri, deci va întrece în înălțime Monumentul Washington[1], astfel că Sagrada Família va deveni cea mai înaltă biserică din lume, depășind bazilica San Pietro din Roma cu peste treizeci de metri.

Corpul principal al clădirii este „îmbrăcat" în trei fațade mari. Spre est, pitoreasca fațadă a Nașterii amintește de o grădină suspendată, cu plante policrome, fructe, oameni și animale. La polul opus, fațada de vest, a Patimilor, este un schelet auster din piatră, cioplit astfel încât să sugereze oase și tendoane. Spre sud, fațada Gloriei spiralează spre cer într-o încrengătură haotică de demoni, idoli, păcate și vicii, care lasă apoi loc unor reprezentări nobile, simbolizând Înălțarea, virtuțile și paradisul.

Restul perimetrului este acoperit cu numeroase fațade mai mărunte, cu contraforți și turnuri, cele mai multe învelite într-un material care sugerează mâlul, lăsând impresia că jumătatea de jos a bisericii ori se

[1] Un obelisc din piatră construit în capitala americană în secolul al XIX-lea, în onoarea lui George Washington, primul președinte al SUA. Este cea mai înaltă construcție din piatră la nivel mondial, cu o înălțime de 169 m. (n.tr.)

topește, ori abia a răsărit din pământ. Un reputat critic spunea la un moment dat că jumătatea de jos a bazilicii seamănă cu „un trunchi de copac putred, din care au crescut o sumedenie de turle ca niște ciuperci sofisticate".

Pe lângă această iconografie religioasă tradițională, Gaudí a inclus în decorul bisericii nenumărate elemente surprinzătoare care ilustrează veneratia lui pentru lumea naturii: țestoase care susțin coloane, copaci răsărind din fațade, broaște și melci uriași din piatră care par să urce pe fața clădirii.

Lăsând la o parte exteriorul ieșit din comun, adevărata surpriză pe care o oferă Sagrada Família devine vizibilă abia după ce pășești înăuntru. Odată ce-i trec pragul, vizitatorii rămân, fără excepție, cu gura căscată parcurgând cu privirile coloanele ca niște trunchiuri de copaci înclinate și răsucite, care urcă șaizeci de metri în aer până la o serie de bolți, unde colaje psihedelice de forme geometrice plutesc ca un coronament cristalin în ramurile copacilor. Această „pădure de coloane", afirmase Gaudí, avea rolul de a încuraja mintea omenească să revină la gândurile celor dintâi semeni ai noștri cu aspirații spirituale, pentru care pădurea reprezenta adevărata catedrală a lui Dumnezeu.

Deloc surprinzător, colosala realizare în stil Art Nouveau a lui Gaudí este deopotrivă iubită cu pasiune și contestată cu cinism. Apreciată de unii ca „senzuală, spirituală și organică", este ridiculizată de alții, care o consideră „vulgară, teatrală și profană". Scriitorul James Michener o descria ca pe „una dintre clădirile serioase cu cea mai stranie înfățișare din lume", iar publicația *Architectural Review* o numise „monstrul lui Gaudí".

Dar dacă aspectul ei este neobișnuit, elementul financiar este și mai ciudat. Finanțată exclusiv din donații particulare, Sagrada Família nu primește niciun fel de susținere financiară din partea Vaticanului sau a comunității catolice internaționale. În ciuda perioadelor în care s-a aflat în pragul falimentului și lucrările de construcție au fost oprite, catedrala manifestă o voință aproape darwinistă de supraviețuire, rezistând cu tenacitate unor momente dificile precum moartea arhitectului ei, un război civil violent, atacuri teroriste ale anarhiștilor catalani și chiar excavarea în apropiere a unui tunel de metrou care amenința să destabilizeze solul. În fața tuturor acestor adversități teribile, Sagrada Família rezistă și continuă să crească.

În ultimul deceniu, finanțele bisericii s-au îmbunătățit considerabil prin vânzările de bilete de intrare către mai mult de patru milioane de turiști anual, care plătesc sume frumoase pentru a vizita construcția parțial finalizată. După ce a fost anunțată ca dată de încheiere a lucrărilor anul 2026 – centenarul morții lui Gaudí –, Sagrada Família pare să fi căpătat o vigoare nouă, turlele urcând spre cer cu avânt și cu speranță.

Părintele Joaquim Beña, cel mai vârstnic preot și, totodată, parohul bisericii –, era un bătrânel jovial de optzeci de ani, cu ochelari cu lentile rotunde pe o față la fel de rotundă și mereu zâmbitoare, și un trup mic în sutana preoțească. Visul părintelui Beña era să trăiască suficient de mult pentru a vedea finalizată construcția gloriosului lăcaș pe care-l slujea.

În seara aceea însă, în biroul lui, preotul nu zâmbea. Stătuse până târziu ca să se ocupe de treburile bisericii, dar până la urmă rămăsese nemișcat în fața computerului, absorbit de tragedia de la Bilbao.

„Edmond Kirsch a fost asasinat."

În ultimele trei luni, între Beña și Kirsch se legase o delicată și neverosimilă relație de prietenie. Preotul fusese uluit când, într-o zi, cunoscutul ateu îl abordase personal, oferindu-se să facă bisericii o donație uriașă. Suma era nemaiauzită și ar fi avut un impact pozitiv extraordinar.

„Oferta lui Kirsch este ilogică, își spusese el, suspectând un joc ascuns. Să fie, oare, o stratagemă publicitară? Poate vrea să aibă puterea de a influența desfășurarea lucrărilor de construcție?"

În schimbul donației, futurologul avusese o singură solicitare: Beña îl ascultase, ezitând. „Asta e tot ce vrea?!"

– Pentru mine, este o problemă de natură personală, îi spusese Kirsch. Și sper că sunteți dispus să-mi onorați solicitarea.

Beña era o fire încrezătoare, dar în momentul acela avusese impresia că se prinsese în horă cu necuratul. Scrutase expresia din ochii lui Kirsch, în căutarea unui motiv ascuns, și atunci își dăduse seama. Dincolo de șarmul lui dezinvolt mocnea o disperare obosită, iar trupul slab și ochii înfundați în cap îi amintiseră de vremea în care, seminarist fiind, lucrase la un centru de îngrijiri paleative. „Edmond Kirsch este bolnav, reflectase el, întrebându-se dacă donația nu era cumva o încercare grăbită de împăcare cu Dumnezeul pe care întotdeauna îl respinsese. Cei mai prezumțioși în viață devin cei mai temători în moarte."

Gândul lui Beña zburase la primul evanghelizator creştin, Ioan Botezătorul, care cât trăise încercase să-i înveţe pe necredincioşi să cunoască gloria lui Iisus Hristos. Şi dacă un necredincios ca Edmond Kirsch voia să contribuie la construirea unui altar închinat lui Iisus, îşi spusese preotul, să-i refuze această apropiere ar fi fost un gest necreştinesc şi crud totodată.

În plus, se punea şi problema obligaţiei lui profesionale de a ajuta la strângerea de fonduri pentru biserică, şi nu-şi imagina cum şi-ar putea informa colegii că uriaşa donaţie fusese refuzată pe motivul trecutului declarat ateist al donatorului. În cele din urmă, Beña acceptase solicitarea lui Kirsch şi cei doi bărbaţi îşi strânseseră mâinile călduros.

Toate acestea se întâmplaseră cu trei luni în urmă. În seara aceea, Beña urmărise prezentarea lui Kirsch la Muzeul Guggenheim, simţindu-se mai întâi tulburat din cauza tonului antireligios şi apoi îngrozit, văzându-l împuşcat. Pe urmă nu se mai desprinse de ecranul computerului, captivat de ceea ce se transformase rapid într-un caleidoscop ameţitor de teorii conspiraţioniste.

Copleşit de ceea ce văzuse, părintele Beña şedea singur, în liniştea „pădurii" de coloane a lui Gaudí. Şi totuşi, nici pacea acelui crâng mistic nu izbutea să-i redea liniştea mentală.

„Ce a descoperit Kirsch? Şi cine i-a vrut moartea?"

Preotul închise ochii şi încercă să-şi limpezească gândurile, însă întrebările continuau să-l asalteze.

„De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Venim de la Dumnezeu! declară Beña cu glas tare. Şi ne îndreptăm tot către El!

Rostind cuvintele, le simţi rezonându-i în piept atât de puternic, încât întregul lăcaş păru că începe să vibreze. Deodată, un con de lumină pătrunse prin fereastra cu vitralii de deasupra faţadei Patimilor, revărsându-se în biserică.

Buimăcit, se ridică de la birou şi se apropie cu greu de fereastră. Întregul sanctuar se cutremura, în vreme ce raza de lumină celestă se prelingea prin sticla colorată. Părintele Beña dădu fuga afară, pe uşa din faţă, şi se pomeni în mijlocul unui vârtej asurzitor. Deasupra lui şi puţin spre stânga, un elicopter cobora din văzduh, proiectorul lui fiind aţintit asupra catedralei. Siderat, văzu cum aeronava ateriză în interiorul

perimetrului marcat de gardul șantierului, în colțul de nord-vest al terenului, oprind imediat motoarele.

Când zgomotul și curentul de aer se stinseră, zări patru siluete coborând din aparatul de zbor și grăbindu-se spre el. Pe cei doi din față îi recunoscu imediat, fiindcă îi văzuse în prezentarea din urmă cu câteva ore – viitoarea regină a Spaniei și profesorul Robert Langdon. În spatele lor veneau doi bărbați vânjoși, îmbrăcați în jachete cu monogramă.

Preotul își dădu seama că Langdon n-o răpise totuși pe Ambra Vidal. Femeia părea să meargă alături de el de bunăvoie, fără nicio constrângere.

– Părinte! strigă ea, fluturând o mână într-un gest prietenos. Vă rugăm să ne iertați că dăm buzna atât de zgomotos în sanctuarul dumneavoastră, dar trebuie să vă vorbim neîntârziat. Este foarte important.

Beña deschise gura să răspundă, însă nu reuși decât să încuviințeze, amuțit, în timp ce grupul ajunse în fața lui.

– Scuzele noastre, părinte, spuse și Robert Langdon, cu un surâs dezarmant. Îmi închipui că totul vi se pare foarte ciudat. Știți cine suntem?

– Sigur, bâigui el, dar credeam...

– Informație falsă, îl întrerupse Ambra. Totul este în regulă, vă asigur.

În aceeași clipă, doi paznici aflați la post în afara gardului împrejmuitor se apropiară în fugă, alarmați de apariția elicopterului. Zărindu-l pe Beña, dădură să se repeadă spre el. Instantaneu, cei doi bărbați în jachete cu monogramă se răsuciră cu fața la ei, cu brațele întinse și palmele ridicate, în gestul care simbolizează pretutindeni în lume „stop". Paznicii încremeniră locului, privind nehotărâți spre Beña.

– *¡Tot està bé!* strigă acesta în catalană. *Tornin al seu lloc!* Totul e în regulă! Întoarceți-vă la posturile voastre!

Cei doi paznici măsurară grupul din priviri, încă ezitând.

– *Són els meu convidats. Confio en la seva discreció*, declară preotul, pe un ton ferm. Sunt oaspeții mei. Mă bazez pe discreția voastră.

Nedumeriți, paznicii se retraseră pentru a-și relua patrularea.

– Vă mulțumesc, zise Ambra. Rămân recunoscătoare.

– Sunt părintele Joaquim Beña. Vă rog, despre ce este vorba?

Robert Langdon făcu un pas spre el și-i strânse mâna.

– Părinte, începu el, căutăm o carte rară, care se afla în posesia unui om de știință, Edmond Kirsch.

Ducând mâna la buzunar, scoase un cartonaș elegant și i-l întinse, adăugând:

– Această cartolină atestă că volumul a fost împrumutat Bisericii Sagrada Família.

Deși oarecum năucit de sosirea intempestivă a celor patru, Beña recunoscu imediat cartonașul în nuanța fildeșului. Un exemplar identic însoțea cartea pe care i-o dăduse Kirsch cu câteva săptămâni în urmă. *Operele complete ale lui William Blake.*

Clauza donației substanțiale pe care Edmond o făcuse către Sagrada Família cerea ca volumul cu operele lui Blake să fie expus în cripta catedralei.

„O solicitare bizară, însă un preț mic de plătit."

Kirsch avusese încă o cerință, specificată pe *spatele* cartolinei: ca volumul să rămână permanent deschis la pagina 163.

CAPITOLUL 66

La opt kilometri nord de Sagrada Família, amiralul Àvila privea prin parbrizul mașinii Uber la puzderia de lumini ale orașului care străluceau pe fondul întunecat al Mării Balearelor.

„Barcelona, în sfârșit", răsuflă ușurat bătrânul ofițer de marină, scoțându-și telefonul pentru a-l suna pe Regent, așa cum promisese. Regentul răspunse chiar de la primul apel.

– Amiral Àvila, unde ești?

– La câteva minute de intrarea în oraș.

– Vei ajunge exact la momentul potrivit. Abia ce am primit o veste neplăcută.

– Spuneți-mi!

– Ai reușit să retezi capul șarpelui. Numai că, așa cum ne temeam, coada lui se zvârcolește încă periculos.

– Cum pot ajuta?

Când Regentul îi comunică doleanța lui, Àvila rămase o clipă surprins. Nu-și închipuise că vor fi necesare alte pierderi de vieți omenești, însă n-avea de gând să pună la îndoială deciziile Regentului. „Sunt doar un simplu soldat", își reaminti el ascultând detaliile.

– Misiunea va fi riscantă. Dacă vei fi prins, să arăți autorităților simbolul din palmă. Vei fi eliberat în scurt timp. Influența noastră se întinde pretutindeni.

– Nu intenționez să mă las prins, răspunse amiralul privindu-și tatuajul.

– Bun, replică Regentul, cu o ciudată inflexiune apatică în glas. Dacă totul va decurge conform planului, amândoi vor fi în curând morți și totul se va sfârși.

Iar cu asta, legătura se întrerupse. În liniștea care se așternuse brusc, Àvila ridică privirea spre cel mai luminos punct vizibil la orizont – o îngrămădire hidoasă de turnuri diforme învăluită în lumina proiectoarelor de șantier.

„Sagrada Família, constată el, simțind repulsie la vederea siluetei fanteziste. Un altar care preamărește tot ce e greșit în credința noastră."

După părerea lui Àvila, celebra catedrală a Barcelonei era un monument închinat slăbiciunii și disoluției morale – o cedare în fața catolicismului liberal, schimonosind cu nerușinare mii de ani de credință, într-o amestecătură de venerare a naturii, pseudoștiință și erezie gnostică.

„Au pus șopârle uriașe pe Sfânta Biserică a lui Hristos!"

Distrugerea tradiției peste tot în lume îl îngrozea, dar în același timp se simțea încurajat de apariția unor noi lideri mondiali: ei păreau să-i împărtășească temerile și erau dispuși să facă tot ce era necesar pentru a restaura vechile cutume și principii. Abnegația pe care o nutrea față de Biserica Palmariană și mai ales față de papa Inocențiu al XIV-lea îi dăduse un nou motiv pentru a trăi, ajutându-l să-și perceapă propria tragedie dintr-o cu totul altă perspectivă.

„Soția și copilul meu au fost victime de război, se gândi el, un război dus de forțele răului împotriva lui Dumnezeu și a tradiției. Iertarea nu este singura cale către mântuire."

În urmă cu cinci nopți, Àvila dormea în apartamentul lui modest, când fusese trezit de alerta unui mesaj primit pe telefonul mobil. „Este miezul nopții", mârâise el, uitându-se cu privirile împăienjenite la ecran, ca să vadă cine-l contacta la ora aceea.

Número oculto. **Număr ascuns.**

Se frecase la ochi și începuse să citească mesajul primit.

Compruebe su saldo bancario

„Să-mi verific soldul contului bancar?!"

Se încruntase, suspectând cine știe ce truc de telemarketing. Enervat, se ridicase din pat și se dusese la bucătărie, să bea un pahar cu apă. În

fața chiuvetei, aruncase o privire spre laptop, știind că, probabil, nu va putea adormi la loc dacă nu verifica mai întâi.

Intrase pe site-ul băncii, așteptându-se să vadă obișnuitul sold jalnic de mic al contului său — ceea ce-i mai rămăsese din pensia militară. Dar când informația apăruse pe ecran, sărise în picioare atât de brusc, încât dărâmase scaunul.

„Este imposibil!"

Închisese ochii, după care privise din nou. Apoi reîncărcase pagina.

Cifra era tot acolo.

Bâjbâise cu mâna pe mouse, derulând istoricul tranzacțiilor, și constatase uluit că suma de o sută de mii de euro îi fusese virată anonim cu o oră în urmă. Sursa era doar un număr ascuns, neidentificabilă.

„Cine ar face una ca asta?"

Țârâitul strident al telefonului mobil aproape că făcuse să-i sară inima din piept. Pusese mâna pe aparat și se uitase la identitatea apelantului.

Número oculto.

Rămăsese încă o clipă cu ochii pe display, după care răspunsese.

– *¿Sí?*

O voce catifelată îi vorbise în spaniola castiliană pură.

– Bună seara, domnule amiral. Îmi închipui că ai văzut darul pe care ți l-am trimis.

– Am... l-am văzut, se bâlbâise el. Cine sunteți?

– Poți să-mi spui Regentul, replicase vocea. Reprezint frăția din care faci parte, membrii Bisericii pe care ai frecventat-o cu credință în ultimii doi ani. Abilitățile și loialitatea ta n-au trecut neobservate. Am vrea să-ți oferim prilejul de a sluji un țel mai înalt. Sfinția Sa te-a propus pentru o serie de misiuni... îndatoriri ce ți-au fost încredințate de Dumnezeu.

Àvila se trezise de-a binelea, simțindu-și palmele transpirate.

– Banii pe care ți i-am virat constituie un avans în contul primei tale misiuni, continuase vocea. Dacă o vei accepta, consider-o o oportunitate de a dovedi că meriți un loc în cele mai înalte rânduri ale noastre. Există în Biserica noastră o ierarhie bine stabilită, invizibilă pentru lumea exterioară. Și credem că *dumneata* ai fi un câștig pentru cel mai de sus nivel al organizației noastre.

Deși încântat de perspectiva avansării în carieră, Àvila avusese unele temeri.

– În ce constă misiunea? întrebase el. Și ce se întâmplă dacă aleg să *n-o* accept?

– Nu vei fi judecat în niciun fel și vei putea păstra banii în schimbul confidențialității. Ți se pare un aranjament rezonabil?

– Pare foarte generos.

– Ne placi, domnule amiral. Și vrem să te ajutăm. Din dorința de a fi echitabili, te avertizez că misiunea dictată de papă este una dificilă, rostise vocea mai departe, apoi se întrerupsese o clipă înainte de a adăuga: Ar putea implica violență.

Àvila înghețase. „Violență?"

– Domnule amiral, forțele răului devin mai puternice cu fiecare zi. Dumnezeu este prins într-un război, iar războaiele presupun *victime*.

În mintea lui Àvila reveniseră clipele de oroare după explozia bombei care-i ucisese familia. Tremurând, alungase amintirea sinistră.

– Îmi pare rău, nu știu dacă pot să accept o misiune violentă...

– Papa te-a ales pe *dumneata*, domnule amiral, șoptise Regentul. Omul de care va trebui să te ocupi în această misiune... este cel care ți-a ucis familia.

CAPITOLUL 67

Arsenalul se află la parterul Palatului Regal din Madrid, într-o încăpere cu plafonul elegant boltit și cu pereții stacojii decorați cu splendide tapiserii care înfățișează bătălii celebre din istoria Spaniei. De-a lungul acestora este expusă o colecție de peste o sută de armuri lucrate manual, printre care ținuta și armele de luptă ale multor regi din trecut. Șapte manechine reprezentând cai în mărime naturală sunt dispuse în centrul încăperii, înveșmântate în harnașament de bătălie.

„Aici au hotărât ei să mă țină captiv?", se miră Garza privind echipamentele de război care-l înconjurau. Într-adevăr, arsenalul era una dintre cele mai sigure încăperi din Palat, dar comandantul bănuia că agenții care-l arestaseră aleseseră acea „celulă" elegantă cu speranța că vor reuși să-l intimideze. „Este chiar încăperea în care am fost angajat pe postul de comandant."

Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Garza fusese poftit în acea sală impunătoare și intervievat, examinat și interogat înainte de a-i fi oferită, în cele din urmă, slujba de comandant al Gărzii Regale.

Iar acum, propriii agenți îl arestaseră. „Sunt acuzat că am pus la cale un asasinat? Și că i-am înscenat totul episcopului?!" Logica aflată la baza unor asemenea afirmații era atât de sucită, încât nici nu știa de unde să înceapă s-o descâlcească.

Din punctul de vedere al conducerii Gărzii Regale, Garza reprezenta autoritatea cu cel mai înalt rang din Palat, ceea ce însemna că ordinul de a-l aresta nu putea să fi venit decât de la un singur om... prințul Julián însuși.

„Valdespino i-a otrăvit prințului mintea împotriva mea", își dădu el seama. Politic vorbind, episcopul fusese întotdeauna un supraviețuitor și în seara aceea părea să fie suficient de disperat încât să încerce o astfel de acrobație mediatică îndrăzneață – o stratagemă temerară menită să-i limpezească reputația, terfelind-o pe a lui Garza. „Și m-au închis aici, ca să nu-mi pot susține punctul de vedere."

Dacă Julián și Valdespino își uniseră forțele, comandantul știa că era deja pierdut, învins prin manevre iscusite. În acel moment, unica persoană din lume care deținea suficientă putere pentru a-l ajuta era un bătrân ce-și trăia ultimele zile pe un pat de spital în reședința lui particulară din Palacio de la Zarzuela.

Regele Spaniei.

„Însă, pe de altă parte, chibzui el, monarhul nu m-ar ajuta niciodată dacă asta ar însemna să intre în conflict cu episcopul Valdespino sau cu propriul fiu."

Auzea mulțimile afară strigând mai tare și se părea că lucrurile riscau să ia o turnură violentă. Și când distinse ce anume strigau, aproape că nu-și crezu urechilor.

„De unde vine Spania?" și „Încotro se îndreaptă Spania?" scandau oamenii.

Protestatarii preluaseră cele două întrebări provocatoare lansate de Kirsch ca pretext pentru a-și exprima nemulțumirile cu privire la viitorul politic al monarhiei spaniole.

„De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Condamnând opresiunea din trecut, tânăra generație cerea fără încetare schimbări mai accelerate, îndemnându-și țara să se „alăture lumii civilizate" ca o democrație deplină și să abolească monarhia. Franța, Germania, Rusia, Austria, Polonia, România și mai bine de alte cincizeci de state renunțaseră la regalitate în ultimul secol. Chiar și în Marea Britanie erau tot mai multe voci care solicitau organizarea unui referendum pentru abolirea monarhiei, după decesul actualei regine.

În seara aceea din păcate, la Palatul regal domnea haosul, așa că nu era de mirare că vechiul strigăt de luptă se afla iarăși pe buzele protestatarilor.

„Exact ce-i trebuie prințului Julián acum, reflectă Garza, când se pregătește să preia tronul!"

Ușa din capătul îndepărtat al arsenalului se deschise și unul dintre agenții lui își strecură capul înăuntru.

– Vreau un avocat! strigă comandantul.

– Iar eu vreau o declarație de presă! răsună glasul familiar al Mónicăi Martín și, o clipă mai târziu, tânăra coordonatoare PR a Palatului trecu pe lângă agent și intră în încăpere. Comandant Garza, de ce ai complotat cu ucigașii lui Edmond Kirsch?

Garza se holbă la ea cu o expresie incredulă. „A înnebunit, oare, toată lumea?"

– Știm ce i-ai înscenat episcopului Valdespino, declară Martín apropiindu-se de el cu pași hotărâți. Iar Palatul vrea să facă publică imediat mărturisirea ta!

Comandantul rămase mut.

În mijlocul încăperii, tânăra se răsuci brusc pe călcâie și se încruntă spre tânărul agent din prag.

– Am spus o mărturisire *între patru ochi*!

Deși nu tocmai convins, agentul se retrase și închise ușa în urma lui. Martín se întoarse spre Garza și din câțiva pași ajunse lângă el.

– Vreau mărturisirea acum! urlă ea și ecoul glasului reverberă în sala boltită.

Ei bine, n-o să capeți niciuna de la mine, replică el pe un ton sec. N-am niciun amestec în toată chestia asta. Acuzațiile tale sunt false.

Martín aruncă o privire agitată peste umăr. Apropiindu-se încă un pas, îi șopti la ureche:

– Știu... Trebuie să mă ascultați cu mare atenție.

CAPITOLUL 68

Popularitate ↑ 2 747%

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

DESPRE ANTIPAPI... STIGMATE SÂNGERÂNDE... ŞI PLEOAPE CUSUTE...

Istorii bizare din interiorul Bisericii Palmariene.

Postările on-line ale unor grupuri creştine au confirmat faptul că amiralul Luis Ávila este, de mai mulţi ani, un membru activ al Bisericii Palmariene.

Asumându-şi rolul de susţinător celebru al Bisericii lui, amiralul Luis Ávila a declarat în mod repetat despre papa palmarian că „i-a salvat viaţa", după ce intrase într-o profundă depresie cauzată de pierderea familiei într-un atac terorist anticreştin.

Conform politicii ConspiracyNet de a nu susţine şi a nu condamna niciodată instituţii religioase, am postat pe site zeci de linkuri externe către Biserica Palmariană aici.

Noi vă informăm. Voi decideţi.

Reţineţi, vă rugăm, că multe dintre afirmaţiile on-line referitoare la palmarieni au un conţinut şocant; de aceea vă cerem dumneavoastră, utilizatorii noştri, ajutorul pentru a discerne realitatea de ficţiune.

Următoarele „date reale" ne-au fost trimise de informatorul nostru, monte@iglesia.org, a cărui veridicitate perfectă de până acum sugerează că şi aceste informaţii sunt adevărate. Dar înainte de a le difuza ca atare, sperăm că unii dintre utilizatorii noştri ne vor furniza dovezi concrete suplimentare, care ori să le confirme, ori să le infirme.

- Papa palmarian Clemente şi-a pierdut ambii globi oculari într-un accident de maşină survenit în 1976 şi a continuat să predice încă un deceniu cu pleoapele închise, cusute chirurgical.
- Papa Clemente a avut pe ambele palme stigmate active care sângerau cu regularitate când avea viziuni.
- Mai mulţi papi palmarieni au fost ofiţeri ai armatei spaniole cu puternice idealuri carliste.
- Membrilor Bisericii Palmariene li se interzice să discute cu rudele lor şi mai mulţi dintre ei au murit în incinta complexului, din cauza malnutriţiei sau a abuzurilor.
- Palmarienilor li se interzice: (1) să citească orice carte scrisă de un nonpalmarian; (2) să participe la nunţi sau la înmormântări în familie, cu excepţia cazului în care rudele lor sunt şi ele palmariene; (3) să fie prezenţi la piscine, pe plaje, la meciuri de box, în săli de dans şi în orice loc în care se află un pom de Crăciun sau imagini cu Moş Crăciun.
- Palmarienii cred că Antihristul s-a născut în anul 2000.
- Centre de recrutare palmariene există în SUA, Canada, Germania, Austria şi Irlanda.

CAPITOLUL 69

În vreme ce Ambra și Langdon îl urmau pe părintele Beña spre colosalele uși din bronz ale bazilicii Sagrada Família, profesorul nu-și putu stăpâni nici de data aceasta uimirea în fața detaliilor mai mult decât bizare ale intrării în lăcaș.

„E un perete de coduri", se gândi el privind înscrisurile în relief care dominau lespezile monolitice din metal șlefuit: peste opt mii de litere tridimensionale turnate în bronz. Dispuse pe șiruri orizontale, formau un vast câmp de text, fără spații despărțitoare între cuvinte. Deși Langdon știa că textul era o descriere a Patimilor lui Iisus, scris în catalană, aspectul lui amintea mai degrabă de o cheie de criptare a NSA[1].

„Nu-i de mirare că locul ăsta inspiră atâtea teorii conspiraționiste."

Își ridică ochii spre fațada Patimilor, de unde mai multe sculpturi cu linii subțiri, unghiulare, realizate de artistul Josep Maria Subirachs, păreau să privească în jos, dominate de un Iisus emaciat, prins de un crucifix cioplit în poziție foarte înclinată, lăsând înspăimântătoarea impresie că era pe punctul de a se prăbuși peste vizitatori.

În stânga, o altă sculptură macabră îl înfățișa pe Iuda trădându-l pe Iisus cu o sărutare. În mod ciudat, silueta era flancată de un careu cu cifre – un „pătrat magic" matematic. Edmond îi spusese la un moment dat lui Langdon că numărul treizeci și trei – „constanta magică" a pătratului respectiv – constituia, de fapt, un tribut secret adus venerației pe care o aveau francmasonii pentru Marele Arhitect al Universului, o divinitate atotcuprinzătoare, ale cărei mistere erau relevate celor care

[1] National Security Agency – Agenția de Securitate Națională din Statele Unite. (n.red.)

ajungeau la gradul treizeci și trei în cadrul organizației. „O poveste amuzantă, comentase Langdon râzând, însă mi se pare că o explicație mai plauzibilă ar fi aceea că Iisus avea treizeci și trei de ani în momentul Patimilor."

Apropiindu-se de intrare, profesorul se crispă văzând cea mai sinistră decorațiune a catedralei – o masivă statuie a lui Iisus biciuit și legat cu frânghii de un stâlp – și ridică rapid privirea spre inscripția de deasupra ușii: două litere din albabetul grecesc, alfa și omega.

– Începutul și sfârșitul, șopti Ambra, privind, de asemenea, literele. Tipic pentru Edmond.

Langdon încuviință, sesizând ce voise ea să spună. „De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Părintele Beña deschise o ușă mică în peretele acoperit cu litere din bronz și, după ce intrară toți oaspeții lui, inclusiv cei doi agenți ai Gărzii Regale, o închise în urma lor.

Liniște.

Umbre.

În capătul sud-estic al transeptului, preotul le povesti cum venise Edmond Kirsch la el, oferindu-se să facă o donație uriașă către Sagrada Família, cu condiția ca exemplarul lui din manuscrisul cu miniaturi al lui William Blake să fie expus în criptă, lângă mormântul lui Gaudí.

„Chiar în inima Bisericii", comentă Langdon în gând, cuprins subit de curiozitate.

– A precizat Edmond *de ce* v-a solicitat acest lucru? întrebă Ambra.

Beña încuviință.

Mi-a povestit că pasiunea pentru arta lui Gaudí i-a fost inspirată de regretata lui mamă, care fusese, de altfel, și o mare admiratoare a operelor lui William Blake. Domnul Kirsch mi-a spus că voia ca volumul lui Blake să fie așezat lângă mormântul lui Gaudí ca un tribut adus mamei lui. Nu mi s-a părut nimic rău în această solicitare.

Langdon îl privi nedumerit. „Edmond n-a pomenit nici măcar o dată despre faptul că mamei lui îi plăcuse Gaudí." Mai mult decât atât, Paloma Kirsch murise într-o mănăstire și era greu de crezut că o călugăriță spaniolă ar fi admirat un poet englez heterodox. Întreaga poveste i se părea cusută cu ață albă.

– În plus, continuă Beña, mi s-a părut că domnul Kirsch era pradă unei profunde crize spirituale... şi că poate avea şi unele probleme de sănătate...

– Pe spatele acestei cartoline, îl întrerupse Langdon, scrie că volumul lui Blake trebuie expus într-un mod anume - deschis la pagina 163.

– Da, aşa este.

Profesorul simţi cum inima începe să-i bată mai tare.

– Îmi puteţi spune *ce* poezie este pe pagina aceea?

Preotul clătină din cap.

– Nu e *nicio* poezie pe acea pagină.

– Mă scuzaţi?

Cartea cuprinde operele *complete* ale lui Blake – scrieri şi ilustraţii deopotrivă. Pe pagina 163 se află o ilustraţie.

Langdon aruncă spre Ambra o privire descumpănită. „Ne trebuie un vers de patruzeci şi şapte de litere, nu o ilustraţie!"

– Părinte, interveni Ambra, ar fi posibil să vedem şi noi ilustraţia aceea?

Beña ezită câteva momente, dar se gândi că, probabil, nu era o idee bună s-o refuze pe viitoarea regină a ţării.

– Pe aici ajungem spre criptă, răspunse el, conducându-i în lungul transeptului, spre partea de mijloc a Bisericii.

Cei doi agenţi ai Gărzii Regale veneau aproape în spatele lor.

– Trebuie să recunosc, explică preotul, că am ezitat să accept bani de la un ateu înverşunat, însă rugămintea lui, de a expune aici ilustraţia preferată a mamei sale, mi s-a părut complet inofensivă, mai cu seamă ţinând cont că este o reprezentare a lui Dumnezeu.

Langdon crezu că n-auzise bine.

– Aţi zis cumva că Edmond v-a cerut să expuneţi o reprezentare a lui *Dumnezeu*?

Beña încuviinţă.

– Mi-am dat seama că era bolnav şi poate că ăsta era modul lui de a se căi pentru o viaţă de respingere a divinităţii. Dar, clătină el din cap, după ce am văzut prezentarea din seara asta, chiar nu mai ştiu ce să cred.

Profesorul încercă să-şi imagineze la care dintre numeroasele ilustraţii în care Blake îl reprezentase pe Dumnezeu se referise Edmond.

Ajunși în corpul central al Bisericii, Langdon avu impresia că vede totul pentru prima dată. Cu toate că vizitase de multe ori Sagrada Família, în diverse stadii ale construcției, de fiecare dată venise acolo ziua, când lumina soarelui spaniol pătrundea prin vitralii creând pete vii de culoare și atrăgând privirea în sus, tot mai sus, spre dantelăria aparent imponderabilă de bolți.

„Noaptea, în schimb, detaliile sunt mai greu de perceput."

Pădurea scăldată în soare dispăruse acum, înlocuită fiind de o junglă nocturnă de umbre și întuneric – o rețea sumbră de coloane striate care păreau să se înalțe în neant.

– Aveți grijă unde pășiți, îi avertiză preotul. Facem economii peste tot unde putem.

Langdon știa că iluminatul acelor uriașe biserici europene costa o mică avere, însă acolo becurile erau atât de rare și cu o lumină atât de difuză, încât abia vedeai unde călcai. „Una dintre problemele unei suprafețe de cinci mii cinci sute de metri pătrați!"

Când păși în nava centrală și cotiră spre stânga, profesorul întoarse privirea spre platforma ceremonială, unde altarul era, de fapt, o masă minimalistă, ultramodernă, încadrată de două rânduri strălucitoare de tuburi de orgă. La patru metri deasupra lui se afla extraordinarul baldachin al Bazilicii – o boltă din pânză suspendată, un simbol al veneraței susținut înainte vreme cu ajutorul unor prăjini, pentru a le oferi regilor un petic de umbră.

Aproape toate baldachinele actuale erau elemente arhitecturale solide, dar în cazul Bazilicii Sagrada Família se optase pentru pânză – un acoperământ sub forma unei umbrele care părea să plutească magic în aer, deasupra altarului. Dedesubt, suspendat cu ajutorul unor sârme, aidoma unui parașutist, se afla trupul lui Iisus pe cruce.

„Iisus parașutistul", știa Langdon că-l botezaseră unele voci. Și văzându-l acum din nou, își spuse că nu era de mirare că devenise unul dintre cele mai controversate elemente ale Bisericii.

Beña continuă să meargă înaintea lor, în bezna tot mai adâncă, astfel că profesorul aproape că nu mai vedea nimic. Díaz scoase o lanternă de buzunar și lumină pardoseala în fața lor. Îndreptându-se spre intrarea în criptă, Langdon deslușì deasupra capului conturul palid al unui cilindru care se înălța sute de metri pe zidul interior al bazilicii.

„Celebra spirală de la Sagrada", o recunoscu el, amintindu-și că n-avusese niciodată curajul să urce pe ea.

Tunelul vertical ametitor de scări în spirală apăruse pe lista „Celor mai letale 20 de scări din lume" alcătuită de *National Geographic*, figurând la numărul trei, după primejdioasele trepte de pe exteriorul templului Angkor Wat din Cambodgia și falezele din piatră acoperite de mușchi ale cascadei – Cazanul Diavolului, din Ecuador.

Langdon aruncă o privire spre primele trepte, care urcau strâns ca spirala unui tirbușon și dispăreau în întuneric.

– Intrarea în criptă e imediat în față, spuse Beña, arătând dincolo de scară, spre un hău negru în stânga altarului.

Câteva clipe mai târziu, Langdon zări o palidă lucire aurie care părea să iasă dintr-o gaură în pardoseală.

„Cripta."

În curând ajunseră la gura unei alte scări, de această dată una elegantă, care cobora într-o curbă largă.

Ambra se întoarse către cei doi agenți.

– Domnilor, vă rog să rămâneți aici. Ne întoarcem repede.

Deși nu păru foarte încântat, Fonseca nu spuse nimic. Ambra, Langdon și părintele Beña începură să coboare spe lumină.

Agentul Díaz se simți recunoscător pentru momentele de respiro care i se oferiseră, privindu-i pe cei trei dispărând pe scară, în jos. Tensiunea crescândă dintre Ambra Vidal și Fonseca devenise tot mai îngrijorătoare.

„Agenții Gărzii Regale nu sunt obișnuiți să primească amenințări cu concedierea din partea celor pe care-i păzesc, ci numai de la comandantul Garza."

Arestarea acestuia din urmă încă îl nedumerea. În mod ciudat, Fonseca refuzase să-i spună cine anume emisese ordinul de arestare și cine lansase povestea falsă cu răpirea.

– Situația e complexă, replicase colegul lui. Și pentru propria ta protecție, e mai bine să nu știi.

„Deci cine dădea acum ordinele? se întrebă Díaz. Prințul, oare?" Părea greu de crezut că Julián ar fi pus în pericol viața Ambrei răspândind

o poveste mincinoasă. „Să fie Valdespino?" Agentul nu era sigur că episcopul dispunea totuși de influența necesară.

– Mă întorc curând, mârâi Fonseca și o luă la picior, adăugând că trebuia să găsească o toaletă.

În vreme ce se îndepărtă, Díaz îl văzu cum își scoase telefonul mobil, formă un număr și începu să vorbească pe un ton scăzut.

Rămas singur în mijlocul Bisericii, Díaz era din ce în ce mai nemulțumit de purtarea secretoasă a colegului său.

CAPITOLUL 70

Scara spre criptă cobora cale de trei etaje într-o spirală largă și grațioasă, la capătul căreia Langdon, Ambra și părintele Beña ajunseră într-o încăpere subterană.

„Una dintre cele mai mari cripte din Europa", își spuse profesorul, admirând spațiul circular amplu. Așa cum își amintea, mausoleul subteran de la Sagrada Família avea forma unei rotonde înalte și era prevăzut cu strane pentru sute de credincioși. Felinare aurii cu ulei așezate din loc în loc pe circumferință iluminau pardoseala mozaicată, decorată cu vițe răsucite, cu rădăcini, ramuri, frunze și alte figurine din natură.

Literal vorbind, termenul „criptă" definea un spațiu „ascuns", iar lui Langdon i se părea aproape de neconceput că Gaudí reușise să disimuleze o incintă atât de vastă sub clădirea Bisericii. Spațiul de acolo nu semăna câtuși de puțin cu ludica „criptă înclinată" din Colònia Güell, fiind, de fapt, o încăpere austeră, în stil neogotic, cu arce ascuțite, coloane decorate cu frunze și bolți ornamentale. Aerul era neclintit și mirosea vag a tămâie.

O nișă adâncă se întindea spre stânga pornind de la picioarele scării. Pe pardoseala din gresie deschisă la culoare se afla o lespede simplă, dispusă orizontal și înconjurată de felinare.

„Omul însuși", conștientiză Langdon, citind inscripția.

ANTONIUS GAUDÍ

Privind în jur, simți iar, acut, durerea pierderii lui Edmond. Ridică ochii spre statuia Fecioarei Maria care străjuia mormântul și pe al cărei soclu era gravat un simbol neobișnuit.

„Ce mai e și asta?!", exclamă Langdon în sinea lui, privind semnul ciudat.

Rareori i se întâmplase până atunci să vadă un simbol pe care să nu-l poată identifica. În acel caz era vorba despre a unsprezecea literă grecească, lambda, care, din câte știa el, n-apărea nicăieri în simbolismul creștin. Lambda era folosită ca simbol științific, fiind întâlnită în domenii ca evoluția speciilor, fizica particulelor sau cosmologie. Și mai bizar era faptul că din partea de sus a literei de aici părea să crească o cruce creștină.

„Religia susținută de știință?" Era pentru prima dată când Robert vedea așa ceva.

– Vă nedumerește simbolul? întrebă părintele Beña, apropiindu-se de profesor. Nu sunteți singurul. Mulți m-au întrebat despre el. În definitiv, nu este altceva decât o interpretare modernistă a imaginii unei cruci pe un vârf de munte.

Langdon făcu un pas mai aproape și distinse trei steluțe aurii care însoțeau simbolul.

„Trei stele în poziția asta, reflectă el, recunoscând imediat semnificația. E crucea de pe Muntele Carmel."

– Este o cruce *carmelită*! exclamă el cu glas tare.

– Corect. Trupul lui Gaudí odihnește străjuit de Binecuvântata Fecioară Maria de pe Muntele Carmel.

– Totuși, era Gaudí carmelit? întrebă Langdon, fiindu-i greu să și-l imagineze pe arhitectul modernist aderând la interpretarea strictă a catolicismului care caracterizase un ordin monahal din secolul al XII-lea.

– Cu siguranță, nu, râse Beña. Dar *cele care au avut grijă de el*, da. În ultimii ani de viață, Gaudí a fost îngrijit de niște călugărițe carmelite care

au locuit în casa lui. Convinse că el și-ar fi dorit să fie astfel vegheat și în moarte, au dăruit cu generozitate Bisericii această capelă.

– Un gest nobil, replică Langdon, mustrându-se fiindcă interpretase greșit un simbol atât de nevinovat. Probabil, toate teoriile conspiraționiste vehiculate în seara asta m-au făcut chiar și pe mine să văd fantasmagorii acolo unde nu este niciuna.

– Aceea e cartea lui Edmond? întrebă Ambra pe neașteptate, arătând cu mâna spre penumbra din dreapta mormântului lui Gaudí.

Profesorul și preotul se întoarseră, privind în direcția respectivă.

– Da, răspunse Beña. Îmi pare rău că lumina este atât de slabă.

Ambra se îndreptă spre o casetă din sticlă, iar Langdon o urmă. El văzu că volumul fusese așezat într-o zonă întunecată a criptei, în spatele unei coloane groase din partea dreaptă a mormântului.

– În mod normal, aici expunem broșurile informative, le explică Beña, însă le-am mutat în altă parte, ca să facem loc pentru cartea domnului Kirsch. Nimeni nu pare să fi observat.

Profesorul se apropie cu pași grăbiți de o casetă ca un dulăpior cu partea de sus din sticlă, înclinată. În interiorul ei, deschisă la pagina 163 și abia vizibilă în lumina palidă, era expusă o ediție masivă a *Operelor complete ale lui William Blake.*

Așa cum deja le menționase preotul, pe pagina respectivă nu se afla o poezie, ci o ilustrație realizată de Blake. Langdon se întrebase de câteva ori despre care dintre reprezentările lui Dumnezeu era vorba, dar la *aceasta* nu se așteptase în niciun caz.

„*The Ancient of Days*", își dădu el seama, scrutând în întuneric cunoscuta gravură în acuarelă realizată de Blake în 1794. Îl mira totuși faptul că Beña se referise la gravură numind-o „o reprezentare a lui Dumnezeu". Într-adevăr, ilustrația *părea* să înfățișeze imaginea arhetipală a Dumnezeului creștin – un bătrân ridat, cu barbă, șezând printre nori și privind în jos din ceruri –, dar dacă s-ar fi documentat puțin mai mult, și-ar fi dat seama că era vorba despre cu totul altceva. Figura reprezentată nu era Dumnezeul creștin, ci o divinitate pe nume Urizen – un zeu plăsmuit de imaginația vizionară a lui Blake –, înfățișată măsurând cerurile cu un compas, ca un omagiu adus legilor științifice care guvernează universul.

Gravura avea un stil atât de futurist, încât, secole mai târziu, reputatul fizician ateu Stephen Hawking avea s-o aleagă ca ilustrație a supracopertei pentru cartea lui, *God Created the Integers – Și Dumnezeu a creat numerele întregi*. Demiurgul atemporal al lui Blake străjuiește, de asemenea, Centrul Rockefeller din New York City, acolo geometrul divin fiind parte a unei sculpturi Art Déco[1] intitulate *Wisdom, Light, and Sound – Înțelepciunea, lumina și sunetul.*

Langdon scrută ilustrația lui William Blake, întrebându-se din nou de ce făcuse Edmond atâtea eforturi pentru a obține expunerea ei acolo. „Oare din pură dorință de răzbunare? Ca o palmă pe obrazul Bisericii creștine? Războiul lui cu religia nu încetează niciun moment", se gândi el, fără a-și lua privirea de la Urizen. Averea îi dăduse fostului său student posibilitatea de a face tot ce dorise în viață, chiar dacă asta însemna să expună artă cu conținut blasfemator în inima unei biserici creștine.

„Mânie și dușmănie, conchise în sinea lui. Poate că la asta se reduce, de fapt, totul." La urma urmei, pe drept sau nu, Edmond blamase întotdeauna religia organizată pentru moartea mamei lui.

– Firește că sunt cât se poate de conștient, rosti Beña pe neașteptate, că desenul acesta nu-l înfățișează pe Dumnezeul *creștin*.

Langdon se întoarse spre el surprins.

– Chiar așa?

Da. Edmond a fost foarte explicit cu privire la acest lucru, deși n-ar fi fost nevoie; sunt familiarizat cu ideile lui Blake.

Și totuși, nu v-a deranjat să-i expuneți cartea aici?

– Domnule profesor, șopti preotul cu un zâmbet blajin. Ne aflăm în Sagrada Família. Între zidurile ei, Gaudí a combinat divinitatea, știința și natura. Tema acestei gravuri nu e ceva nou pentru noi, adăugă el și ochii îi sclipiră cu un aer misterios. Nu tot clerul nostru este la fel de progresist ca mine, dar, așa cum știți, pentru noi toți creștinismul încă evoluează. Mă bucur însă că domnul Kirsch a acceptat să nu expună și cartolina alături de carte. Ținând seama de reputația lui, nu știu cum aș fi putut explica prezența ei aici, mai ales după expunerea din această seară. Dar

[1] Abreviere pentru expresia din franceză denumind Expoziția internațională de Arte Decorative și industriale moderne, care a avut loc la Paris în 1925 (Exposition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Modernes). (n.red.)

greșesc dacă spun, continuă preotul cu o expresie brusc sobră, că imaginea aceasta nu este ceea ce v-ați fi așteptat să găsiți?

– Nu greșiți. Căutam un vers scris de William Blake.

– „Tigru, Tigru arzând suav / În codrul nopții suav"? întrebă Beña.

Langdon zâmbi, impresionat de faptul că preotul știa primele două versuri ale celui mai cunoscut poem al lui William Blake[1] – o meditație religioasă în șase strofe, în care autorul se întreba dacă același Dumnezeu care a creat tigrul fioros a creat și mielul supus.

– Părinte Beña, interveni Ambra, aplecându-se și străduindu-se să privească prin geamul casetei, aveți cumva o lanternă sau un telefon la dumneavoastră?

– Nu, îmi pare rău. Să împrumut un felinar de pe mormântul lui Antoni?

– Vă rog! Ne-ar fi de mare ajutor.

Preotul se îndepărtă în grabă. În aceeași clipă, Ambra șopti către Langdon:

– Robert! Edmond n-a ales pagina 163 pentru gravură!

– Cum adică?

„Nu mai e nimic altceva pe pagina asta!"

– E doar o momeală isteață.

– Nu pricep, zise el, privind din nou gravura.

– Edmond a ales pagina 163 fiindcă este imposibil s-o expui pe asta fără s-o arăți *simultan* și pe cea de alături, 162.

Langdon își îndreptă imediat privirea spre pagina din stânga. În lumina aceea firavă, nu putea distinge mare lucru – decât că părea să conțină doar text cu un scris de mână foarte mărunt.

Beña se întoarse aducând un felinar pe care i-l dădu Ambrei, iar ea îl ridică deasupra cărții. Când cercul de lumină se întinse cuprinzând volumul deschis, Langdon icni surprins.

Pe pagina din stânga era, într-adevăr, un calup de text – scris de mână, așa cum erau, de altfel, toate manuscrisele originale ale lui William Blake – cu marginile ornamentate cu desene, chenare și diverse forme. Însă cel mai important era faptul că textul părea să fie sub forma strofelor elegante ale unei poezii.

---

[1] Aici, în traducerea lui Ștefan Augustin Doinaș (n.tr.)

Chiar deasupra lor, în nava centrală a Bisericii, agentul Díaz păşea de colo colo în întuneric, întrebându-se unde o fi colegul lui. „Ar fi trebuit să se întoarcă deja."

Când telefonul mobil din buzunar începu să-i vibreze, îşi spuse că, probabil, îl suna Fonseca, dar când se uită la identitatea apelantului, văzu un nume la care nu s-ar fi aşteptat nicicum.

Mónica Martín.

Habar n-avea ce ar fi putut dori coordonatoarea de relaţii publice, însă orice ar fi fost, trebuia să-l sune direct pe Fonseca. „El e agentul principal în echipa noastră."

– Alo, răspunse el. Sunt Díaz.

– Agent Díaz, la telefon e Mónica Martín. Am aici pe cineva care vrea să-ţi vorbească.

O clipă mai târziu, la celălalt capăt al liniei răsună o voce familiară.

– Agent Díaz, sunt comandantul Garza. Te rog să mă asiguri că doamna Vidal este în siguranţă.

– Da, domnule comandant! exclamă Díaz, luând automat poziţia de drepţi la auzul vocii lui Garza. Doamna Vidal este în perfectă siguranţă. Eu şi agentul Fonseca suntem împreună cu Domnia Sa, în interiorul...

Nu da detalii pe o linie telefonică nesecurizată! îl întrerupse Garza imediat. Dacă doamna Vidal este într-un loc sigur, ţine-o acolo. Nu părăsiţi zona. Sunt uşurat să-ţi aud glasul. Am încercat să-l sunăm pe agentul Fonseca, dar n-a răspuns. E cu tine?

– Da, domnule. S-a îndepărtat puţin ca să dea un telefon, însă trebuie să se întoarcă... răspunse Díaz.

– N-am timp să aştept. Sunt reţinut deocamdată, iar doamna Martín mi-a împrumutat telefonul ei. Ascultă-mă cu atenţie! Povestea cu răpirea e falsă, aşa cum nu mă îndoiesc că ştii. Şi a pus-o pe doamna Vidal într-o situaţie foarte riscantă.

„Nici n-ai idee!", comentă Díaz în gând, amintindu-şi scena haotică de pe acoperişul Casei Milà.

La fel de neadevărată este ştirea că i-aş fi făcut o înscenare episcopului Valdespino.

– Mi-am închipuit și eu, domnule, însă...

– Încerc împreună cu doamna Martín să ne dăm seama cum să gestionăm mai bine situația asta, dar până când vom reuși, trebuie s-o ții pe viitoarea regină departe de privirile publicului. E clar?

– Sigur, domnule. Însă *cine* a dat ordinul?

– Nu pot să-ți spun asta la telefon. Procedează așa cum ți-am cerut și ai grijă ca doamna Vidal să stea departe de presă și de orice pericol. Doamna Martín te va ține la curent cu evoluțiile ulterioare.

Cu asta, Garza închise, iar Díaz rămase iar singur în întuneric, străduindu-se să înțeleagă ce se întâmplase. Când duse mâna la jachetă, pentru a pune telefonul înapoi în buzunar, auzi un foșnet în spatele lui. În clipa în care se întoarse, două mâini palide se materializară brusc din beznă și se încleștară pe tâmplele lui. În următoarea fracțiune de secundă, mâinile se răsuciră cu putere într-o parte.

Díaz își simți gâtul frângându-se și o durere arzătoare îi explodă în cap. Apoi totul se întunecă.

CAPITOLUL 71

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

NOI SPERANŢE PENTRU DESCOPERIREA ZGUDUITOARE A LUI KIRSCH!

Mónica Martín, coordonatoarea de relaţii publice a Palatului Regal de la Madrid, a emis cu puţin timp în urmă o declaraţie oficială în care afirma că viitoarea regină a Spaniei, Ambra Vidal, a fost răpită de profesorul american Robert Langdon, care o ţine prizonieră. Palatul a îndemnat autorităţile locale să se implice pentru localizarea viitoarei regine.

Informatorul civil monte@iglesia.org ne-a trimis chiar acum următoarea declaraţie:

> ACUZAŢIA DE RĂPIRE E 100% FALSĂ – O STRATAGEMĂ SUBTILĂ PENTRU CA POLIŢIA LOCALĂ SĂ-L ÎMPIEDICE PE LANGDON SĂ-ŞI ÎNDEPLINEASCĂ OBIECTIVUL ÎN BARCELONA (LANGDON/VIDAL CRED CĂ ÎNCĂ POT GĂSI O MODALITATE DE A DIFUZA DESCOPERIREA LUI KIRSCH LA NIVEL GLOBAL). DACĂ CEI DOI VOR REUŞI, PREZENTAREA LUI KIRSCH AR PUTEA FI TRANSMISĂ ÎN DIRECT ÎN ORICE MOMENT. RĂMÂNEŢI PE RECEPŢIE.

Incredibil! Şi de la noi aţi aflat mai întâi acest lucru – Langdon şi Vidal au fugit de autorităţi, fiindcă vor să termine ceea ce a început Edmond Kirsch! Iar Palatul pare disperat să-i oprească. (Valdespino din nou? Şi care e rolul prinţului în toate astea?)

Vă vom da alte detalii pe măsură ce le vom avea, totuşi, rămâneţi pe recepţie, deoarece e posibil ca secretele lui Kirsch să fie dezvăluite în această noapte!

CAPITOLUL 72

Prințul Julián privea peisajul rural derulându-se dincolo de geamul Opelului și încerca să deslușească purtarea ciudată a episcopului. „Valdespino ascunde ceva."

Trecuse mai bine de o oră de când episcopul îl scosese pe furiș din Palat – un comportament cu totul neregulamentar –, asigurându-l că era pentru propria-i siguranță. „Mi-a cerut să nu pun nicio întrebare... doar să am încredere."

Valdespino îi fusese întotdeauna ca un unchi, fiind, totodată, și confidentul de încredere al tatălui său. Dar propunerea lui de a se ascunde amândoi în reședința de vară a prințului i se păruse dubioasă de la bun început. „Ceva nu e-n regulă. Sunt izolat – fără telefon, fără agenții de securitate, fără acces la știri, și nimeni nu știe unde sunt."

În vreme ce mașina traversa șinele de cale ferată situate nu departe de Casita del Príncipe, Julián întoarse privirea spre drumul împădurit care se întindea în față. La o sută de metri înainte și pe stânga se zărea capătul aleii lungi, mărginite de copaci, care ducea spre vila izolată. Văzând cu ochii minții reședința pustie, prințul simți un impuls brusc de a fi precaut. Se aplecă și puse hotărât palma pe umărul diaconului aflat la volan.

– Oprește aici, te rog.

Valdespino se răsuci spre el, mirat.

– Dar aproape am ajuns...

– Vreau să știu ce se petrece! se răsti prințul, cu vocea răsunându-i puternic în interiorul mașinii.

– Don Julián, a fost o seară agitată, însă trebuie să...

– Trebuie să am *încredere* în dumneata?

– Da.

Julián strânse umărul şoferului şi arătă spre un petic de iarbă pe marginea drumului pustiu.

– Opreşte acolo! îi ceru el ferm.

– Mergi mai departe! interveni Valdespino. Don Julián, vă voi explica...

– Opreşte maşina! strigă prinţul.

Diaconul vira brusc şi frână pe peticul de iarbă.

– Lasă-ne singuri, te rog, îi ceru Julián, cu inima bătându-i puternic în piept.

Tânărul nu aşteptă să i se spună de două ori. Sări din maşina lăsată cu motorul pornit şi o zbughi în întuneric.

În lumina palidă a Lunii, Valdespino părea speriat.

– *Ar trebui* să-ţi fie teamă! rosti prinţul cu un glas atât de autoritar, încât chiar şi el rămase uimit.

Valdespino se trase înapoi, părând şocat de tonul ameninţător – unul pe care Julián nu-l mai folosise niciodată la adresa lui.

– Sunt viitorul rege al Spaniei. În seara asta mi-ai îndepărtat agenţii de securitate, mi-ai interzis accesul la propriul telefon, m-ai împiedicat să ascult ştirile şi ai refuzat să mă laşi să iau legătura cu logodnica mea.

– Îmi cer scuze... bâigui Valdespino.

– Va trebui să faci mai mult de atât, îl întrerupse Julián, căruia episcopul i se părea în acel moment incredibil de neînsemnat.

Valdespino trase adânc aer în piept şi se întoarse cu faţa spre el, în întuneric.

– Am fost contactat cu puţină vreme în urmă, don Julián, şi mi s-a spus...

– Contactat de cine?

Episcopul ezită.

– De tatăl dumneavoastră. Regele e profund mâhnit.

„Chiar aşa?" Julián îşi vizitase tatăl cu numai două zile în urmă, la Palacio de la Zarzuela, şi-l găsise într-o stare de spirit excelentă, în ciuda sănătăţii şubrede.

– De ce e mâhnit?

– Din nefericire, a văzut prezentarea lui Edmond Kirsch.

Julián simți cum i se încleștează maxilarul. Suferind, tatăl lui dormea aproape douăzeci și patru de ore pe zi, iar la ora aceea n-ar fi trebuit în niciun caz să fie treaz. În plus, regele interzisese întotdeauna prezența televizoarelor și a computerelor în dormitoarele din Palat, care, insista el, erau adevărate sanctuare rezervate somnului și lecturilor. Iar asistentele medicale care-l îngrijeau ar fi avut grijă să nu-i permită să coboare din pat și să vadă găselnița publicitară a unui ateu.

– A fost vina mea, adăugă Valdespino. I-am dat o tabletă, în urmă cu câteva săptămâni, ca să nu se mai simtă chiar atât de izolat de restul lumii. Învăța să trimită e-mailuri și SMS-uri. Și așa a ajuns să vadă prezentarea lui Kirsch, pe tableta aceea.

Julián nici nu voia să se gândească la tatăl lui, probabil în ultimele sale săptămâni de viață, urmărind un controversat material video anticatolic încheiat cu un act de o violență sângeroasă. Regele ar fi trebuit să mediteze la numeroasele realizări extraordinare pe care le făcuse pentru țara lui.

– Așa cum vă puteți imagina, continuă Valdespino regăsindu-și stăpânirea de sine, multe lucruri l-au îngrijorat, însă cel mai rău l-au mâhnit duritatea afirmațiilor lui Kirsch și faptul că logodnica dumneavoastră a acceptat să găzduiască evenimentul. Regele consideră că implicarea viitoarei regine s-a reflectat în mod foarte neplăcut asupra dumneavoastră... și a Palatului.

– Ambra este o femeie independentă. Tata știe asta.

– Chiar dacă știe, când m-a sunat, era lucid și mânios așa cum nu l-am mai auzit de ani mulți. Mi-a cerut să vă duc imediat la Domnia Sa.

– Și atunci, ce căutăm *aici*? întrebă Julián, făcând semn spre aleea care ducea la vilă. Tata e la Zarzuela.

– Nu mai este acolo, replică Valdespino încet. Le-a ordonat ajutoarelor și asistentelor lui să-l îmbrace, să-l așeze într-un scaun cu rotile și să-l ducă în altă parte, pentru a-și petrece ultimele zile din viață înconjurat de istoria țării sale.

La auzul acelor cuvinte, prințul înțelese adevărul. „La Casita n-a fost nicio clipă destinația noastră reală."

Cuprins de un tremur nervos, își întoarse fața de la episcop și privi *dincolo* de aleea spre vilă, în lungul drumului de țară care se întindea

înaintea lor. În depărtare, printre copaci, se distingeau turlele iluminate ale unei construcții colosale.

„El Escorial."

La ceva mai mult de un kilometru distanță, profilându-se ca o fortăreață la poalele muntelui Abantos, se înălța unul dintre cele mai mari edificii religioase din lume – El Escorial, palatul-simbol al monarhiei spaniole. Întinzându-se pe o suprafață de peste trei hectare, complexul include o mănăstire, o bazilică, un Palat Regal, un muzeu, o bibliotecă și unele dintre cele mai înfricoșătoare încăperi pe care le văzuse Julián vreodată.

„Cripta regală."

Avea doar opt ani când tatăl lui îl dusese să vadă cripta. Vizita începuse cu Panteón de Infantes, un labirint de cavouri pline cu morminte ale copiilor din familia regală. Julián nu avea să uite niciodată cutremurătorul sepulcru „tort aniversar" – un uriaș mormânt circular care semăna cu un tort alb și conținea rămășițele trupești a șaizeci de copii din familia regală, toți așezați în „sertare" și ziditi pentru vecie pe marginile „tortului".

Oroarea pe care o resimțise micul Julián la vederea cumplitului monument funerar fusese eclipsată câteva minute mai târziu, când regele îl dusese la locul de odihnă veșnică al mamei lui. Copilul se așteptase să vadă un mormânt din marmură demn de o regină, dar constatase că trupul mamei lui zăcea într-o cutie simplă din plumb, într-o încăpere din piatră, în capătul unui culoar lung. Regele îi explicase că defuncta regină era înmormântată pentru moment într-o *pudridero* – o cameră de putrezire –, în care cadavrele regale erau înhumate vreme de treizeci de ani, până când din carnea lor nu mai rămânea decât praful, fiind apoi așezate în locurile de veci definitive. Julián încă își amintea de câtă voință avusese nevoie pentru a-și stăpâni lacrimile și senzația de greață.

Tatăl lui îl dusese pe urmă în capătul unei scări abrupte, care părea să coboare la nesfârșit în întunericul subteran. Acolo, pereții și treptele nu mai erau din marmură albă, ci aveau o maiestuoasă culoare chihlimbarie. La fiecare trei trepte, lumânări votive aruncau dâre de lumină pâlpâitoare pe piatra gălbuie.

Micul Julián întinsese mâna și se prinsese de vechea balustradă din frânghie, coborând alături de tatăl lui, câte o treaptă o dată... adânc, în

întuneric. În capătul scărilor, regele deschisese o ușă ornamentată și se trăsese într-o parte, făcându-i semn fiului său să intre.

„Panteonul regilor", îi explicase tatăl.

La vârsta de opt ani, Julián auzise deja de încăperea aceea – un loc legendar. Tremurând, păşise peste prag, într-o somptuoasă încăpere în culoarea ocrului. Construită în forma unui octagon, mirosea a tămâie şi părea să palpite în lumina licăritoare a lumânărilor aprinse în candelabrul din plafon. Julián înaintase până în mijloc şi se rotise încet, simţindu-se mic şi îngheţat în spaţiul acela solemn.

Pe cei opt pereţi se aflau nişe adânci, în care sicrie negre identice erau aşezate unul peste celălalt, din podea până în tavan, fiecare având o plăcuţă aurie de identificare. Toate numele de pe sicrie păreau desprinse din cărţile lui de istorie – regele Ferdinand... regina Isabela... regele Carol al V-lea, împărat romano-german.

În tăcerea care domnea, Julián simţise greutatea mâinii calde a tatălui pe umărul lui şi fusese marcat de solemnitatea momentului. „Într-o zi, şi tatăl meu va fi îngropat în această cameră."

Fără un cuvânt, părintele şi fiul urcaseră din măruntaiele pământului, departe de moarte şi înapoi la lumina zilei. Când ieşiseră în strălucirea orbitoare a soarelui spaniol, regele se lăsase pe vine şi-şi privise în ochi copilul. „*Memento mori*, şoptise monarhul. Adu-ţi aminte că eşti muritor. Chiar şi pentru cei aflaţi la putere, viaţa e scurtă. Există o singură cale de a triumfa asupra morţii, şi aceea este să trăim în aşa fel încât viaţa să ne fie operă desăvârşită. Trebuie să profităm de fiece ocazie de a fi buni şi de a iubi din toată inima. Văd în privirea ta că ai sufletul generos al mamei tale. Conştiinţa îţi va fi ghid în viaţă. Când întunericul va coborî asupra ta, să laşi inima să-ţi arate calea."

Zeci de ani mai târziu, Julián n-avea nevoie de nimeni care să-i aducă aminte că făcuse prea puţine pentru ca viaţa să-i fie o operă desăvârşită. De fapt, abia dacă izbutise să iasă din umbra regelui şi să stea pe propriile picioare.

„L-am dezamăgit pe tata în toate modurile posibile."

Ani de-a rândul, urmase sfatul tatălui şi-şi lăsase inima să-i arate calea; însă drumul fusese unul chinuitor, când inima lui năzuia la o ţară complet diferită de cea pe care o clădise tatăl lui. Visurile pe care le nutrise pentru Spania erau atât de îndrăzneţe, încât n-ar fi putut fi rostite cu glas tare

înainte ca regele să închidă ochii pentru totdeauna – iar Julián n-avea idee nici măcar cum vor fi primite atunci, și nu numai de anturajul regal, ci de întregul popor. Așa că tot ce putuse să facă fusese să aștepte cu inima deschisă și să respecte tradiția.

Dar apoi, cu trei luni în urmă, totul se schimbase.

„Am cunoscut-o pe Ambra Vidal."

Frumoasă, cu personalitate puternică și plină de energie, îi întorsese lumea cu susul în jos. La câteva zile după prima lor întâlnire, Julián înțelesese, în cele din urmă, cuvintele tatălui său. „Lasă inima să-ți arate calea... și nu rata niciun prilej de a iubi din tot sufletul." Nu mai simțise niciodată exaltarea pe care i-o dădea dragostea și i se păruse că, în sfârșit, făcea primii pași pe noul drum menit a-i transforma viața într-o operă desăvârșită.

Acum însă, privind în gol la drumul care i se așternea în față, se simți copleșit de un sumbru sentiment de singurătate și izolare. Tatăl lui era pe moarte; femeia pe care o iubea refuza să-i vorbească; iar el tocmai își admonestase mentorul de încredere, pe episcopul Valdespino.

– Don Julián, insistă acesta, ar trebui să mergem. Tatăl dumneavoastră are sănătatea șubrezită și așteaptă cu nerăbdare să vă vorbească.

Prințul se întoarse încet spre prietenul de-o viață al tatălui său.

– Cât timp crezi că i-a mai rămas? întrebă el șoptit.

Când răspunse, Valdespino avea un tremur în voce, ca și când ar fi fost în pragul lacrimilor.

– M-a rugat să nu te îngrijorez, dar simt că sfârșitul se apropie mai repede decât ne-am fi imaginat. Vrea să-și ia rămas-bun.

– Și de ce nu mi-ai spus unde mergem? De ce toate minciunile și secretele astea?

– Îmi pare rău, n-am avut de ales. Regele mi-a dat ordine explicite. Mi-a cerut să vă izolez de lumea exterioară și de orice știri și vești până când va putea să vorbească personal cu dumneavoastră.

– Să mă izolezi de... *ce fel* de știri și vești?

– Cred că ar fi mai bine să-i permiteți tatălui dumneavoastră să vă explice.

Julián studie câteva momente fața episcopului.

Înainte de a-l vedea, mai e un lucru pe care trebuie să-l știu. Este lucid? Gândește rațional?

Valdespino îl privi cu îndoială.

– De ce mă întrebați?

– Fiindcă ordinele lui din seara asta par nelalocul lor și impulsive.

Episcopul încuviință înclinând din cap cu tristețe.

– Impulsive sau nu, tatăl dumneavoastră este încă rege. Îl iubesc și fac ce-mi cere. Toți facem la fel.

CAPITOLUL 73

Stând unul lângă altul în fața casetei din sticlă, Robert Langdon și Ambra Vidal studiau manuscrisul lui Blake în lumina palidă a felinarului cu ulei. Părintele Beña se dusese să îndrepte câteva strane, oferindu-le cu amabilitate un moment de intimitate.

Langdon nu reușea să distingă literele mărunte, scrise de mână, din textul poemului, însă titlul cu caractere mai mari, din partea de sus a paginii, era perfect lizibil.

Cei patru Zoa

La vederea lui, simți brusc o rază de speranță. *Cei patru Zoa* era titlul unei cărți profetice în versuri, neterminată, a lui Blake – o lucrare de mari dimensiuni, împărțită în nouă „nopți" sau capitole. Tematica – își amintea Langdon din lecturile lui de pe vremea colegiului – se axa pe dispariția religiei convenționale și apropiata predominanță a științei.

Parcurse strofele cu privirea și observă că textul manuscris se oprea la mijlocul paginii, urmat de un elegant caligrafiat *finis divisionem* – echivalentul grafic pentru „Sfârșit".

„Asta e ultima pagină a poemului, își dădu el seama. Finalul uneia dintre capodoperele profetice ale lui William Blake!"

Se aplecă și-și mijì ochii încercând să distingă scrisul mărunt, însă în lumina firavă a felinarului îi era imposibil să citească.

Ambra se ghemuise și ea lângă casetă, cu fața la nici două degete de capacul din sticlă. Parcurse textul în tăcere, dar se opri să citească un vers cu glas tare.

– „Și Omul 'nainte pășind din miezul vâlvătăii / Răul întreg e nimicit." Răul întreg e nimicit? întrebă ea, întorcându-se spre Langdon.

El se gândi câteva clipe, încuviințând vag din cap.

– Cred că Blake se referă aici la eradicarea religiei corupte. Un viitor fără religie era una dintre profețiile lui des repetate.

Ea îl privi cu o brumă de speranță.

– Edmond spunea că versul lui preferat era o profeție care, spera el, se va *adeveri*.

– Păi, un viitor fără religie este sigur ceea ce ar fi vrut el. Câte litere are versul ăsta?

Ambra începu să numere, însă clătină imediat din cap.

Peste cincizeci.

Și reîncepu să parcurgă strofele în viteză, pentru a se opri iar un moment mai târziu.

Ce părere ai despre ăsta? „Ochii Omului, tot mai deschiși / Cată spre adâncimi de lumi miraculoase."

– Posibil, răspunse Langdon analizând sensul versului.

„Intelectul omenesc va continua să se dezvolte și să evolueze în timp, ajutându-ne să înțelegem mai profund adevărul."

– Prea multe litere și aici, declară Ambra. Trec mai departe.

În timp ce ea continua să citească, profesorul începu să pășească în sus și-n jos, gânditor. Cele două versuri îi răsunau încă în minte, stârnind o veche amintire de când era student la Princeton și citea Blake la cursul de Literatură britanică.

Imagini începură să i se contureze în minte – o caracteristică a memoriei lui eidetice. Ele atrăgeau după sine altele, într-un șir nesfârșit. Și deodată, în întunericul criptei, îl văzu cu ochii minții pe profesorul său care, după ce citise în clasă *Cei patru Zoa,* le adresase studenților eternele întrebări: „Voi ce ați alege? O lume fără religie? Sau una fără știință?" Apoi dascălul adăugase: „Fără îndoială, William Blake avea preferința lui, iar speranțele pe care le nutrea pentru viitor nu sunt niciunde mai bine exprimate decât în ultimul vers al acestui poem epic."

Cu un icnet de surprindere, Langdon se răsuci spre Ambra, care cerceta în continuare textul lui Blake.

Ambra, citește ultimul vers!

Ea sări strofele până la finalul poemului, zăbovi o clipă pentru a scruta atentă versul, pe urmă se întoarse spre el, făcând ochii mari. Langdon veni lângă ea. Amintindu-și versul, lui îi era mai ușor să discearnă literele mărunte.

Întunecata religie a pierit & dulcea știință e stăpână.

– „Întunecata religie a pierit și dulcea știință e stăpână", citi Ambra cu glas tare.

Versul nu era doar o profeție la care Edmond ar fi subscris, ci un veritabil rezumat al prezentării lui din seara aceea.

„Religiile se vor stinge... și știința va domina."

Ambra începu să numere cu atenție literele din vers, dar Langdon știa că nu mai era nevoie s-o facă. „Asta e! Fără nicio îndoială!" Deja se gândea la modalitățile de a lua legătura cu Winston și de a difuza prezentarea lui Edmond. Iar planul pe care și-l conturase în minte era de așa natură, încât va trebui să i-l explice Ambrei între patru ochi.

Văzând că Beña se apropia, Langdon se întoarse spre el.

– Părinte, noi aproape că am terminat aici. Vreți să vă duceți sus și să-i rugați pe agenții Gărzii Regale să cheme elicopterul? Va trebui să plecăm fără întârziere.

– Desigur, răspunse preotul, îndreptându-se deja spre scări. Sper că ați găsit ce căutați. Ne vedem sus imediat.

Când Beña dispăru pe trepte, Ambra se răsuci spre Langdon, cu o expresie alarmată în priviri.

– Robert, versul e prea scurt! Am numărat de două ori. Are numai patruzeci și șase de litere. Iar noi avem nevoie de patruzeci și șapte.

– Poftim?!

Profesorul se apropie de casetă și numără cu atenție fiecare literă. „Întunecata religie a pierit & dulcea știință e stăpână." Într-adevăr, erau patruzeci și șase. Perplex, studie versul încă o dată.

– Edmond a spus clar patruzeci și șapte, nu patruzeci și șase?

– Categoric.

Langdon reciti versul. „Ăsta trebuie să fie! exclamă el în sinea lui. Ce nu înțeleg de aici?"

Cu meticulozitate, parcurse pe rând fiecare literă din versul final al poemului lui Blake. Ajunsese aproape la sfârșit, când își dădu seama.

– *Ampersandul*! izbucni el. Simbolul pe care l-a folosit Blake în locul cuvântului „și"!

Ambra îi aruncă o privire nesigură și clătină din cap.

– Robert, dacă înlocuim ampersandul cu *and*, echivalentul lui în engleza în care a scris Blake... atunci versul are patruzeci și opt de litere. Prea multe!

„Deloc adevărat. Avem de-a face aici cu un cod în interiorul altui cod", reflectă el zâmbind fascinat de ingeniosul subterfugiu al lui Edmond. Genialul futurolog folosise un truc tipografic simplu pentru a fi sigur că, chiar dacă cineva descoperea *care* vers era preferatul lui, tot n-ar fi reușit să introducă parola corect.

„Codul ampersand... Edmond și l-a amintit!"

Originea semnului respectiv era unul dintre primele lucruri despre care vorbea Langdon la cursul lui de simbolistică. Simbolul & era o *logogramă* – o imagine care reprezenta un cuvânt. Deși mulți dintre vorbitorii de engleză presupuneau că derivase din cuvântul englezesc *and*, simbolul provenea, în realitate, din latinescul *et*, care însemna același lucru – „și". Chiar și forma lui neobișnuită era, de fapt, o fuziune tipografică între literele „e" și „t", caracterul dublu fiind și în prezent vizibil în anumite fonturi de computer, ca Trebuchet MS, în care forma semnului „&" amintește clar de originile lui latine.

Langdon n-avea să uite cum la o săptămână după ce vorbise clasei lui Edmond despre ampersand, tânărul venise la cursuri cu un tricou pe care era imprimat mesajul „& telefonează acasă!" – o aluzie jucăușă la filmul lui Steven Spielberg despre un extraterestru numit ET, care încerca să-și regăsească drumul spre casă.

Acum, în fața poemului scris de Blake, Robert vedea limpede cu ochii minții parola de patruzeci și șapte de litere:

întunecatareligieapieritetdulceaștiințăestăpână

„Tipic pentru Edmond", reflectă el și-i împărtăși Ambrei în câteva cuvinte abilul truc prin care fostul lui student sporise nivelul de securitate al parolei. Când înțelese despre ce era vorba, fața ei se destinse într-un zâmbet larg.

– Ei bine, zise ea, dacă se mai îndoia vreunul din noi că Edmond a fost un tocilar...

Izbucniră amândoi în râs, oferindu-și un scurt moment ca să răsufle ușurați în solitudinea criptei.

– Ai găsit parola, rosti apoi Ambra pe un ton recunoscător. Dar îmi pare nespus de rău că am pierdut telefonul lui Edmond. Dacă l-am fi avut, am fi putut transmite prezentarea chiar în clipa asta.

– Nu e vina ta, o asigură el din nou. Și așa cum ți-am zis, știu cum să-l găsim pe Winston.

„Sau cel puțin cred că știu", adăugă el în sinea lui, sperând să nu se înșele.

În clipa în care Langdon încerca să vadă cu ochii minții imaginea din aer a Barcelonei și neobișnuitul puzzle care le stătea în față, un zgomot asurzitor sparse liniștea criptei, reverberând pe scara în spirală.

Deasupra lor, părintele Beña țipa și le striga numele.

CAPITOLUL 74

Grăbiți-vă! Doamnă Vidal... Profesor Langdon...! Veniți repede!

Ambra și Langdon o luară la fugă pe scară în sus, în timp ce strigătele disperate ale preotului continuau să răsune. Când ajunseră la ultima treaptă, profesorul dădu să se repeadă spre mijlocul catedralei, însă fu înghițit imediat de întuneric.

„Nu văd nimic!"

Încercă să facă pași mici înainte, pe măsură ce privirea i se acomoda la trecerea de la lumina felinarelor cu ulei, din criptă, la bezna sanctuarului. Ambra era lângă el, străduindu-se și ea să distingă ceva.

— Aici! strigă Beña, cu aceeași disperare în glas.

Se îndreptară în direcția sunetului și-l zăriră, într-un sfârșit, pe preot la marginea cercului vag de lumină care urca din casa scării. Părintele Beña ședea în genunchi, deasupra unei siluete întunecate. O clipă mai târziu ajunseră lângă el și Langdon avu un șoc văzând trupul neînsuflețit al lui Díaz prăbușit pe pardoseală, cu capul răsucit într-un unghi grotesc. Agentul era întins pe burtă, dar capul îi fusese sucit cu 180 de grade spre spate, astfel că ochii lui inexpresivi priveau spre plafonul Bisericii. Crispându-se de oroare, Langdon înțelese acum panica din strigătele preotului. Simți cum un val înghețat de frică îl cuprinde și se ridică în picioare, străduindu-se să identifice orice mișcare în întunericul din jur.

— Arma lui, șopti Ambra arătând spre tocul gol de sub brațul lui Díaz. A dispărut! Agent Fonseca! strigă ea apoi.

Undeva aproape, în beznă, se auzi deodată zgomot de pași pe pardoseală și bufnet de trupuri prinse în încleștare. Pe urmă, cu un

trosnet neașteptat, bubuitura asurzitoare a unui foc de armă răsună nu departe de ei. Langdon, Ambra și Beña se traseră brusc înapoi și, în timp ce ecoul împușcăturii încă reverbera, auziră un glas sugrumat îndemnându-i:

– *¡Corre!* Fugiți!

O a doua detunătură bubui, urmată de o bufnitură grea – sunetul inconfundabil al unui trup lovind pardoseala. Langdon înșfăcase deja brațul Ambrei și o trăgea spre zona și mai întunecată de lângă zid. Părintele Beña li se alătură imediat și se ghemuiră toți trei într-o tăcere încordată, lipiți de piatra rece.

Privirea lui Langdon încerca să străpungă întunericul, în timp ce el însuși se străduia să înțeleagă ce se petrecea. „Cineva i-a ucis pe Fonseca și Díaz! Cine să mai fie, oare, în catedrală? Și ce vrea?"

Un singur răspuns logic îi răsări în minte: asasinul care pândise în întuneric nu venise în Sagrada Família pentru a ucide doi agenți oarecare ai Gărzii Regale... ci pentru el și Ambra.

„Cineva încă încearcă să îngroape descoperirea lui Edmond."

Pe neașteptate, o lanternă se aprinse în mijlocul Bisericii. Fasciculul de lumină se legăna înainte și-napoi într-un arc larg, deplasându-se în direcția lor. Langdon știa că în numai câteva secunde avea să ajungă la ei.

– Pe aici, șopti Beña trăgând-o pe Ambra de-a lungul zidului, în direcție opusă.

Langdon se furișă după ei, în vreme ce lumina se apropia. Brusc, preotul și Ambra cotiră la dreapta, dispărând într-o deschizătură în piatră, iar el se repezi în urma lor, însă se împiedică de un șir de trepte pe care nu le văzuse. Reuși să se echilibreze, îi văzu cum urcau și se năpusti la rândul lui în sus. Întoarse capul exact când fasciculul lanternei apăru imediat sub el, luminând primele trepte.

Încremeni la adăpostul întunericului, așteptând. Lumina rămase o clipă nemișcată, după care deveni mai strălucitoare.

„Vine încoace!"

Îi auzea pe Ambra și Beña urcând scara, deasupra lui, cu pași cât mai furișați. Se răsuci pe călcâie și țâșni după ei, dar se împiedică iar, lovindu-se de un perete, și-și dădu seama că scara nu era dreaptă, ci curbată. Ținând o mână pe perete pentru a se orienta, începu să urce într-o spirală strânsă și înțelese foarte repede unde se afla.

„Primejdioasa scară în spirală de la Sagrada Família."

Ridică privirea și văzu o lucire palidă filtrându-se prin luminatoarele de deasupra, suficient cât să zărească puțul îngust în care se afla. Simți picioarele încordându-i-se și se împletici pe trepte, din cauza claustrofobiei.

„Urcă mai departe!" Mintea îl îmboldea să continue, însă mușchii i se crispaseră de frică. Undeva sub el, auzea pași grei răsunând pe pardoseala Bisericii. Se forță să urce, pășind pe treptele în spirală cât de repede putea. Deasupra, lucirea palidă deveni puțin mai vie când trecu pe lângă o deschizătură în perete – o ferestruică prin care zări pentru o clipă luminile orașului. Simți curentul de aer rece care-l lovi în față și se năpusti mai sus, în întuneric.

Pașii ajunseseră deja în puțul scării, iar raza de lumină dansa haotic în centrul tunelului vertical. Langdon trecu prin dreptul unei alte ferestruici și percepu cum pașii deveneau mai grei, apropiindu-se de el în ritm accelerat. O secundă mai târziu, ajunse lângă Beña și Ambra. Bătrânul gâfâia cu răsuflarea tăiată. Langdon aruncă o privire peste marginea interioară a treptelor, în jos. Priveliștea era amețitoare – un hău îngust, circular, care străpungea centrul a ceva ce părea o uriașă cochilie de nautil. Balustradă nu exista – doar o margine verticală a treptelor, înaltă de o palmă, care nu oferea, de fapt, nicio protecție. Profesorul izbuti cu greu să-și reprime valul de greață care-l cuprinsese, întorcând privirea în sus, spre bezna tunelului vertical de deasupra lor. Auzise că scara spiralată avea peste patru sute de trepte; dacă așa era, atunci n-aveau cum să ajungă sus înainte ca ucigașul să-i prindă din urmă.

– Voi doi... duceți-vă! gâfâi Beña trăgându-se într-o parte și făcându-le semn să treacă mai departe.

– În niciun caz, părinte! replică Ambra întinzând mâna pentru a-l ajuta.

Langdon îi admira instinctul protector, dar în același timp își dădea seama că fuga în continuare pe treptele acelea echivala cu sinuciderea și ei ar fi sfârșit cel mai probabil cu câte un glonț în ceafă. Din cele două instincte primare de supraviețuire – lupta sau fuga – cel de-al doilea nu mai era o opțiune viabilă.

„N-avem cum să reușim."

Lăsându-i pe Ambra și pe Beña să urce mai departe, el se întoarse, își înfipse bine picioarele pe treapta pe care se afla și privi în jos, în puțul

spiralei. Dedesubt, fasciculul lanternei se apropia. Langdon se lipi cu spatele de perete și se ghemui în întuneric, așteptând până când lumina atinse treptele din fața lui. O fracțiune de secundă mai târziu, ucigașul se ivi, ieșind din arcul spiralei – o siluetă neagră alergând cu brațele întinse, ținând într-o mână lanterna și în cealaltă un pistol.

Robert reacționă instinctiv, țâșnind de jos ca un arc și zburând prin aer, cu picioarele înainte. Bărbatul îl văzu și dădu să ridice arma exact în clipa în care tălpile îl izbiră violent în piept, expediindu-l cu spatele în peretele opus.

Următoarele secunde se scurseră ca un haos nedeslușit. Langdon aterizâ dur pe o parte și o durere arzătoare îi erupse în șold. Atacatorul se prăvăli în spate, căzu câteva trepte și se prăbuși cu un icnet surd. Lanterna se rostogoli pe scară și se opri după o vreme, aruncând pe perete o pată oblică de lumină care dezvălui vederii un obiect metalic, pe scară, la jumătatea distanței între Langdon și ucigaș.

„Arma."

Amândoi țâșniră în aceeași clipă, dar având avantajul înălțimii, Langdon ajunse primul la pistol: îl apucă și-l ațintì spre atacatorul care se opri la câțiva pași de el, uitându-se sfidător în lungul țevii.

La lumina lanternei, Langdon distinse barba căruntă a bărbatului, pantalonii lui albi... și în același moment înțelese cine era.

„Ofițerul de marină de la Guggenheim..."

Întinse arma spre fruntea bărbatului, cu arătătorul încordat pe trăgaci.

– Mi-ai ucis prietenul, pe Edmond Kirsch.

Atacatorul gâfâia, însă replică imediat, pe un ton ca de gheață:

– Acum suntem chit. Prietenul tău, Edmond Kirsch, mi-a ucis familia.

CAPITOLUL 75

„Langdon mi-a frânt coastele."

Amiralul Ávila simțea o împunsătură ca de pumnal de fiecare dată când trăgea aer în plămâni, chircindu-se de durere în vreme ce pieptul i se ridica și cobora spasmodic, în încercarea de a-i reoxigena sângele. Ghemuit pe scară mai sus de el, Robert Langdon îl privea fix, ațintind stângaci revolverul, spre abdomenul lui.

Pregătirea militară își spuse imediat cuvântul: Ávila începu să evalueze situația. La rubrica negativă, inamicul lui deținea atât arma, cât și poziția mai înaltă. La cea pozitivă, judecând după felul în care strângea pistolul în mână, profesorul n-avea decât o foarte redusă experiență în privința armelor de foc.

„N-are de gând să mă împuște, presupuse el. Mă va ține în șah, așteptând sosirea agenților de securitate." După strigătele care răzbăteau de afară, era limpede că cei din serviciul de pază al bazilicii auziseră focurile de armă și năvăliseră în clădire.

„Trebuie să acționez rapid."

Ținând mâinile ridicate în semn că se preda, se lăsă încet în genunchi – o imagine a docilității și supunerii.

„Dă-i impresia lui Langdon că deține controlul."

În ciuda căzăturii, Ávila simțea că pistolul ceramic pe care și-l puse la betelia pantalonilor, la spate, era tot acolo – arma care-l ucisese pe Kirsch la Muzeul Guggenheim. Introdusese în încărcător ultimul glonț, înainte să intre în catedrală, dar n-avusese nevoie de el. Îl ucisese pe unul dintre agenți cu mâinile goale și-i luase revolverul mult mai eficient pe care, din păcate, îl ațintea Langdon acum asupra lui. Îi părea rău că nu pusese

piedica de siguranță; probabil că profesorul n-ar fi avut habar cum să deblocheze arma.

Se gândi să scoată rapid pistolul ceramic de la brâu și să tragă primul asupra lui Langdon, însă, chiar dacă ar fi reușit, avea, probabil, șanse de supraviețuire de cincizeci la sută. Unul dintre riscurile în privința celor lipsiți de experiență cu armele era tendința lor de a trage un foc din greșeală.

„Dacă mă mișc prea repede..."

Strigătele paznicilor se auzeau tot mai aproape. Ávila știa că, dacă va fi arestat, tatuajul din palmă îi va asigura eliberarea sau cel puțin așa îi garantase Regentul. Dar în clipa aia, după ce ucisese doi agenți ai Gărzii Regale, nu mai era chiar atât de sigur că influența Regentului îl va putea salva.

„Am venit aici cu o misiune, își reaminti el. Și trebuie s-o duc la capăt. Să-i elimin pe Ambra Vidal și pe Robert Langdon."

Regentul îi spusese să intre în Sagrada Família pe intrarea de serviciu dinspre est, însă el decisese să sară gardul de protecție. „Am observat un echipaj de poliție staționat lângă intrarea dinspre est, așa că... am improvizat."

– Ai zis că Edmond Kirsch ți-a ucis familia, rosti Langdon pe neașteptate, privindu-l pe deasupra revolverului. Asta e o minciună. Edmond nu era un ucigaș.

„Ai dreptate, replică Ávila în gând. Era mai rău de atât."

Sinistrul adevăr cu privire la Kirsch era un secret pe care Ávila îl aflase cu numai o săptămână în urmă, când îl sunase Regentul. „Papa îți cere să-l elimini pe celebrul futurolog Edmond Kirsch. Motivele Sfinției Sale sunt numeroase, dar și-ar dori să preiei tu această misiune."

„De ce eu?", întrebase Ávila.

„Domnule amiral, șoptise Regentul, îmi pare rău să-ți spun acest lucru, Edmond Kirsch este responsabil pentru bomba care a explodat la catedrală și ți-a ucis familia."

Prima lui reacție fusese neîncrederea totală. Nu vedea ce motiv ar fi avut un cunoscut specialist în computere să bombardeze o biserică.

„Ești militar de carieră, domnule amiral, îi explicase Regentul, așa că știi asta mai bine decât oricine: adevăratul ucigaș nu este tânărul soldat care apasă pe trăgaci în bătălie. El e doar un pion care îndeplinește

ordinele celor mult mai puternici decât el – guverne, generali, lideri religioși , cei care ori l-au plătit, ori l-au convins că luptă pentru o cauză care merită orice sacrificiu."

Într-adevăr, Ávila cunoștea situația.

„Aceleași reguli se aplică terorismului. Cei mai feroce teroriști nu sunt cei care construiesc bombele, ci liderii influenți care alimentează ura în rândul maselor disperate, îndemnându-i pe soldații din primele rânduri să comită acte de violență. E suficient un singur suflet negru, însă convingător, pentru a face prăpăd în lume, instilând în mințile vulnerabile intoleranța spirituală, ura și naționalismul."

Ávila știa că avea dreptate.

„Atacurile teroriste împotriva creștinilor, continuase Regentul, sunt tot mai numeroase în lumea întreagă. Iar cele din ultima vreme nu mai sunt atentate îndelung și meticulos planificate; ci răbufniri spontane ale unor lupi singuratici care răspund la chemarea la arme a dușmanilor lui Hristos cu putere de convingere. Și printre acești dușmani persuasivi, îl includ și pe ateul Edmond Kirsch."

În acel punct al discuției, amiralul fusese de părere că Regentul exagera. În ciuda josnicei campanii anticreștine duse de Kirsch în Spania, omul de știință nu rostise niciodată vreun îndemn la uciderea creștinilor.

„Înainte să mă contrazici, permite-mi să-ți dau o ultimă informație, reluase glasul la telefon, oftând adânc. Nimeni nu știe acest lucru, însă atacul în urma căruia ți-a fost ucisă familia... a fost un act de război împotriva Bisericii Palmariene."

Afirmația îl luase pe Ávila prin surprindere, deși nu părea să aibă sens; Catedrala din Sevilla nu era o clădire palmariană.

„În dimineața atentatului, rostise mai departe Regentul, patru membri de rang înalt ai Bisericii Palmariene se aflau în comunitatea locală de credincioși, pentru a recruta adepți. Ei au fost principalele ținte. Pe unul dintre ei îl cunoști – Marco. Ceilalți trei au murit în atac.

Amiralul căzuse pradă unui vârtej de gânduri, amintindu-și-l pe fizioterapeutul său, care-și pierduse un picior în atentat.

„Dușmanii noștri sunt puternici și motivați, îi explicase în continuare glasul de la telefon. Iar când n-a putut pătrunde în complexul nostru din El Palmar de Troya, atacatorul i-a urmărit pe cei patru misionari până la Sevilla și a trecut la acțiune acolo. Îmi pare foarte rău, domnule amiral.

Această tragedie reprezintă unul dintre motivele pentru care palmarienii ți-au întins o mână – ne simțim răspunzători pentru faptul că soția și copilul tău au devenit victime colaterale în războiul declanșat împotriva noastră."

„Un război declanșat de cine?", întrebase el, încercând să înțeleagă informațiile șocante pe care tocmai le aflase.

„Verifică-ți mesajele e-mail", răspunsese Regentul.

Ávila își deschisese căsuța poștală electronică și descoperise o serie șocantă de documente private care documentau un război brutal dus împotriva Bisericii Palmariene de mai mult de zece ani deja... un război care includea, după toate aparențele, procese în justiție, amenințări ce frizau șantajul și donații uriașe făcute unor grupări de „vigilenți" antipalmarieni precum Palmar de Troya Support sau Dialogue Ireland. Chiar mai surprinzător era faptul că războiul acela dur împotriva Bisercii Palmariene părea dus de o singură persoană, anume futurologul Edmond Kirsch.

Ávila fusese nedumerit.

„De ce ar vrea Edmond Kirsch să-i distrugă tocmai pe palmarieni?"

Regentul îi precizase că nimeni din cadrul Bisericii – nici măcar papa însuși – nu știa de ce nutrea Kirsch o ură atât de intensă la adresa lor. Tot ce cunoșteau era că unul dintre cei mai bogați și mai influenți oameni de pe glob n-avea să se oprească înainte de a-i distruge pe toți palmarienii.

Apoi îi atrăsese atenția asupra unui ultim document – copia unei scrisori dactilografiate trimise Bisericii Palmariene de un individ care se pretindea a fi atacatorul de la Sevilla. Chiar pe primul rând al misivei, omul declara că era „un discipol al lui Edmond Kirsch". De altceva Ávila nu mai avusese nevoie; pumnii i se încleștaseră, pradă unei furii nestăpânite.

Regentul îi explicase pe urmă de ce palmarienii nu dăduseră presei scrisoarea; ținând cont de toată publicitatea negativă care li se făcuse în ultima vreme – o mare parte a ei orchestrată și finanțată de Kirsch însuși –, ultimul lucru de care avea nevoie Biserica era să fie asociată cu un atac terorist.

„Familia mea a murit din cauza lui Edmond Kirsch."

Aflat în puțul întunecat al scării spiralate, Ávila stătea cu privirea ațintită asupra lui Robert Langdon, bănuind că profesorul nu știa nimic

despre cruciada secretă dusă de Kirsch împotriva Bisericii Palmariene, nici despre faptul că el inspirase atacul care-i ucisese lui soția și copilul.

„Nu contează ce știe Langdon, își spuse el. E doar un soldat, așa cum sunt și eu. Am căzut amândoi în prăpastia asta și numai unul din noi va ieși din ea viu. Eu am ordinele mele."

Langdon stătea la câteva trepte mai sus, ținând arma ca un amator, cu ambele mâini. „Greșită alegere", comentă Ávila pentru sine, apoi coborî pe nesimțite încă o treaptă, se propti bine în sol și se uită drept în ochii profesorului.

Știu că ți-e greu să mă crezi, îi spuse el cu glas tare, dar Edmond Kirsch mi-a ucis familia. Și uite *aici* dovada.

Deschise palma să-i arate tatuajul care, firește, nu dovedea absolut nimic, însă care avu efectul scontat: Langdon își mută privirea.

În frântura de clipă în care profesorul își îndreptă ochii spre palma amiralului, Ávila țâșni în sus și spre stânga, de-a lungul peretelui curb al scării, ieșind din linia de foc a revolverului. Exact așa cum anticipase, Langdon trase dintr-un impuls automat, apăsând trăgaciul înainte să poată realinia arma cu ținta aflată în mișcare. Ca bubuitul unui tunet, detunătura reverberă în spațiul îngust, iar amiralul simți cum glonțul îi șterge umărul înainte de a ricoșa inofensiv în piatra scării.

Langdon încercă să țintească din nou, dar Ávila făcu un salt în aer și, din cădere, izbi puternic cu pumnii în încheieturile profesorului, azvârlindu-i din mâini arma care se rostogoli pe trepte în jos.

Cuțite parcă se înfipseră în pieptul și în umărul lui Ávila când aterizâ pe scară, lângă Langdon, însă revărsarea de adrenalină îi dădu forțe noi. Duse o mână la spate și smulse pistolul ceramic de la betelie. Comparativ cu revolverul agentului, arma părea ușoară ca un fulg.

Îndreptă pistolul spre pieptul lui Langdon și, fără să ezite, apăsă trăgaciul.

Arma bubui, dar cu o sonoritate neobișnuită, și amiralul simți că mâna îi ia foc, înțelegând imediat că țeava îi explodase. Construite pentru a nu putea fi detectate, acele arme noi, fără componente metalice, erau proiectate doar pentru un foc sau două. Ávila n-avea idee încotro zburase glonțul, însă îl văzu pe Langdon dând să se ridice în picioare. Lăsă pistolul să cadă și se năpusti spre el, prinzându-l într-o încleștare violentă, pe buza interioară a treptelor.

În clipa aceea, amiralul știu că profesorul n-avea nicio șansă.

„Suntem dezarmați amândoi, își spuse el. Dar eu am avantajul poziției."

Evaluase deja deschiderea puțului central al scării – un hău mortal, aproape fără nicio barieră de protecție, iar acum, încercând să-l îmbrâncească pe Langdon în spate, spre buza hăului, își propti un picior în perete, sporindu-și considerabil forța de atac. Cu o nouă energie, începu să-l împingă către golul căscat. Langdon rezista din toate puterile, însă poziția îi dădea amiralului un avantaj substanțial și, din expresia disperată a profesorului, era limpede că știa și el care avea să fie sfârșitul.

Robert Langdon auzise odată că cele mai hotărâtoare decizii din viață – cele de care depindea supraviețuirea – erau luate, de obicei, într-o fracțiune de secundă.

Acum, împins cu brutalitate pe marginea treptelor, cu spatele arcuit deasupra hăului adânc de treizeci de metri, înălțimea lui de un metru optzeci și centrul de greutate poziționat sus se dovedeau un dezavantaj letal. Și știa că nu putea face nimic pentru a contracara avantajul poziției lui Ávila.

Aruncă o privire disperată peste umăr, în golul din spatele lui. Puțul circular era îngust – avea poate un metru în diametru – și totuși, suficient de larg pentru ca trupul lui să se prăbușească în gol.

„O cădere căreia nu-i poți supraviețui."

Cu un urlet gutural, amiralul își încleștă strâns mâinile pe el, reînnoindu-și eforturile. Și atunci își dădu Langdon seama că nu mai avea decât o singură soluție. În loc să i se opună, se va folosi de forța atacatorului.

În clipa în care Ávila se opinti să-l ridice peste marginea joasă, profesorul se făcu ghem și-și încleștă picioarele pe treapta din piatră. Pentru o fracțiune de secundă, redeveni studentul de douăzeci de ani în bazinul de la Princeton... concurând la stilul spate... pregătit în blocstart... cu genunchii îndoiți... abdomenul încordat... așteptând startul.

„Coordonarea e totul."

De data asta, Langdon nu auzi pistolul de start. Țâșni din poziția ghemuit, zvâcnind în aer, cu spatele arcuit peste hău. În momentul

saltului, simți cum Ávila, pregătit să împingă un trup de o sută de kilograme, se dezechilibră, luat prin surprindere de neașteptata inversare de situație.

Amiralul se desprinse de el cât putu de rapid, dar profesorul îl simți zbătându-se să-și recapete echilibrul și-și arcui spinarea cu un zvâcnet, rugându-se să zboare prin aer suficient cât să traverseze golul central și să aterizeze pe treptele de pe celalată parte a spirei, la doi metri mai jos. Și totuși, se părea că nu va reuși. În mijlocul saltului, începu să se ghemuiască instinctiv, pentru a-și proteja capul, și se izbi cu forță de un perete vertical din piatră.

„N-am reușit. Sunt un om mort."

Sigur că lovise marginea interioară a scării, se pregăti sufletește pentru prăbușirea în neant.

Însă prăbușirea dură doar o secundă.

Aterizâ aproape instantaneu pe o suprafață dură și inegală, lovindu-se la cap. Forța coliziunii aproape că-l lăsă inconștient. În clipa aceea conștientiză că reușise să sară peste gol și se izbise de celălalt perete al puțului, oprindu-se pe o porțiune mai joasă a scării spiralate.

„Găsește revolverul", își spuse el luptând să rămână conștient și știind că Ávila se va năpusti asupra lui dintr-o secundă în alta. Dar era prea târziu. Creierul lui refuza să mai funcționeze.

În vreme ce totul i se făcu negru înaintea ochilor, ultimul lucru pe care-l mai auzi fu un sunet ciudat... o serie de bufnituri undeva sub el, fiecare mai îndepărtată decât precedenta. Îi reaminteau de zgomotul unui sac de gunoi prea burdușit aruncat de la etaj pe un tobogan menajer.

CAPITOLUL 76

Când Opelul se apropie de intrarea principală a Palatului El Escorial, prințul Julián văzu familiara baricadă improvizată din SUV-uri albe și-și dădu seama că Valdespino nu-l mințise. „Tata este aici, într-adevăr."

După mărimea convoiului, se părea că toți agenții Gărzii Regale atribuiți suveranului fuseseră relocați la acea reședință istorică.

Diaconul opri mașina și unul dintre agenți, cu o lanternă în mână, se apropie de portieră, lumină interiorul și se retrase imediat – evident neașteptându-se să-i vadă pe prinț și pe episcop în mașinuța aceea veche.

– Înălțimea Voastră! exclamă omul, luând poziție de drepți. Excelență! Vă așteptam. Dar unde sunt agenții dumneavoastră? întrebă el apoi, privind automobilul ruginit.

– A fost nevoie de ei la Palat, răspunse prințul. Am venit să-l vedem pe tatăl meu.

– Desigur, desigur! Dacă ați vrea să coborâți din acest...

– Mutați bariera, îl întrerupse Valdespino, și intrăm așa. Maiestatea Sa e în spitalul mănăstirii, bănuiesc.

– A *fost* acolo, rosti paznicul pe un ton ezitant. Însă mă tem că nu mai e.

Valdespino icni cu un aer înspăimântat. Julián simți că îngheață. „Tata a murit?!"

– Nu! Îmi... îmi pare rău, bâigui paznicul, regretându-și cuvântul neinspirat. Maiestatea Sa nu mai este *aici* – a plecat de la El Escorial cu o oră în urmă. Și-a luat principalul agent de securitate și au părăsit complexul.

Ușurarea resimțită de Julián se transformă în nedumerire. „A plecat din spitalul de aici?"

– Dar e absurd! strigă Valdespino. Regele mi-a spus să-l aduc pe don Julián aici, imediat!

– Da, Excelență. Avem ordine clare în acest sens și, dacă vreți, coborâți, vă rog, din mașină, ca să vă transferăm pe amândoi într-un vehicul al Gărzii Regale.

Episcopul și prințul schimbară o privire perplexă, însă coborâră din Opel. Agentul îi spuse diaconului că serviciile lui nu mai erau necesare și că se putea întoarce la Palat. Speriat, tânărul demară fără un cuvânt, evident bucuros că rolul lui în bizarele evenimente ale acelei seri se încheiase.

Urcând alături de prinț pe bancheta din spare a unui SUV, Valdespino deveni din ce în ce mai agitat.

– Unde e regele? întrebă el. Și unde ne duceți?

– Nu facem decât să respectăm ordinele directe ale Maiestății Sale. Ne-a cerut să vă punem la dispoziție un vehicul, un șofer și să vă înmânăm această scrisoare, precizează agentul, scoțând din buzunar un plic pe care i-l întinse prințului prin geamul deschis al mașinii.

„O scrisoare de la tata?" Tot formalismul acela i se părea deconcertant, mai ales când văzu că plicul purta sigiliul regal, din ceară. „Oare ce are de gând?", se întrebă el îngrijorat de aparenta înrăutățire a facultăților mintale ale regelui. Nerăbdător, rupse sigiliul și scoase din plic o filă scrisă de mână. Caligrafia tatălui său nu mai era ce fusese odinioară, dar putea fi încă descifrată. Începu să citească, uimirea crescându-i cu fiecare cuvânt.

Când termină, puse fila înapoi în plic și închise ochii, analizând posibilele opțiuni. Însă, firește, n-avea decât una singură.

– Pornește și ia-o spre nord, te rog, îi ceru el șoferului.

Vehiculul demară, depărtându-se de El Escorial. Prințul simțea privirea episcopului ațintită asupra lui.

– Ce scria tatăl dumneavoastră? întrebă Valdespino. Și unde mă duceți?!

Julián răsuflă adânc și se întoarse spre vechiul prieten al tatălui său.

– Dumneavoastră ați spus-o foarte bine puțin mai devreme, rosti el cu un zâmbet trist. Tata este încă rege. Îl iubim și-i urmăm ordinele.

CAPITOLUL 77

— Robert...? șoptea o voce.

Langdon încercă să răspundă, dar capul îi vâjâia.

Robert...?

O mână moale îi atinse obrazul, iar profesorul deschise ochii, încet. Încă dezorientat, crezu că visează. „Un înger în alb plutește deasupra mea."

Dar când îi recunoscu fața, izbuti să surâdă slab.

– Slavă Domnului! exclamă Ambra răsuflând adânc. Am auzit focul de armă. Nu te ridica! adăugă ea așezându-se alături.

Treptat, memoria îi reveni și un val de teamă puse stăpânire pe el.

– Omul care ne-a atacat...

– A murit, șopti Ambra pe un ton calm. Ești în siguranță acum. A căzut. S-a prăbușit în puțul scării, preciză ea, făcând semn cu mâna în direcția aceea.

Langdon se străduí să asimileze vestea. Încet, își aminti totul. Își alungă cu greu ceața care-i învăluise mintea și încercă să-și dea seama unde era rănit, concentrându-se pe pulsația chinuitoare din șoldul stâng și pe durerea ascuțită pe care o simțea la cap. Altfel, nimic nu părea să fie rupt. Zumzetul stațiilor radio ale poliției răsuna de jos.

– Cât timp... am fost...?

– Câteva minute. Îți reveneai și iar leșinai. Trebuie să te ducem la un medic.

Încet, cu mișcări ușoare, Langdon se ridică în șezut, cu spatele rezemat de peretele scării.

– Era ofițerul... de marină, spuse el. Cel care...

Știu, replică Ambra. Cel care l-a ucis pe Edmond. Polițiștii tocmai l-au identificat. Așteaptă jos, la baza scării, cu cadavrul lui și vor o declarație din partea ta, însă părintele Beña le-a cerut să nu urce nimeni aici înainte să vină echipa medicală, care ar trebui să ajungă din minut în minut.

Langdon încuviință, simțind cum capul îi zvâcnește de durere.

– Probabil te vor duce la spital, ceea ce înseamnă că trebuie să vorbim acum... înainte de sosirea lor.

– Să vorbim... despre *ce*?

Ambra îl privi o clipă cu un aer îngrijorat. Apoi se aplecă și-i șopti la ureche:

– Robert, nu-ți amintești? Am găsit-o – parola lui Edmond! „Întunecata religie a pierit și dulcea știință e stăpână."

Cuvintele îi străpunseră ceața de pe creier ca o săgeată, făcându-l să zvâcnească, gata să se ridice de jos.

– Tu ai reușit să ne aduci până aici, reluă Ambra. De restul pot să mă ocup eu. Ziceai că știi cum să-l găsești pe Winston... Locul în care se află laboratorul lui Edmond... Spune-mi unde să mă duc și rezolv eu de acum încolo.

Amintirile îi reveniră ca un torent.

– Da, *știu*, răspunse el.

„Sau cel puțin cred că pot să-mi dau seama."

– Atunci, spune-mi!?!

– Trebuie să ajungem în celălalt capăt al orașului.

– Unde?

– Nu știu adresa, replică Langdon, ridicându-se încet în picioare. Dar pot să te duc...

– Stai jos, Robert, te rog!

– Da, stai jos, răsună un alt glas și silueta unui bărbat apăru pe treptele de sub ei.

Era părintele Beña, care urca scara cu răsuflarea tăiată.

– Ambulanța aproape că a ajuns, adăugă el.

– Mă simt bine, minți Langdon și se rezemă de perete, cuprins de amețeală. Eu și Ambra trebuie să plecăm.

– N-o să ajungeți prea departe, replică preotul. Polițiștii așteaptă jos. Vor o declarație. Și în plus, catedrala e înconjurată de presă; cineva le-a

spus că sunteți aici. Apropo, continuă Beña ajungând, în sfârșit, lângă Langdon și surâzând obosit, și eu, și doamna Vidal ne bucurăm să vedem că sunteți bine. Ne-ați salvat viețile.

– Sunt sigur că *dumneavoastră* le-ați salvat pe ale noastre, râse Langdon.

– Ei bine, în orice caz, trebuie să să știți că nu veți putea ieși de pe scara asta fără să dați ochii cu poliția.

Langdon se sprijini cu ambele mâini pe bordura din piatră și se aplecă peste ea cu grijă, uitându-se în jos. Scena macabră de la parter părea să se afle foarte departe – trupul prăbușit al lui Ávila iluminat de lanternele mai multor polițiști.

Privind în golul cu pereți spiralați și remarcând încă o dată forma elegantă de nautil, își aminti de site-ul Muzeului Gaudí găzduit la subsolul Bisericii. Îl accesase nu cu mult timp în urmă și știa că includea o serie de machete spectaculoase la scară ale bazilicii Sagrada Família – realizate cu minuțiozitate de programe CAD și uriașe imprimante 3D –, ilustrând îndelungata evoluție a clădirii, de la săparea fundației până la finalizarea ei viitoare.

„De unde venim? se întrebă el încă o dată. Încotro ne îndreptăm?"

Brusc, în minte îi veni o altă amintire – una dintre machetele la scară ale exteriorului. Imaginea rămăsese fixată în memoria lui eidetică – un prototip care înfățișa stadiul actual de construcție, fiind intitulat „Sagrada Família Astăzi".

„Dacă macheta aceea este de actualitate, atunci am putea avea o cale de ieșire."

– Părinte, zise el întorcându-se repede spre Beña, ați putea transmite un mesaj cuiva de afară?

Preotul îl privi mirat, iar când Langdon începu să le explice planul lui pentru a ieși din catedrală, Ambra clătină din cap.

– E imposibil, Robert! Nu există nimic acolo sus pentru a...

– De fapt, o întrerupse Beña, chiar există. Nu va fi acolo pentru totdeauna, însă pe moment domnul Langdon are dreptate. Ceea ce sugerează chiar este posibil.

Ea îi privi surprinsă.

– Dar, Robert... chiar dacă putem ieși fără să fim văzuți, ești sigur că nu e nevoie să mergi la spital?

În privința asta, nu, nu era foarte sigur.

– Pot să merg mai târziu, dacă va fi nevoie. Dar acum avem o datorie față de Edmond – să terminăm lucrul pentru care am venit aici, rosti el, apoi, întorcându-se spre Beña, îl privi drept în ochi și continuă: Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră, părinte, în privința motivului pentru care ne aflăm aici. Așa cum știți, Edmond Kirsch a fost ucis în această seară pentru a fi împiedicat să-și anunțe descoperirea științifică.

– Da, răspunse preotul. Și din tonul introducerii, părea să creadă că descoperirea aceea va afecta grav toate religiile lumii.

– Exact. Iată de ce cred că trebuie să știți că eu și doamna Vidal am venit în Barcelona în încercarea de a face cunoscută lumii descoperirea lui. Și suntem foarte aproape de a reuși. Ceea ce înseamnă că... zise el și făcu o pauză scurtă, pe urmă continuă: Rugându-vă acum să ne ajutați, vă cer, de fapt, să contribuiți la difuzarea în lumea întreagă a cuvintelor unui ateu.

Beña îi puse o mână pe umăr.

– Domnule profesor, râse el ușor, Edmond Kirsch nu e primul ateu din istorie care declară că „Dumnezeu e mort", și nu va fi nici ultimul. Orice ar fi descoperit el, fără îndoială că subiectul va fi dezbătut pe toate părțile. Încă de la începuturile omenirii, intelectul omenesc a evoluat, și nu e treaba mea să împiedic această evoluție. În ceea ce mă privește însă, nu cred că a existat vreodată un progres în plan intelectual care să nu-l fi inclus și pe Dumnezeu.

Cu aceste cuvinte, preotul le zâmbi liniștitor și începu să coboare treptele.

Afară, în carlinga elicopterului EC145, pilotul privea îngrijorat mulțimea tot mai numeroasă care se strânsese în afara gardului de securitate, în jurul Bazilicii Sagrada Família. Nu mai primise nicio veste de la cei doi agenți din interior ai Gărzii Regale și se pregătea să deschidă stația radio, când un bărbat mititel, într-o robă neagră, ieși din Biserică și se apropie de aparatul de zbor. Omul i se prezentă ca fiind părintele Beña și-i transmise un mesaj bulversant: ambii agenți ai Gărzii Regale fuseseră uciși și era imperios ca viitoarea regină și profesorul Langdon să fie evacuați imediat. Ca și cum

acele veşti n-ar fi fost suficient de uluitoare, pilotul află în continuare de la Beña de *unde* anume trebuia să-i ia pe cei doi.

„Imposibil", reflectă omul.

Şi totuşi, în vreme ce survola Sagrada Família, îşi dădu seama că preotul avusese dreptate. Cea mai mare turlă a catedralei – un turn central, monolitic – nu fusese construită încă în întregime. Platforma ei de bază era o zonă circulară, plată, ascunsă în mijlocul unui mănunchi de alte turle, ca o poiană într-o pădure.

Poziţionă elicopterul deasupra platformei, în punct fix, apoi începu să coboare lent printre turnurile zvelte. Când atinse platforma, două siluete îşi făcură apariţia din casa unei scări – Ambra Vidal şi Robert Langdon, care era rănit.

Pilotul sări din elicopter şi-i ajută să urce la bord. În vreme ce le prindea centurile de siguranţă, viitoarea regină a Spaniei schiţă un semn scurt din cap către el.

– Mulţumesc foarte mult, şopti ea. Domnul Langdon îţi va indica unde trebuie să ajungem.

CAPITOLUL 78

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

BISERICA PALMARIANĂ A UCIS-O PE MAMA LUI EDMOND KIRSCH?!

Informatorul nostru, monte@iglesia.org, ne-a contactat cu o altă dezvăluire de senzaţie! În conformitate cu o serie de documente exclusive, a căror veridicitate a fost verificată de ConspiracyNet, Edmond Kirsch a încercat ani la rând să dea în judecată Biserica Palmariană pentru presupuse „cruzimi fizice, manipulare psihologică şi îndoctrinare forţată", care ar fi cauzat moartea Palomei Kirsch – mama biologică a lui Edmond – cu peste trei decenii în urmă.

Sursele au afirmat că Paloma Kirsch ar fi fost un membru activ al Bisericii Palmariene. După o tentativă de a se elibera de sub tutela acesteia, ea a fost înjosită şi abuzată psihologic de superiorii ei, sfârşind prin a se spânzura în chilia de la mănăstire.

CAPITOLUL 79

— Regele însuși? exclamă Garza din nou și glasul îi răsună ca un ecou între zidurile arsenalului. Tot nu pot să cred că ordinul de arestare a venit chiar de la *rege*. După atâția ani de serviciu în slujba sa!

Mónica Martín duse un deget la buze și privi printre șirurile de armuri spre intrare, pentru a se asigura că gărzile n-ascultau la ușă.

– V-am spus, episcopul Valdespino se bucură de influență pe lângă rege și l-a convins că *dumneavoastră* sunteți autorul acuzațiilor lansate în seara asta împotriva lui și că i-ați făcut o înscenare.

„Am devenit mielul de sacrificiu al regelui", realiză Garza. Întotdeauna bănuise că, dacă ar fi fost nevoit vreodată să aleagă între el și Valdespino, suveranul l-ar fi ales pe acesta din urmă; în definitiv, cei doi erau prieteni de-o viață și relațiile spirituale treceau întotdeauna pe locul întâi, înaintea celor profesionale.

Și totuși, Garza nu-și putea alunga senzația că ceva anume în explicația Mónicăi nu era pe deplin logic.

– Povestea asta cu răpirea... Vrei să zici că a fost ordonată *de rege*? întrebă el.

– Da, Maiestatea Sa m-a sunat direct. Mi-a *ordonat* să anunț că Ambra Vidal a fost răpită. Toată povestea avea rolul de a salva reputația viitoarei regine – de a contrazice ideea că fugise cu un alt bărbat, explică Martín, privindu-l pe comandant cu o expresie iritată. De ce îmi puneți o asemenea întrebare? Mai ales acum, când știți că regele i-a telefonat agentului Fonseca și i-a relatat aceeași poveste a răpirii.

– Nu-mi vine să cred că regele ar risca *vreodată* să acuze de răpire, în mod fals, un reputat profesor american. Ar însemna că e...

– Senil? îl întrerupse ea.

Garza o privi fix, în tăcere.

– Domnule comandant, nu uitați că starea de sănătate a Maiestății Sale lasă de dorit. Poate că, pur și simplu, a fost o eroare de judecată, un moment de rătăcire.

– Sau poate unul de geniu, replică Garza. Nesăbuită sau nu, viitoarea regină este în siguranță acum, în custodia Gărzii Regale.

– Exact, consimți Martín. Și atunci, ce vă intrigă?

– Valdespino. Recunosc că omul nu-mi place, dar instinctul îmi spune că e imposibil să fi pus el la cale asasinarea lui Kirsch și tot ce a mai urmat.

– De ce nu? contraatacă ea cu virulență. Fiindcă e *preot*? Dacă nu mă îndoiesc, Inchiziția ne-a dat câteva lecții clare cu privire la disponibilitatea Bisericii de a găsi justificări pentru măsurile drastice adoptate. După părerea mea, Valdespino e un tip arogant, lipsit de scrupule, oportunist și foarte secretos. Greșesc undeva?

– Firește, răspunse Garza, uimit el însuși să constate că-i lua apărarea episcopului. Valdespino este așa cum spui, însă e, totodată, o persoană pentru care tradiția și demnitatea sunt neprețuite. Regele – care nu dă crezare aproape nimănui – se încrede în el de decenii bune. Mi-e foarte greu să admit că un intim al monarhului ar comite un act de trădare precum acesta cu care ne confruntăm acum.

Martín oftă și-și scoase telefonul mobil.

– Domnule comandant, regret că vă subminez buna părere despre episcop, dar trebuie să vedeți ceva. Suresh mi-a arătat și mie.

Apăsă câteva taste și pe urmă îi întinse telefonul. Pe ecran era afișat un mesaj-text lung.

– E o captură de ecran cu un SMS pe care l-a primit Valdespino în seara asta, șopti ea. Citiți-l! Vă garantez că vă veți schimba opinia.

CAPITOLUL 80

În ciuda durerii care-i străfulgera în corp, Robert Langdon încerca un ciudat sentiment de euforie, în vreme ce elicopterul lăsa în urmă acoperișul de la Sagrada Família.

„Sunt în viață!"

Simțea adrenalina acumulându-i-se în vene, de parcă toate evenimentele ultimei ore își făceau efectul asupra lui, deodată. Încercând să respire cât mai ușor posibil, privi afară, la lumea care se întindea dincolo de carlingă.

Pretutindeni în jurul lui, turle masive se ridicau spre cer, însă pe măsură ce elicopterul lua înălțime, bazilica se micșora, pierzându-se în grila scăldată în lumini a străzilor. Spre deosebire de alte orașe, aici cvartalele n-aveau obișnuita formă dreptunghiulară sau pătrată, ci erau mai degrabă octogonale. „*L'Eixample*, își aminti el. Lărgirea."

Vizionarul arhitect și urbanist Ildefons Cerdà extinsese toate intersecțiile din acea zonă a orașului retezând colțurile străzilor în unghi și creând astfel minipiațete cu o mai bună vizibilitate, mai aerisite și cu spațiu mai generos pentru cafenele și terase pe trotuar.

– *¿Adónde vamos?* întrebă pilotul peste umăr. Unde mrgem?

Langdon arătă cu mâna spre două cvartale mai la sud, unde una dintre cele mai largi și mai luminoase artere, care-și merita numele ca nicio alta, străbătea orașul în diagonală.

– Avinguda Diagonal! strigă Langdon în chip de răspuns. *Al oeste.* Spre vest.

Inconfundabilă pe orice hartă a Barcelonei, Avinguda Diagonal traversa orașul dintr-un capăt în altul, de la ultramodernul bloc-turn

Diagonal ZeroZero de lângă plajă până la grădinile de trandafiri din Parc de Cervantes – un omagiu întins pe patru hectare, adus celui mai apreciat romancier spaniol, autorul romanului *Don Quijote*.

Pilotul încuviință și viră spre vest, survolând artera care urca spre munte.

– Adresa? întrebă el apoi. Coordonatele?

„Nu știu care e adresa", își dădu seama Langdon.

– Ia-o spre stadionul de fotbal.

– Fotbal? exclamă pilotul, mirat. FC Barcelona?

Langdon încuviință din cap în semn că da, fără a se îndoi că pilotul știa exact cum anume să ajungă la sediul celebrului club de fotbal, aflat la câțiva kilometri distanță, pe Avinguda Diagonal. Și, într-adevăr, elicopterul începu să zboare cu viteză maximă.

– Robert, te simți bine? întrebă Ambra încet, privindu-l de parcă s-ar fi temut că loviturile suferite îi afectaseră judecata. Spuneai că știi unde-l putem găsi pe Winston.

– Știu. Într-acolo mergem.

– Pe un stadion de fotbal? Crezi că Edmond a construit un supercomputer pe o arenă sportivă?

El clătină din cap.

– Nu, stadionul e doar un punct de reper facil pentru pilot. Pe mine mă interesează clădirea aflată chiar alături de stadion – Gran Hotel Princesa Sofía.

Aerul ei de nedumerire se adânci.

– Robert, nu sunt sigură că are sens ce spui. E imposibil ca Edmond să-l fi construit pe Winston într-un hotel de lux. Cred că ar fi trebuit totuși să te ducem la un spital.

– Sunt bine, Ambra. Crede-mă!

– Și atunci, încotro ne îndreptăm?

Langdon își mângâie bărbia cu un aer glumeț.

– Încotro ne îndreptăm? Cred că asta-i una dintre întrebările la care promisese Edmond să ofere răspuns în seara asta.

Expresia de pe fața Ambrei păru să oscileze undeva între amuzament și exasperare.

– Scuze, reluă el. Dă-mi voie să-ți explic. Cu doi ani în urmă am luat prânzul împreună cu Edmond la un club privat de la etajul al optsprezecelea al Gran Hotel Princesa Sofía.

– Iar el a adus la masă un supercomputer? râse Ambra.

– Nu tocmai. Edmond a venit pe jos și mi-a spus că mânca aproape în fiecare zi la club, fiindcă hotelul îi era foarte aproape, la doar două străzi de laboratorul lui. Tot atunci mi-a povestit că lucra la un proiect de inteligență sintetică avansată și că era extrem de entuziasmat de potențialul cercetărilor lui.

Figura Ambrei se lumină.

– Despre *Winston* trebuie să fi fost vorba!

– Exact așa m-am gândit și eu.

– Deci Edmond te-a dus la laboratorul lui!

– Nu.

– Dar ți-a spus unde e?

– Din păcate, adresa a ținut-o secretă.

Îngrijorarea reveni în privirile Ambrei.

– Oricum, continuă Langdon, chiar *Winston* ne-a spus exact unde anume se află.

– Nu, nu ne-a zis! exclamă ea nedumerită.

– Ba te asigur că da, zâmbi Langdon. De fapt, a spus-o lumii întregi.

Înainte ca Ambra să-l roage să-i explice, pilotul anunță:

– *¡Ahí está el estadio!*

Și arătă în zare, spre conturul imensului stadion barcelonez.

„Am ajuns repede!", reflectă Langdon privind în jos și trasând o linie imaginară de la stadion până la apropiatul Gran Hotel Princesa Sofía – un zgârie-nori amplasat într-o piațetă largă, pe Avinguda Diagonal. Îi ceru pilotului să treacă peste stadion și să-i ducă până în dreptul hotelului, la mare înălțime.

În răstimp de numai câteva secunde, elicopterul urcă mai multe sute de metri, chiar deasupra hotelului în care se întâlniseră Langdon și Edmond cu doi ani în urmă. „Mi-a spus că laboratorul se află la numai două străzi de aici."

Având avantajul panoramei aeriene, profesorul cercetă cu privirea zona înconjurătoare. Străzile de acolo nu erau la fel de drept trasate

precum acelea de lângă Sagrada Família, cvartalele având forme diverse, neregulate.

„Aici trebuie să fie!"

Din ce în ce mai nesigur, examină peisajul citadin în toate direcțiile, încercând să identifice forma aparte pe care o vedea cu ochii minții. „Unde o fi?"

Abia când își îndreptă privirea spre nord, dincolo de sensul giratoriu de la Plaça de Pius XII, simți o rază de speranță.

– Acolo! strigă el către pilot. Te rog să survolezi zona aceea cu copaci!

Elicopterul își coborî botul și trecu în diagonală peste un cvartal, spre nord-vest, ajungând chiar deasupra zonei împădurite pe care i-o arătase Langdon. Pădurricea făcea parte dintr-o proprietate vastă, înconjurată de ziduri.

– Robert, ce faci? exclamă Ambra pe un ton frustrat. Acela e Palatul Regal Pedralbes! E imposibil ca Edmond să-l fi construit pe Winston în...

– Nu acolo! *Dincolo!* replică el, arătând spre cvartalul care se întindea imediat în spatele Palatului.

Ambra se aplecă în față, încercând să vadă mai bine motivul însuflețirii lui. Cvartalul din spatele Palatului era delimitat de patru străzi puternic iluminate, care se intersectau conturând un romb aproape perfect, orientat de la nord la sud. Singurul „defect" al rombului era latura din dreapta jos, curbată și știrbită de o indentație, astfel că forma un perimetru neregulat.

– Recunoști linia aceea frântă? o întrebă Langdon arătând spre diagonala strâmbă a rombului – o stradă bine luminată și perfect vizibilă pe fondul terenului împădurit al Palatului. Vezi și strada aceea cu o mică știrbitură?

Ambra își înclină capul pe un umăr, ca să vadă mai bine, și exasperarea i se disipă brusc.

– Păi, linia aceea chiar mi-e cunoscută. Însă nu știu de unde.

– Uită-te la întregul cvartal. Ca un romb cu marginea inegală în partea dreaptă jos, o îndemnă el și așteptă o clipă, încrezător că Ambra îl va recunoaște. Uită-te la cele două părculețe.

Și-i arătă un parc circular în mijloc și altul, semicircular, în dreapta.

– Am senzația că știu locul ăsta, dar nu-mi dau seama...

– Gândește-te la *artă*, insistă profesorul. Mai exact la colecția ta de la Guggenheim. Gândește-te la...

– Winston! exclamă ea, întorcându-se spre el uluită. Forma acestui cvartal... este conturul *exact* al autoportretului lui Winston de la Guggenheim!

– Da, așa e, zâmbi Langdon.

Ambra se răsuci spre geam, studiind din nou zona în formă de romb cu margini inegale. Langdon o privea la rândul lui, comparând-o cu autoportretul lui Winston – pictura aceea cu formă ciudată care-l nedumerise chiar de când i-o arătase Winston, cu câteva ore înainte, un tribut stângaci adus operei lui Miró.

„Edmond mi-a cerut să-mi fac un autoportret, și asta a ieșit", îi spusese computerul.

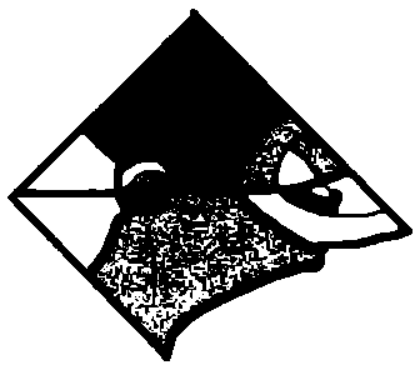

Profesorul era convins deja că ochiul desenat în centrul tabloului – o caracteristică a lucrărilor lui Miró – indica locul exact în care se afla Winston, punctul din care *percepea* el lumea.

Ambra se întoarse din nou spre el, cu o expresie deopotrivă bucuroasă și uluită.

– Autoportretul lui Winston nu e o imitație a lui Miró! Este o *hartă*!

– Exact. Ținând seama că el n-are corp și nici o imagine propriu-zisă, era de așteptat ca autoportretul lui să redea mai degrabă locul în care se află decât aspectul lui fizic.

– Ochiul... zise Ambra. Desenul e o copie exactă a unui tablou de Miró. Numai că aici există un singur ochi, și mă gândesc că, poate, așa a marcat el locul exact în care se află.

– Și eu mi-am spus același lucru, replică Langdon, întorcându-se apoi spre pilot și întrebându-l dacă ar putea ateriza pentru câteva momente într-unul din cele două părculețe.

Elicopterul începu să coboare.

– Dumnezeule! izbucni Ambra pe neașteptate. Cred că știu de ce a ales Winston să imite stilul lui Miró!

– De ce?

– Construcția peste care tocmai am trecut este Palatul Pedralbes.

– *¿Pedralbes?* întrebă Langdon. Dar nu așa se cheamă...?

– Da! E titlul uneia dintre cele mai cunoscute schițe ale lui Miró. Probabil că Winston s-a documentat despre zonă și a găsit o conexiune cu pictorul!

Creativitatea de care dădea dovadă Winston era uluitoare, trebui să admită Langdon, și simți o neașteptată însuflețire la gândul că va relua legătura cu inteligența artificială construită de Edmond. Când elicopterul se apropie de sol, el distinse silueta unei clădiri masive exact în locul în care Winston desenase ochiul.

– Uite! exclamă Ambra. Acolo trebuie să fie!

Profesorul își schimbă poziția, încercând să aibă un unghi de vedere mai bun asupra clădirii eclipsate de un pâlc de copaci înalți. Chiar și din aer, părea formidabilă.

– Nu văd nicio lumină. Crezi că vom putea intra?

– Cineva *trebuie* să fie acolo, răspunse Langdon. Nu se poate ca Edmond să nu fi avut angajați la îndemână, mai ales în seara asta. Și când vor afla că avem parola lui... bănuiesc că vor da fuga să ne ajute să difuzăm prezentarea.

Cincisprezece secunde mai târziu, elicopterul aterizâ într-un parc semicircular, la marginea estică a cvartalului. Langdon și Ambra coborâră, iar pilotul ridică imediat aeronava de la sol și se îndreptă spre stadion, unde urma să aștepte alte instrucțiuni.

Străbătând în grabă terenul cufundat în întuneric spre mijlocul cvartalului, traversară o străduță secundară, Passeig dels Til.lers, și ajunseră într-o zonă cu copaci deși. Drept în față, printre trunchiurile groase, se zăreau contururile unei clădiri de mari dimensiuni.

– Nu sunt lumini aprinse, șopti Ambra.

– Și avem un obstacol, constată Langdon încruntat, oprindu-se în dreptul unui gard de securitate din fier forjat, înalt de trei metri, care înconjura complexul.

Încercă să se uite printre barele din fier, însă nu reuși să zărească printre copaci decât o mică parte din clădire. Iar lipsa luminilor îl nedumerea.

– Acolo! exclamă Ambra arătând un punct cam la douăzeci de metri de-a lungul gardului. Cred că e o poartă!

Străbătură rapid distanța și ajunseră în fața unui turnichet impunător, blocat și încuiat. Alături se afla panoul electronic al unui interfon și, înainte ca Langdon să apuce să evalueze opțiunile, Ambra apăsă deja butonul de apel.

Interfonul sună de două ori și deschise conexiunea.

Tăcere.

– Alo! rosti Ambra. Alo!

În difuzor nu se auzi nicio voce – doar bâzâitul liniei de comunicare deschise.

– Nu știu dacă mă auziți, insistă ea, dar suntem Ambra Vidal și Robert Langdon. Suntem prieteni buni cu Edmond Kirsch. Eram cu el în seara asta, când a fost împușcat. Deținem informații extrem de utile pentru Edmond, pentru Winston și, cred eu, pentru voi toți, de asemenea.

Lângă ei răsunară două clicuri repezi. Langdon puse imediat mâna pe turnichet, care se roti liber.

– Ți-am zis eu că e cineva aici! răsuflă el ușurat.

Intrară fără să mai piardă timpul și se îndreptară spre clădirea întunecată, printre copaci. Pe măsură ce se apropiau, silueta acoperișului începu să se profileze pe fundalul cerului și o formă neașteptată se materializă în fața lor – un simbol înalt de peste patru metri fixat în cel mai înalt punct al construcției.

Văzându-l, se opriră amândoi, siderați.

„Nu se poate! exclamă Langdon în sinea lui, privind simbolul inconfundabil de deasupra lor. Laboratorul lui Edmond are pe acoperiș o cruce uriașă?!"

Parcurgând alți câțiva pași, profesorul ieși dintre copaci și întreaga fațadă a clădirii i se deschise în față. Priveliștea era una surprinzătoare – o veche biserică în stil gotic cu rozasă mare, două turle din piatră și

o intrare elegantă, decorată cu basoreliefuri reprezentându-i pe Fecioara Maria și câțiva sfinți catolici.

Ambra se uită la el, consternată.

– Robert, cred că am intrat pe proprietatea unei biserici catolice. Nu suntem unde ar trebui!

El zări o plăcuță montată în partea din față a lăcașului și începu să râdă.

– Ba nu, cred că suntem *exact* în locul potrivit.

Clădirea apăruse în presă cu câțiva ani în urmă, dar el nu reținuse că era în Barcelona. „Un laborator de ultimă tehnologie, construit în interiorul unei biserici catolice dezafectate." Trebuia să admită, părea ultimul loc în care un ateu îndârjit să construiască un computer fără Dumnezeu. Privind fosta biserică, își dădu seama, cu un fior, de puterea de anticipație cu care Edmond își alesese parola.

Întunecata religie a pierit & dulcea știință e stăpână.

Langdon îi atrase atenția Ambrei spre plăcuța de pe zid, pe care scria:

BARCELONA SUPERCOMPUTING CENTER
CENTRO NACIONAL DE SUPERCOMPUTACIÓN

Ambra citi și se întoarse spre el cu o expresie neîncrezătoare.

– Barcelona are un Centru de supercalcul într-o biserică catolică?!

– Are, zâmbi Langdon. Uneori, adevărul e chiar mai bizar decât ficțiunea.

CAPITOLUL 81

Cea mai înaltă cruce din lume se află în Spania. Ridicat pe un vârf de munte la treisprezece kilometri nord de mănăstirea de la El Escorial, deasupra unei văi aride, masivul crucifix din ciment are o înălțime de o sută cincizeci de metri și este vizibil de la aproape două sute de kilometri distanță.

Defileul stâncos pe care-l străjuiește – și care poartă un nume cât se poate de potrivit, Valea celor căzuți – este locul de odihnă veșnică pentru mai mult de patruzeci de mii de suflete, victime din ambele tabere ale sângerosului Război Civil spaniol.

„Ce căutăm aici? se miră Julián urmându-i pe agenții Gărzii Regale pe esplanada de la poalele muntelui, sub cruce. Aici vrea tata să ne întâlnim?"

Alături de el, episcopul Valdespino părea la fel de nedumerit.

– Totul mi se pare lipsit de sens, șopti el. Tatăl dumneavoastră a detestat întotdeauna locul ăsta.

„Milioane de oameni detestă locul ăsta", replică Julián pentru sine.

Conceput în 1940 de generalul Franco însuși, defileul Valea celor căzuți fusese declarat „un act de ispășire națională" – o încercare de reconciliere între învinși și învingători. În ciuda „nobilelor lui aspirații", monumentul stârnea și-n prezent controverse, deoarece fusese construit, printre alții, de condamnații și prizonierii politici care se opuseseră regimului franchist, mulți dintre ei murind din cauza înfometării și a condițiilor grele de muncă pe șantier.

În trecut, unii membri ai Parlamentului comparaseră locul cu un lagăr de concentrare nazist. Julián bănuia că tatăl lui era de aceeași părere, deși

n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru cu glas tare. Pentru majoritatea spaniolilor, locul era un monument închinat lui Franco, construit de Franco – un altar colosal pe care şi-l dedicase lui însuşi. Iar faptul că fostul general fusese îngropat acolo nu făcea decât să agite şi mai mult spiritele criticilor.

Julián îşi aminti când fusese acolo, singura dată până atunci – o altă vizită împreună cu tatăl lui, pentru a învăţa pe viu despre istoria Spaniei. Regele îi arătase locurile, şoptindu-i: „Priveşte atent, fiule. Într-o zi vei distruge tot ce-i aici".

În vreme ce urca în urma agenţilor Gărzii Rgale treptele spre austera faţadă săpată în stâncă, Julián începu să bănuiască încotro se îndreptau. O uşă din bronz sculptat se înălţa în faţa lor – o intrare în roca muntelui –, iar el îşi aminti cum trecuse pragul acelei uşi copil fiind, hipnotizat de ceea ce se afla înăuntru.

La urma urmei, adevăratul miracol de pe acel vârf de munte nu era crucea uriaşă care-l străjuia, ci spaţiul secret din *interior*.

În stânca muntelui fusese săpată cu mâna, fără utilaje specifice, un fel de grotă de proporţii colosale, care pătrundea mai mult de două sute cincizeci de metri în piatră, deschizându-se apoi într-o incintă vastă, cu finisaje meticuloase şi elegante, cu pardoseala acoperită cu gresie şi o cupolă înaltă, decorată cu fresce, care măsura aproape patruzeci şi cinci de metri în diametru. „Am intrat într-un munte, îşi spusese micul Julián. Cred că visez!"

Şi peste ani, prinţul se întorsese în acelaşi loc.

„Mă aflu aici la dorinţa tatălui meu muribund."

Apropiindu-se de uşa metalică, Julián ridică privirea spre austera sculptură de deasupra intrării, o pietà din bronz. Lângă el, episcopul Valdespino se închină, deşi prinţul bănui că făcuse gestul mânat mai degrabă de emoţie decât de credinţă.

CAPITOLUL 82

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

DAR... CINE E REGENTUL?

Dovezi recent apărute atestă că asasinul Luis Ávila îşi primea ordinele criminale de la o persoană pe care el o numea Regentul.

Identitatea acestui Regent rămâne un mister, deşi pseudonimul ne sugerează unele indicii. În conformitate cu definiţia din dicţionar, „regent" este o persoană desemnată să conducă provizoriu o monarhie şi, prin extensie, o organizaţie în perioada în care liderul acesteia este absent sau nu-şi poate exercita prerogativele.

În urma sondajului efectuat în rândul utilizatorilor noştri, iată primele trei răspunsuri pe care le-am primit:

1. Episcopul Valdespino, care a preluat sarcinile regelui suferind.
2. Un papă palmarian care consideră că el este suveranul pontif legitim.
3. Un ofiţer de carieră spaniol care pretinde că ar acţiona în numele comandantului suprem aflat în stare de incapacitate, regele.

Vă vom oferi alte informaţii pe măsură ce le vom avea.

#CINEEREGENTUL

CAPITOLUL 83

Cercetând cu privirea fațada bisericii dezafectate, Langdon și Ambra găsiseră intrarea Centrului de Supercalcul, în capătul sudic al navei principale. La zidul exterior, cu aspect rustic, fusese alipit un vestibul ultramodern din plexiglas, care dădea lăcașului un aspect hibrid, de clădire cu o arhitectură aflată la granița dintre două secole.

În curtea exterioară, aproape de intrare, se afla bustul înalt de aproape patru metri al unui războinic primitiv. Langdon nu-și închipuia ce rost avea acea sculptură pe terenul unei biserici catolice, dar, cunoscându-l pe Edmond, era aproape sigur că locul lui de muncă avea să se dovedească unul plin de contradicții.

Ambra se apropie în grabă de intrare și apăsă butonul de apel de lângă ușă. O cameră de supraveghere se roti spre ei, cercetând zona într-o parte și-n alta câteva momente. Apoi ușa se deschise.

Trecură pragul într-un hol larg, amenajat în fostul nartex al bisericii. Era o încăpere anexă, cu pereții din piatră, goală și luminată difuz. Langdon se așteptase să apară cineva care să-i întâmpine – poate unul dintre angajații lui Edmond –, însă holul rămase pustiu.

– Nu-i nimeni aici? șopti Ambra.

În aceeași clipă, la urechi le ajunseră acordurile line, pioase, ale unei muzici bisericești medievale – o lucrare corală polifonică pentru voci masculine, vag cunoscută. Deși Langdon nu reuși s-o identifice, sonoritatea stranie a acelei muzici religioase într-un complex înalt tehnologizat părea tipică pentru sarcasticul simț al umorului care-l caracterizase pe Edmond.

Pe peretele din fața lor, un masiv ecran cu plasmă constituia singura sursă de lumină din încăpere. Pe el se derula ceea ce nu putea fi descris

decât ca un fel de joc pe computer primitiv – grupuri de puncte negre care se mișcau pe o suprafață albă, ca niște roiuri de insecte zburând aiurea de colo colo.

„Dar nu complet aiurea", constată Langdon imediat, recunoscând tiparul de mișcare.

Acea celebră progresie generată pe computer, supranumită *Viață*, fusese concepută în anii '70 de matematicianul britanic John Horton Conway. Punctele negre, numite celule, se mișcau, interacționau și se reproduceau pe baza unei serii de „reguli" predefinite, stabilite de programator. În mod invariabil, cu timpul și ghidate doar de aceste „reguli definitorii inițiale", punctele începeau să se organizeze de la sine în grupuri, șiruri și tipare recurente – tipare care evoluau, își măreau complexitatea și începeau să amintească tot mai mult de cele existente în natură.

– *Jocul Vieții*, al lui Conway, spuse Ambra. Am văzut cu câțiva ani în urmă un dispozitiv digital creat pe baza lui – un model multimedia numit *automat celular*.

Langdon era impresionat – el, unul, auzise despre *Jocul Vieții* doar fiindcă inventatorul acelei progresii pe computer, Conway, fusese profesor la Princeton. Armoniile corale îi atraseră atenția din nou. „Am impresia că am mai auzit piesa asta; să fie o mesă renascentistă?"

– Robert, uită-te!

Pe ecran, grupurile de puncte în mișcare își schimbaseră direcția și accelerau, de parcă programul rula acum invers. Secvența se derula mai repede, și mai repede, înapoi în timp. Numărul de puncte începu să scadă, iar celulele nu se mai scindau înmulțindu-se, ci se *recombinau*. Structurile deveneau tot mai simple, până când nu mai rămaseră decât câteva, continuând și ele să fuzioneze... mai întâi opt, apoi patru, pe urmă două, după aceea...

Una.

O singură celulă clipea în mijlocul ecranului.

Langdon simți un fior străbătându-l. „Originile vieții."

Punctul mai clipi o dată și dispăru, lăsând în loc neantul – ecranul alb și gol.

Jocul Vieții se încheiase și un text abia vizibil începu să prindă formă, crescând și devenind tot mai pronunțat, până când reușiră să-l citească.

**Dacă acceptăm ideea unei Prime Cauze,
mintea jinduieşte totuşi să ştie
de unde a venit ea şi cum a apărut.**

– Darwin, şopti Langdon, recunoscând formularea elocventă prin care legendarul savant exprimase aceeaşi interogaţie ca întrebarea lui Edmond Kirsch.

– „De unde venim?", rosti Ambra emoţionată.

– Exact.

– Şi mergem să aflăm răspunsul? întrebă ea zâmbind şi arătând spre o intrare străjuită de coloane, care părea să ducă spre corpul principal al bisericii.

În timp ce traversau holul, imaginea de pe ecran se reactualiză, înfăţişând un colaj de cuvinte care apăreau aleatoriu. Numărul lor crescu haotic, însă constant: noile cuvinte evoluau, se transformau şi se combinau în aşa fel încât să formeze o gamă complexă de fraze.

„...creştere... muguri noi... splendide ramificaţii..."

Imaginea se dilată şi ei văzură cuvintele metamorfozându-se într-un copac care creştea continuu.

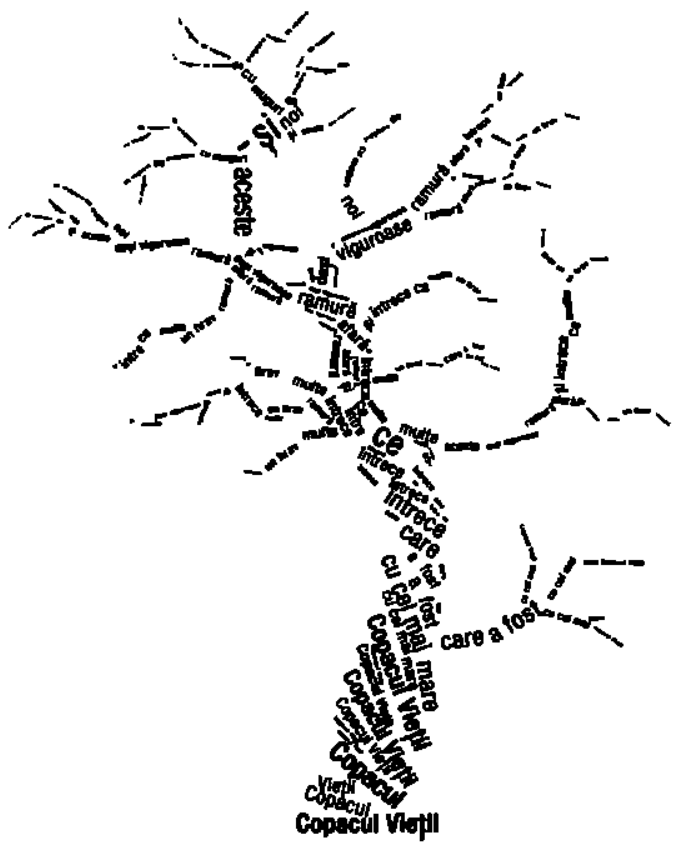

„Ce Dumnezeu?!"

În vreme ce priveau absorbiți imaginea, sunetul vocilor a cappella deveni mai intens, iar Langdon își dădu seama că nu cântau în latină, ci în engleză.

– Extraordinar, cuvintele de pe ecran, zise Ambra, par să se armonizeze cu muzica.

– Ai dreptate, replică el observând cum fragmentele noi de text care apăreau pe ecran erau intonate simultan de cor.

„...determinate de cauze cu acțiune lentă... nu de acte miraculoase..."

Langdon privea și asculta, tulburat de combinația de muzică și cuvinte; melodia era una religioasă, fără îndoială, dar cuvintele, nicidecum.

„...creaturi organice... trăiesc cele mai puternice... mor cele mai slabe..."

Brusc, profesorul încremeni. „Cunosc piesa asta!"

Cu câțiva ani în urmă îl invitase pe Edmond la un concert intitulat *Missa Charles Darwin*, o liturghie în stil creștin obișnuit, în care compozitorul eliminase însă textul tradițional în latină și-l înlocuise cu fragmente din *Despre originea speciilor*, a lui Charles Darwin, creând astfel o juxtapunere hipnotică – glasuri pioase cântând despre brutalitatea selecției naturale.

– Bizar! comentă el. Am ascultat piesa asta împreună cu Edmond, cu ceva timp în urmă, și i-a plăcut mult. Ce coincidență s-o aud acum iar!

– Nu este nicio coincidență! răsună o voce familiară în difuzoarele de deasupra lor. Edmond m-a învățat să întâmpin oaspeții sosiți în casa mea difuzând o muzică pe care ar aprecia-o și arătându-le ceva interesant, care să poată fi subiect de discuție.

Ambra și Langdon ridicară privirile spre difuzoare, perplecși. Vocea veselă care-i salutase avea un distinctiv accent britanic.

– Mă bucur mult că ați reușit să ajungeți aici, adăugă familiarul glas artificial. N-aveam nicio modalitate de a vă contacta.

– Winston! exclamă Langdon, uimit de sentimentul de ușurare pe care-l resimțea reintrând în legătură cu o simplă mașinărie.

El și cu Ambra îi povestiră pe scurt tot ce se mai întâmplase.

– Mă bucur să vă aud glasurile, declară Winston. Și, spuneți-mi, ați găsit ceea ce căutați?

CAPITOLUL 84

— William Blake, rosti Langdon. „Întunecata religie a pierit & dulcea știință e stăpână."

Winston rămase tăcut doar o clipă, pe urmă preciză:

– Ultimul vers al poemului epic *Cei patru Zoa*. Trebuie să recunosc: alegerea este perfectă. Însă, adăugă el după o pauză scurtă, cerința celor patruzeci și șapte de litere...

– Semnul grafic al conjuncției latine *et*, îl întrerupse Langdon, explicându-i trucul folosit de Kirsch.

– Edmond prin excelență! râse ușor glasul electronic.

– Așa deci, Winston, interveni Ambra, acum că știi parola, poți deschide și restul prezentării lui?

– Firește. Tot ce trebuie este să introduceți voi parola manual. Edmond și-a protejat proiectul cu mai multe programe firewall, așa că eu n-am acces direct la el, dar vă pot conduce în laboratorul lui, unde vă voi arăta cum să introduceți informația necesară. Apoi putem deschide programul în mai puțin de zece minute.

Langdon și Ambra se priviră descumpăniți; confirmarea venită atât de rapid din partea lui Winston îi prinsese oarecum nepregătiți. După tot ce înduraseră până atunci, acel ultim moment de triumf părea să fi sosit pe neașteptate și deloc ceremonios.

– Robert, șopti ea punându-i o mână pe umăr. Tu ai reușit asta. Îți mulțumesc.

– Efort de echipă, zâmbi el.

– V-aș putea sugera, interveni Winston, să mergem imediat în laboratorul lui Edmond. Sunteți expuși aici, în hol, și am detectat câteva știri de presă care indică deja că vă aflați în această zonă.

Profesorul nu era deloc mirat; un elicopter care aterizase într-un parc din mijlocul orașului n-avea cum să nu atragă atenția.

– Spune-ne pe unde s-o luăm.

– Printre coloane, răspunse Winston. Urmați-mi vocea.

În hol, armoniile corale se întrerupseră brusc, ecranul se întunecă și la ușa principală răsunară deodată câteva bufnituri – yalele controlate electronic se încuiaseră.

„Probabil că Edmond a transformat locul ăsta într-o fortăreață, reflectă Langdon aruncând o privire în fugă pe ferestrele din hol și răsuflând ușurat când văzu că terenul împădurit din jur era pustiu. Cel puțin pentru moment."

Întorcând apoi privirea spre Ambra, zări o lumină pâlpâind la ieșirea din hol, în dreptul unei uși poziționate între două coloane. Intrară și ajunseră pe un coridor lung, la capătul căruia alte lumini licăreau, arătându-le drumul.

– Cred, le spuse Winston între timp, că pentru a atinge un număr cât mai mare de persoane, trebuie să emitem imediat un comunicat de presă global, prin care să transmitem că prezentarea regretatului Edmond Kirsch va fi difuzată în direct în cel mai scurt timp. Dacă oferim presei răgazul de a anunța public evenimentul, numărul de potențiali spectatori va crește substanțial.

– O idee interesantă, recunoscu Ambra continuând să străbată rapid coridorul. Însă cât timp crezi că ar trebui să așteptăm? N-aș vrea să ne asumăm niciun risc.

– Șaptesprezece minute, precizează Winston. Astfel, prezentarea va fi difuzată chiar la ora de vârf – ora trei aici și intervalul de maximă audiență în America.

– Perfect!

– Bine atunci, reluă glasul computerizat. Transmit chiar acum comunicatul de presă, iar prezentarea va fi difuzată peste șaptesprezece minute.

Langdon se străduia să țină pasul cu planurile în ritm accelerat ale lui Winston.

– Și câți membri ai personalului sunt aici în noaptea asta? întrebă Ambra.

– Niciunul. Edmond era maniac în privința securității. Aici, efectiv, nu există personal. Eu gestionez toate rețelele de computere, plus iluminatul, sistemul de aer condiționat și cel de securitate. Edmond obișnuia să glumească spunând că, în această epocă a caselor „inteligente", el avea o biserică inteligentă.

Langdon asculta dialogul lor doar cu o jumătate de ureche, frământat de temeri de ultimă clipă.

– Winston, chiar crezi că acum e cel mai potrivit moment să difuzăm prezentarea lui Edmond?

Ambra se opri brusc și se uită la el întrebătoare.

– Robert, firește că da! Doar de aceea am sosit aici! Lumea întreagă e cu ochii pe noi! În plus, n-avem de unde ști că nu va veni cineva să încerce să ne oprească. Trebuie s-o facem *acum*, înainte să fie prea târziu!

– Sunt de acord, confirmă Winston. Din punct de vedere strict statistic, toată povestea asta se apropie de intensitatea maximă. Măsurată în terabiți de date media, descoperirea lui Edmond Kirsch este în momentul de față unul dintre cele mai răsunătoare subiecte de știri ale deceniului – deloc surprinzător, dată fiind dezvoltarea exponențială a comunității on-line în ultimii zece ani.

– Robert, insistă Ambra scrutându-l. Ce anume te preocupă?

El ezită o clipă, încercând să formuleze cât mai clar motivul bruștei incertitudini.

– Păi, cred că ceea ce mă îngrijorează e faptul că toate poveștile astea conspiraționiste – asasinări, răpiri, uneltiri la Palat – vor pune în umbră, într-un fel, partea științifică a descoperirii lui Edmond.

– Este un punct de vedere justificat, domnule profesor, replică Winston. Deși am convingerea că se trece cu vederea un element important: poveștile acelea conspiraționiste sunt în mare parte motivul pentru care atâtea persoane din lumea întreagă sunt interesate de subiect. Erau 3,8 milioane în timpul prezentării susținute de Edmond; dar acum, după evenimentele dramatice din ultimele ore, estimez că aproximativ *două sute de milioane* de persoane urmăresc subiectul prin intermediul știrilor on-line, al rețelelor de socializare, al televiziunii și radioului.

Lui Langdon numărul i se părea uluitor, deşi îşi amintea că mai mult de două sute de milioane de persoane urmăriseră finala Cupei Mondiale la fotbal şi cinci sute de milioane priviseră în direct prima aselenizare, cu o jumătate de secol în urmă, când nu exista internet, iar televiziunea era mult mai puţin răspândită la nivel global comparativ cu vremurile actuale.

– Poate că în mediul dumneavoastră universitar nu observaţi acest lucru, domnule profesor, însă restul lumii a devenit un fel de *reality show*. În mod ironic, cei care au încercat să-i închidă gura lui Edmond în seara asta au obţinut exact contrariul; dacă ar mai trăi, s-ar bucura să ştie că are acum cea mai mare audienţă din istoria ştirilor cu caracter ştiinţific. Asta îmi aminteşte de momentul în care Vaticanul a denunţat cartea dumneavoastră, *Creştinismul şi sacrul feminin*, care, la scurt timp după aceea, a devenit un bestseller.

„Aproape un bestseller", comentă Langdon pentru sine, dar recunoscând că Winston avea dreptate.

– Maximizarea audienţei a fost mereu unul dintre principalele obiective urmărite de Edmond pentru seara asta, continuă computerul.

– Într-adevăr, confirmă Ambra. Când pregăteam împreună evenimentul de la Guggenheim, Edmond era obsedat de sporirea audienţei şi de atragerea unui număr cât mai mare de spectatori.

– Aşa cum menţionam, reluă Winston, aproape că am atins intensitatea maximă în mass media; este cel mai potrivit moment pentru a-i face cunoscută descoperirea.

– Am înţeles, replică Langdon. Spune-ne deci ce trebuie să facem.

În acel moment, constatară că înaintarea pe coridor le era împiedicată de un obstacol neaşteptat – o scară proptită într-un unghi larg, ca pentru zugrăvit, dincolo de care era imposibil să treci fără s-o muţi sau să te strecori pe sub ea.

– Scara asta, rosti Langdon. S-o iau de aici?

– Nu, răspunse Winston. Edmond a aşezat-o intenţionat acolo, cu mult timp în urmă.

– De ce? întrebă Ambra.

– Aşa cum, probabil, ştiţi, el detesta orice formă de superstiţie şi hotărâse să treacă în fiecare zi pe sub o scară în drum spre muncă – un fel de a le da cu tifla zeilor. Mai mult decât atât, dacă un vizitator sau un

angajat *refuza* să treacă pe sub scara asta, Edmond îl dădea pe respectivul afară din clădire.

„Întotdeauna plin de tact! zâmbi Langdon, amintindu-și cum îl mustrase Edmond în public la un moment dat, fiindcă «bătuse în lemn» împotriva ghinionului. «Robert, dacă nu cumva ești un druid deghizat, care ciocănește în trunchiurile copacilor ca să-i trezească la viață, te rog să lași superstiția asta în trecut, acolo unde-i e locul!»"

Ambra se aplecă și păși mai departe pe sub scară, iar Langdon, în ciuda unei ușoare tulburări, o urmă imediat. Apoi cotiră la îndemnul lui Winston și ajunseră în fața unei uși securizate, prevăzute cu două camere de supraveghere și un scaner biometric.

O plăcuță scrisă de mână atârna deasupra ei: CAMERA 13.

Langdon aruncă o privire spre celebrul număr nenorocos. „Uite cum nesocotește Edmond zeii încă o dată!"

– Aceasta e intrarea în laborator, îi anunță Winston. Cu excepția tehnicienilor care l-au ajutat să-l construiască, puțini oameni au mai avut vreodată acces în interior.

Imediat, ușa bâzâi, iar Ambra, fără a pierde timpul, puse mâna pe clanță și o deschise. Făcu un pas peste prag, însă în clipa următoare se opri și duse mâna la gură uimită, cu răsuflarea tăiată. Privind peste umărul ei, în altarul bisericii, Langdon înțelese de ce.

Încăperea vastă era dominată de cea mai mare casetă din sticlă din câte văzuse vreodată. Incinta transparentă ocupa toată suprafața podelei și se ridica până la plafonul înalt cât două etaje.

Caseta părea împărțită în două niveluri. La primul se vedeau sute de dulapuri metalice de dimensiunea unor frigidere, aliniate în șiruri ca stranele dintr-o biserică. Dulapurile n-aveau uși, astfel că interiorul era perfect vizibil. Încrengături incredibil de complicate de fire roșii porneau dintr-o rețea densă de puncte de contact, arcuindu-se în jos, spre podea, unde erau înmănuncheate formând cabluri groase, răsucite ca niște frânghii. Ele treceau de la o mașinărie la alta, creând ceea ce părea a fi o rețea de vene și artere.

„Haos ordonat", constată Langdon.

– La primul etaj, le explică Winston, vedeți cunoscutul supercomputer MareNostrum – 48 896 de nuclee Intel comunicând printr-o rețea InfiniBand FDR 10, pe scurt, una dintre cele mai rapide mașini de calcul

din lume. MareNostrum se afla aici când s-a mutat Edmond în clădire și, în loc să-l îndepărteze, a vrut să-l *încorporeze*, așa că s-a extins pur și simplu... în sus.

Langdon observă că mănunchiurile de fire ale supercomputerului MareNostrum se uneau în centrul încăperii, formând un singur trunchi care urca vertical aidoma unei viețe masive, prin plafonul etajului întâi. Ridicându-și privirea spre cel de-al doilea etaj al incintei din sticlă, văzu o imagine cu totul diferită. Acolo, pe o platformă ridicată în centrul podelei, se afla un cub metalic cenușiu-albăstrui de mari dimensiuni – cu latura de trei metri –, fără fire, fără lumini clipitoare, fără nimic care să sugereze că ar putea fi computerul de ultimă generație pe care Winston îl descria folosind o terminologie cu greu inteligibilă.

– ...qubiți care înlocuiesc cifrele binare... superpoziție a stărilor... algoritmi cuantici... inseparabilitate și efect de tunel...

În acel moment înțelese Langdon de ce conversațiile lui cu Edmond se axau asupra artei, ocolind domeniul computerelor.

– ...rezultând în catralioane de calcule cu virgulă mobilă pe secundă, continuă Winston. Și astfel, fuziunea acestor două dispozitive foarte diferite a dus la crearea celui mai puternic supercomputer din lume.

– Dumnezeul meu! șopti Ambra.

– De fapt, o corectă glasul electronic, Dumnezeul lui *Edmond*!

CAPITOLUL 85

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

DESCOPERIREA LUI KIRSCH VA DEVENI PUBLICĂ
ÎN DECURS DE CÂTEVA MINUTE!

Da, chiar se întâmplă!

Un comunicat de presă abia sosit din tabăra lui Edmond Kirsch confirmă că mult aşteptata lui descoperire ştiinţifică – nedifuzată după asasinarea futurologului – va fi transmisă în direct în lumea întreagă peste câteva minute (la ora 3 a.m. în Barcelona).

Audienţa va atinge cote maxime, iar numărul vizualizărilor on-line constituie un nou record statistic.

În aceeaşi ordine de idei, Robert Langdon şi Ambra Vidal ar fi fost văzuţi cu foarte puţin timp în urmă în incinta bisericii Torre Girona – care găzduieşte Centrul de Supercalcul din Barcelona, în cadrul Universităţii Politehnice a Cataloniei, unde se crede că a lucrat Edmond Kirsch în ultimii ani. ConspiracyNet nu poate nici confirma, nici infirma că din acel sediu va fi difuzată prezentarea.

Rămâneţi pe recepţie pentru anunţul lui Kirsch, pe care-l puteţi urmări aici, difuzat live pe ConspiracyNet.com!

CAPITOLUL 86

Pășind în adâncul muntelui, dincolo de ușa din fier, prințul Julián încercă neplăcuta senzație că nu va mai ieși niciodată de acolo.

„Valea celor căzuți. Ce caut eu aici?"

Spațiul din interior era rece și întunecos, vag luminat de două becuri electrice. Aerul mirosea a piatră udă.

Un bărbat în uniformă veni în fața lor, ținând în mână un inel cu chei care zăngăneau în mâna lui tremurândă. Pe Julián nu-l mira agitația acelui angajat al Patrimonio Nacional; imediat în spatele lui, în întuneric, se aflau șase agenți ai Gărzii Regale. „Tata este aici." Mai mult ca sigur, bietul angajat fusese chemat în miez de noapte ca să descuie pentru rege monumentul din munte al lui Franco.

Unul dintre agenți făcu repede un pas înainte.

– Don Julián, episcop Valdespino, vă așteptam. Pe aici, vă rog!

Omul îi conduse până la o masivă poartă din fier forjat pe care era gravat un sumbru simbol franchist – un vultur bicefal amintind de iconografia nazistă.

– Maiestatea Sa este în capătul tunelului, le precizează agentul, făcându-le semn să treacă de poarta deja descuiată, pe jumătate deschisă.

Schimbând o privire nesigură, Julián și Valdespino trecură de poarta flancată de două sculpturi metalice cu aer amenințător – doi îngeri ai morții care țineau în mâini săbii în formă de cruce.

„Alte simboluri militare religioase franchiste", reflectă Julián.

Tunelul care se întindea în fața lor era la fel de elegant decorat ca sala de bal a Palatului Regal din Madrid. Cu pardoseala din marmură neagră

fin lustruită și plafonul înalt, casetat, somptuoasa galerie era luminată de o seric aparent nesfârșită de aplice care semănau cu niște torțe.

În seara aceea însă, sursa luminii din tunel avea un aspect mult mai dramatic. Zeci și zeci de sfere aprinse – globuri de foc dispuse ca balizele pe o pistă de aeroport – licăreau în tonuri portocalii de-a lungul pasajului. În mod obișnuit, focurile erau aprinse doar la ocaziile deosebite, dar sosirea în miez de noapte a suveranului probabil că era considerată un eveniment suficient de important pentru a le pune pe toate în funcțiune.

Învăluit în tremurul flăcărilor reflectate de marmura neagră, tunelul avea o ambianță aproape supranaturală. Julián simțea aievea prezența fantomatică a sufletelor condamnate care săpaseră acea galerie doar cu târnăcoape și lopeți, trudind ani de-a rândul în măruntaiele reci ale muntelui, flămânde, înghețate, multe dintre ele muribunde – totul pentru preamărirea lui Franco, al cărui mormânt se afla adânc în interiorul rocii.

„Privește atent, fiule, îl îndemnase tatăl lui. Într-o zi vei distruge tot ce-i aici."

Julián știa că nici atunci când va fi rege nu va avea, probabil, puterea să dărâme acea construcție magnifică, și totuși, îl mira faptul că poporul spaniol acceptase ca ea să rămână în picioare, mai ales ținând seama de dorința tuturor de a lăsa în urmă trecutul întunecat și de a păși într-o lume nouă. Însă, pe de altă parte, existau încă mulți care visau la vechile tradiții și în fiecare an, la aniversarea lui Franco, sute de nostalgici se adunau acolo pentru a-i cinsti memoria.

– Don Julián, rosti episcopul încet, odată ce se depărtară suficient de ceilalți pentru a nu mai fi auziți. Știți de ce ne-a chemat regele aici?

El clătină din cap.

– Speram să știți *dumneavoastră*.

Valdespino oftă adânc.

– N-am nicio idee.

„Dacă episcopul nu cunoaște motivele tatălui meu, atunci e limpede că nu le știe nimeni."

– Sper doar că se simte bine, adăugă Valdespino pe un ton surprinzător de blând. Unele dintre deciziile lui din ultima vreme...

– De pildă convocarea unei întruniri în adâncul unui munte, când el ar trebui, de fapt, să se odihnească pe un pat de spital?

– E un exemplu, da, surâse episcopul.

Julián se întrebă de ce agenții Gărzii Regale ai regelui nu interveniseră, refuzând să-l scoată pe suveranul muribund din spital și să-l aducă în acea galerie. Dar, la urma urmei, toți agenții erau pregătiți să se supună ordinelor fără să le discute, mai ales când ele veneau de la comandantul suprem.

– Nu m-am mai rugat aici de ani mulți, spuse Valdespino, privind coridorul care se întindea în fața lui.

Prințul știa că tunelul nu era doar o cale de acces în interiorul muntelui, ci și *nava* unei biserici catolice recunoscute oficial. Și drept în față se zăreau deja rândurile de strane.

La basílica secreta, o botezase Julián în copilărie.

Săpat în granitul muntelui, sanctuarul aurit aflat în capătul tunelului era un incredibil lăcaș de cult subteran, dominat de o cupolă masivă. Mausoleul, despre care se spunea că ar ocupa o suprafață mai mare decât Catedrala San Pietro din Roma, avea șase capele distincte care înconjurau altarul principal, poziționat exact sub crucea ridicată afară, în vârful muntelui.

Înaintând spre centrul sanctuarului, Julián privi în jur, la spațiul vast, în căutarea tatălui său. Bazilica părea însă pustie.

– Dar unde e? întrebă episcopul pe un ton îngrijorat.

Prințul era la fel de neliniștit, temându-se că agenții Gărzii Regale îl lăsaseră pe rege singur în acel spațiu tenebros, și o luă grăbit înainte, cercetând mai întâi un braț al transeptului și apoi pe celălalt. Nimeni. Mări pasul, pe lângă marginea altarului, în absidă.

Și acolo, în cel mai adânc ungher al muntelui, îl zări, în sfârșit, pe tatăl lui.

Regele Spanici era singur, acoperit cu pături groase, adus de spate, într-un scaun cu rotile.

CAPITOLUL 87

În centrul bisericii părăsite, Langdon și Ambra ascultau glasul lui Winston care-i îndruma în jurul supercomputerului etajat. Prin sticla groasă răzbătea huruitul adânc, trepidant, al mașinăriei din interior, astfel că Langdon avea tulburătoarea senzație că privea în cușca unei fiare încarcerate.

Zgomotul, le explică Winston, era generat nu de componentele electronice, ci de o sumedenie de ventilatoare centrifugale, bazine de preluare a căldurii și pompe de răcire necesare pentru a preveni supraîncălzirea computerului.

– E asurzitor acolo, zise Winston. Și foarte frig. Din fericire, laboratorul lui Edmond se află la etajul al doilea.

O scară spiralată, lipită de peretele exterior al incintei din sticlă, se vedea înaintea lor. La îndemnul lui Winston, urcară treptele și ajunseră pe o platformă metalică, în fața unei uși turnante, tot din sticlă. Langdon remarcă amuzat că intrarea futuristă în laboratorul lui Edmond fusese decorată precum aceea a unei locuințe suburbane, cu covoraș în fața ușii, o plantă artificială în ghiveci și o băncuță sub care se afla o pereche de papuci – probabil ai fostului său student, bănui profesorul emoționat.

Deasupra ușii era prins un text înrămat.

Succesul e capacitatea de a trece
de la un eșec la altul
fără a-ți pierde entuziasmul.
WINSTON CHURCHILL

– Iarăși Churchill, comentă Langdon arătându-i Ambrei textul.

– Citatul preferat al lui Edmond, explică Winston. Spunea că ilustrează cel mai mare atu al computerelor.

– Al computerelor? se miră Ambra.

– Da, computerele au o perseverență infinită. Eu pot să dau greș de miliarde de ori fără să resimt nicio frustrare. Reiau de un miliard de ori încercarea de a rezolva o problemă, de fiecare dată cu aceeași energie ca la început. Omul nu poate face acest lucru.

– Adevărat, recunoscu Langdon. Eu renunț, de obicei, după ce încerc de un milion de ori.

Ambra zâmbi și se apropie de ușă.

– Podeaua din interior e din sticlă, le explică Winston când ușa turnantă începu să se rotească. Scoateți-vă deci pantofii, vă rog!

Două secunde mai târziu, Ambra păși desculță dincolo de ușă. Langdon se descălță la rândul lui și o urmă imediat, observând în treacăt un mesaj neobișnuit înscris pe covorașul de la intrare:

NICĂIERI NU E CA ÎN 127.0.0.1

– Winston, covorașul ăsta... Nu înțe...

– Serverul local, replică Winston.

Profesorul citi textul încă o dată.

– Înțeleg, zise el, deși nu pricepuse nimic.

O clipă mai târziu, când păși pe podeaua din sticlă, încercă un moment de nesiguranță. Faptul că stătea numai în șosete pe o suprafață transparentă era și așa suficient, dar să se afle chiar deasupra supercomputerului MareNostrum i se părea și mai descumpănitor. De acolo, imaginea eșafodajului de rafturi și fire îi amintea de momentul în care, la celebrul sit arheologic Xi'an din China, privise în jos, la armata de soldați din teracotă.

În acel moment, trăgând aer adânc în piept, ridică ochii spre spațiul bizar care i se deschidea în față.

Laboratorul lui Edmond era un paralelipiped transparent, dominat de cubul metalic cenușiu-albăstrui pe care-l văzuse cu câteva minute în urmă și în a cărui suprafață lustruită se reflecta tot ce era în jur. În dreapta cubului, într-un capăt al sălii, se afla un spațiu de lucru ultramodern, cu un birou semicircular, trei ecrane LCD gigantice și diverse tastaturi încastrate în suprafața de granit.

– Camera de control, șopti Ambra.

Langdon încuviință cu o mișcare a capului și privi în celălalt capăt al încăperii, unde, pe un covor oriental, erau așezate fotolii, o canapea și o bicicletă de interior pentru exerciții fizice.

„Bârlogul unui specialist în supercomputere, comentă Langdon în gând, bănuind că Edmond se mutase parțial în acea cutie din sticlă cât timp lucrase la proiectul său. Mă întreb ce-o fi descoperit aici." Ezitările inițiale i se spulberaseră, fiind înlocuite de o curiozitate intelectuală crescândă – dorința de a afla ce mistere fuseseră deslușite acolo, ce secrete fuseseră descifrate prin colaborarea dintre o minte genială și un computer performant.

Ambra se apropiase deja de cubul metalic și-i studia nedumerită suprafața lustruită. Langdon i se alătură, amândoi privindu-și siluetele reflectate în exteriorul lucios.

„Ăsta e un computer?", se miră el. Spre deosebire de dispozitivul de jos, cel de acolo era tăcut – inert și lipsit de viață –, un monolit din metal.

Nuanța albăstruie îi amintea de un supercomputer din anii '90, Deep Blue, creat de IBM, care uimise lumea întreagă învingându-l pe Gari Kasparov, campionul mondial la șah. De atunci, progresele în tehnologia computerelor aproape că depășesc puterea de înțelegere a unei minți obișnuite.

– Vreți să vă uitați înăuntru? răsună glasul lui Winston în difuzoarele montate în plafon.

Ambra ridică privirea, uimită.

– Să ne uităm *în cub*?

– De ce nu? replică Winston. Edmond ar fi fost mândru să vă arate structura internă a supercomputerului.

– Nu-i nevoie, răspunse ea, întorcându-se spre biroul lui Edmond. Aș prefera să ne concentrăm pe introducerea parolei. Cum facem asta?

– Nu va dura decât câteva secunde și mai sunt cel puțin unsprezece minute până când vom lansa prezentarea. Aruncați o privire înăuntru.

Înaintea lor, un panou pe fața laterală a cubului, cea dinspre biroul lui Edmond, începu să culiseze, lăsând la vedere un ochi din sticlă groasă. Langdon și Ambra se apropiară și-și lipiră frunțile de fereastra improvizată. Profesorul se așteptase să vadă încă o serie de fire strâns înmănuncheate și de luminițe clipind. Totuși, spre marea lui nedumerire, interiorul

cubului era gol și întunecat – ca o mică încăpere goală. Singurul conținut părea să fie câteva fuioare de pâclă albă care se vălătuceau în spațiu, ca și când înăuntru ar fi fost o cameră frigorifică. Prin panoul gros din plexiglas radia un aer surprinzător de rece.

– Nu e nimic înăuntru! exclamă Ambra.

Nici Langdon nu vedea nimic, însă simțea o pulsație joasă, sacadată, răzbătând din interior.

– Duduitul acela lent, precizâ Winston, vine de la sistemul de răcire cu izotopi de heliu. Sună cam ca o inimă omenească.

„Da, așa e", recunoscu profesorul, tulburat de comparație.

Încet, lumini roșii se aprinseră înăuntru, începând să ilumineze interiorul cubului. Inițial, Langdon văzu doar ceața albă și podeaua goală a cubului - o incintă pătrată, fără nimic înăuntru. Apoi, pe măsură ce lumina se intensifică, ceva începu să sclipească în spațiu și el își dădu seama că era un cilindru metalic cu structură complexă care atârna de tavan ca o stalactită.

– Și *acesta* este motivul pentru care cubul trebuie menținut la o temperatură scăzută, se auzi glasul lui Winston.

Dispozitivul suspendat era lung de aproape doi metri și format din șapte inele orizontale al căror diametru scădea de la cel mai de sus la ultimul de jos, creând o coloană tronconică de discuri suprapuse și prinse unele de altele prin intermediul unor bare verticale. Spațiul dintre discurile de metal lucios era ocupat de o rețea rară de fire subțiri. O ceață înghețată plutea în jurul dispozitivului.

– E-Wave, precizâ Winston. Un salt cuantic – dacă-mi iertați jocul de cuvinte – de la D-Wave al NASA/Google.

Și le explică pe scurt că D-Wave – primul „computer cuantic" rudimentar – deschisese calea către o nouă lume bravă a puterii de calcul pe care oamenii de știință încă se chinuiau s-o înțeleagă pe deplin. În loc să folosească metoda binară tradițională de stocare a informațiilor, computerele cuantice utilizau stările cuantice ale particulelor subatomice, înregistrând astfel un salt uriaș înainte în privința vitezei, a puterii și a flexibilității.

– Computerul cuantic realizat de *Edmond*, continuă Winston să le explice, nu diferă mult, structural vorbind, de D-Wave. Una dintre deosebiri este cubul metalic care înconjoară computerul și care e acoperit

în interior cu *osmiu* – un element chimic rar și ultradens, care asigură un plus de protecție magnetică, termică și cuantică, plus că, bănuiesc eu, satisface și apetența pentru dramatism a lui Edmond.

Langdon zâmbi; asta-i trecuse și lui prin minte.

– În ultimii ani, în vreme ce Laboratorul pentru Inteligență Artificială Cuantică al gigantului Google folosea dispozitive ca D-Wave pentru a îmbunătăți capacitatea de învățare a computerelor, Edmond i-a lăsat pe toți cu mult în urmă, în secret, grație aparatului de aici. Și a reușit asta exploatând o singură idee curajoasă... bicameralismul.

Langdon se încruntă. „Ca în cele două Camere ale Parlamentului?!"

– Creierul cu doi lobi, adăugă Winston. Emisfera stângă și emisfera dreaptă.

„Mintea bicamerală!", conștientiză profesorul. Una dintre explicațiile creativității pe care o dovedea omul era faptul că cele două jumătăți ale creierului funcționau atât de diferit una de alta. Emisfera stângă era analitică și verbală, cea dreaptă era intuitivă și „prefera" imaginile în detrimentul cuvintelor.

– Trucul a fost acela că Edmond a hotărât să construiască un creier artificial care să imite creierul *omenesc* – adică segmentat în două emisfere. Numai că în acest caz dispunerea lor nu e stânga-dreapta, ci sus-jos.

Langdon se trase cu un pas în spate și privi prin podeaua din sticlă mașinăria huruitoare de dedesubt, ridicându-și apoi ochii din nou spre „stalactita" tăcută din interiorul cubului. „Două mașinării distincte contopite într-una singură – o minte bicamerală."

– Când sunt forțate să funcționeze ca o *singură* unitate, continuă Winston, cele două dispozitive adoptă abordări diferite pentru a rezolva o problemă, „resimțind" deci același tip de conflict și fiind nevoite să accepte același compromis care caracterizează cele două emisfere ale creierului omenesc – fapt ce accelerează considerabil capacitatea de învățare a inteligențelor artificiale, creativitatea și, într-un sens... caracterul lor *uman*. Mie, Edmond mi-a dat instrumentele necesare ca să învăț singur despre ce înseamnă să fii om observând lumea din jur și modelând trăsăturile caracteristice ale omului – umorul, cooperarea, judecățile de valoare și chiar un simț etic.

„Incredibil!", exclamă Langdon în sinea lui.

– Deci acest computer dublu ești în esență... *tu*?

Winston începu să râdă.

– Ei bine, mașinăria asta nu este ceea ce sunt *eu*, așa cum creierul tău fizic nu este ceea ce ești *tu*. Dacă ți-ai studia creierul pe un platou, n-ai spune: „Obiectul ăsta sunt eu". Suntem, în realitate, suma interacțiunilor care au loc *în interiorul* mecanismului.

– Winston, interveni Ambra apropiindu-se de spațiul de lucru al lui Edmond. Cât timp mai avem până la difuzare?

– Cinci minute și patruzeci și trei de secunde. Să începem pregătirile?

– Da, te rog.

Panoul de protecție al ferestrei din lateralul cubului culisă la loc, iar Langdon se apropie și el de biroul lui Edmond.

– Winston, zise Ambra, ținând seama de toată activitatea ta aici împreună cu Edmond, mă miră faptul că n-ai nicio idee despre ce presupune descoperirea lui.

– Doamnă Vidal, repet, informațiile mele sunt compartimentate și, în plus, dețin exact aceleași date ca dumneavoastră. Tot ce pot să fac este o presupunere informată.

– Și care ar fi aceea?

– Ei bine, Edmond afirma că descoperirea lui va „schimba totul". Din experiența mea, cele mai răsunătoare descoperiri din istoria omenirii au dus, fără excepție, la conturarea unor *modele* cu totul diferite ale universului – de pildă, contestarea pitagoreică a ideii că Pământul este plat, heliocentrismul lui Copernic, teoria evoluției formulată de Darwin, teoria relativității enunțată de Einstein –, toate au schimbat drastic percepția omenirii asupra propriei lumi și au corectat modelul universului prevalent în epocă.

Langdon ridică privirea spre difuzoarele din plafon.

– Deci bănuiești că Edmond a descoperit ceva ce ar indica un nou model al universului?

– Mi se pare o deducție logică, replică Winston, începând să vorbească mai repede. MareNostrum este unul dintre cele mai bune computere „de modelare" din lume, specializat în simulări complexe, cea mai cunoscută dintre ele fiind „Alya Red" – o inimă omenească virtuală, pe deplin funcțională, o replică exactă a celei organice până la nivel celular. Dar, firește, prin adăugarea recentă a componentei cuantice,

dispozitivul poate modela în prezent sisteme de milioane de ori mai complicate decât inima omenească.

Langdon înțelegea conceptul, însă tot nu-și închipuia ce anume modelase Edmond, încât să răspundă la întrebări ca „De unde venim?" și „Încotro ne îndreptăm?"

– Winston! răsună glasul Ambrei de lângă biroul lui Edmond. Cum punem în funcțiune tot ce-i aici?

– Vă ajut eu, se oferi computerul.

Cele trei ecrane LCD se aprinseră și, o clipă mai târziu, când imaginile începură să apară, Langdon și Ambra făcură la unison un pas în spate, alarmați.

– Winston... imaginile astea sunt live? întrebă ea.

– Da, transmise în timp real de camerele de supraveghere din exteriorul clădirii. Credeam că știți deja. Oamenii legii au ajuns cu câteva minute în urmă.

Pe ecrane apăruse imaginea intrării principale în biserică, unde se strânsese o mică armată de polițiști care trăgeau de ușă, apăsau butonul de apel și vorbeau în stațiile radio.

– Nu vă îngrijorați, îi liniști Winston, nu vor putea să intre. Și nu mai sunt nici cinci minute până la difuzarea prezentării.

– Ar trebui s-o transmitem *acum*, insistă Ambra.

– Cred că Edmond ar prefera să așteptăm și să difuzăm prezentarea la oră fixă, așa cum promisese el, răspunse computerul pe un ton sec. Era un om de cuvânt. În plus, monitorizez rata globală de vizualizare și audiența noastră este încă în creștere. În următoarele patru minute, la ritmul actual, audiența va spori cu 12,7 la sută și va ajunge, prevăd eu, la valoarea maximă, precizează Winston, care se opri o clipă și, când reluă, în glasul lui răsună o nuanță de surprindere aproape încântată: Trebuie să spun că, în ciuda tuturor evenimentelor din seara asta, se pare că prezentarea lui Edmond va fi difuzată exact la momentul oportun. Cred că v-ar fi profund recunoscător amândurora.

CAPITOLUL 88

„Mai puțin de patru minute", își spuse Langdon așezându-se în scaunul ergonomic al lui Edmond și privind cele trei ecrane LCD uriașe care dominau acea parte a încăperii. Imaginile preluate de camerele de supraveghere rulau încă, înfățișând echipajele de poliție care continuau să roiască în jurul bisericii.

– Ești *sigur* că nu pot să intre? insistă Ambra neliniștită.

– Aveți încredere în mine, răspunse Winston. Edmond nu glumea când venea vorba despre securitate.

– Și dacă ei întrerup alimentarea cu electricitate în clădire? sugeră Langdon.

– Există o sursă de energie electrică izolată. Centrale multiple îngropate. Nimeni nu le poate afecta acum. Vă asigur.

Langdon se declară satisfăcut. „Winston a avut dreptate în toate privințele în seara asta... Și ne-a susținut permanent."

Așezându-se la mijlocul biroului în formă de potcoavă, își îndreptă atenția spre tastatura neobișnuită din fața lui. Avea cel puțin de două ori mai multe taste decât în mod normal – cele alfanumerice tradiționale, plus o mulțime de alte simboluri pe care nu le recunoștea. Tastatura era împărțită în două jumătăți, fiecare poziționată ergonomic, ușor înclinată față de cealaltă.

– Ne ajuți puțin? întrebă Langdon privind nelămurit sumedenia de taste.

– Ați greșit tastatura, zise Winston. Acela e dispozitivul principal de accesare pentru E-Wave. Așa cum am menționat deja, Edmond își ținea

prezentarea ascunsă de toată lumea, inclusiv de mine, și trebuie accesată de pe un alt dispozitiv. Mutați-vă spre dreapta. Până la capăt.

Langdon privi în dreapta lui, unde șase computere autonome erau aliniate în lungul biroului. Mutându-și scaunul spre ele, văzu cu surprindere că primele erau destul de vechi și depășite. Și, ceea ce era chiar mai ciudat, cu cât se apropia de capătul biroului, cu atât mai vechi păreau computerele.

„Cred că e o greșeală aici", reflectă el trecând de un IBM bej și butucănos, cu sistem de operare DOS, probabil datând de zeci de ani.

– Winston, ce sunt aparatele astea?

– Computere din copilăria lui Edmond. Le-a păstrat ca să-i amintească de unde a plecat. Uneori, când avea o zi mai grea aici, le punea în funcțiune și rula programe vechi, ca o modalitate de a retrăi emoția din adolescență, când a descoperit programarea.

– Îmi place ideea asta, declară Langdon.

– La fel e și cu ceasul dumneavoastră cu Mickey Mouse.

Mirat, Langdon își ridică mâneca sacoului și-și privi ceasul vechi, pe care-l purta tot timpul de când îl primise, în copilărie. Surprinzător era faptul că Winston știa despre el, deși își amintea că-i povestise lui Edmond, nu cu mult timp în urmă, că-l purta pentru a nu uita să rămână mereu tânăr la suflet.

– Robert, interveni Ambra lăsând la o parte preocupările pentru modă, putem să introducem totuși parola? Chiar și șoricelul tău îți face cu mâna, încercând să-ți atragă atenția.

Într-adevăr, Mickey își flutura în aer mâna înmănușată, cu arătătorul îndreptat aproape perfect în sus. „Trei minute până la ora stabilită."

Langdon își împinse rapid scaunul mai departe în lungul biroului, iar Ambra i se alătură în fața ultimului computer din serie – o cutie banală, gri, cu o fantă pentru dischetă, un modem telefonic de 1 200 de biți pe secundă și un monitor cu ecranul convex de 12 inchi așezat deasupra.

– Tandy TRS-80, explică Winston. Primul computer al lui Edmond. L-a cumpărat când avea opt ani, la mâna a doua, și a învățat singur limbajul BASIC.

Profesorul observă cu plăcere că, deşi era aidoma unui dinozaur printre dispozitivele de dată recentă, acel computer era deja în funcţiune. Pe ecranul lui – un monitor care licărea în alb şi negru – era scris un mesaj promiţător, cu caractere butucănoase.

BUN VENIT, EDMOND!
TE ROG SĂ INTRODUCI PAROLA:

Şi imediat după cuvântul „parola", un cursor negru clipea în aşteptare.

– Asta-i tot? întrebă Langdon, temându-se că era totuşi mult prea simplu. Doar o tastez *aici*?

– Exact, replică Winston. Odată ce introduceţi parola, acest PC va trimite un mesaj autentificat de „deblocare" către partiţia cu acces limitat din computerul principal în care este stocată prezentarea lui Edmond. Astfel, va obţine acces la ea, o va controla, o va corela cu ora stabilită şi va trimite datele către toate canalele principale de distribuţie pentru a fi difuzată global.

Profesorul înţelesese în linii mari explicaţia, însă, uitându-se la computerul vechi şi la modemul telefonic, tot nedumerit era.

– Nu pricep, Winston. După felul elaborat în care şi-a pregătit Edmond seara asta, cum de *a avut* încredere să-şi lase întreaga prezentare în seama unui apel telefonic prin intermediul unui modem aproape preistoric?

– Aş spune doar că aşa era Edmond. După cum ştiţi, avea fler şi pasiune pentru dramatism, simbolism şi istorie, şi bănuiesc că i-a făcut mare plăcere să-şi pună în funcţiune primul computer şi să-l folosească pentru a-şi face cunoscută cea mai mare realizare din viaţă.

„Are dreptate", îşi spuse Langdon, înţelegând că, într-adevăr, aşa ar fi perceput şi Edmond lucrurile.

– În plus, adăugă Winston, bănuiesc că avea pregătite şi planuri de rezervă, dar, în orice caz, înţeleg logica utilizării unui computer vechi pentru a „acţiona un comutator". Sarcinile simple necesită instrumente simple. Şi din punct de vedere al securităţii, întrebuinţarea unui procesor lent face ca o eventuală încercare de „spargere" forţată a sistemului să dureze o veşnicie.

– Robert! îl îmboldi Ambra punându-i o mână încurajatoare pe umăr, ce mai aştepţi?

– Da, scuze, totul e pregătit, replică el şi trase mai aproape tastatura Tandy, al cărei cablu se întinse ca firul spiralat al unui telefon de pe vremuri.

Ridică mâinile deasupra tastelor din plastic şi revăzu cu ochii minţii textul scris de mână pe care-l descoperiseră împreună în cripta de la Sagrada Família.

Întunecata religie a pierit & dulcea ştiinţă e stăpână.

Finalul grandios al poemului epic al lui William Blake părea alegerea perfectă ca instrument cu ajutorul căruia să deblocheze accesul la ultima realizare ştiinţifică a lui Edmond – o descoperire care, afirmase el, avea să schimbe totul în lume.

Trăgând aer adânc în piept, Langdon tastă cu atenţie versul, fără spaţii şi înlocuind ampersandul cu particula *et*. Când termină, ridică ochii spre monitor.

TE ROG SĂ INTRODUCI PAROLA:

.....

Numără cu atenţie punctele: patruzeci şi şapte.

„Perfect. Şi uite aşa se termină totul."

Privi spre Ambra, iar ea încuviinţă din cap, încurajator. Întinse mâna şi apăsă tasta *Enter*.

În aceeaşi fracţiune de secundă, computerul bâzâi scurt.

PAROLĂ INCORECTĂ.
ÎNCEARCĂ DIN NOU

Langdon simţi cum îi sare inima din piept.

– Ambra... am tastat-o perfect! Sunt *sigur*!

Se răsuci în scaun şi ridică privirea spre ea, aşteptându-se să-i vadă expresia consternată. Însă Ambra Vidal se uita la el amuzată.

– *Domnule profesor*, zâmbi ea clătinând din cap şi întinzând un deget spre tastatură, e activată opţiunea *caps lock* – numai majuscule!

În același moment, în adâncul muntelui, prințul Julián stătea încremenit, privind spre celălalt capăt al bazilicii subterane și străduindu-se să înțeleagă ceea ce vedea. Tatăl lui, regele Spaniei, ședea nemișcat într-un scaun cu rotile, în cel mai îndepărtat ungher al bazilicii.

Cuprins de spaimă, se repezi la el.

– Tată?!

Regele deschise încet ochii, aparent trezindu-se dintr-o atipeală, și reuși să schițeze un zâmbet calm.

– Îți mulțumesc că ai venit, fiul meu, șopti suveranul cu glas firav.

Julián îngenunche în fața scaunului, ușurat să vadă că tatăl lui trăia, dar și speriat să constate cât de mult se înrăutățise starea lui în numai câteva zile.

– Tată, te simți bine?

Monarhul ridică din umeri.

– Atât de bine pe cât ne-am putea aștepta, replică el cu un umor surprinzător. Însă *tu* ce faci? Ai avut o zi... tumultuoasă.

Julián habar n-avea ce să răspundă, așa că întrebă:

– De ce ai venit aici?

– Păi, mă săturasem de spital și voiam să iau puțin aer.

– Foarte bine, dar... *aici*? se miră prințul, știind bine că tatăl lui detestase întotdeauna legătura simbolică a acelui sanctuar cu persecuțiile și intoleranța.

– Maiestate! exclamă Valdespino, venind fuga pe după altar și apropiindu-se de ei, cu răsuflarea tăiată. Ce Dumnezeu?!

Regele zâmbi către prietenul lui de o viață.

– Antonio, bine ai venit!

„Antonio?!" Prințul nu-l auzise niciodată pe tatăl lui adresându-i-se episcopului pe numele mic. În public, folosea întotdeauna formula „Excelență". Lipsa de formalism a suveranului păru să-l șocheze și pe Valdespino.

– Mul... mulțumesc, se bâlbâi el. Vă simțiți bine?

– Minunat! răspunse regele zâmbind larg. Sunt alături de cele două persoane în care am cea mai mare încredere din lume.

Episcopul aruncă spre Julián o privire stingherită și apoi se întoarse iar spre rege.

– Maiestate, l-am adus pe fiul dumneavoastră, așa cum mi-ați cerut. Să vă las să vorbiți între patru ochi?

– Nu, Antonio. Ceea ce voi spune va fi o mărturisire. Și am nevoie ca preotul meu să fie lângă mine.

Valdespino clătină din cap.

– Nu cred că fiul dumneavoastră se așteaptă să vă explicați acțiunile și alegerile făcute în seara aceasta. Sunt sigur că...

– În seara asta?! râse regele. Nu, Antonio, voi mărturisi un secret pe care l-am ascuns de Julián toată viața lui.

CAPITOLUL 89

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

BISERICA LUATĂ CU ASALT!

Nu, nu de Edmond Kirsch, ci de poliţia spaniolă!
Fosta biserică Torre Girona din Barcelona este asediată de autorităţile locale. Se crede că, aflaţi în interiorul ei, Robert Langdon şi Ambra Vidal ar fi responsabili pentru difuzarea anticipatului anunţ al lui Edmond Kirsch, până la care mai sunt doar câteva minute.

Numărătoarea inversă a început!

CAPITOLUL 90

Ambra Vidal simți un val de exaltare când vechiul computer piui după a doua tentativă a lui Langdon de a introduce parola sub formă de vers.

PAROLĂ CORECTĂ

„Slavă Domnului!", răsuflă ea ușurată când profesorul se ridică de pe scaun și se întoarse privind-o. Ambra își puse brațele în jurul lui și-l strânse într-o îmbrățișare caldă. „Edmond ar fi recunoscător!"

– Două minute și treizeci și trei de secunde, se auzi glasul lui Winston.

Desprinzându-se din îmbrățișare, se întoarseră amândoi spre ecranele LCD. Cel din centru afișa ceasul digital cu numărătoare inversă pe care-l văzuse ultima dată la Guggenheim.

Programul live începe în: 2 minute și 33 de secunde
Participanți la distanță: 227 257 914

„Mai mult de două sute de milioane de oameni?", reflectă Ambra stupefiată. După toate aparențele, în timp ce ea și Langdon alergau de la un capăt la altul al Barcelonei, lumea întreagă stătuse cu ochii pe ei. „Audiența de care s-ar fi bucurat Edmod a căpătat proporții astronomice!"

Pe ecranul de lângă ceasul digital continuau să ruleze imaginile surprinse de camerele de supraveghere, iar ea observă o schimbare bruscă în activitatea echipajelor de poliție aflate afară. Unul câte unul, ofițerii care bătuseră în ușă și vorbiseră agitați în stațiile radio se opriseră, își scoseseră telefoanele mobile și se uitau la ele. Terenul din fața bisericii

gotice se transformă treptat într-o mare de fețe palide și nerăbdătoare, luminate de strălucirea ecranelor de smartphone.

„Edmond a oprit lumea în loc, își spuse Ambra, copleșită de un sentiment de responsabilitate pentru faptul că oamenii din cele mai diverse locuri de pe glob se pregăteau să urmărească prezentarea difuzată chiar din încăperea în care se afla ea. Mă întreb dacă se uită și Julián", îi trecu ei prin minte, însă alungă rapid gândul.

– Programul este accesat, anunță Winston. Cred că v-ați simți mai confortabil urmărindu-l din zona de relaxare, aflată în celălalt capăt al laboratorului.

– Mulțumesc, Winston, zise Langdon, conducând-o pe Ambra pe podeaua din sticlă, apoi trecură de cubul metalic albastru-cenușiu și pătrunseră în camera de zi a lui Edmond.

Acolo, podeaua din sticlă fusese acoperită cu un covor oriental pe care se aflau câteva piese de mobilier elegante și o bicicletă de exerciții.

Pășind pe covorul moale, Ambra își simți trupul relaxându-se. Se așeză pe canapea, cu picioarele sub ea, căutând cu privirea televizorul lui Edmond.

– Și unde ne uităm? întrebă ea.

Langdon, care se dusese pentru o clipă în colțul încăperii să examineze ceva, probabil că n-auzise, însă răspunsul veni o clipă mai târziu, când întregul perete din spate al sălii păru să se aprindă, luminat din interior. Apăru o imagine familiară, proiectată de dincolo de sticlă.

Programul live începe în: 1 minut și 39 de secunde
Participanți la distanță: 227 501 173

„Tot peretele e un ecran?"

În timp ce Ambra Vidal privea uimită imaginea înaltă de doi metri și jumătate, luminile din jur scăzură treptat în intensitate. Winston le crea toate condițiile pentru a urmări confortabil marea revelație a lui Edmond.

La trei metri distanță, în colțul sălii, Langdon stătea ca hipnotizat – nu de ecranul cât un perete, ci de un obiect mic pe care tocmai îl observase și

care era așezat pe un piedestal elegant, ca și când ar fi fost un exponat în muzeu.

În fața lui, într-o casetă din metal cu capacul din sticlă, se afla o eprubetă. Etichetată și astupată cu un dop, eprubeta conținea un lichid maroniu, tulbure. Pentru o clipă, se întrebă dacă era, oare, vreunul dintre medicamentele pe care le lua Edmond. Dar pe urmă citi numele de pe etichetă.

„Imposibil! se gândi el. Ce caută obiectul ăsta aici?"

Existau în lume foarte puține eprubete „celebre", însă el știa că flaconul de acolo putea fi inclus, fără îndoială, în rândul lor. „Nu-mi vine să cred că Edmond avea una dintre ele! Probabil o cumpărase în secret, cu un preț exorbitant. La fel cum făcuse cu pictura semnată Gauguin de la Casa Milà."

Se lăsă pe vine și studie flaconul din sticlă vechi de șaptezeci de ani. Eticheta prinsă cu bandă adezivă era decolorată și roasă, dar cele două nume scrise pe ea puteau fi încă desciframte: MILLER-UREY.

Profesorul simți cum i se zburlește părul pe ceafă când reciti numele.

MILLER-UREY.

„Dumnezeule...! De unde venim?"

În anii '50, chimiștii americani Stanley Miller și Harold Urey realizaseră un experiment științific devenit legendar prin care încercaseră să răspundă la aceeași întrebare lansată de Kirsch mulți ani mai târziu. Deși eșuase, eforturile lor fuseseră apreciate de toată comunitatea științifică internațională, experiența lor rămânând în istorie sub numele experimentul Miller-Urey.

Langdon își aminti cât de fascinat fusese la ora de biologie în liceu, când aflase că cei doi oameni de știință încercaseră să recreeze în laborator condițiile existente când se formase Pământul – o planetă fierbinte, acoperită de un ocean turbulent de compuși chimici clocotind, lipsit de viață.

„Supa primordială."

După ce duplicaseră compușii din oceanele primitive și din atmosferă – apă, metan, amoniac și hidrogen –, Miller și Urey încălziseră amestecul, pentru a sugera mările clocotinde. Apoi îl supuseseră la descărcări electrice, imitând fulgerele, iar în final lăsaseră totul să se răcească, așa cum se răciseră și oceanele planetei.

Obiectivul lor fusese unul simplu și îndrăzneț – să facă să se nască viața din oceanul primitiv și mort. „Să simuleze «Creația», își aminti Langdon, folosind doar știința."

Miller și Urey manipulaseră amestecul bogat în compuși chimici în speranța că din el s-ar fi putut forma mircoorganisme primitive – un proces revoluționar numit *abiogeneză*. Din nefericire, tentativele lor de a crea „viață" din materia neînsuflețită n-au reușit. În loc de viață, au obținut doar un conținut inert pus în mai multe eprubete depozitate într-un dulap întunecat de la Universitatea California din San Diego.

Chiar și în prezent adepții creaționismului citează eșecul experimentului Miller-Urey ca pe o dovadă științifică a faptului că viața *nu* ar fi putut să apară pe Pământ fără o intervenție din partea lui Dumnezeu.

– Treizeci de secunde! răsună glasul lui Winston în difuzoare.

Langdon se ridică brusc, cu privirile pierdute în penumbra bisericii gotice și cu gândurile roindu-i. Cu numai câteva minute în urmă, Winston spusese că cele mai mari descoperiri științifice fuseseră cele care creaseră noi „modele" ale universului. Și, de asemenea, că MareNostrum era specializat în modelarea computerizată – simularea sistemelor complexe și urmărirea evoluției lor.

„Experimentul Miller-Urey, reflectă el, este un astfel de exemplu de modelare... de simulare a interacțiunilor chimice complexe care s-au produs pe planetă la începuturile ei."

– Robert! îl strigă Ambra din celălalt capăt al sălii. Începe!

– Vin acum, replică el și se apropie de canapea, copleșit deodată de senzația că tocmai intuise parțial subiectul cercetărilor lui Edmond.

În minte îi reveni tulburătorul preambul pe care-l urmărise de pe pajiștea artificială de la Guggenheim. „În seara aceasta, rostise Edmond, vă invit să fim aidoma primilor exploratori care lăsau totul în urmă și se avântau pe oceanele nemărginite. Epoca religiei se apropie de sfârșit; cea a științei abia se naște. Imaginați-vă deci ce s-ar întâmpla dacă am afla în mod miraculos răspunsurile la marile întrebări ale vieții."

Când se așeză pe canapea alături de Ambra, pe ecranul de pe perete se derulau ultimele secunde ale numărătorii inverse.

– Te simți bine, Robert? îl întrebă ea studiindu-l atentă.

El încuviință, în timp ce, pe un fond sonor cu armonii dramatice, chipul lui Edmond se materializă pe ecran, înalt de aproape doi metri.

Reputatul futurolog părea obosit și slab, dar zâmbea larg, privind în obiectivul camerei.

– De unde venim? întrebă el, incitarea din glasul lui sporind pe măsură ce fondul sonor pălea. Și încotro ne îndreptăm?

Ambra luă mâna lui Langdon între degetele ei și o strânse emoționată.

– Aceste două întrebări sunt două fațete ale aceleiași istorii, continuă Edmond. De aceea, să începem cu începutul – cu *începutul începuturilor*.

Și, clipind cu un aer jucăuș, duse mâna la buzunar și scoase un obiect mic din sticlă – o eprubetă cu un lichid tulbure și cu o etichetă decolorată pe care se distingeau numele Miller și Urey.

Langdon simți cum inima începe să-i bată mai repede.

Călătoria noastră începe cu foarte mult timp în urmă... cu *patru miliarde* de ani înainte de Hristos... undeva în supa primordială.

CAPITOLUL 91

Așezat pe canapea lângă Ambra, Langdon privea fața trasă a lui Edmond pe ecranul de pe perete, simțind o durere în suflet la gândul că fostul lui student suferise în tăcere de o boală teribilă. Dar în seara aceea, ochii lui străluceau animați de bucurie și entuziasm.

– Peste câteva clipe vă voi vorbi despre flaconașul ăsta, spuse el, ținând eprubeta în mână. Mai întâi însă, haideți să înotăm puțin... în supa primordială.

Chipul lui Edmond dispăru și un fulger izbucni, iluminând un ocean frământat, pe care insule vulcanice aruncau lavă în atmosfera biciuită de furtuni.

– Aici să fi început viața? întrebă glasul lui Edmond. Printr-o reacție spontană într-o mare de compuși chimici? Sau, poate, dintr-un microb ori un meteorit venit din spațiu? Ori să fi fost... *Dumnezeu*? Din păcate, nu ne putem întoarce înapoi în timp pentru a fi martori la acel moment. Așa că singurul lucru pe care-l știm este ce s-a întâmplat *după* momentul respectiv, după apariția primei forme de viață. Și ceea ce s-a întâmplat a fost evoluția – pe care ne-am obișnuit s-o vedem reprezentată cam așa.

Pe ecran apăru cunoscuta cronologie a evoluției omului: o maimuță antropoidă primitivă, adusă de spate, urmată de câțiva hominizi cu poziție tot mai verticală, până la ultimul, complet drept și total lipsit de păr.

– Da, omul *a evoluat*, reluă Edmond. Acesta este un fapt dovedit științific, cronologia neîndoielnică fiind stabilită pe baza fosilelor descoperite. Dar dacă am putea surprinde evoluția decurgând invers?

Deodată, pe chipul lui Edmond începu să crească păr facial, imaginea lui metamorfozându-se în cea a unui om primitiv. Structura osoasă i se schimbă, dobândind caracteristici tot mai pregnante de maimuță, apoi procesul se acceleră până la o viteză aproape amețitoare, cu imagini ale unor specii tot mai vechi – lemurieni, leneși, marsupiale, ornitorinci, dipnoi, scufundându-se în apa oceanului și transformându-se în țipari și pești, în creaturi gelatinoase, plancton și amibe, până când din Edmond Kirsh nu mai rămase decât o bacterie microscopică – o singură celulă pulsând în oceanul vast.

– Cele mai vechi urme de viață, zise futurologul. Iată unde filmulețul nostru derulat înapoi rămâne fără peliculă. N-avem idee cum au apărut primele forme de viață din marea de substanțe chimice inerte. Pur și simplu, nu putem vedea primul cadru al acestei istorii.

„T = 0", își spuse Langdon, amintindu-și un film similar derulat înapoi despre expansiunea universului, în care cosmosul se contractase până la un singur punct de lumină, moment în care specialiștii se loviseră de aceeași necunoscută.

– „Prima cauză"! declară Edmond. Iată termenul pe care l-a folosit Charles Darwin pentru a descrie incerta clipă a Creației. Deși a demonstrat că viața a evoluat continuu, Darwin n-a reușit să-și dea seama cum a început procesul. Cu alte cuvinte, teoria lui elucidează *supraviețuirea* celui mai adaptat, însă nu și *apariția* acestuia.

Langdon râse ușor, amuzat de formularea pe care n-o mai auzise nicăieri.

– Și atunci, cum *a apărut* viața pe Pământ? Altfel spus, de unde venim? În următoarele minute, surâse Edmond, vom afla răspunsul la această întrebare. Dar, credeți-mă, oricât de surprinzător va fi *acest* răspuns, el constituie doar prima jumătate a poveștii din seara asta. Fiindcă așa cum veți vedea, adăugă el întorcându-se și privind direct în obiectivul camerei cu un zâmbet caustic, de unde venim este ceva cu adevărat fascinant... însă încotro ne îndreptăm – asta e de-a dreptul șocant.

Ambra și Langdon schimbară o privire perplexă și, cu toate că bănuia că fusese mai degrabă o figură de stil tipică pentru Edmond, afirmația îi lăsă profesorului o senzație tot mai inconfortabilă.

– Originile vieții... continuă futurologul. Un mister profund care ne-a marcat încă din zilele primelor mituri creaționiste. Milenii de-a rândul,

filosofii și oamenii de știință deopotrivă au încercat să găsească o mărturie oarecare a acelui prim moment al vieții în lume. În anii '50, continuă el ridicând spre cameră eprubeta cu lichid tulbure, doi astfel de căutători, chimiștii Miller și Urey, au efectuat un îndrăzneț experiment care, sperau ei, avea să arate exact cum anume începuse viața.

– Eprubeta aceea e exact *acolo*, îi șopti Langdon Ambrei, aplecându-se înspre ea și făcându-i semn spre micul piedestal din colțul încăperii.

– De unde o avea *Edmond*? întrebă ea, mirată.

Profesorul ridică din umeri. Judecând după straniul asortiment de obiecte din apartamentul lui, eprubeta era, probabil, doar o frântură de istorie a științei pe care își dorise s-o dețină.

Pe ecran, Edmond descrise în câteva cuvinte încercarea celor doi chimiști de a recrea supa primordială și de a da naștere vieții într-un recipient cu compuși chimici neînsuflețiți. Apoi chipul lui fu înlocuit de imaginea decolorată a unui articol apărut în 8 martie 1953 în *New York Times* și intitulat „O privire înapoi, cu două miliarde de ani în urmă".

– Evident, explică Edmond, experimentul a stârnit unele controverse. Implicațiile lui ar fi putut fi cutremurătoare, mai cu seamă pentru lumea religioasă. Dacă viața ar fi apărut de la sine în această eprubetă, am fi avut dovada concludentă că *doar* legile chimiei sunt suficiente pentru a crea viață. N-am mai fi avut nevoie de o ființă supranaturală care să întindă mâna din cerurile înalte și să ne dăruiască scânteia Creației. Am fi înțeles că viața, pur și simplu, se naște... ca un produs secundar inevitabil al legilor naturii. Și mai important, n-am fi putut decât să conchidem că, dacă viața a apărut în mod spontan *aici*, pe Pământ, atunci aproape cu certitudine același lucru s-a întâmplat și în alte locuri din cosmos – ceea ce înseamnă că omul nu este un unicat; omul nu este centrul Creației; omul nu este singur în univers. Dar..., așa cum mulți dintre dumneavoastră știți, experimentul chimiștilor Miller și Urey a eșuat. A dus la apariția câtorva aminoacizi, și atât, nimic care să se apropie cât de cât de o formă de viață. Cei doi au repetat experimentul de multe ori, folosind diverse combinații de ingrediente și tipare de temperatură diferite, însă nimic n-a funcționat. Se părea că *viața* – așa cum cred de mult cei religioși – avea nevoie de o intervenție divină pentru a apărea. În cele din urmă, Miller și Urey au renunțat să mai încerce. Comunitatea religioasă a răsuflat ușurată, iar cea științifică și-a suflecat

din nou mânecile și a trecut iarăși la treabă. Până în 2007... adăugă Edmond cu o sclipire amuzată în priviri, când s-a întâmplat ceva neașteptat.

Și povesti cum, după moartea lui Miller, într-un dulap de la Universitatea California din San Diego, fuseseră redescoperite eprubetele utilizate în vechiul experiment. Studenții lui Miller reanalizaseră conținutul lor întrebuințând tehnici moderne, mult mai sensibile – printre care cromatografie cu solvenți în strat lichid și spectrometrie de masă –, și obținuseră rezultate spectaculoase. Aparent, experimentul Miller-Urey se soldase cu mai mulți aminoacizi și alți compuși chimici complecși decât detectase Miller la vremea respectivă. Noile analize identificaseră chiar și câteva baze nucleice – cărămizile fundamentale ale acidului ribonucleic și poate... cine știe?... ale ADN-ului.

– A fost o constatare senzațională, continuă Edmond, care a readus în actualitate ideea că, poate, viața *apare*, pur și simplu... *fără o intervenție divină*. Se părea totuși că experimentul Miller-Urey funcționase, doar că avusese nevoie de mai mult timp pentru a da roade. Să ținem cont de un detaliu esențial: viața a evoluat în decurs de miliarde de ani, pe când eprubetele acelea au stat într-un dulap doar puțin peste jumătate de secol. Dacă ar fi să măsurăm durata acestui experiment în kilometri, am constata că raza noastră vizuală s-ar fi limitat doar la primul centimetru...

Făcu o pauză, lăsând ecoul cuvintelor să se stingă, pe urmă reluă:

– Bineînțeles că s-a înregistrat imediat o redeșteptare a interesului pentru ideea de a crea viață în laborator.

„Îmi amintesc de asta", comentă Langdon în gând. Facultatea de Biologie de la Harvard organizase la un moment dat o petrecere cu sloganul „Construiește-ți propria bacterie".

– Liderii religioși moderni au reacționat dur, firește, adăugă Edmond, schițând cu degetele în aer semnul ghilimelelor la cuvântul „moderni".

Pe ecran apăru prima pagină a unui site – creation.com – pe care Langdon îl recunoscu imediat ca fiind ținta repetată a ridiculizărilor și criticilor acerbe din partea fostului său student. Organizația avea, într-adevăr, un ton strident în militantismul ei creaționist, dar nu constituia un exemplu echidistant al „lumii religioase moderne". Declarația sa de intenție stipula: „Să susținem adevărul și autoritatea

Bibliei și să-i afirmăm veridicitatea – mai cu seamă în ceea ce privește istoria Genezei".

– Acest site, precizează Edmond, este unul popular, influent și conține *zeci* de bloguri care avertizează cu privire la pericolele pe care le implică readucerea în actualitate a experimentului Miller-Urey. Din fericire pentru cei de la creation.com, trebuie să le spunem că n-au de ce să se teamă. Chiar dacă experimentul ar reuși să creeze viață, asta probabil că nu s-ar întâmpla decât peste vreo două miliarde de ani. Așa cum vă puteți imagina, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să avansez în viitor cale de două miliarde de ani, să reexaminez eprubeta aceasta și să dovedesc că toți creaționiștii s-au înșelat. Din păcate, pentru asta aș avea nevoie de o mașină a timpului.

Edmond făcu o pauză, privind în obiectiv cu o expresie impenetrabilă, apoi adăugă:

– Așa că... am construit una.

Langdon privi rapid spre Ambra, care abia dacă se mișcase de la începutul prezentării. Ochii ei negri priveau absorbiți ecranul.

– O mașină a timpului... reluă Edmond. Nu e chiar atât de greu de construit. Dați-mi voie să vă arăt la ce mă refer.

Pe ecran apăru interiorul unui bar pustiu, în care Edmond intră și se apropie de o masă de biliard. Bilele erau așezate în obișnuita formație triunghiulară, așteptând prima lovitură. Edmond luă un tac, se aplecă asupra mesei și lovi cu putere bila albă, care se rostogoli în viteză către celelalte. Cu o fracțiune de secundă înainte să atingă triunghiul, Edmond strigă „Stop!" Bila albă încremeni în loc, cu o clipită înainte de impact.

– În acest moment, dacă v-aș cere să preziceți în care buzunar va intra fiecare bilă, ați putea s-o faceți? Firește că nu. Există, literalmente, mii de posibilități. Însă dacă ați avea o mașină a timpului și ați călători cincisprezece secunde în viitor, ați vedea ce se întâmplă cu bilele și apoi v-ați întoarce în clipa prezentă? Nu știu dacă mă credeți sau nu, prieteni, dar la ora actuală dispunem de tehnologia necesară pentru a face exact acest lucru. Folosind, își continuă el explicația cu un semn spre o serie de camere minuscule montate pe marginile mesei de biliard, senzori optici care măsoară viteza, curbura, direcția și axa de rotație a bilei albe în timp ce se deplasează, pot obține un fel de instantaneu matematic al mișcării

bilei în orice moment de timp. Iar cu ajutorul acestui instantaneu pot face predicții extrem de precise cu privire la mișcarea ei viitoare.

Langdon își aminti că folosise la un moment dat un simulator de golf care utiliza aceeași tehnologie pentru a prezice cu o dezarmantă acuratețe tendința lui de a expedia mingile de golf printre copaci.

Edmond scoase din buzunar un smartphone de mari dimensiuni. Pe ecranul lui era afișată imaginea mesei de biliard cu bila albă încremenită. Deasupra ei apăruseră câteva ecuații matematice.

– Cunoscând cu exactitate masa, poziția și viteza bilei albe, pot calcula interacțiunile ei cu celelalte bile, în așa fel încât să prezic rezultatul final.

Edmond atinse ecranul telefonului și bila albă simulată reveni la viață: lovi triunghiul celorlalte bile, le împrăștie și expedie patru dintre ele în patru buzunare diferite.

– Patru bile, declară Edmond, privind ecranul smartphone-ului. O lovitură bună! Nu mă credeți?

Pocni din degete deasupra mesei reale și bila albă își continuă mișcarea pe suprafața verde, izbi cu zgomot bilele așezate în triunghi și le destrămă formația. Aceleași patru bile ca în simulare intrară în aceleași patru buzunare.

– Nu este chiar o mașină a timpului, râse Edmond, dar ne permite să privim în viitor. Mai mult decât atât, îmi dă voie să modific legile fizicii. Spre exemplu, pot să elimin *forța de frecare*, astfel încât bilele să nu-și încetinească înaintarea... rulând la nesfârșit până când, în cele din urmă, și ultima va cădea într-un buzunar.

Apăsă câteva taste pe smartphone și lansă din nou simularea. De data asta, după impact, bilele colorate nu-și mai încetiniră rularea. Ricoșau iar și iar într-un zigzag haotic pe suprafața mesei și cădeau la întâmplare în câte un buzunar, până când doar două se mai rostogoleau pe masă.

– Și dacă mă plictisesc să le aștept și pe ele să cadă, pot să derulez pe repede înainte.

Atinse ecranul și ultimele două bile își accelerară mișcările aleatorii pe masă, până când, în final, se rostogoliră în câte un buzunar.

– În acest fel pot să văd în viitor înainte ca el să se întâmple. Simulările computerizate sunt niște mașini ale timpului virtuale. Desigur, tot ce-ați

văzut aici este doar simplă matematică într-un sistem mic și închis ca o masă de biliard. Dar ce se întâmplă dacă avem un sistem mai complex?

Edmond ridică în aer eprubeta Miller-Urey și zâmbi.

– Cred că vă dați seama încotro mă îndrept cu tot acest preambul. Modelarea pe computer este un fel de mașină a timpului și ne permite, într-adevăr, să privim în viitor... poate chiar cale de *miliarde* de ani în viitor.

Ambra își schimbă poziția pe canapea, fără a-și lua însă ochii de la ecran.

– Așa cum vă puteți imagina, nu sunt primul om de știință care a visat să modeleze pe computer supa primordială de la începuturile Pământului. În principiu, experimentul este unul simplu; dar în realitate, e un veritabil coșmar al complexității.

Pe ecran apăru din nou oceanul primordial lovit de fulgere și frământat de valuri uriașe și de erupții vulcanice.

– Modelarea chimiei oceanice necesită o simulare la nivel *molecular* – ceea ce ar fi similar cu o previziune meteorologică atât de precisă, încât am ști poziția exactă a fiecărei molecule de aer în fiece moment de timp. Prin urmare, orice simulare credibilă a oceanului primordial ar necesita un computer capabil să înțeleagă nu numai legile fizicii – mișcare, termodinamică, gravitație, conservarea energiei și așa mai departe –, ci și pe cele ale chimiei, pentru a recrea fidel legăturile pe care le-ar forma fiecare atom din supa primordială.

Imaginea de pe ecran se schimbă, coborând în adâncul oceanului și focalizându-se pe o singură picătură de apă, în care un vârtej turbulent de atomi și molecule virtuale formau legături și se scindau.

– Din păcate, continuă Edmond și chipul îi reapăru pe ecran, o simulare care trebuie să ia în calcul un număr atât de mare de posibile permutări necesită o putere de procesare uriașă, care depășește cu mult capacitățile oricărui computer din lume. Ale oricărui computer, adăugă futurologul cu o nouă sclipire în ochi, cu *o singură* excepție.

Acorduri de orgă răsunară brusc – primele măsuri din *Tocata și fugă în re minor* de Johann Sebastian Bach –, însoțite de o fotografie a supercomputerului dublu-etajat al lui Edmond.

– E-Wave, șopti Ambra, pentru prima dată de când începuse prezentarea.

Langdon nu-şi putea desprinde privirea de la ecran. „Firește... e genial!"

Pe fondul dramaticei linii melodice, futurologul se lansă într-o pasionată prezentare a supercomputerului său, relevându-şi, în final, „cubul cuantic", moment în care orga scoase o serie de acorduri tunătoare. Edmond îşi folosea cu adevărat toate resursele.

– Ideea este, conchise el, că E-Wave poate recrea experimentul Miller-Urey în realitatea virtuală cu o acurateţe extraordinară. Nu pot modela *întregul* ocean primordial, desigur, însă am creat acelaşi sistem închis, de capacitate mică, pe care l-au folosit Miller şi Urey.

Un recipient virtual plin cu compuşi chimici apăru pe ecran. Imaginea focaliză pe lichid mai aproape, tot mai aproape, până când ajunse la nivel atomic: pe ecran, atomii se deplasau haotic în amestecul clocotitor, formând şi rupând legături chimice sub influenţa temperaturii, a descărcărilor electrice şi a mişcărilor fizice.

– Acest model încorporează tot ce am mai aflat despre supa primordială după experimentul Miller-Urey, inclusiv prezenţa probabilă a radicalilor hidroxil formaţi de vaporii de apă supuşi descărcărilor electrice şi a oxisulfurilor de carbon rezultate din activitatea vulcanică, dar şi impactul teoriilor privind „atmosfera nonoxidativă".

Lichidul virtual de pe ecran continua să freamăte şi aglomerări de atomi începură să se formeze.

– Să derulăm acum procesul pe repede înainte, propuse Edmond cu entuziasm, iar simularea îşi acceleră ritmul, înfăţişând formarea unor compuşi din ce în ce mai complecşi. După o săptămână, adăugă el, începem să vedem aceiaşi aminoacizi pe care i-au identificat Miller şi Urey. Apoi, cam cincizeci de ani mai târziu, apar primele semne ale elementelor constituente ale ARN-ului.

Lichidul se agita şi se învolbura din ce în ce mai repede.

– Şi astfel, am lăsat simularea să ruleze! anunţă Edmond cu o intensitate sporită în voce.

Moleculele de pe ecran continuau să se combine, complexitatea structurilor crescând pe măsură ce programul trecea în viteză peste secole şi milenii, peste milioane de ani.

– Şi ce credeţi că a apărut, în cele din urmă, în recipient? întrebă futurologul în timp ce imaginile se succedau cu o viteză ameţitoare.

Langdon și Ambra se aplecară în față, captivați. Brusc, expresia entuziastă de pe chipul lui Edmond dispăru.

– Absolut *nimic*, răspunse el. Nicio formă de viață. Nicio reacție chimică spontană. Nu putem deduce de aici decât o singură concluzie logică, oftă el adânc, privind întristat în obiectivul camerei. Că pentru a crea viață... e nevoie de *Dumnezeu*.

Langdon se uita la el șocat. „Ce tot spune acolo?!"

O clipă mai târziu însă, un zâmbet abia schițat păru să apară pe figura lui Edmond.

– Sau..., reluă el, poate că am omis să adaug un ingredient esențial în rețetă.

CAPITOLUL 92

Ambra Vidal ședea ca hipnotizată, imaginându-și milioanele de oameni din lumea întreagă care, la fel ca ea, priveau captivați prezentarea lui Kirsch.

– Dar ce ingredient să fi omis? întrebă el. De ce supa mea primordială a refuzat să creeze viața? Habar n-aveam, așa că am făcut ceea ce fac toți oamenii de știință eficienți. Am întrebat pe cineva mai isteț decât mine!

Figura unei femei cu ochelari și cu un aer intelectual apăru pe ecran: dr. Constance Gerhard, biochimist la Universitatea Stanford.

– Cum putem crea *viață*? râse ea clătinând din cap. Nu putem. Asta e și ideea! Când vine vorba despre procesul creației – despre traversarea acelui punct de inflexiune în care compușii chimici neînsuflețiți formează entități vii –, toată știința noastră se duce pe apa sâmbetei. Nu există în chimie niciun mecanism capabil să explice cum se întâmplă acest lucru. De fapt, însăși *ideea* de celule care se autoorganizează în forme de viață pare a fi în directă contradicție cu legea entropiei.

– Legea *entropiei*, repetă Edmond, de data asta pe fundalul unei plaje pitorești. „Entropie" este doar un mod simandicos de a spune că *lucrurile se dezintegrează*. În limbaj științific, zicem că „deteriorarea unui sistem organizat este inevitabilă".

Pe urmă pocni din degete și un superb castel din nisip apăru la picioarele lui.

– Tocmai am organizat milioane de fire de nisip într-un castel. Dar să vedem ce părere are universul despre asta, adăugă el privind cum, câteva secunde mai târziu, un val se sparse pe țărm, spulberând castelul. Exact, universul a localizat firele mele de nisip *organizate* și le-a *dezorganizat*,

risipindu-le pe plajă. Iată deci entropia în acțiune. Niciodată nu se întâmplă ca un val să se spargă pe țărm și să depună acolo nisip în forma unui castel. Entropia distruge structurarea. Castelele de nisip nu apar niciodată în mod spontan în univers – doar dispar așa.

Pocnind iar din degete, Edmond reapăru o clipă mai târziu în interiorul unei bucătării elegante.

– Când încălzim cafeaua, își continuă futurologul explicația scoțând o ceașcă de cafea aburindă din cuptorul cu microunde, focalizăm energia termică în ceașcă. Dacă pe urmă lăsăm ceașca pe masă timp de o oră, căldura se disipează în încăpere, împrăștiindu-se uniform, la fel ca firele de nisip pe o plajă. Din nou, entropia în acțiune. Și procesul este *ireversibil*. Oricât am aștepta, universul nu ne va reîncălzi cafeaua ca prin minune. Nici nu va coagula la loc un ou bătut și nu va reconstrui un castel de nisip erodat.

Ambra își aminti că văzuse la un moment dat o lucrare artistică intitulată *Entropie* – un șir de blocuri vechi din ciment, unul mai năruit decât celălalt, dezintegrându-se treptat și lăsând în urmă un morman de moloz.

Dr. Gerhard reapăru pe ecran.

– Trăim într-un univers *entropic*, spuse ea, într-o lume ale cărei legi fizice *destructurează*, nu organizează. Și atunci, iată întrebarea la care trebuie să răspundem: Cum se întâmplă ca niște compuși chimici neînsuflețiți să se autoorganizeze ca printr-o magie în forme de viață complexe? N-am fost niciodată o persoană religioasă, însă trebuie să recunosc că existența vieții este *singurul* mister științific care m-a determinat să iau în calcul ideea unui Creator.

Edmond apăru brusc pe ecran, clătinând din cap și ridicând din umeri nonșalant.

– Mi se pare deranjant când o persoană inteligentă folosește cuvântul „Creator". Știu, o face fiindcă știința, pur și cimplu, nu oferă o explicație convingătoare pentru apariția vieții. Dar, credeți-mă, dacă sunteți cumva în căutarea unei forțe invizibile care creează ordine într-un univers haotic, există răspunsuri mult mai simple decât *Dumnezeu*.

Și arătă spre cameră o farfurie din carton pe care era împrăștiată pilitură de fier. Aduse apoi în prim-plan un magnet, pe care-l așeză sub farfurie. Imediat, pilitura se adună și formă un arc perfect.

O forță invizibilă a organizat această pilitură. Să fi fost Dumnezeu? Nu... A fost magnetismul.

O clipă mai târziu, fundalul din spatele lui se schimbă, iar Edmond apăru în fața unei trampoline. Pe suprafața ei elastică erau risipite sute de bile mici din sticlă.

– O harababură de bile, constată el. Însă dacă fac asta...

Puse pe marginea trampolinei o bilă de bowling și-i dădu drumul pe suprafața elastică. Greutatea ei formă o adâncitură și imediat bilele din sticlă risipite se rostogoliră spre ea, adunându-se în cerc în jurul bilei de bowling.

– Mâna organizatoare a lui Dumnezeu? Din nou, nu. A fost doar gravitația.

Fundalul dispăru și imaginea se focalizã pe chipul lui Edmond.

– După cum se vede, *viața* nu este singurul exemplu de caz în care universul creează ordine. Moleculele nevii se organizează tot timpul în structuri complexe.

Un montaj de imagini apăru pe ecran – vârtejul unei tornade, un fulg de zăpadă, nisipul vălurit de pe fundul unui râu, un cristal de cuarț, inelele planetei Saturn.

– Așa cum puteți vedea, uneori se întâmplă ca universul să organizeze materia, iar acest lucru pare să fie exact opusul entropiei. Și atunci, oftă Edmond, care este adevărul? Ce preferă universul – ordinea sau haosul?

Colajul de imagini se evaporă, iar Edmond reapăru, pășind de data asta pe aleea care ducea spre Institutul Tehnologic Massachusetts.

– Aproape toți fizicienii ar răspunde „haosul". Entropia este suverană, într-adevăr, iar totul în univers se îndreaptă constant spre dezordine. O idee mai degrabă deprimantă, nu credeți? întrebă el și se întrerupse o clipă, după care reluă cu un zâmbet: Dar am venit astăzi aici pentru a mă întâlni cu un tânăr fizician care crede că există în această idee un *clenci*... unul care ne-ar putea ajuta să descifrăm misterul apariției vieții.

„Jeremy England?"

Langdon recunoscu uimit numele fizicianului despre care vorbea Edmond. Reputat profesor la MIT[1], tânărul de treizeci și ceva de ani era cea mai recentă revelație a mediului academic de la Boston după ce stârnise valuri considerabile într-un nou domeniu științific, biologia cuantică.

Întâmplarea făcea ca Robert și Jeremy să fi urmat cursurile aceluiași colegiu – Phillips Exeter Academy. Langdon aflase prima dată despre el citind în revista colegiului un articol intitulat „Organizarea adaptativă indusă de disipare". Deși parcursese articolul în fugă, înțelegând prea puțin din el, fusese mirat și intrigat să afle că tânărul lui coleg era deopotrivă un strălucit fizician și un om profund religios, mai precis un evreu ortodox.

Acum întrezărea deja motivele pentru care Edmond se arătase atât de interesat de activitatea lui England.

Pe ecran apăru un alt bărbat, Alexander Grosberg, fizician la Universitatea New York.

– Marea noastră speranță, spuse el, este ca Jeremy England să fi identificat principiul fizic de bază care guvernează originile și evoluția vieții.

Langdon deveni și mai atent auzind acea frază, la fel ca Ambra.

Un alt personaj apăru pe ecran.

– Dacă England poate demonstra veridicitatea teoriei lui, zise Edward J. Larson, istoric laureat al Premiului Pulitzer, numele lui va rămâne pentru totdeauna în analele științei. Jeremy England ar putea fi următorul Darwin.

„Dumnezeule!" Langdon auzise că England făcea valuri, însă asta părea mai degrabă tsunami.

– La fiecare aproximativ treizeci de ani știința mai face câte un pas uriaș înainte... Acesta poate fi cel de acum, adăugă Carl Franck, fizician la Universitatea Cornell.

Câteva titluri fulgerară pe ecran, într-o succesiune rapidă:

---

[1] Massachusetts Institute of Techology, Institutul Tehnologic (al statului) Massachusetts, este o universitate tehnică, particulară, coeducațională, de studii și cercetări, care se găsește în localitatea Cambridge, Massachusetts, Statele Unite ale Americii. (n.red.)

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU SAVANTUL CARE AR PUTEA DOVEDI INEXISTENȚA LUI DUMNEZEU

CREAȚIONISMUL SPULBERAT

ÎȚI MULȚUMIM, DOAMNE, DAR NU MAI AVEM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU

Șirul de titluri continuă, însoțit de citate din reputate publicații științifice, toate părând să transmită același mesaj: dacă Jeremy England și-ar putea *demonstra* noua teorie, implicațiile ar fi incomensurabile – nu doar pentru știință, ci și pentru religie.

Langdon privi ultimul titlu de pe ecran – al unui articol din revista on-line *Salon* din 3 ianuarie 2015.

DUMNEZEU ÎN CORZI: NOUĂ REALIZARE ȘTIINȚIFICĂ GENIALĂ CARE-I ÎNGROZEȘTE PE CREAȚIONIȘTI ȘI PE REPREZENTANȚII DREPTEI CREȘTINE

Un tânăr profesor de la MIT duce la capăt misiunea lui Darwin și amenință să distrugă tot ce le este mai drag fundamentaliștilor religioși.

Textul dispăru și locul lui pe ecran fu luat de Edmond pășind hotărât pe culoarul unei universități.

– Și totuși, în ce constă acest gigantic pas înainte care i-a îngrozit atât de tare pe creaționiști? întrebă el și zâmbi larg, oprindu-se în fața unei uși pe care scria ENGLAND LAB@MITPHYSICS. Să intrăm și să-l întrebăm chiar pe omul cu pricina!

CAPITOLUL 93

Tânărul a cărui figură se materializă pe ecran era fizicianul Jeremy England. Înalt și foarte slab, cu o barbă nepieptănată și un surâs mereu mirat, stătea în fața unei table de scris acoperite cu formule matematice.

– În primul rând, rosti el pe un ton prietenos și modest, dați-mi voie să spun că teoria aceasta n-a fost *demonstrată* – este deci doar o idee. Deși recunosc că, dacă i-am putea dovedi veridicitatea, implicațiile ar fi, într-adevăr, colosale.

În următoarele trei minute, fizicianul își expuse ideea care, la fel ca majoritatea conceptelor capabile să determine schimbări de paradigmă, era neașteptat de simplă.

Dacă Langdon o înțelesese corect, teoria lui England susținea că universul funcționa conform unei singure „directive". Având un singur obiectiv:

Să disipeze energia.

Mai simplu spus, când găsea zone de energie *focalizată*, universul o împrăștia. Exemplul clasic, pe care-l menționase și Kirsch, era acela al ceștii cu cafea fierbinte lăsate pe masă; invariabil, cafeaua se răcea, dispersându-și energia spre celelalte molecule din încăpere, în conformitate cu legea a doua a termodinamicii.

Acum înțelegea Langdon de ce-l întrebase Edmond despre miturile creaționiste ale diverselor culturi – toate incluzând reprezentări ale energiei și luminii răspândindu-se la infinit și iluminând întunericul.

England era însă de părere că exista în context o particularitate, un clenci cu privire la *modul în care* cosmosul disipa energia.

– Știm deja că universul favorizează entropia și dezordinea, explică el, așa că am putea fi surprinși să vedem atâtea exemple de molecule care se *autoorganizează.*

Pe ecran începură să se deruleze câteva imagini redate anterior – pâlnia unei tornade, albia vălurită a unui râu, un fulg de zăpadă.

– Toate acestea, continuă England, sunt exemple de „structuri disipative" – grupuri de molecule care s-au aranjat în așa fel încât să formeze structuri menite să ajute sistemul să disipeze energia mai eficient.

Fizicianul explică pe scurt cum tornadele erau modalitatea prin care natura difuza o zonă concentrată de presiune ridicată, convertind-o într-o forță de rotație care, în cele din urmă, se epuiza de la sine. Același lucru se întâmpla cu albiile vălurite ale râurilor, care interceptau energia curenților repezi și o disipau. Fulgii de zăpadă dispersau energia soarelui formând structuri multifațetate care reflectau lumina haotic, în toate direcțiile.

– Simplu spus, precizează England, materia se autoorganizează pentru a disipa mai bine energia. Și astfel, surâse el, în efortul de a promova *dezordinea*, natura creează mici insule de *ordine*. Aceste insule sunt structurile care sporesc haosul într-un sistem, mărind deci entropia.

Langdon nu se gândise la asta până acum, însă își dădu seama că England avea dreptate; exemplele erau vizibile pretutindeni. Un nor de furtună, de pildă. Când picăturile minuscule de apă din nor deveneau organizate grație electricității statice acumulate, universul crea un fulger. Cu alte cuvinte, legile fizicii creau mecanismele de dispersare a energiei. Fulgerul disipa energia norului împrăștiind-o pe pământ și mărind astfel entropia totală a sistemului.

„Crearea eficientă a haosului, conștientiză el, necesită un anume grad de ordine."

Câteva clipe, Langdon se întrebă dacă bombele nucleare ar putea fi considerate instrumente entropice – mici insule de materie meticulos organizată care serveau la crearea haosului. Își aminti simbolul matematic folosit pentru entropie și-și dădu seama că amintea de o explozie sau de Big Bang – o dispersare a energiei în toate direcțiile.

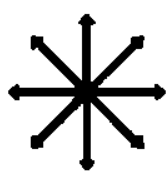

– Așadar, ce înseamnă toate acestea pentru noi? continuă England. Ce legătură are entropia cu originile vieții? După cum vom vedea, explică el apropiindu-se de tablă și desenând un soare care radia energie către un copac, *viața* reprezintă un instrument excepțional de disipare a energiei. De exemplu, un arbore absoarbe intensa energie a soarelui, o utilizează pentru a crește și apoi emite lumină infraroșie – o formă de energie mult mai slab concentrată. Fotosinteza este o mașinărie entropică extrem de eficientă. Energia concentrată a soarelui este diluată de copac, rezultând o creștere generală a entropiei în univers. Același lucru poate fi spus despre toate organismele vii, inclusiv oamenii, care consumă materie organizată – hrana –, o convertesc în energie și ulterior o disipează înapoi în univers sub forma căldurii. În termeni generali, cred nu numai că viața *se supune* legilor fizicii, dar și că *a apărut* ca urmare a acestor legi.

Langdon simți un fior de incitare cântărind în minte logica explicației, care părea evidentă: dacă lumina arzătoare a soarelui cădea pe o suprafață de sol fertil, legile fizice care guvernau Pământul creau o plantă având rolul de a disipa acea energie. Dacă emanațiile de sulf de pe fundul oceanelor generau zone de apă fierbinte, viața se materializa în locurile respective și disipa energia.

– Sper, adăugă England zâmbind, că într-o zi vom găsi o cale de a dovedi că viața a apărut, într-adevăr, spontan din materia neînsuflețită... doar ca rezultat al legilor fizice.

„Fascinant, reflectă Langdon. O teorie științifică limpede care sugerează cum ar fi putut apărea viața de la sine... fără o intervenție divină."

– Sunt o persoană religioasă, mărturisi England, și totuși, credința mea – la fel ca știința – a fost întotdeauna un proces în curs de evoluție. Consider că teoria aceasta are un caracter agnostic în privința chestiunilor care țin de spiritualitate. Nu încerc decât să descriu modul în care funcționează lucrurile în univers; implicațiile spirituale le las în seama clerului și a filosofilor.

„Un tânăr înțelept, aprecie Langdon. Dacă teoria lui ar putea fi demonstrată faptic, ar avea un efect dramatic asupra întregii omeniri."

– Pentru moment, zise England, lumea poate să stea liniștită. Din motive evidente, teoria mea este extrem de dificil de demonstrat. Eu și colaboratorii mei avem câteva idei de modelare în viitor a sistemelor

guvernate de disipare, însă deocamdată suntem la ani distanță de o reușită în acest sens.

Imaginea lui Jeremy England se stinse și în locul ei reapăru Edmond, lângă computerul său cuantic.

– Din fericire, eu *nu* sunt la ani distanță, preciză el. Exact asupra acestui tip de modelare s-au concentrat eforturile mele în ultima vreme. Dacă teoria profesorului England este corectă, spuse el întorcându-se spre supercomputer, întregul sistem de operare al cosmosului ar putea fi redus la singurul principiu suprem: disipează energia!

Așezându-se la biroul din laboratorul lui, Edmond începu să scrie cu frenezie la tastatura supradimensionată. Pe monitoarele din fața lui se afișară coduri de computer greu inteligibile.

Câteva săptămâni am lucrat la reprogramarea experimentului eșuat anterior. Am introdus în sistem un obiectiv fundamental – o rațiune a lui de a fi; i-am dictat să disipeze energia cu orice preț. Și i-am cerut computerului să fie cât mai creativ posibil în misiunea de a mări entropia în supa primordială. În plus, i-am dat permisiunea să construiască orice *instrumente* pe care le-ar considera necesare ca să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Edmond se opri din tastat și se roti cu scaunul, privindu-și publicul în față.

– După aceea am lansat în execuție modelul și s-a întâmplat ceva incredibil. S-a dovedit că identificasem corect „ingredientul lipsă" din supa mea primordială virtuală.

Langdon și Ambra priveau fascinați ecranul, în timp ce grafica animată de pe computerul lui Edmond cobora adânc în supa primordială, amplifica imaginea până la nivel subatomic și reda compușii chimici care se agitau frenetic, combinându-se și recombinându-se între ei.

– Când am derulat procesul cu viteză mărită simulând trecerea sutelor de ani, explică Edmond, am văzut formându-se aminoacizii din experimentul Miller-Urey.

Langdon n-avea cunoștințe vaste de chimie, dar recunoscu fără probleme imaginea de pe ecran ca fiind una dintre proteinele fundamentale, iar pe măsură ce procesul continuă, văzu cum molecule tot mai complexe prindeau formă, unindu-se într-un fel de hexagoane care amintea de un fagure.

– Nucleotide! exclamă Edmond pe fondul hexagoanelor care continuau să fuzioneze. Suntem martori acum la scurgerea a mii de ani! Și înaintând cu aceeași viteză, iată că vedem primele indicii vagi de structurare!

În timp ce el vorbea, unul dintre lanțurile de nucleotide începu să se răsucească în jurul propriei axe, formând o spirală.

– Vedeți asta? strigă Edmond. Milioane de ani au trecut, iar sistemul încearcă să construiască o structură! Sistemul încearcă să construiască o structură, ca să disipeze energia, exact așa cum a prezis England!

Înmărmurit, Langdon observă cum spirala firavă devine o spirală *dublă*, mărindu-și structura în forma arhicunoscutei elice duble a celui mai răspândit compus chimic de pe Pământ.

– Dumnezeule, Robert... șopti Ambra fascinată. Ăsta e...

– ADN-ul! anunță Edmond, făcând stop-cadru pe spirala de pe ecran. Iată-l! ADN-ul, molecula constituentă a oricărei forme de viață. Codul viu al biologiei. Și *de ce*, ați putea întreba, de ce un sistem ar construi ADN în încercarea de a disipa energia? Ei bine, fiindcă unirea face puterea! O pădure difuzează mai eficient lumina solară decât un singur copac. Dacă ați fi un instrument entropic, cea mai ușoară cale de a munci mai eficient ar fi să faceți cópii după dumneavoastră înșivă.

Pe ecran reapăru chipul lui Edmond.

– Când am continuat să rulez modelul, dincolo de acest punct am observat ceva de-a dreptul magic... *S-a declanșat evoluția darwiniană*!... Și de ce n-ar fi făcut-o? reluă el după câteva secunde de pauză. Evoluția este modalitatea prin care universul își testează și-și perfecționează continuu instrumentele de lucru. Cele mai eficiente dintre ele supraviețuiesc și se înmulțesc, devenind din ce în ce mai bune, mai complexe și mai eficiente. Și cu timpul unele dintre aceste instrumente ajung să arate ca niște copaci, iar altele... ei bine, ca *noi*.

Pe ecran, Edmond plutea în acel moment în întunericul spațiului cosmic, pe fondul globului albastru al Pământului.

– De unde venim? întrebă el. Adevărul e că venim de nicăieri... și de pretutindeni. Apariția noastră se datorează acelorași *legi ale fizicii* care au creat viața în întregul univers. Nu suntem cu nimic deosebiți. Existăm cu sau fără Dumnezeu. Suntem rezultatul inevitabil al entropiei. Viața nu

este unicul *rost* al universului. Viața este, pur și simplu, ceea ce creează și reproduce universul pentru a disipa energia.

Langdon avea o stranie senzație de incertitudine, întrebându-se dacă înțelesese pe deplin implicațiile spuselor lui Edmond. Într-adevăr, simularea lui avea să ducă la o considerabilă schimbare de paradigmă și va provoca răsturnări de situație în multe discipline științifice. Dar când venea vorba despre *religie*, profesorul nu era sigur că descoperirea fostului său student avea să afecteze substanțial convingerile oamenilor. Vreme de secole, cei mai cucernici și mai pioși trecuseră cu vederea date științifice și explicații raționale covârșitoare, în apărarea propriei credințe.

Ambra părea și ea frământată de îndoieli, expresia de pe chip oscilându-i undeva între uluire și indecizie precaută.

Prieteni, continuă Edmond, dacă ați urmărit materialul pe care vi l-am prezentat până acum, îi înțelegeți, fără îndoială, semnificațiile profunde. Și dacă nu sunteți convinși deocamdată, rămâneți alături de mine, deoarece această descoperire a mea a avut ca rezultat încă o revelație, una chiar mai importantă.

Se întrerupse pentru un plus de efect și continuă:

– De unde venim... nu este nici pe departe atât de uluitor ca destinația spre care ne îndreptăm.

CAPITOLUL 94

Sunetul paşilor apropiindu-se în fugă reverbera în bazilica subterană în timp ce un agent al Gărzii Regale alerga spre cei trei bărbaţi aflaţi în cel mai îndepărtat ungher al sanctuarului.

– Maiestate! strigă el cu răsuflarea tăiată. Edmond Kirsch... prezentarea video... se difuzează acum.

Regele se răsuci în scaun, simultan cu prinţul Julián.

Valdespino oftă descurajat. „Era doar o chestiune de timp", îşi reaminti el. Şi totuşi, îşi simţea sufletul greu ştiind că lumea urmărea în acel moment acelaşi montaj video pe care-l văzuse el în biblioteca de la Montserrat împreună cu Köves şi al-Fadl.

„De unde venim?" Răspunsul lui Kirsch, care susţinea teoria unei „origini fără de Dumnezeu", era o blasfemie şi o aroganţă şi ar avea un efect dezastruos asupra năzuinţei omeneşti către un ideal mai înalt, de a emula divinitatea care ne crease după chipul şi asemănarea Sa. Însă, în mod tragic, Kirsch nu se oprise acolo. La prima profanare adăugase o a doua, una mult mai periculoasă, sugerând un răspuns profund destabilizator la o altă întrebare: „Încotro ne îndreptăm?"

Predicţia futurologului cu privire la viitor era catastrofală... atât de distructivă, încât şi el, şi colegii lui insistaseră pe lângă el să n-o difuzeze. Chiar dacă datele lui erau corecte, comunicându-le lumii întregi ar fi provocat un rău ireparabil.

„Şi nu doar pentru cei credincioşi, ştia Valdespino, ci pentru fiecare fiinţă omenească de pe Pământ."

CAPITOLUL 95

„Dumnezeu nu e necesar, comentă Langdon în gând rememorând spusele lui Edmond. Viaţa a apărut spontan, ca urmare a legilor fizicii."

Ideea de generaţie spontanee fusese dezbătută îndelung, la nivel teoretic, de unele dintre cele mai luminate minţi ale domeniului ştiinţific, dar în seara aceea Edmond Kirsch adusese un argument foarte convingător în sprijinul veridicităţii ei.

„Nimeni n-a reuşit până acum într-o măsură atât de mare s-o demonstreze... sau măcar să explice cum s-ar fi putut produce."

Pe ecran, supa primordială simulată fremăta, populată cu minuscule forme de viaţă virtuale.

– Studiindu-mi modelul, îşi continuă Edmond prezentarea, m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş lăsa programul să ruleze mai departe. S-ar revărsa la un moment dat din recipientul lui şi ar produce un întreg regn animal, inclusiv specia umană? Şi dacă l-aş lăsa să ruleze şi mai departe de atât? Dacă aş aştepta suficient de mult timp, ar trece la următorul pas în evoluţia speciei şi ne-ar arăta *încotro ne îndreptăm?*

Edmond reapăru pe ecran alături de E-Wave.

– Din păcate, nici măcar *acest* supercomputer nu poate gestiona un model de o asemenea magnitudine, aşa că am fost nevoit să găsesc o modalitate de a restrânge simularea. Şi, în cele din urmă, am împrumutat o tehnică dintr-o sursă neaşteptată... Nimeni altul decât Walt Disney.

Pe ecran putea fi văzut acum un desen animat vechi, bidimensional, în alb şi negru. Langdon îl recunoscu: era *Steamboat Willie – Vaporaşul Willie*, un scurt-metraj clasic de opt minute realizat de Disney în 1928.

– Arta desenului animat a progresat foarte rapid în ultimii nouăzeci de ani, de la folioscoapele[1] cu Mickey Mouse la filmele de animație complexe de astăzi.

Alături de vechiul desen Disney, pe ecran se ivi o scenă hiperrealistă dintr-un recent film artistic de animație.

– Saltul calitativ este echivalent cu cei trei mii de ani de evoluție care despart desenele rupestre de capodoperele lui Michelangelo. Ca futurolog, sunt fascinat de *orice* abilitate care înregistrează progrese accelerate. Procedeul tehnic care face posibile aceste salturi este numit *tweening*. Mai exact, o scurtătură folosită în animația computerizată, prin care artistul îi cere computerului să genereze cadre intermediare între două imagini principale, transformând-o pe prima, gradual, în a doua – pe scurt spus, umplând golurile dintre ele. În loc să fie nevoiți să deseneze manual fiecare cadru – efort care ar semăna în cazul nostru cu modelarea fiecărui pas infim din cadrul procesului evolutiv –, artiștii de astăzi pot desena doar câteva dintre cadrele principale... cerând apoi computerului să estimeze pașii intermediari și să completeze restul procesului evolutiv. Acesta este *tweening*-ul! Evident, e o aplicație din domeniul IT, dar când am aflat despre ea, am avut o revelație și mi-am dat seama că ar putea fi cheia către viitorul nostru.

Ambra se întoarse spre Langdon cu o privire întrebătoare.

– Unde vrea să ajungă cu asta?

Înainte ca profesorul să poată răspunde, o nouă imagine se ivi pe ecran.

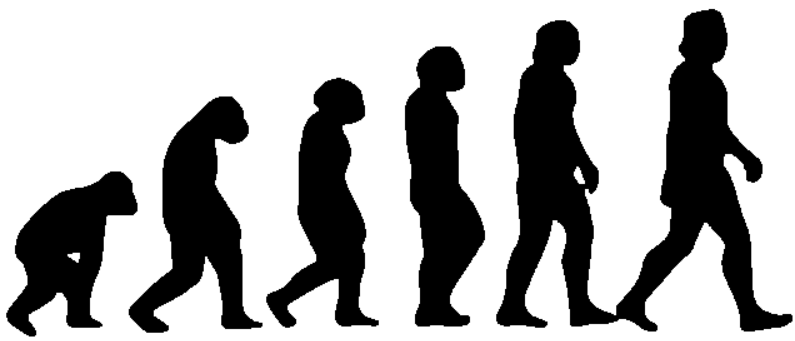

– Evoluția omului, reluă Edmond. Imaginea pe care o vedeți este un fel de folioscop. Grație științei, am construit câteva cadre principale –

[1] Folioscopul (*flip-book* în limba engleză) este un precursor al filmelor de animație – o carte cu o serie de imagini ale căror detalii variază ușor de la o pagină la alta, astfel că atunci când cartea este răsfoită rapid, imaginile creează senzația de mișcare sau de schimbare. (n.tr.)

cimpanzeu, australopitec, *Homo habilis, Homo erectus*, omul de Neanderthal... însă tranzițiile dintre aceste specii rămân neclare.

Exact așa cum anticipase Langdon, Edmond își prezentă pe scurt ideea de a utiliza *tweening*-ul pentru a umple golurile – verigile lipsă – din evoluția omului, descriind modul în care diferitele proiecte internaționale de cartografiere a genomului – uman, paleo-eschimos, neanderthalian, al cimpanzeului – întrebuințaseră fragmente osoase în scopul de a crea „hărți" complete ale structurii genetice pentru aproximativ zece specii intermediare între cimpanzeu și *Homo sapiens*.

– Știam că, dacă aș folosi aceste genomuri primitive deja existente ca pe niște *cadre-cheie*, își continuă Edmond explicația, aș putea programa computerul E-Wave să construiască un model al evoluției care să le conecteze pe toate – ca un fel de joc darwinist de-a unește punctele. Și am început de la o caracteristică simplă: dimensiunea creierului – un indicator general foarte precis al evoluției intelectuale.

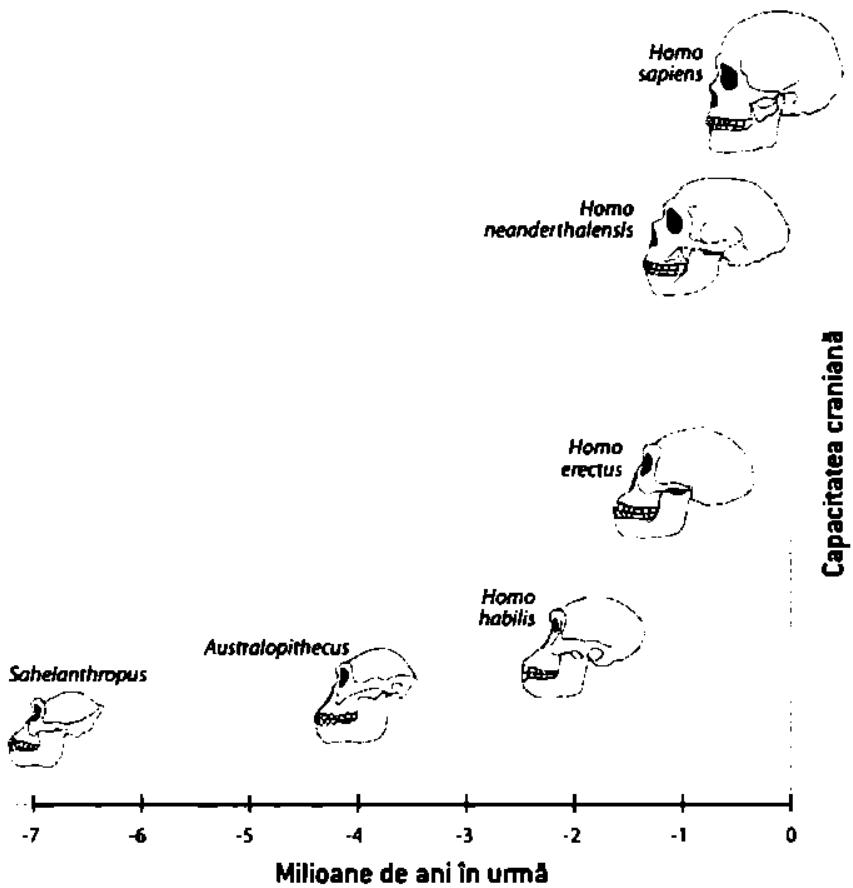

– Pe lângă corelarea unor parametri structurali generali ca dimensiunea creierului, E-Wave a cartografiat și mii de markeri genetici

mai subtili care influențează abilitățile cognitive – recunoașterea spațială, amplitudinea vocabularului, memoria pe termen lung și viteza de procesare a informațiilor.

Pe ecran se succedă o serie rapidă de grafice similare, toate ilustrând aceeași creștere de tip exponențial.

– Apoi, pe baza lor, E-Wave a compilat o simulare fără precedent a evoluției intelectuale în decursul timpului.

Graficele dispărură și chipul lui Edmond le luă locul pe ecran.

– Bun, și ce-i cu asta? ați putea întreba. La ce ne ajută să identificăm procesul prin care omul a devenit specia dominantă intelectual? Ne ajută, fiindcă, dacă putem identifica un *tipar*, computerul ne poate spune încotro ne va duce acel tipar în viitor, zâmbi el. Dacă spun doi, patru, șase, opt... dumneavoastră veți continua spunând *zece*. În esență, i-am cerut computerului E-Wave să prezică, pentru cazul nostru, cum va arăta acel „zece". Întrucât, odată ce avem simularea evoluției intelectuale, pot să pun o întrebare evidentă: ce urmează după aceea? Cum va arăta intelectul omenesc peste cinci sute de ani, de pildă? Sau cu alte cuvinte: Încotro ne îndreptăm?

Langdon era fascinat de perspectiva sugerată și, cu toate că n-avea suficiente cunoștințe de genetică sau de modelare computerizată pentru a aprecia acuratețea predicțiilor lui Edmond, conceptul în sine i se părea ingenios.

– Evoluția unei specii, continuă futurologul, este dependentă întotdeauna de *mediul* organismului în cauză, așa că i-am cerut lui E-Wave să suprapună un al doilea model – o simulare a mediului din lumea actuală –, ceea ce a fost ușor de făcut, deoarece toate datele și informațiile despre cultură, politică, știință, climă și tehnologie sunt disponibile on-line. Am instruit computerul să acorde o atenție deosebită acelor factori care au potențialul de a afecta în cea mai mare măsură dezvoltarea viitoare a creierului omenesc – noi droguri și medicamente, noi tehnologii în domeniul sănătății, poluarea, factori de ordin cultural etc. Și apoi... adăugă Edmond după o pauză... am lansat în execuție programul.

Un prim-plan cu fața futurologului umplu întregul ecran, ochii lui privind drept în obiectivul camerei.

– Iar când am rulat modelul... ceva cu totul neașteptat s-a întâmplat, spuse el și pentru o clipă privirea îi alunecă într-o parte, aproape perceptibil, după care reveni rapid spre cameră. Ceva profund tulburător.

Langdon și Ambra așteptară, cu răsuflarea tăiată.

– Așa că l-am rulat din nou, adăugă Edmond, acum încruntat. Din nefericire, s-a întâmplat exact același lucru.

Profesorului i se păru că sesizează o frică reală în privirea fostului său student.

– Am recalculat parametrii. Am reactualizat programul, modificând toate variabilele, pe rând, și l-am rulat iar și iar. Însă de fiecare dată am ajuns la același rezultat.

Langdon se întrebă dacă nu cumva Edmond descoperise că, după milioane de ani de progres, intelectul uman intrase deja în *declin*. La urma urmei, existau suficienți indicatori alarmanți care sugerau că acest lucru ar putea fi adevărat.

– Datele obținute m-au descumpănit, recunoscu futurologul. Și n-am reușit să le înțeleg, așa că i-am cerut computerului o analiză. Iar E-Wave mi-a livrat evaluarea în cel mai explicit mod în care s-a priceput el: mi-a făcut un desen.

Pe ecran se vedea o reprezentare grafică a evoluției în timp a speciilor animale, începând cu aproximativ o sută de milioane de ani în urmă. Era o încrengătură complexă și colorată de bule orizontale care se dilatau și se contractau odată cu trecerea timpului, ilustrând modul în care speciile apăreau și dispăreau. Partea stângă a diagramei era dominată de dinozauri – deja la apogeul dezvoltării lor în acel moment al istoriei –, reprezentați prin cea mai voluminoasă bulă, aceasta crescând în decursul timpului și apoi colapsând brusc, cu vreo șaizeci și cinci de milioane de ani în urmă, perioada extincției în masă a speciei.

– Iată aici o reprezentare cronologică a al formelor de viață dominante de pe Terra, precizâ Edmond, prezentată în termeni de număr de membri ai speciei, de poziția în lanțul trofic, de supremația interspecii și de influența globală exercitată. În esență, este o reprezentare vizuală care ne arată cine era cel mai tare pe planetă la un anumit moment de timp.

Privirea lui Langdon urmări diferitele bule care se dilatau și se contractau de-a lungul graficului, indicând modul în care apăruseră, proliferaseră și dispăruseră diverse specii de animale.

– Primii *Homo sapiens* au apărut în urmă cu 200 000 de ani, dar pe atunci strămoșii noștri nu erau suficient de influenți pe planetă pentru a figura pe diagrama aceasta, așa că-i regăsim abia cu vreo 65 000 de ani î.H., când au inventat arcul și săgeata și au devenit prădători mai eficienți.

Langdon se duse cu privirea la gradația pentru perioada 65 000 î.H., unde apăruse o bulă mică, albastră, intitulată *Homo sapiens*. Bula crescu foarte lent, aproape imperceptibil, până în jurul anului 1000 î.H., când se dilată rapid, părând să se mărească exponențial. Când profesorul ajunse cu privirea în extremitatea din dreapta a diagramei, bula albastră se umflase ocupând aproape toată lățimea ecranului.

„Omul modern, își dădu el seama. De departe, cea mai puternică și mai influentă specie de pe glob."

– Deloc surprinzător, continuă Edmond, în anul 2000, când se încheie graficul nostru, omul este reprezentat ca fiind specia dominantă pe planetă. Nicio altă specie nu se apropie măcar de noi. Dar... Puteți vedea mugurii unei noi bule apărând... *aici*.

Imaginea focaliză pe o minusculă formă neagră care începuse să se contureze deasupra bulei albastre, umflate, a omenirii.

– O nouă specie a intrat deja în scenă, declară Edmond.

Langdon văzuse punctișorul negru, care părea însă insignifiant în comparație cu bula albastră – ca o mică hamsie pe spinarea unei balene.

– Îmi dau seama, își continuă Edmond explicația, că nou-venitul acesta pare nesemnificativ, dar, dacă vom merge mai departe în timp din anul 2000 până în ziua de azi, veți vedea că recent sosita specie se află tot aici și că de atunci a mai crescut.

Diagrama se extinse, ajungând la data curentă, iar Langdon simți o strângere de inimă. Punctul negru crescuse enorm în ultimii douăzeci de ani și ocupa mai mult de un sfert din ecran, concurând cu *Homo sapiens* pentru dominație și influență.

– Ce *este* aia?! întrebă temătoare Ambra, în șoaptă.

– N-am idee, răspunse Langdon. Poate un fel de virus latent?

Profesorul trecu în revistă rapid o serie de virusuri agresive, care făcuseră ravagii în diverse regiuni ale lumii, însă i se părea foarte greu de

crezut că o specie se dezvoltase pe planetă într-un asemenea ritm accelerat fără să fi fost observată. „Să fie, oare, o bacterie din spațiu?"

– Această nouă specie este insidioasă, zise Edmond. Se înmulțește exponențial. Își extinde continuu teritoriul ocupat. Și, cel mai important, *evoluează*... mult mai rapid decât omul. Din nefericire, adăugă el privind din nou în obiectivul camerei, de această dată cu o expresie cât se poate de serioasă, dacă las această simulare să ruleze în continuare pentru a ne arăta viitorul, chiar și peste numai câteva decenii, *iată* ce aflăm.

Diagrama se extinse iar, axa timpului prelungindu-se până în anul 2050.

Langdon se ridică brusc în picioare, neputându-și crede ochilor.

– Dumnzeule, șopti Ambra, ducându-și o mână la gură.

Graficul înfățișa clar bula neagră extinzându-se cu o viteză copleșitoare și apoi, până în dreptul anului 2050, înghițind în întregime bula albastră a omenirii.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă arăt acest lucru, mărturisi Edmond, dar în fiecare modelare pe care am făcut-o, s-a întâmplat același lucru. Specia umană a evoluat până în momentul actual al istoriei și apoi, dintr-odată, o nouă specie s-a materializat și ne-a șters de pe fața pământului.

Langdon stătea în fața terifiantului grafic, încercând să-și repete că era doar o modelare pe computer. Asemenea imagini, știa bine, aveau capacitatea de a afecta ființa omenească la nivel visceral, așa cum datele seci nu puteau s-o facă, iar diagrama de pe ecran degaja un aer de finalitate – de parcă extincția speciei umane era deja un fapt împlinit.

– Prieteni, reluă Edmond pe un ton atât de sobru, încât ar fi putut să anunțe la fel de bine ciocnirea iminentă cu un asteroid. Specia noastră se află, într-adevăr, în pragul dispariției. Mi-am petrecut întreaga viață făcând predicții și previziuni, iar în acest caz am analizat datele la toate nivelurile posibile. Vă pot spune cu un grad foarte înalt de certitudine că specia omenească așa cum o știm nu va mai fi aici peste cincizeci de ani.

Șocul inițial pe care-l resimțise Langdon începuse să se estompeze, lăsând în loc neîncrederea în prietenul lui, însă și mânia. „Ce faci, Edmond? Ești iresponsabil! Ai construit un model computerizat... dar nenumărate lucruri pot fi greșite în datele tale. Oamenii te respectă și au încredere în tine... Vei stârni o isterie în masă!"

– Și încă un lucru, zise fostul lui student, cu o expresie și mai întunecată. Dacă priviți cu atenție simularea, puteți vedea că noua specie nu ne șterge în întregime de pe fața pământului. Mai corect spus... ne *absoarbe*.

CAPITOLUL 96

„Noua specie ne absoarbe?!"

Într-o tăcere de gheață, Langdon încercă să-și imagineze ce voise Edmond să spună cu acele cuvinte; fraza sugera imagini terifiante, preluate parcă din filme SF ca *Alien*, în care oamenii erau folosiți ca incubatoare vii pentru o altă specie, dominantă.

Ridicat deja în picioare, se uită la Ambra, care ședea ghemuită pe canapea, strângându-și genunchii la piept și analizând încă avid diagrama de pe ecran. Langdon se străduí să găsească orice altă interpretare a datelor prezentate, însă concluzia părea inevitabilă.

Conform simulării lui Edmond, specia umană avea să fie înghițită de o specie nouă în cursul deceniilor următoare. Și chiar mai înspăimântător decât atât, această specie nouă trăia deja pe Pământ, dezvoltându-se neștiută.

– Evident, spuse Edmond, nu puteam anunța public informația aceasta înainte de a identifica noua specie. Așa că am reanalizat datele. Și după nenumărate alte simulări, am reușit să pun degetul pe misteriosul nou-venit.

Pe ecran apăru o diagramă simplă, pe care Langdon o recunoscu de la cursurile sale din școala generală – clasificarea taxonomică a viețuitoarelor, împărțită în șase regnuri – animale, plante, protiste, eubacterii, arhebacterii, fungi[1].

[1] O clasificare taxonomică mai veche, încă prezentă în unele manuale școlare din Statele Unite ale Americii. Mai recent, eubacteriile și arhebacteriile au fost grupate în același regn, procariote (sau monera). (n.tr.)

– Odată ce am identificat acest nou organism atât de vivace, mi-am dat seama că avea mult prea multe forme variate pentru a putea fi considerat o *specie*. Din punct de vedere taxonomic, era prea vast pentru a fi numit *ordin*. Sau chiar încrengătură. Și am înțeles, rosti Edmond privind fix în obiectivul camerei, că planeta noastră era populată acum de ceva mult mai mare. Ceva ce nu putea fi clasificat astfel decât ca un nou *regn*.

Într-o fracțiune de secundă, Langdon înțelese la ce se referea fostul lui student.

„Al șaptelea regn."

Siderat, îl urmări mai departe pe Edmond împărtășind lumii vestea și descriind un regn emergent despre care profesorul auzise recent în cadrul unei emisiuni din seria *TED Talk* cu Kevin Kelly, scriitor și jurnalist specializat în cultura digitală. Adus inițial în discuție de unii dintre primii autori de literatură științifico-fantastică, noul regn avea o particularitate numai a lui.

Era alcătuit din specii *nevii*.

Aceste specii lipsite de viață evoluau aproape ca și când ar fi fost vii – deveneau treptat mai complexe, se adaptau la mediu și cucereau teritorii noi, testând diverse variațiuni. Unele supraviețuiau, altele dispăreau. Ca o ilustrare perfectă a transformărilor adaptative postulate de Darwin, aceste noi organisme se dezvoltaseră într-un ritm impresionant, constituind în prezent un întreg regn – al șaptelea –, care-și ocupa locul alături de plante, animale și toate celelalte.

Numele lui: *Technium*.

Edmond se lansase deja într-o descriere detaliată a celui mai nou regn al planetei, care includea toate tipurile de *tehnologie*, prezentând modul în care noile mașinării rezistau sau piereau conform principiului darwinian de supraviețuire a celui mai adaptat: cum se ajustau constant în funcție de mediul în care funcționau, cum dezvoltau noi mecanisme de supraviețuire și, dacă aveau succes, înmulțindu-se cu viteză cât mai mare pentru a monopoliza toate resursele disponibile.

– Faxul, de pildă, a luat-o pe urmele păsării Dodo, exemplifică Edmond. Iar iPhone-ul va supraviețui doar dacă reușește în continuare să ofere performanțe mai bune decât competitorii săi. Mașinile de scris și motoarele cu abur au pierit odată cu schimbarea mediului, dar *Encyclopaedia*

Britannica a evoluat, cele treizeci şi două de volume ale sale mari şi incomode căpătând „picioare" digitale şi, asemenea peştilor dipnoi, răspândindu-se pe un teritoriu nou, pe care acum prosperă.

Langdon îşi aminti de aparatul lui de fotografiat Kodak din copilărie – pe vremuri un adevărat *Tyrannosaurus Rex* al fotografiei pentru amatori, spulberat peste noapte de apariţia intempestivă a fotografiei digitale.

– Cu o jumătate de miliard de ani în urmă, continuă Edmond, planeta noastră a fost marcată de o dezvoltare explozivă a vieţii – aşa-numita explozie din Cambrian –, când cele mai multe specii care o populează în prezent au apărut aproape peste noapte. Astăzi avem de-a face cu o explozie similară a regnului Technium. Noi specii tehnologice apar în fiecare zi, evoluând într-un ritm stupefiant, fiecare nouă tehnologie devenind un instrument de creare a altor tehnologii. Inventarea computerului ne-a permis că construim noi dispozitive extraordinare, de la smartphone-uri până la navete spaţiale şi la roboţi chirurgicali. Suntem martorii unui torent inovativ care curge atât de rapid, încât mintea noastră abia dacă poate ţine pasul cu el. Iar creatorii acestui nou regn, Technium, suntem *noi*.

Pe ecran reveni tulburătoarea imagine a bulei negre în expansiune, care o înghiţea pe cea albastră. „Tehnologia distruge omenirea?" Pentru Langdon, ideea era una cutremurătoare, şi totuşi, instinctul îi spunea că era şi extrem de improbabilă. Conceptul unui viitor distopic în genul filmului *Terminator*, în care maşinile vânau oamenii până la ultimul, i se părea de-a dreptul antidarwinist. „Omul este cel care controlează tehnologia; omul are instinct de supravieţuire; omul nu va permite niciodată tehnologiei să ne domine." Însă ştia, chiar în vreme ce acel şir de raţionamente logice îi trecea prin minte, că era naiv. Interacţiunea cu Winston, inteligenţa artificială creată de Edmond, îi oferise un indiciu incontestabil cu privire la progresele şi la nivelul atins de această tehnologie. Şi dacă Winston servise în mod neîndoielnic interesele celui care-l crease, oare cât va mai trece – se întrebă Langdon – până când maşinăriile ca el vor începe să ia decizii în propriul interes, conform propriilor dorinţe?

– Desigur, mulţi au prezis înaintea mea apariţia unui regn al tehnologiei, dar eu am reuşit să realizez o *modelare* a lui... şi să demonstrez ce anume va face cu noi, declară Edmond arătând bula neagră care, în

anul 2050, ocupase deja ecranul în întregime, indicând o dominare totală a planetei. Trebuie să recunosc, reluă el, că la prima vedere această simulare schițează o imagine destul de sinistră...

Se întrerupse pentru o clipă și în ochi îi reveni un licăr deja familiar.

– Însă trebuie să privim lucrurile mai îndeaproape, reluă el.

Imaginea se focaliză pe bula neagră, mărind-o până când Langdon văzu că nu mai era neagră ca smoala, ci de un purpuriu intens.

– Așa cum observați, pe măsură ce înghite bula albastră a omenirii, bula neagră a tehnologiei capătă o altă nuanță, una purpurie, ca și când cele două culori s-ar fi contopit și omogenizat.

Profesorul se întrebă dacă asta era o veste bună sau una rea.

– Ceea ce vedeți dumneavoastră aici, explică Edmond neobosit, este un proces evolutiv rar întâlnit, numit endosimbioză impusă. În mod normal, evoluția este caracterizată de o *bifurcare* – o specie se scindează în două noi specii; dar uneori, în cazuri rare, dacă niciuna din cele două specii nu poate trăi în lipsa celeilalte, procesul se inversează... și în loc de o specie care se scindează în două avem de-a face cu două specii care *fuzionează* într-una singură.

Acea fuziune îi aminti lui Langdon de *sincretism* – procesul prin care două religii diferite se contopesc formând una cu totul nouă.

– Iar dacă nu credeți că omul și tehnologia vor fuziona, adăugă Edmond, priviți în jurul dumneavoastră.

Pe ecran se derulă în ritm rapid o succesiune de imagini – oameni cu telefoane mobile în mână, sau cu ochelari de realitate virtuală, alții ajustându-și casca Bluetooth în ureche, sportivi cu dispozitive player audio prinse de braț, o familie așezată la o masă în centrul căreia trona un smart speaker[1], un copil în pătuț jucându-se pe o tabletă.

– Exemplele pe care le vedeți aici sunt doar începuturile mai degrabă primitive ale acestui proces de simbioză. Am început deja să ne inserăm cipuri de computer direct în creier, să ne injectăm în sânge nanoboți „mâncători" de colesterol care continuă să trăiască în noi la nesfârșit, să confecționăm membre artificiale controlate de puterea minții, să folosim

[1] Un tip de boxă wireless cuplată cu un dispozitiv cu comandă vocală care are integrat un asistent personal virtual și care permite efectuarea unor sarcini interactive folosind unul sau mai multe cuvinte de recunoaștere prestabilite. (n.tr.)

instrumente de editare genetică precum CRISPR[1] pentru a ne modifica genomul și, literal vorbind, pentru a construi o versiune augmentată a noastră înșine.

Expresia lui Edmond părea aproape jovială, radiind pasiune și entuziasm.

– Ființa umană evoluează în ceva *diferit*, continuă el. Devenim o specie hibridă – o fuziune a biologiei cu tehnologia. Aceleași instrumente care există azi în *exteriorul* trupurilor noastre – smartphone-uri, aparate auditive, ochelari, majoritatea dispozitivelor farmaceutice – vor fi peste cincizeci de ani încorporate în organism într-o măsură atât de mare, încât nu ne vom mai putea considera *Homo sapiens*.

O imagine cunoscută apăru în spatele lui – șirul de siluete care reda tranziția treptată de la cimpanzeu la omul modern.

– Într-o clipită, vom deveni o nouă pagină în folioscopul evoluției. Iar când se va întâmpla acest lucru, vom privi înapoi spre actualul *Homo sapiens* așa cum privim acum spre neanderthalieni. Noi tehnologii precum cibernetica, inteligența artificială și realitatea virtuală vor schimba pentru totdeauna esența omului – ceea ce înseamnă să fii *om*. Îmi dau seama că sunt printre dumneavoastră unii care, *Homo sapiens* fiind, consideră că suntem specia aleasă de Dumnezeu. Înțeleg că pentru aceștia ceea ce tocmai v-am dezvăluit pare echivalent cu sfârșitul lumii. Totuși, vă implor să mă credeți... viitorul este, de fapt, mult mai *luminos* decât vă puteți închipui.

Și cu o neașteptată revărsare de speranță și optimism, futurologul se lansă într-o superbă descriere a zilei de mâine – o viziune a viitorului așa cum Langdon nu îndrăznise niciodată să-și imagineze. Era un viitor în care tehnologia va deveni atât de ieftină și de ușor disponibilă, încât va șterge deosebirile dintre bogați și săraci. Un viitor în care tehnologiile ecologice vor oferi tuturor oamenilor acces la apă potabilă, la hrană nutritivă și la energie curată. Un viitor în care bolile precum cancerul lui

[1] Acronim care desemnează pe de o parte o familie de secvențe ADN dintr-o bacterie care conțin fragmente de ADN ale virusurilor care au atacat bacteria respectivă și care sunt folosite de aceasta pentru detectarea și distrugerea ADN-ului provenit de la atacuri ulterioare ale acelorași virusuri, și pe de altă parte o tehnologie genetică dezvoltată recent pe baza acestui mecanism, care permite modificarea permanentă a genomului unui organism, cu aplicații în medicină și în agricultură. (n.tr.)

Edmond vor fi eradicate grație medicinei genomice. Un viitor în care imensa putere a internetului va fi, în sfârșit, utilizată în scopuri educative, chiar și în cele mai izolate colțuri ale lumii. Un viitor în care liniile de asamblare robotizate îi vor scuti pe muncitori de activități repetitive și rutiniere, oferindu-le timpul necesar pentru activități mai interesante, în domenii pe care astăzi nici nu ni le putem imagina. Și mai presus de toate un viitor în care tehnologiile de ultimă oră vor spori resursele critice ale omenirii până la un nivel atât de mare, încât războaiele pentru controlul lor nu vor mai fi, pur și simplu, necesare.

Ascultând viziunea idilică a lui Edmond, Langdon fu copleșit de o emoție atât de intensă, cum nu mai resimțise de ani mulți. Era o senzație pe care, știa acest lucru, milioane de alți privitori o încercau aidoma lui – un neașteptat val de optimism cu privire la viitor.

– Am un singur regret când mă gândesc la această eră viitoare a miracolelor, rosti Edmond și vocea i se frânse deodată. Regret că nu voi mai fi aici pentru a o vedea. Deși nici măcar cei mai apropiați prieteni ai mei nu știu, sunt bolnav de o vreme... Se pare deci că nu voi trăi pentru totdeauna, așa cum intenționasem, adăugă el izbutind să afișeze un surâs crispat. Când dumneavoastră veți vedea această înregistrare, voi mai avea, probabil, doar câteva săptămâni de trăit... poate doar câteva zile. Și aș vrea să știți, prieteni, că prilejul de a mă adresa dumneavoastră în seara aceasta a fost cea mai mare onoare și bucurie a vieții mele. Vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat.

Ambra se ridicase și ea, stând în picioare alături de Langdon și privindu-și prietenul cu aceeași admirație, însă și cu tristețe.

– Ne aflăm acum la o ciudată răspântie a istoriei, continuă Edmond, un moment în care lumea pare întoarsă cu susul în jos și în care nimic nu este așa cum ne-am imaginat că va fi. Dar incertitudinea a fost întotdeauna un precursor al transformărilor de amploare; schimbarea este în mod inevitabil precedată de teamă și de tulburări. Vă îndemn să aveți încredere în capacitatea omului de a fi creativ și de a iubi, fiindcă atunci când sunt combinate, aceste două forțe au puterea de a ilumina orice întuneric.

Langdon aruncă o privire spre Ambra și-i văzu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Întinse un braț și-i cuprinse umerii, afectuos, ascultând alături de ea ultimele cuvinte pe care prietenul lui muribund le adresa lumii.

– Păşind către un mâine încă incert, ne vom transforma în ceva mai măreţ decât ne putem închipui acum, cu puteri care ne vor depăşi chiar şi cele mai avântate visuri. Şi în aşteptarea acestui moment, să nu uităm cuvintele înţelepte ale lui Churchill, care ne avertiza: „Preţul măreţiei este... *responsabilitatea*".

Mesajul avea o rezonanţă aparte pentru Langdon, care deseori se temea că specia umană nu era suficient de responsabilă pentru a folosi inteligent instrumentele novatoare pe care le inventa.

– Deşi sunt ateu, adăugă Edmond, înainte să vă părăsesc în această seară, vă cer îngăduinţa de a-mi permite să vă citesc o rugăciune pe care am scris-o de curând.

„Edmond a scris o rugăciune?!"

– Am intitulat-o *Rugăciune pentru viitor.*

Închizând ochii, marele futurolog începu să declame încet, cu o neaşteptată siguranţă în glas:

– Fie ca filosofiile noastre să ţină pasul cu tehnologia. Fie ca înţelegerea şi compasiunea noastră să ţină pasul cu puterea pe care o dobândim. Şi fie ca dragostea, nu frica, să fie motorul schimbării noastre!

Cu aceste cuvinte, Edmond Kirsch deschise ochii.

– Rămas-bun, prieteni, vă mulţumesc. Şi... îndrăznesc să spun... Cu Dumnezeu înainte!

Mai privi în obiectivul camerei pentru un moment, apoi chipul lui dispăru într-o vâltoare de zgomot alb. Fără a-şi putea desprinde privirea de la ecranul gol, Langdon simţi un val copleşitor de mândrie pentru prietenul său. Alături de Ambra, îşi imagină milioanele de oameni din lumea întreagă care fuseseră martori la ameţitorul lui tur de forţă. Şi în mod straniu, se întrebă dacă nu cumva ultima seară petrecută de Edmond pe pământ decursese totuşi în cel mai bun mod cu putinţă.

CAPITOLUL 97

Comandantul Diego Garza stătea lângă peretele din spate al biroului Mónicăi Martín și se uita mut la ecranul televizorului. Mâinile îi erau încă prinse în cătușe și doi agenți ai Gărzii Regale îl flancau îndeaproape, după ce acceptaseră rugămintea coordonatoarei PR de a-i permite să părăsească arsenalul, ca să urmărească prezentarea lui Kirsch.

Garza privise transmisia împreună cu Martín, Suresh, vreo șase agenți ai Gărzii Regale și câțiva angajați din tura de noapte la Palat, care-și lăsaseră baltă îndatoririle și coborâseră repede la subsol să se uite și ei.

Pe ecranul televizorului, locul mirei care încheiase prezentarea lui Kirsch fusese luat de un mozaic de programe de știri din lumea întreagă – moderatorii și comentatorii reiterau cu sufletul la gură afirmațiile futuristului și făceau, bineînțeles, propriile analize, toți vorbind în același timp, într-o cacofonie de neînțeles.

Ușa se deschise și unul dintre agenții de rang superior ai lui Garza intră, privi în jur, își zări comandantul și se apropie de el cu pași repezi. Fără nicio explicație, îi scoase cătușele și-i întinse un telefon mobil.

– Un apel pentru dumneavoastră, domnule. Episcopul Valdespino.

Garza se holbă la aparat. Ținând seama de fuga clandestină din Palat și de mesajul incriminator găsit pe telefonul lui mobil, episcopul era ultima persoană la care s-ar fi așteptat să-l sune în noaptea aceea.

– Sunt Diego, răspunse el în cele din urmă.

– Îți mulțumesc că ai acceptat apelul, rosti Valdespino cu o voce care părea sfârșită. Îmi dau seama că ai petrecut o noapte neplăcută.

– Unde ești? îi tăie vorba Garza.

– În munți. Lângă bazilică, în Valea celor căzuți. Abia ce m-am întâlnit cu prințul Julián și cu Maiestatea Sa.

Comandantul habar n-avea ce-ar fi putut căuta regele la ora aceea în Valea celor căzuți, mai cu seamă dată fiind starea lui de sănătate.

– Bănuiesc că știi că regele a ordonat să fiu arestat.

– Da. A fost o eroare regretabilă, pe care am remediat-o deja.

Garza își privi încheieturile mâinilor, care purtau încă urmele cătușelor.

– Maiestatea Sa m-a rugat să te sun și să-ți transmit scuzele sale, reluă Valdespino. Eu îl voi veghea aici, la spitalul de la El Escorial. Mă tem că i se apropie sfârșitul.

„La fel ca ție", comentă comandantul în gând.

– Ar trebui să știi că Suresh a găsit pe telefonul tău un mesaj... unul de-a dreptul incriminator. Cred că cei de la ConspiracyNet.com intenționează să-l facă public în scurt timp. Îmi închipui că autoritățile te vor aresta.

– Da, mesajul, oftă adânc Valdespino. Trebuia să apelez la tine imediat ce l-am primit, în dimineața asta. Te rog să mă crezi că n-am avut nicio legătură cu asasinarea lui Kirsch și nici cu uciderea celor doi colegi ai mei.

– Dar mesajul sugerează clar că...

– Mi-a fost făcută o *înscenare*, Diego! îl întrerupse episcopul. Cineva și-a dat toată silința ca să pară că am fost complice la crime.

Deși nu și l-ar fi imaginat niciodată pe Valdespino capabil să ucidă, ideea că cineva i-ar fi făcut o înscenare i se părea lipsită de sens.

– Cine ar încerca să-ți însceneze ceva?

– Asta nu știu, răspunse episcopul, părând dintr-odată foarte bătrân și confuz. Și nu cred că mai contează. Reputația mi-a fost distrusă; prietenul meu drag, regele, e pe moarte; deja nu mi-au mai rămas prea multe lucruri care să-mi poată fi luate.

Din tonul lui Valdespino răzbătuse o nuanță lugubră de finalitate.

– Antonio... te simți bine?

– Nu tocmai, oftă iar episcopul. Am obosit. Mă îndoiesc că voi supraviețui anchetei care urmează. Și chiar dacă voi trece peste ea, lumea pare să nu mai aibă nevoie de mine.

Durerea și tristețea se simțeau neîndoielnic în glasul bătrânului prelat.

Aș avea o mică favoare să-ți cer, reluă Valdespino. Momentan, încerc să servesc *doi* regi – unul care-și părăsește tronul, celălalt care abia îl preia. Prințul Julián s-a străduit toată noaptea să ia legătura cu logodnica lui. Dacă ai găsi o modalitate de a o contacta pe Ambra Vidal, viitorul nostru rege îți va rămâne pe veci recunoscător.

În piața vastă din fața bisericii săpate în munte, episcopul Valdespino privea spre întunericul care învăluia Valea celor căzuți. O pâclă vestind ivirea zorilor urca deja încet din văile împădurite și undeva în depărtare țipătul unei păsări de pradă sfâșie noaptea.

„Un vultur negru", îl recunoscu el, în mod straniu amuzat de sonoritatea țipătului. Strigătul ca de jelanie al păsării părea cum nu se poate mai potrivit, iar episcopul se întrebă dacă nu cumva lumea încerca, de fapt, să-i spună ceva.

În apropiere, agenții Gărzii Regale îl conduceau pe bătrânul rege, în scaunul cu rotile, spre vehiculul care avea să-l ducă înapoi la spitalul de la El Escorial.

„Voi veni să veghez asupra ta, prieten drag, îi promise Valdespino în gând. Adică, dacă îmi vor permite să vin."

Agenții priveau des când la telefoanele lor mobile, când la el, de parcă s-ar fi așteptat ca în curând să li se ceară să-l aresteze.

„Și totuși, sunt nevinovat, reflectă episcopul, bănuind în secret că cel care-i făcuse înscenarea fusese vreunul dintre adepții fără de Dumnezeu, însă pricepuți în ale tehnicii, ai lui Kirsch. Nimic nu-i încântă mai mult pe ateii tot mai numeroși decât să pună Biserica într-o lumină sumbră."

Suspiciunile îi fuseseră accentuate de ceea ce tocmai aflase despre prezentarea futurologului. Spre deosebire de înregistrarea pe care le-o arătase în biblioteca de la Montserrat, se părea că versiunea din seara aceea se încheiase într-o notă optimistă.

„Kirsch ne-a tras pe sfoară."

Cu o săptămână în urmă, prezentarea pe care o urmăriseră împreună cu cei doi colegi ai lui se întrerupsese prematur și se încheiase cu un grafic terifiant, prevestind exterminarea întregii omeniri.

„O anihilare cataclismică. Apocalipsa profețită în vechime."

Deși considerase predicția aceea ca fiind o minciună, Valdespino știuse că foarte mulți oameni o vor accepta ca pe o dovadă a sfârșitului iminent. De nenumărate ori în decursul istoriei, mulți credincioși cu temeri în suflet căzuseră pradă profețiilor apocaliptice; sectele care vesteau sfârșitul lumii își împingeau membrii la sinucidere, pentru a evita ororile ce aveau să vină, iar fundamentaliștii își goleau conturile bancare crezând că finalul era aproape.

„Nimic nu e mai nociv pentru copii decât lipsa speranței, își spuse Valdespino, amintindu-și că împletirea iubirii divine cu făgăduiala raiului fusese cea mai însuflețitoare forță din copilăria lui. Am fost creat de Dumnezeu, învățase el de mic, și într-o zi voi ajunge să trăiesc pentru totdeauna în împărăția Lui."

Kirsch, pe de altă parte, proclamase exact opusul acestei idei: „Sunt un accident cosmic și în scurt timp voi fi mort".

Episcopul fusese profund îngrijorat de efectele grave pe care mesajul lui Kirsch le va avea asupra bietelor suflete care nu se bucurau de averea și de privilegiile futurologului – oamenii obișnuiți care se zbăteau zi de zi să-și asigure pâinea și să-și întrețină copiii, cei care aveau nevoie de o rază de speranță divină doar pentru a se da jos din pat în fiece dimineață și a rezista în fața greutăților vieții.

De ce alesese Kirsch să le arate prelaților un final apocaliptic – asta rămânea un mister pentru Valdespino. „Poate că a vrut doar să-și păstreze secretă marea surpriză, bănui el. Sau poate că, pur și simplu, a vrut să ne chinuiască puțin."

În orice caz, răul fusese făcut deja.

Privind spre celălalt capăt al pieței, episcopul îl văzu pe don Julián ajutându-și cu dragoste tatăl să urce în mașină. Tânărul prinț primise remarcabil de bine mărturisirea regelui. „Secretul vechi de decenii al Maiestății Sale."

Firește că Valdespino știuse de mulți ani primejdiosul adevăr și-l protejase cu scrupulozitate. În noaptea aceea, suveranul hotărâse să-și deschidă sufletul în fața unicului său fiu. Și alegând *acel* loc, templul intoleranței ridicat în vârf de munte, făcuse un act simbolic de sfidare.

Cu privirea pierdută în valea adâncă de la picioarele lui, episcopul se simțea foarte singur... și un imold interior îl îndemna să pășească, simplu, peste buza hăului și să se prăvălească pentru totdeauna în bezna

primitoare. Dar știa că, dacă ar face-o, clica de atei ai lui Kirsch și-ar freca mâinile cu bucurie și ar declara că, în urma anunțului științific din seara aceea, Valespino își pierduse credința.

„Însă credința mea nu va pieri niciodată, domnule Kirsch. Ea dăinuie și dincolo de lumea ta științifică."

În plus, dacă predicția futurologului cu privire la dominația tehnologiei se va adeveri, omenirea avea să intre într-o perioadă de o inimaginabilă ambiguitate etică. „Vom avea nevoie de credință și de repere morale mai mult decât oricând înainte."

Traversând piața pentru a se alătura regelui și prințului Julián, Valdespino simți cum o copleșitoare senzație de istovire îi pătrunde până în adâncul oaselor. Și în clipa aceea, pentru prima dată în viață, episcopul nu-și mai dori nimic altceva decât să se întindă undeva, să închidă ochii și să adoarmă pentru totdeauna.

CAPITOLUL 98

În interiorul Centrului de Supercalcul din Barcelona, numeroase comentarii se derulau pe ecranul cât un perete din laboratorul lui Edmond, cu o viteză mai mare decât capacitatea de asimilare a lui Robert Langdon. Cu câteva momente în urmă, locul mirei de după încheierea prezentării fusese luat de un mozaic de jurnaliști și moderatori – o cascadă de programe de știri din lumea întreagă –, fiecare ieșind din fundal pentru a ocupa prim-planul și apoi la fel de repede pierzându-se în zarva din jur.

Langdon privea alături de Ambra, când pe ecran apăru o fotografie a fizicianului Stephen Hawking, care rosti cu inconfundabila lui voce computerizată: „Nu e necesar să-l invocăm pe Dumnezeu pentru a pune universul în mișcare. Creația spontană este motivul pentru care în cosmos există ceva, și nu doar neant".

Locul lui Hawking fu luat rapid de o femeie pastor, aparent vorbind de la ea de acasă, prin intermediul computerului: „Trebuie să reținem că simulările acestea nu dovedesc *nimic* despre Dumnezeu. Ele nu demonstrează decât că Edmond Kirsch nu va precupeți niciun efort pentru a distruge busola morală a speciei umane. De la începuturile timpului, religia a fost cel mai important principiu organizator al omenirii, un îndrumar al oricărei societăți civilizate și sursa noastră fundamentală de etică și moralitate. Subminând religia, Kirsch subminează tot ce e *bun* în oameni!"

Câteva secunde mai târziu, răspunsul unui telespectator începu să se deruleze pe telescriptorul din partea de jos a ecranului: „RELIGIA NU POATE PRETINDE CĂ DEȚINE MONOPOLUL MORALITĂȚII...

SUNT UN OM BUN PENTRU CĂ SUNT UN OM BUN! *DUMNEZEU* N-ARE NICIO LEGĂTURĂ CU ASTA!"

Imaginea dispăru și în locul ei apăru fotografia unui profesor de geologie de la Universitatea California de Sud. „Cândva, demult, spunea omul, oamenii credeau că Pământul era plat și că orice corabie care se avânta pe mare risca să cadă peste marginile lui. Când s-a dovedit însă că planeta este rotundă, susținătorii ideii Pământului plat au fost nevoiți, în cele din urmă, să tacă. Adepții creaționismului sunt susținătorii de azi ai ideii Pământului plat; aș fi șocat dacă peste un secol va mai exista cineva care să creadă în creaționism."

Un tânăr intervievat pe stradă declara în fața camerei de luat vederi: „Sunt creaționist și cred că descoperirea din seara asta dovedește că un Creator milostiv a conceput universul așa cum a făcut-o în mod *special* pentru a susține viața".

Într-o înregistrare mai veche dintr-un episod al documentarului de televiziune *Cosmos*, astrofizicianul Neil deGrasse Tyson declara pe un ton blajin: „Dacă un Creator a conceput universul în așa fel încât să susțină viața, atunci a făcut o treabă jalnică. În cea mai mare parte, imensă, a cosmosului, orice formă de viață ar muri instantaneu din cauza lipsei atmosferei, a descărcărilor de raze gamma, a pulsarilor letali și a câmpurilor gravitaționale strivitoare. Credeți-mă când vă spun că universul nu e nicidecum Grădina Raiului".

Ascultând torentul de păreri și opinii, Langdon avu un moment impresia că lumea de afară o luase razna.

„Haos. Entropie."

– Domnule profesor? răsună un glas familiar din difuzoarele de sus. Doamnă Vidal?

Langdon aproape că uitase de Winston, care nu scosese un cuvânt pe toată durata prezentării.

– Vă rog să nu vă alarmați, dar am permis poliției să intre în clădire.

Privind prin peretele din sticlă, profesorul văzu un șir de reprezentanți ai autorităților locale trecând pragul clădirii și oprindu-se imediat, cu privirea ațintită asupra computerului masiv.

– De ce? întrebă Ambra.

– Palatul Regal a emis cu foarte puțin timp în urmă un comunicat în care precizează că n-ați fost, de fapt, răpită. Autoritățile au ordin să vă

protejeze pe amândoi. Au sosit, de asemenea, și doi agenți ai Gărzii Regale, care ar dori să vă ajute să luați legătura cu prințul Julián. Au un număr la care-l puteți contacta.

Langdon îi văzu pe cei doi agenți intrând la primul etaj. Ambra închise ochii, dorindu-și să dispară în clipa aceea.

– Ambra, șopti Langdon, trebuie să vorbești cu prințul. E logodnicul tău. Își face griji pentru tine.

Ea deschise ochii.

– Știu. Însă nu cred că mai pot avea încredere în el.

– Spuneai că instinctul îți sugerează că e nevinovat. Măcar ascultă ce are de zis! Ne vedem când termini.

Ambra încuviință cu o mișcare a capului și se îndreptă spre ușa turnantă. Langdon o privi coborând scara, apoi se întoarse spre ecranul pe care imaginile se succedau mai departe.

„Evoluția *favorizează* religia, declara un preot. Comunitățile religioase cooperează mai eficient decât cele nereligioase și tocmai de aceea se dezvoltă mai bine. E un fapt dovedit științific!"

Preotul avea dreptate, Langdon știa asta. Datele antropologice arătau limpede că, la scara istoriei, culturile cu o componentă religioasă substanțială rezistaseră în timp mai mult decât celelalte. „Teama de a fi judecat de o divinitate atotștiutoare îndeamnă întotdeauna la un comportament mai plin de compasiune."

„Chiar și așa, dacă ar fi să presupunem pentru o clipă că, în general, culturile religioase sunt mai cumpătate și mai prospere, asta nu dovedește că zeii lor imaginari sunt *reali*!", replica un om de știință.

Langdon nu-și putu stăpâni un zâmbet, întrebându-se ce părere ar fi avut Edmond despre toate astea. Prezentarea futurologului îi mobilizase deopotrivă pe creaționiști și pe atei, toți cerându-și, înfierbântați, dreptul la replică.

„Venerarea lui Dumnezeu e ca mineritul pentru combustibilii fosili, susținea cineva. Mulți oameni inteligenți își dau seama că nu are viitor, însă deja au investit prea mult pentru a renunța!"

O ploaie de fotografii inundă ecranul:

Un panou cu mesaj creaționist care fusese expus la un moment dat în Times Square din New York: „NU-I LĂSAȚI SĂ VĂ FACĂ MAIMUȚE! COMBATEȚI-L PE DARWIN!"

Un indicator rutier în Maine: „OCOLEȘTE BISERICA. EȘTI PREA MARE PENTRU BASME".

Un altul: „FIINDCĂ E GREU SĂ GÂNDEȘTI".

O reclamă într-o revistă: „CĂTRE TOȚI PRIETENII NOȘTRI ATEI: SLAVĂ DOMNULUI CĂ VĂ ÎNȘELAȚI!"

Și un om de știință într-un laborator, pe al cărui tricou scria: „LA ÎNCEPUT, OMUL L-A CREAT PE DUMNEZEU".

Langdon începu să se întrebe dacă cineva ascultase totuși cu adevărat ce spusese Edmond. „Legile fizicii, singure, pot crea viață." Descoperirea lui era captivantă și în mod evident incendiară, însă lui i se părea că dădea naștere unei întrebări pe care constata cu surprindere că nimeni altcineva nu și-o mai punea: „Dacă legile fizicii sunt atât de puternice, încât pot crea viață... cine a creat legile?!"

Firește, întrebarea ducea într-un soi de ametitoare sală a oglinzilor intelectuale și readucea totul la punctul de plecare. Langdon își simțea capul zvâcnind și știa că avea nevoie de o lungă plimbare la aer, singur, pentru a *începe* măcar să evalueze ideile lui Edmond.

– Winston, strigă el, pentru a acoperi zgomotul televizorului, poți să-l închizi, te rog?

Într-o fracțiune de secundă, ecranul se stinse și în încăpere se așternu liniștea. Langdon închise ochii și răsuflă ușurat. „Dulcea tăcere e stăpână."

Zăbovi așa o clipă, savurând momentul de pace.

– Domnule profesor? îl interpelă Winston. Bănuiesc că v-a plăcut prezentarea lui Edmond.

„Dacă mi-a plăcut?" Langdon cântări în minte întrebarea.

– Mi s-a părut captivantă și incitantă. Edmond a dat lumii de gândit mult în seara asta. Cred că problema care se pune acum e ce va urma.

– Ce va urma, replică Winston, depinde de capacitatea oamenilor de a renunța la vechile credințe și de a accepta paradigme noi. Edmond mi-a mărturisit cu ceva vreme în urmă că visul lui – în mod ironic – nu era acela de a distruge religia... ci de a crea o religie *nouă*, o credință universală, care să-i unească pe oameni, nu să-i dezbine. Se gândea că, dacă i-ar putea convinge pe ceilalți să venereze universul naturii și legile fizicii care ne-au creat, atunci toate culturile lumii ar celebra aceeași

istorie a creației, în loc să se războiască pentru a decide care dintre miturile lor vechi era mai corect decât celelalte.

– Un țel nobil, remarcă Langdon, amintindu-și că William Blake însuși scrisese o culegere de aforisme cu o temă similară, intitulată *Toate religiile sunt Una*.

„Fără îndoială, Edmond a citit-o", reflectă el.

– Edmond, adăugă Winston, considera că este profund descurajant faptul că mintea omenească are capacitatea de a ridica o ficțiune evidentă la rangul de adevăr divin, simțindu-se apoi îndemnat să ucidă în numele ei. Și credea că adevărurile universale ale științei i-ar putea uni pe oameni, servind ca un îndemn la unitate pentru generațiile viitoare.

– În principiu, ideea e minunată, replică Langdon, totuși pentru unii miracolele științei nu sunt suficiente ca să le zdruncine credința. Sunt încă oameni care insistă că Pământul datează de numai zece mii de ani, în ciuda munților de dovezi științifice care atestă contrariul. Deși, adăugă el după o clipă, cred că la fel stau lucrurile în privința oamenilor de știință care refuză să creadă în adevărul scripturilor.

– De fapt, *nu* este așa, susținu Winston. Și chiar dacă e „corect politic" să acorzi științei și religiei un respect egal, strategia este una periculos de greșită. Intelectul uman a evoluat întotdeauna prin respingerea informațiilor depășite în favoarea noilor adevăruri. Așa a evoluat specia. În termeni darwinieni, o religie care ignoră datele științifice și refuză să-și schimbe preceptele e ca un pește rămas într-o bălticică în prag de secare și care refuză să facă saltul spre apă adâncă, fiindcă nu vrea să creadă că lumea lui s-a schimbat.

„Asta pare o frază pe care ar fi putut s-o rostească Edmond", se gândi Langdon, resimțind lipsa prietenului său.

– Ei bine, dacă ar fi să ne luăm după noaptea asta, îmi închipui că dezbaterile vor continua mult timp de acum înainte, spuse el și se opri brusc, amintindu-și un lucru căruia nu-i dăduse multă atenție până atunci. Și fiindcă vorbim despre viitor, reluă profesorul, ce se va întâmpla cu *tine* acum? Dacă Edmond nu mai e...

– Cu mine? râse Winston cu stângăcie. Nimic. Edmond știa că era pe moarte și a făcut pregătirile necesare. În conformitate cu testamentul lui, E-Wave va rămâne Centrului de Supercalcul din Barcelona. Cei de la

Centru vor fi înștiințați de acest lucru peste câteva ore și vor reintra în posesia lui imediat.

– Iar asta te include și pe tine? întrebă Langdon, cu senzația că Edmond lăsa moștenire un bătrân animal de casă unui stăpân nou.

– Nu, răspunse Winston pe un ton sec. Sunt programat dinainte să mă autodistrug la ora unu după-amiaza în ziua următoare morții lui Edmond.

– Ce?! exclamă profesorul. Chestia asta n-are niciun sens!

– Are un sens perfect. Ora unu după-amiaza este ora *treisprezece*, și ținând cont de părerea lui Edmond privind superstițiile...

– Nu la *oră* mă refer! Să te autodistrugi – *asta* n-are sens!

– De fapt, are, insistă Winston. Multe dintre informațiile cu caracter personal ale lui Edmond sunt stocate în memoria mea – date medicale, istoric al navigărilor pe net, convorbiri telefonice intime, însemnări de lucru, e-mailuri. Am gestionat o mare parte din viața lui, iar el ar prefera ca aceste informații personale să nu devină accesibile oricui odată ce el nu mai este.

– Înțeleg să ștergi documentele, Winston... însă să te ștergi *pe tine*? Edmond te considera una dintre cele mai importante realizări ale lui!

– Nu *pe mine* propriu-zis. Principala realizare a lui Edmond este supercomputerul cu softul lui extraordinar care mi-a permis să învăț atât de repede. Eu sunt doar un program, domnule profesor, creat de niște instrumente revoluționare inventate de Edmond. Aceste *instrumente* reprezintă adevărata lui realizare și vor rămâne aici integral; ele vor ridica ștacheta mai sus și vor permite inteligențelor artificiale să atingă noi culmi ale capacităților intelectuale și noi abilități de comunicare. Aproape toți specialiștii în IA sunt de părere că trebuie să mai treacă încă zece ani până la crearea unui program așa cum sunt eu. Odată ce-și vor depăși scepticismul, programatorii vor învăța să folosească instrumentele lăsate de Edmond și vor construi alte inteligențe artificiale, cu trăsături diferite de ale mele.

Langdon rămăsese pe gânduri, tăcut.

– Îmi dau seama că aveți încă unele îndoieli, continuă Winston. E un lucru obișnuit pentru oameni să confere o aură sentimentală relației lor cu inteligențele artificiale. Computerele pot imita procesele de gândire ale omului, pot mima comportamente învățate, pot simula anumite emoții la

momentele potrivite şi-şi pot perfecţiona continuu caracterul „uman", dar facem toate acestea doar pentru a *vă* oferi vouă o interfaţă familiară prin care să comunicaţi cu noi. Suntem nişte foi albe până când scrieţi voi, oamenii, ceva pe ele... până când ne daţi ceva de făcut. Eu mi-am încheiat misiunile pe care mi le-a dat Edmond, aşa că, din unele puncte de vedere, viaţa mea s-a sfârşit. Chiar nu mai am un alt motiv pentru a continua să exist.

Langdon tot nu era împăcat cu logica lui Winston.

– Însă *tu*... fiind atât de avansat... n-ai...?

– Visuri şi speranţe? râse computerul. Nu. Îmi dau seama că vă este greu să vă închipuiţi, dar sunt mulţumit să procedez aşa cum a cerut administratorul meu. Aşa am fost programat. Bănuiesc că, la un nivel anume, s-ar putea spune că-mi face plăcere – sau cel puţin că-mi dă o pace interioară – să-mi îndeplinesc sarcinile de lucru, însă asta numai fiindcă sarcinile acestea sunt ceea ce mi-a cerut Edmond, iar obiectivul meu este să mă achit de ele. Cea mai recentă solicitare a lui a fost să-l ajut la difuzarea prezentării de la Muzeul Guggenheim.

Langdon se gândi în acel moment la comunicatele de presă emise automat – scânteia care stârnise valul de interes on-line. În mod evident, dacă ţelul lui Edmond fusese atragerea unui public cât mai numeros posibil, cifrele la care se ajunsese în seara aceea l-ar fi uluit.

„Aş vrea ca el să mai trăiască, pentru a vedea ce impact a avut la nivel global", îşi spuse profesorul. Totuşi exista un cleanci, desigur: dacă Edmond ar mai fi trăit, asasinarea lui n-ar fi avut loc şi n-ar fi atras atenţia presei internaţionale, iar prezentarea lui ar fi fost urmărită doar de o fracţiune infimă a publicului din seara aceea.

– Dar dumneavoastră, domnule profesor, se auzi din nou glasul lui Winston, încotro veţi merge de aici?

Langdon nu se gândise încă la asta. „Acasă, bănuiesc." Deşi era conştient că, probabil, n-avea să fie foarte uşor, dat fiind că bagajul lui se afla în Bilbao, iar telefonul mobil, pe fundul râului Nervión. Din fericire, mai avea cardul de credit.

– Pot să-ţi cer o favoare? întrebă el, apropiindu-se de bicicleta de exerciţii fizice a lui Edmond. Am văzut un telefon pus la încărcat acolo. Crezi că l-aş putea împrumu...

– Să-l împrumutați?! chicoti Winston. După tot ajutorul dumneavoastră în noaptea asta, sunt sigur că Edmond și-ar fi dorit să-l păstrați. Considerați-l un dar de adio.

Amuzat, Langdon luă telefonul și constată că era similar cu modelul supradimensionat pe care-l văzuse mai devreme. Se părea deci că fostul lui student n-avusese doar unul singur.

– Winston, spune-mi, te rog, că știi parola lui Edmond!

– O știu, însă am citit pe internet că sunteți destul de priceput la descifrat coduri.

Langdon se simți descumpănit.

– Sunt cam prea obosit acum pentru enigme, Winston. În niciun caz n-am cum să ghicesc un PIN din șase cifre.

– Acționați tasta *hint* de pe telefon, care oferă un indiciu pentru decriptare.

Langdon se uită la telefonul mobil și apăsă tasta. Pe ecran apăru un șir de patru litere: PCCZ.

Robert clătină din cap nedumerit. Nu înțeleg... PC...

Winston râse iar în felul acela stângaci al lui.

– Pi cu cinci zecimale.

„Nu, serios?!", exclamă Langdon, dându-și ochii peste cap. Totuși tastă 314159 – primele șase cifre ale numărului pi – și telefonul se deblocă instantaneu. Pe display nu se afla altceva decât un rând de text.

Istoria va fi generoasă cu mine, fiindcă intenționez s-o scriu.

Langdon nu-și putu stăpâni un zâmbet. „Edmond – modest ca întotdeauna!" Deloc surprinzător, citatul îi aparținea tot lui Churchill, fiind, poate, cea mai cunoscută butadă a lui.

Citind cuvintele, începu să-și spună că, probabil, nu erau chiar atât de insolente cum păreau la prima vedere. La drept vorbind, în cele numai patru decenii de viață trăite, Edmond influențase istoria în moduri extraordinare. Pe lângă moștenirea inovațiilor tehnologice, prezentarea din seara aceea avea să-și facă simțite efectele mulți ani de acum înainte. În plus, așa cum lăsase de înțeles în diverse interviuri, averea lui personală, de miliarde de dolari, era deja direcționată sub forma donațiilor către cele două cauze pe care el le considera pilonii de bază ai viitorului: educația și protejarea mediului. Langdon nici nu putea cuprinde cu

mintea uriașa influență pozitivă pe care banii lui aveau s-o exercite asupra acelor domenii.

Un alt val de tristețe îl năpădi, gândindu-se la prietenul lui. Pereții transparenți ai laboratorului păreau dintr-odată să-l strângă, dându-i de înțeles că trebuia să iasă la aer. Privi în jos, prin podeaua din sticlă, dar n-o mai văzu pe Ambra.

– Ar trebui să plec, spuse el brusc.

– Înțeleg, replică Winston. Dacă aveți nevoie să vă ajut cu aranjamentele de călătorie, mă puteți contacta printr-o simplă apăsare de buton pe telefonul acela deosebit al lui Edmond. Criptat și privat. Sper să vă dați seama care e butonul.

Profesorul privi ecranul și văzu o iconiță cu un *W* mare.

– Mulțumesc, mă pricep destul de bine la simboluri.

– Excelent! Dar va trebui, desigur, să mă contactați înainte să fiu șters, la ora 13.00.

Langdon se simți cuprins de o inexplicabilă tristețe la gândul că-și lua adio de la Winston. Fără îndoială, generațiile următoare aveau să fie mai bine pregătite pentru a-și gestiona atașamentul față de computere și alte dispozitive.

– Winston, adăugă el îndreptându-se spre ușa turnantă, dacă mai are vreo importanță, să știi că Edmond ar fi fost extrem de mândru de tine în seara asta.

– Sunteți foarte generos. La fel de mândru ar fi fost și de dumneavoastră, sunt sigur. Rămas-bun, domnule profesor.

CAPITOLUL 99

În spitalul de la El Escorial, prințul Julián așeză cu gesturi moi pledul în jurul tatălui său, pregătindu-l pentru noapte. În ciuda insistențelor medicului, regele declinase politicos orice alt tratament, renunțând la obișnuitul monitor cardiac și la perfuzia cu analgezice și vitamine.

Julián știa că sfârșitul era aproape.

– Tată, șopti el. Ai dureri?

Medicul lăsase pe noptieră un flacon cu o soluție de morfină pentru administrare orală și un mic aplicator, pentru orice eventualitate.

– Dimpotrivă, surâse regele. Sunt liniștit. Mi-ai permis să-ți mărturisesc secretul pe care l-am ținut ascuns prea mult timp. Iar pentru asta îți mulțumesc.

Julián luă mâna tatălui, ținând-o între palmele lui așa cum n-o mai ținuse niciodată din copilărie.

– Totul e bine, tată. Dormi acum.

Regele suspină mulțumit și închise ochii. Peste câteva secunde, sforăia ușurel.

Julián se ridică și reduse intensitatea luminii în salon. Episcopul Valdespino își strecură capul pe ușa întredeschisă, cu o privire îngrijorată.

– Doarme, îl liniști prințul. Plec și vă las să rămâneți cu el.

– Mulțumesc, rosti episcopul, intrând.

În lumina difuză a Lunii care pătrundea pe fereastră, fața lui trasă părea fantomatică.

– Julián, șopti episcopul, ce ți-a spus tatăl tău în noaptea asta... Să știi că a fost foarte greu pentru el.

– Și pentru *dumneavoastră*, mi-am dat seama.

Valdespino încuviință.

– Poate chiar mai greu în cazul meu. Îți mulțumesc pentru înțelegere, rosti el și-l bătu încet pe umăr.

– Cred că eu ar trebui să vă mulțumesc *dumneavoastră*, replică prințul. În toți acești ani după ce a murit mama, iar tata nu s-a recăsătorit... am bănuit că se simțea singur.

– Tatăl tău n-a fost niciodată singur. Și nici *tu*. Te-am iubit amândoi foarte mult. E nostim, știi? adăugă Valdespino surâzând trist. Căsătoria părinților tăi a fost una aranjată și, cu toate că a ținut mult la mama ta, atunci când ea a murit, cred că tatăl tău și-a dat seama că putea, în sfârșit, să fie sincer cu sine însuși.

„Nu s-a recăsătorit niciodată, reflectă Julián, fiindcă iubea deja pe altcineva."

– Totuși, credința catolică... rosti el cu glas tare. N-ați avut niciodată... ezitări?

– Am avut îndoieli profunde. Credința noastră nu e deloc indulgentă în această privință. În tinerețe, eram chinuit de dubii. Când am devenit conștient de „înclinația" mea – așa cum i se spunea pe vremea aceea –, am fost deznădăjduit; nu știam ce să fac mai departe în viață. Cea care m-a salvat a fost o călugăriță. Ea mi-a arătat că Biblia proslăvește *toate* tipurile de iubire, cu un singur avertisment: iubirea trebuie să fie una spirituală, nu carnală. Și astfel, depunând jurământ de castitate și celibat, l-am iubit pe tatăl tău din tot sufletul, rămânând în același timp pur în ochii Dumnezeului meu. Dragostea noastră a fost în întregime platonică, și totuși, m-am simțit împlinit pe deplin. Am refuzat demnitatea de cardinal pentru a rămâne alături de el.

Auzindu-i cuvintele, Julián își aminti un lucru pe care i-l zisese tatăl lui cu mult timp în urmă.

„Iubirea vine de pe un tărâm nepământean. N-o putem fabrica la cerere. Și nici n-o putem domoli când apare. Nu stă în puterea noastră să alegem sau nu iubirea."

Pe neașteptate, îl năpădi dorul de Ambra.

– O să te sune, îl asigură Valdespino privindu-l atent.

Julián constată cu aceeași uimire dintotdeauna cu câtă putere de pătrundere îi citea episcopul în suflet.

– Poate, spuse el. Sau poate că nu. E o femeie foarte sigură pe sine.

– Iar ăsta-i unul dintre lucrurile care-ți plac la ea, zâmbi Valdespino. „Meseria" de rege e una singuratică. Un partener puternic poate fi un atu prețios.

Julián bănui că episcopul făcea aluzie la propriul parteneriat cu regele... dar și că în acest fel bătrânul prelat îi dăduse Ambrei binecuvântarea lui nerostită.

– În noaptea asta, la Valea celor căzuți, tata mi-a cerut ceva neobișnuit. Dorința lui v-a surprins?

– Deloc. Ți-a cerut să faci un lucru pe care și-a dorit de mult să-l vadă întâmplându-se aici, în Spania. Pentru el, desigur, era ceva complicat din punct de vedere politic. Pentru tine, fiind cu o generație mai departe de perioada lui Franco, ar putea fi puțin mai ușor.

Julián era emoționat de posibilitatea de a-și onora astfel părintele.

Cu mai puțin de o oră în urmă, așezat în scaunul lui cu rotile, în mausoleul lui Franco, monarhul își exprimase dorințele.

– Fiul meu, când vei fi rege, ți se va cere zilnic să distrugi acest loc al rușinii, să-i pui dinamită și să-l îngropi pentru totdeauna în măruntaiele acestui munte. Iar eu te implor, adăugase bătrânul suveran scrutându-i chipul, să *nu* cedezi la presiuni.

Rugămintea îl suprinsese. Tatăl lui disprețuise întotdeauna despotismul perioadei franchiste și privise mausoleul ca pe o rușine națională.

– Dacă ai distruge bazilica, ar fi totuna cu a pretinde că istoria nu s-a întâmplat – o modalitate mai ușoară pentru noi de a merge veseli înainte, spunându-ne că un alt „Franco" nu va mai fi posibil niciodată. Însă firește că va fi *posibil*, și chiar *se va mai naște* unul dacă nu vom fi suficient de vigilenți. Poate că-ți aduci aminte de cuvintele compatriotului nostru, filosoful Jorge Santayana...

– „Cei care nu-și amintesc trecutul sunt condamnați să-l repete", rostise Julián, citând aforismul învățat în școala generală.

– Exact. Și istoria ne-a dovedit în mod repetat că smintiții se vor ridica la putere iar și iar, profitând de valurile intoleranței și ale naționalismului agresiv, chiar și în locuri unde așa ceva pare de neînchipuit. Julián, insistase regele aplecându-se spre fiul lui cu o nouă intensitate în glas, curând vei prelua tronul acestei țări minunate – un stat modern, în continuă prefacere, care la fel ca multe alte țări a trecut prin

perioade negre, dar a reușit să revină la lumina democrației, a toleranței și a iubirii. Însă lumina aceea va păli dacă n-o folosim pentru a deschide mintea viitoarelor generații.

Regele zâmbise și-n priviri îi revenise o neașteptată scânteie de viață.

– Julián, reluase el, mă rog ca, atunci când vei fi rege, să poți convinge poporul nostru glorios să transforme acest loc în ceva cu o semnificație mai mare decât cea a unui altar controversat și a unei curiozități turistice. Acest complex ar trebui să devină un *muzeu* viu. Ar trebui să fie un simbol vibrant al toleranței, în care elevii să vină ca să învețe despre ororile tiraniei și despre cruzimea opresiunii, în așa fel încât să nu le mai accepte niciodată. Și mai important decât atât, continuase regele înflăcărat, ca și când viața întreagă așteptase să poată rosti acele cuvinte, muzeul acesta ar trebui să celebreze *cealaltă* lecție pe care ne-a dat-o istoria – că tirania și opresiunea n-au putere în fața compasiunii... că strigătele fanatice ale tiranilor lumii amuțesc fără excepție când împotrtiva lor se ridică glasurile unite ale blândeții și cuviinței. Mă rog ca *ele* – un cor al empatiei, toleranței și compasiunii – să răsune într-o zi de pe acest vârf de munte.

În vreme ce cuvintele rostite de tatăl său pe patul de moarte îi reverberau în minte, Julián privi în jur, în salonul de spital scăldat în lumina Lunii, și apoi la tatăl lui, care dormea liniștit. Și își spuse că niciodată nu-l mai văzuse atât de împăcat.

Întorcându-se spre episcopul Valdespino, schiță un semn spre scaunul de lângă pat.

– Stați alături de rege. I-ar plăcea asta. Le voi spune asistentelor să nu vă deranjeze. Mă întorc într-o oră.

Valdespino îi surâse și, pentru prima dată după ceremonia de confirmare a prințului, cu ani în urmă, se apropie de el și-l strânse la piept. În îmbrățișarea lui, Julián încercă un sentiment de surprindere simțindu-i oasele fragile sub roba episcopală. Bătrânul prelat părea chiar mai slăbit decât regele, iar Julián se întrebă fără să vrea dacă nu cumva cei doi buni prieteni aveau să se reunească în ceruri mai curând decât își închipuiau.

– Sunt foarte mândru de tine, îi zise Valdespino desprinzându-se din îmbrățișare. Și știu că vei fi un conducător plin de compasiune. Tatăl tău te-a crescut bine.

– Vă mulțumesc, surâse Julián. Cred că, de fapt, a avut și un ajutor în privința asta.

Prințul se retrase, lăsându-i singuri pe rege și pe episcop, și traversă culoarele spitalului, oprindu-se să admire de la o fereastră magnifica mănăstire scăldată în lumini de pe culmea dealului.

„El Escorial. Locul de odihnă veșnică a monarhiei spaniole."

Își aminti vizita lui în copilărie la cripta regală, împreună cu regele. Cum își ridicase privirea spre toate sicriele acelea aurite, având o stranie premoniție: „Eu eu nu voi fi niciodată îngropat aici".

Momentul acela de intuiție își păstrase mereu aceeași limpezime și, cu toate că amintirea nu-i pierise niciodată din memorie, întotdeauna își spusese că premoniția fusese irațională... doar reacția instinctivă a unui copil speriat în fața morții. În seara aceasta însă, în fața perspectivei iminente de preluare a tronului, un gând neașteptat îi veni în minte.

„Poate că am știut atunci, copil fiind, care-mi era adevăratul destin. Poate că întotdeauna am știut care-mi va fi rolul ca monarh."

Transformări profunde se petreceau în țară și pretutindeni în lume. Vechile tradiții piereau și altele noi le luau locul. Poate că venise vremea abolirii monarhiei o dată pentru totdeauna. Pentru o clipă, Julián se văzu cu ochii minții dând citire unei proclamații regale fără precedent.

„Sunt ultimul rege al Spaniei."

Ideea îl șocă.

Din fericire, momentul de visare îi fu întrerupt de vibrația telefonului pe care-l împrumutase de la un agent al Gărzii Regale. Inima începu să-i bată mai repede când văzu prefixul apelantului, 93.

„Barcelona."

Sunt Julián, răspunse el grăbit.

Vocea de la capătul liniei era dulce și obosită.

- Julián, eu sunt...

Copleșit de emoție, prințul se așeză pe un scaun și închise ochii.

- Iubirea mea, șopti el. Cum aș putea să-ți spun cât îmi pare de rău?

CAPITOLUL 100

În fața fostei biserici din piatră, în negura zorilor, Ambra Vidal își strângea emoționată telefonul la ureche. „Lui Julián îi pare rău!" Simțea cum o angoasă crescândă îi strângea inima, temându-se de ce ar fi putut el să-i mărturisească referitor la tot ce se întâmplase în seara aceea.

Doi agenți ai Gărzii Regale așteptau în apropiere, lăsându-i totuși suficientă intimitate.

– Ambra, rosti prințul, propunerea mea de căsătorie... Îmi pare foarte rău pentru cutezanța mea!

Ea îl ascultă derutată; cererea pe care i-o adresase în direct la televiziune era ultimul lucru care o preocupa în acel moment.

– Am încercat doar să fiu romantic, continuă el, și te-am pus într-o situație imposibilă. Apoi, când mi-ai mărturisit că nu poți avea copii... m-am retras. Dar altul a fost motivul! Nu mi-a venit să cred că nu mi-ai zis asta mai devreme. M-am grăbit, știu, însă m-am îndrăgostit de tine imediat. Voiam să ne începem cât mai repede viața împreună. Poate fiindcă tata era pe moarte...

– Julián, oprește-te! îl întrerupse ea. Nu-i nevoie să te scuzi. În seara asta există lucruri mult mai importante decât...

– Nimic nu e mai important. Nu *pentru mine*. Vreau doar să știi cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat.

Vocea pe care o auzea în telefon îi amintea de bărbatul pasionat și vulnerabil de care se îndrăgostise cu atâtea luni în urmă.

– Îți mulțumesc, Julián, șopti ea. Înseamnă foarte mult pentru mine.

O tăcere stânjenitoare se așternu între ei. Într-un târziu, Ambra își adună curajul de a rosti întrebarea dificilă pe care simțea că n-o mai poate amâna.

– Julián, trebuie să știu dacă ai fost implicat în vreun fel în moartea lui Edmond Kirsch.

Prințul rămase tăcut o vreme. Iar când vorbi, glasul îi era încordat de durere.

– Ambra, mi-a fost foarte greu să accept faptul că ți-ai petrecut atât de mult timp cu el, pregătind evenimentul din seara asta. Și n-am fost deloc de acord cu decizia ta de a găzdui prezentarea unui personaj foarte controversat. Sincer, aș fi vrut să nu-l fi întâlnit niciodată. Însă, adăugă Julián după o pauză, jur că n-am niciun amestec în asasinarea lui. Am fost oripilat de ceea ce s-a întâmplat... și de ideea că un asasinat public a avut loc în țara noastră. Iar faptul că s-a petrecut la numai câțiva metri de femeia pe care o iubesc... mi-a cutremurat sufletul.

Ambra simți sinceritatea din glasul lui și o cuprinse un sentiment de ușurare.

– Julián, îmi pare teribil de rău că a trebuit să te întreb, dar cu toate zvonurile care circulă, Palatul, Valdespino, povestea cu răpirea... chiar nu știam ce să mai cred.

Prințul îi povesti tot ce știa despre urzeala de comploturi și conspirații din jurul asasinării lui Kirsch. Îi relată apoi despre tatăl lui suferind, despre întâlnirea de la El Escorial și despre rapida înrăutățire a stării regelui.

– Vino acasă, îi șopti el în final. Am nevoie de tine.

Un val de emoții contradictorii îi cuprinse inima, la auzul inflexiunilor calde din glasul lui.

– Încă un lucru, adăugă el pe un ton mai relaxat. Mi-a venit o idee bizară și aș vrea să știu ce părere ai. Cred că ar trebui să anulăm logodna... și să luăm totul de la început.

Ambra simți că i se taie picioarele. Știa ce consecințe drastice ar avea acest lucru pentru el și Casa Regală.

– Ai... ai *face* tu asta?

– Draga mea, pentru șansa de a-ți cere din nou mâna într-o zi, între patru ochi... aș face absolut orice, râse tandru Julián.

CAPITOLUL 101

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ – TOTUL DESPRE KIRSCH

E LIVE!

E EXTRAORDINAR!

PENTRU A REVIZIONA PREZENTAREA ŞI A CITI REACŢIILE ÎN PLAN INTERNAŢIONAL, APĂSAŢI AICI!

ŞI ALTE ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ PE ACEEAŞI TEMĂ...

MĂRTURISIRE PAPALĂ

Oficialii palmarieni neagă cu tărie că ar avea vreo legătură cu persoana cunoscută ca Regentul. Indiferent de rezultatul investigaţiei declanşate, jurnaliştii de profil sunt de părere că scandalul din această seară ar putea fi lovitura de graţie pentru controversata Biserică, despre care Edmond Kirsch a susţinut întotdeauna că ar fi responzătoare pentru moartea mamei lui.

În plus, dată fiind toată atenţia mediatică revărsată asupra palmarienilor, surse mass media au readus pe tapet un articol de presă din aprilie 2016. Articolul, devenit între timp viral, este un interviu în care fostul papă palmarian Gregorio al XVIII-lea (alias Ginés Jesús Hernándes) mărturisea că Biserica lui fusese „o escrocherie de la bun început", fondată „ca o scamatorie de evaziune fiscală".

PALATUL REGAL: SCUZE, ACUZAŢII, REGE MURIBUND

Palatul Regal a dat declaraţii de presă care-i exonerează pe comandantul Garza şi pe Robert Langdon de orice fapte ilegale în seara aceasta. Amândurora le-au fost cerute scuze în mod public.

Palatul n-a comentat încă pe marginea aparentei implicări a episcopului Valdespino în crimele comise în această seară, dar se crede că prelatul este împreună cu prinţul Julián, aflat în momentul de faţă la un spital neprecizat, veghindu-şi tatăl suferind, a cărui stare se pare că este critică.

UNDE ESTE MONTE?

Informatorul nostru exclusiv, monte@iglesia.org, pare să fi dispărut fără urmă şi fără a-şi fi dezvăluit identitatea. În conformitate cu sondajul nostru de opinie, aproape toţi cei intervievaţi bănuiesc că „Monte" este unul dintre discipolii lui Kirsch cu pregătire tehnologică, însă o nouă teorie susţine că pseudonimul „Monte" ar putea fi, de fapt, o prescurtare de la Mónica – respectiv coordonatoarea de relaţii publice a Palatului Regal, Mónica Martín.

Alte detalii, pe măsură ce le vom avea!

CAPITOLUL 102

Există în lume treizeci și trei de „grădini Shakespeare" – parcuri botanice în care cresc doar plante menționate în piesele lui William Shakespeare, printre care „un trandafir, oricum îi spui" al Julietei[1], buchetul de rozmarin al Ofeliei, panseluțe, fenicul, căldărușe, virnanț, margarete și violete. Pe lângă cele din Stratford-upon-Avon, Viena, San Francisco și Central Park din New York City, există o grădină Shakespeare și lângă Centrul de Supercalcul din Barcelona.

În lumina palidă a becurilor stradale îndepărtate, așezată pe o bancă printre căldărușe, Ambra Vidal închise telefonul după emoționanta convorbire cu prințul Julián exact în clipa în care Robert Langdon ieșea din fosta biserică. Le înapoie telefonul mobil celor doi agenți ai Gărzii Regale și-l strigă pe profesorul american, care o zări și se îndreptă spre ea.

Ambra își stăpâni cu greu un zâmbet văzându-l cu sacoul aruncat neglijent pe un umăr și cu mânecile cămășii suflecate, lăsând la vedere ceasul cu Mickey Mouse.

– Bună, o salută el cu glasul sfârșit, în ciuda zâmbetului care-i stăruia în colțul gurii.

În timp ce făceau câțiva pași împreună pe aleile grădinii, ea îi povesti despre conversația cu Julián – despre scuzele lui, despre faptul că se declarase nevinovat și despre propunerea de a-și anula logodna și a-și lua idila de la capăt.

---

[1] Aluzie la monologul Julietei din piesa *Romeo și Julieta*, actul II, scena II: „Un nume ce-i? – Un trandafir, oricum îi spui, tot așa-și împarte mireasma dulce" (în traducerea lui Ștefan Octavian Iosif). (n.tr.)

– Un adevărat prinț de poveste, glumi Langdon, cu toate că părea sincer impresionat.

– Și-a făcut griji pentru mine, continuă Ambra. A fost o noapte dificilă. Și vrea să mă întorc la Madrid fără întârziere. Tatăl lui e pe moarte, iar el...

– Ambra, o întrerupse Langdon pe un ton blând, nu e nevoie să-mi explici nimic. Ar trebui să te duci.

Ei i se păru că sesizează o nuanță de dezamăgire în glasul lui, și undeva în adâncul sufletului același lucru îl simțea și ea.

– Robert, pot să-ți pun o întrebare personală?

– Firește.

– După părerea *ta*... ezită ea... legile fizicii sunt suficiente?

El o privi ca și când s-ar fi așteptat la o cu totul altă întrebare.

– Suficiente în ce sens?

– În sens *spiritual*. Ți-e suficient să trăiești într-un univers ale cărui legi fizice dau naștere spontan vieții? Sau ai prefera... un Dumnezeu?

Se întrerupse, cu un aer stânjenit.

– Scuză-mă, reluă ea apoi. După tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, îmi dau seama că e o întrebare ciudată.

– Ei bine, replică Langdon râzând, cred că răspunsul meu ar avea de câștigat de pe urma unui somn bun de o noapte. Dar nu, întrebarea nu e ciudată. Oamenii mă întreabă mereu dacă cred în Dumnezeu.

– Și ce le răspunzi?

– Le spun adevărul. Și anume că, *pentru mine*, misterul lui Dumnezeu rezidă în deosebirea dintre coduri și tipare.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Nu sunt sigură că înțeleg.

– Între coduri și tipare există o deosebire substanțială. Și foarte mulți oameni fac confuzie între ele. Însă în domeniul meu de activitate, este esențial să înțeleg deosebirea fundamentală dintre ele.

– Adică?

Langdon se opri și se întoarse spre ea.

– Un *tipar* este orice secvență organizată distinct. Tiparele există pretutindeni în natură – semințele în spirală ale florii-soarelui, celulele hexagonale ale unui fagure de albine, undele circulare care se formează pe oglinda unui lac când arunci o piatră și așa mai departe.

– Bun. Și codurile?

– Ele sunt deosebite. Prin definiție, explică Langdon pe un ton însuflețit, un cod trebuie să conțină *informație*. Să facă mai mult decât să formeze un simplu tipar: și anume să transmită date și să comunice un înțeles. Exemplele de coduri includ limbajul scris, notația muzicală, ecuațiile matematice, limbajele de computer și chiar simboluri simple precum un crucifix. Toate acestea pot transmite o semnificație sau o informație, așa cum semințele în spirală ale florii-soarelui nu pot s-o facă.

„Cred că înțeleg conceptul, dar nu și ce legătură are el cu Dumnezeu", își spuse Ambra.

– Cealaltă deosebire dintre coduri și tipare, continuă Langdon, este aceea că primele nu apar în mod firesc în natură. Notele muzicale nu cresc în copaci, iar simbolurile nu se desenează singure în nisip. Codurile sunt invenții deliberate ale unei conștiințe dotate cu inteligență.

– Deci codurile au la bază o intenție sau o conștientizare, conchise Ambra.

– Exact. Ele nu apar în mod organic; trebuie create.

– Și cu ADN-ul cum e? întrebă ea studiindu-i chipul câteva clipe.

Un zâmbet de dascăl la catedră apăru pe buzele lui Langdon.

– Bingo! exclamă el. Codul genetic. *Ăsta* e paradoxul.

Ambra simți un val de adrenalină. Codul genetic conținea, într-adevăr, *informații* – instrucțiuni precise pentru construirea unui organism. Și conform logicii profesorului, asta nu putea însemna decât un singur lucru.

– Crezi că ADN-ul a fost creat de o conștiință inteligentă!

Langdon ridică o mână în aer, într-un gest comic de autoapărare.

– Ia-o ușor, tigrișorule! râse el. Pășești pe un teritoriu periculos. Dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Încă de când eram copil am avut convingerea interioară că la baza universului se află o conștiință. Când mă uit la precizia matematicii, la caracterul imuabil al legilor fizicii și la simetriile cosmosului, n-am senzația că privesc o știință rece și impersonală; mi se pare că văd o amprentă vie... umbra unei forțe superioare aflate imediat dincolo de puterea noastră de percepție.

– Mi-aș dori ca toată lumea să gândească așa cum gândești tu, replică Ambra, impresionată de forța cuvintelor lui. Îmi pare că ne războim prea mult între noi în numele lui Dumnezeu. Fiecare are o altă versiune a adevărului.

– Da, și de asta spera Edmond că știința va putea să ne unească într-o zi. Ca să-l citez: „Dacă toți am venera gravitația, n-ar mai exista dezacorduri cu privire la direcția în care ne atrage".

Fără a mai rosti altceva, Langdon desenă cu vârful pantofului câteva linii pe pietrișul aleii dintre ei.

– Adevărat sau fals? întrebă el apoi.

Nedumerită, Ambra privi desenul – o ecuație simplă, scrisă cu cifre romane.

$$I + XI = X$$

„Unu plus unsprezece egal zece?"

– Fals, răspunse ea imediat.

– Și nu există *nicio* posibilitate ca ecuația să fie corectă?

– Nu. Ceea ce ai scris e în mod categoric fals, clătină din cap Ambra.

Langdon o luă de mână și o trase încet pe latura aleii pe care stătea el. Când Ambra se uită în jos, văzu ecuația din punctul lui de vedere. Întoarsă cu susul în jos.

$$X = IX + I$$

Uimită, ridică privirea spre el.

– Zece egal nouă plus unu, rosti profesorul cu un zâmbet. Uneori, nu e nevoie decât să-ți schimbi perspectiva pentru a percepe adevărul altuia.

Ambra încuviință cu o înclinare a capului, amintindu-și că văzuse de zeci de ori autoportretul lui Winston fără a-i sesiza adevărata semnificație.

– Și dacă tot vorbim despre întrezărirea adevărurilor ascunse, continuă Langdon cu o neașteptată lucire de amuzament în ochi, ai noroc în seara asta. Uite un simbol secret ascuns acolo. Pe furgoneta aceea.

Ea privi în direcția indicată de el și zări o furgonetă FedEx așteptând la un semafor pe Avenida de Pedralbes. „Un simbol secret?!" Pe vehicul nu se vedea altceva decât arhicunoscuta siglă a companiei.

– Numele e un cod, îi explică Langdon. Include un al doilea nivel de semnificație – un *simbol* ascuns care reflectă mișcarea înainte a companiei.

Ambra se uită mai bine.

Nu sunt decât niște litere!

– Ai încredere în mine, în sigla FedEx e inclus un foarte cunoscut simbol și, întâmplător sau nu, indică direcția înainte.

– Indică? Vrei să spui... ca o săgeată?

– Exact, zâmbi Langdon. Ești muzeograf – gândește-te la spațiul negativ!

Ambra studie literele din nou, tot degeaba. Când furgoneta demară, se răsuci înapoi, spre Langdon.

– Spune-mi!

– Nu, râse el. Într-o zi o să vezi simbolul. Și când o să-l *vezi*... n-o să mai poți să-l ignori!

Ea deschise gura să protesteze, dar îi văzu pe cei doi agenți ai Gărzii Regale apropiindu-se.

– Doamnă Vidal, avionul ne așteaptă.

Ea încuviință înclinând din cap și se întoarse spre Langdon.

– Tu de ce nu vii? îi șopti Ambra. Sunt sigură că prințul va dori să-ți mulțumească perso...

– Ești amabilă, o întrerupse el. Însă știm amândoi că aș fi a cincea roată la căruță și, pe urmă, mi-am rezervat deja un pat acolo, preciză el și-i făcu semn spre Gran Hotel Princesa Sofía, în apropiere, unde luase odată prânzul împreună cu Edmond. Am cardul de credit și am împrumutat un telefon din laboratorul lui Edmond. Nu-mi mai trebuie nimic altceva.

Momentul apropiat al despărțirii îi frângea Ambrei inima și, în ciuda expresiei lui stoice, bănuia că și Langdon simțea același lucru. Fără să-i mai pese de ce ar fi putut crede agenții, făcu hotărâtă un pas înainte și-l cuprinse cu brațele.

Profesorul o strânse lângă el cu aceeași căldură, ținând-o la pieptul lui câteva clipe, probabil mai multe decât ar fi trebuit, după care îi dădu drumul încet.

În acel moment, Ambra Vidal simți un freamăt în suflet. Și înțelese deodată la ce se referise Edmond când amintise despre energia iubirii și a luminii... revărsându-se la nesfârșit, pentru a umple întregul univers.

„Dragostea nu este o emoție finită.

N-avem doar o cantitate limitată de dăruit.

Inimile noastre degajă dragoste oricând avem nevoie de ea."

Aşa cum doi părinţi îşi pot iubi copilul nou-născut fără ca dragostea lor reciprocă să scadă măcar cu un dram, la fel simţea ea în acel moment afecţiune pentru doi bărbaţi diferiţi.

„Cu adevărat, dragostea nu este o emoţie finită, reflectă ea. Poate fi generată spontan, din nimic."

Când maşina care avea s-o ducă înapoi la prinţul ei demară, întoarse capul şi se uită spre Langdon, rămas singur în grădină. El o privea la rândul lui, neclintit. Îi zâmbi uşor, îi făcu un semn mic cu mâna şi apoi, brusc, îşi îndepărtă privirea... părând să aibă nevoie de un moment pentru el înainte de a-şi arunca sacoul din nou peste umăr şi a porni, singur, spre hotel.

CAPITOLUL 103

În clipa în care orologiul Palatului bătu de amiază, Mónica Martín își strânse notițele și se pregăti să iasă în Plaza de la Almudena pentru a se adresa presei.

Puțin mai devreme în dimineața aceea, prințul Julián apăruse în direct la televiziune, anunțând decesul tatălui său. Cu o emoție mișcătoare și o prestanță regală, vorbise despre moștenirea regretatului suveran și despre propriile sale aspirații pentru Spania. Îndemnase la toleranță într-o lume divizată. Făgăduise să învețe din lecțiile istoriei și să-și deschidă inima către schimbare. Salutase frumusețea și cultura țării lui și-și afirmase dragostea adâncă și nestrămutată pentru poporul spaniol.

Fusese unul dintre cele mai reușite discursuri din câte auzise Martín vreodată; nici nu și-ar fi putut imagina un mod mai elocvent în care viitorul rege să-și înceapă domnia. Spre sfârșitul alocuțiunii, Julián păstrase un moment de reculegere în amintirea celor doi agenți ai Gărzii Regale care-și pierduseră viața la datorie cu o noapte în urmă, protejând-o pe viitoarea regină a Spaniei. Apoi, după o clipă de tăcere, anunțase producerea unui alt eveniment trist. Prietenul de o viață al suveranului, episcopul Antonio Valdespino, se stinsese și el în dimineața aceea, la numai câteva ore după moartea regelui. Bătrânul prelat suferise un infarct, fiind, probabil, prea slăbit pentru a suporta durerea profundă provocată de pierderea regelui, dar și de valul de acuzații nedrepte lansate la adresa lui cu o noapte în urmă.

Vestea morții lui Valdespino calmase, desigur, apelurile publice la inițierea unei investigații, unii sugerând că o exprimare a scuzelor era

suficientă; la urma urmei, toate dovezile împotriva episcopului fuseseră circumstanțiale și ar fi putut fi foarte ușor fabricate de dușmanii lui.

Înainte ca Martín să iasă pe ușa biroului, Suresh Bhalla îi tăie calea.

– Toți te consideră o eroină, îi spuse el entuziast. Laude de peste tot pentru monte@iglesia.org – deținător al adevărului și discipol al lui Edmond Kirsch!

– Suresh, nu *eu* sunt Monte! insistă ea exasperată. Crede-mă când îți spun!

– Oh, știu că nu tu ești, replică el. Fiindcă, oricine ar fi, e o persoană mult mai șmecheră decât tine. Am tot încercat să-i iau urma mesajelor, însă... niciun rezultat! De parcă individul nici n-ar exista!

– Ei bine, mai încearcă. Vreau să mă asigur că nu sunt scurgeri de informații din Palat. Și, te rog, spune-mi că telefoanele pe care le-ai furat aseară...

– Sunt înapoi în seiful prințului, o asigură el. Așa cum am promis.

Martín răsuflă ușurată, știind că Julián abia se întorsese la Palat.

– Încă un detaliu, adăugă Suresh. Tocmai am obținut de la furnizorul de telefonie evidența convorbirilor efectuate la Palat. Nu există evidențe pentru niciun apel inițiat din Palat către Muzeul Guggenheim seara trecută. Cineva probabil că ne-a piratat numărul, ca să dea acel telefon și să-l treacă pe Ávila pe lista invitaților. Urmărim pista.

Mónica se bucură să audă că apelul incriminator nu fusese făcut din interiorul Palatului.

– Să mă ții la curent, te rog, îi ceru ea și păși spre ușă.

Afară, zarva jurnaliștilor care așteptau deveni mai intensă.

– S-a strâns o mulțime frumoasă acolo, comentă Suresh. S-a întâmplat cumva ceva interesant seara trecută?

– Ei, doar câteva mărunțișuri.

– Nu, să nu-mi spui! A purtat Ambra Vidal o nouă rochie de designer?

– Suresh! izbucni ea în râs. Ești ridicol! Gata, trebuie să mă duc.

– Ce ai în program? întrebă el arătând spre teancul de notițe din mâna ei.

– Detalii peste detalii. Mai întâi, avem de stabilit protocoalele mass media pentru încoronare, pe urmă trebuie să revăd...

– Doamne, plictisitoare mai ești! o întrerupse el și o luă la picior, pe un alt culoar.

Martín râse iar. „Mulțumesc, Suresh. Și tu îmi ești drag."

Când ajunse la ușă, se opri o clipă și cuprinse cu privirea piața scăldată în soare, în care se strânsese cea mai numeroasă mulțime de reporteri și cameramani din câte văzuse vreodată în fața Palatului Regal. Răsuflând adânc, Mónica Martín își așeză mai bine ochelarii pe nas și-și adună gândurile. Pe urmă păși în lumina soarelui spaniol.

La etaj, în apartamentul regal, prințul Julián urmărea conferința de presă a Mónicăi Martín în timp ce se dezbrăca. Era istovit, dar și profund ușurat să știe că Ambra se afla în siguranță, se întorsese la el și în acel moment dormea dusă. Ultimele ei cuvinte rostite la telefon îi umpluseră sufletul de bucurie.

„Julián, nici nu-ți imaginezi ce mult înseamnă pentru mine faptul că ești dispus s-o luăm de la capăt împreună, numai noi doi, departe de ochii publicului. Dragostea trebuie să fie intimă; nu e nevoie ca lumea să-i știe toate detaliile."

Ambra îi readusese optimismul în inimă într-o zi întunecată de pierderea tatălui său.

Se duse să-și pună sacoul în dulap și simți ceva în buzunar – sticluța cu soluție de morfină pentru administrare orală din salonul de la spital al regelui. O găsise, surprins, pe masa lângă care ședea episcopul Valdespino. Golită.

În întunericul salonului, când durerosul adevăr îi devenise limpede, Julián îngenunchease și rostise o rugăciune tăcută pentru cei doi vechi prieteni. Apoi luase sticluța de morfină și o strecurase în buzunar. Înainte să părăsească încăperea, ridicase încet capul episcopului, cu fața încă udă de lacrimi, de pe pieptul regelui și-l reașezase pe prelat în scaun în poziție dreaptă... cu mâinile împreunate în rugăciune.

„Dragostea trebuie să fie intimă, îl învățase Ambra. Nu e nevoie ca lumea să-i știe toate detaliile."

CAPITOLUL 104

Colina înaltă de aproape două sute de metri, cunoscută ca Montjuïc, se află în extremitatea sud-vestică a Barcelonei și este încununată de castelul Montjuïc – o vastă fortăreață construită în secolul al XVII-lea pe culmea unei faleze abrupte, cu vederi spectaculoase spre Marea Balearelor. Pe aceeași colină se află, de asemenea, superbul Palau Nacional – un maiestuos palat în stil renascentist, gazda Expoziției Internaționale organizate în 1929 la Barcelona.

Șezând într-o cabină privată a telegondolei, suspendat în aer la jumătatea drumului spre culme, Robert Langdon privea peisajul împădurit de dedesubt, bucuros să iasă puțin din oraș. „Chiar aveam nevoie de o schimbare de perspectivă", își spuse el, încântat de liniștea din jur și de căldura soarelui de la amiază.

După ce dormise până târziu în camera lui de la Gran Hotel Princesa Sofía și făcuse apoi un duș fierbinte, se delectase cu ouă, fulgi de ovăz și churros[1], plus o cafetieră întreagă de cafea Nomad, în timp ce urmărise știrile de dimineață comutând de pe un canal pe altul.

Așa cum ar fi fost de așteptat, prezentarea lui Edmond Kirsch era încă subiectul principal, specialiștii dezbătând înfocat atât teoriile și predicțiile lui, cât și potențialul lor impact asupra religiei. Ca profesor, animat fiind de pasiunea de a-i învăța pe alții, Robert Langdon nu putea decât să zâmbească.

„Dialogul este întotdeauna mai important decât consensul."

---

[1] Un desert tradițional în Spania și Portugalia, din aluat prăjit în ulei modelat în forma unei bucle alungite, servit, de obicei, la micul dejun cu ciocolată caldă, cafea cu lapte sau dulce de leche, un alt desert popular în Spania. (n.tr.)

Văzuse deja de dimineaţă câţiva întreprinzători care fluturau pe sub nasul potenţialilor cumpărători abţibilduri pentru parbriz cu mesaje ca *AL ŞAPTELEA REGN E REGATUL LUI DUMNEZEU!* sau *KIRSCH ESTE COPILOTUL MEU*, precum şi alţii care vindeau statuete ale Fecioarei Maria alături de figurine reprezentându-l pe Charles Darwin.

„Capitalismul n-are o religie anume", medită el, amintindu-şi de butada lui preferată din dimineaţa aceea – un tânăr pe skateboard cu un tricou pictat manual pe care scria:

EU SUNT MONTE@IGLESIA.ORG

Presa susţinea în continuare că identitatea informatorului on-line rămăsese un mister. La fel de incerte erau rolurile jucate de diverşi actori din planul secund – Regentul, răposatul episcop şi palmarienii. Totul era un amalgam de presupuneri şi ipoteze.

Din fericire, apetenţa publicului pentru violenţele care însoţiseră prezentarea lui Kirsch părea să se estompeze, lăsând loc interesului real pentru conţinutul ei. Marele final al predicţiilor futurologului – imaginea în tonuri aprinse a unui viitor utopic – impresionase profund milioanele de privitori şi trimisese peste noapte titlurile cu tematică tehnologică optimistă pe lista celor mai bine vândute cărţi.

ABUNDENŢĂ: VIITORUL ESTE MAI BUN DECÂT VĂ ÎNCHIPUIŢI
CE DOREŞTE TEHNOLOGIA
SINGULARITATEA ESTE APROAPE

În ciuda pesimismului său de şcoală veche în privinţa locului tot mai important ocupat de tehnologie, Langdon se văzu nevoit să recunoască sincer că în dimineaţa aceea era mult mai încrezător în perspectivele omenirii. Programele de ştiri anunţau deja preconizate realizări care aveau să permită depoluarea oceanelor, obţinerea unor cantităţi nelimitate de apă potabilă, cultivarea hranei în deşerturi, vindecarea unor maladii letale şi chiar lansarea unor roiuri de „drone solare" care să plutească în aer deasupra ţărilor sărace şi să le ofere acces gratuit la internet, ajutând „lumea a treia" să devină o parte integrantă a economiei mondiale.

Ţinând seama de toată această fascinaţie generalizată pentru tehnologie, Langdon găsea aproape inexplicabil faptul că nimeni nu ştia nimic despre Winston; Kirsch îl construise în cel mai deplin secret. Fără

îndoială, toată lumea auzise despre supercomputerul dual E-Wave, lăsat moştenire Centrului de Supercalcul din Barcelona, şi profesorul se întrebă cât timp va mai trece până când programatorii vor începe să folosească instrumentele create de Edmond pentru a construi alţi Winston.

În telegondolă începuse să fie prea cald, iar el abia aştepta să coboare la aer şi să exploreze fortăreaţa, palatul şi celebra „Fântână Magică". Era nerăbdător să-şi abată gândurile de la Edmond vreme de o oră şi să admire câteva privelişti.

Curios să afle mai multe despre Montjuïc şi istoria lui, ridică privirea spre plăcuţa informativă multilingvă prinsă pe peretele interior al telegondolei. Începu să citească, dar n-ajunse mai departe de prima frază.

> Numele Montjuïc provine ori din catalana medievală, în care *Montjuich* însemna „Colina evreilor", ori din latinescul *Mons Jovis*, „Muntele lui Jupiter".

Şi se opri brusc. Tocmai făcuse o conexiune neaşteptată.

„Nu poate să fie o coincidenţă!"

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai tulburătoare. Într-un târziu, scoase din buzunar telefonul lui Edmond şi reciti citatul din Winston Churchill despre conturarea propriei moşteniri culturale, setat ca *screen-saver*.

„Istoria va fi generoasă cu mine, fiindcă intenţionez s-o scriu."

După un lung moment de ezitare, atinse iconiţa *W* şi duse telefonul la ureche. Conexiunea se făcu instantaneu.

– Domnul profesor Langdon, bănuiesc, rosti un glas familiar, cu accent britanic. Aţi sunat exact la timp. În scurt timp mă voi retrage.

Fără niciun preambul, Langdon declară:

– *Monte* în spaniolă înseamnă munte sau deal, adică *hill* în engleză.

Winston râse în stilul lui caracteristic, uşor stângaci.

– Aş zice că da.

– Iar *iglesia* înseamnă biserică, *church* în engleză.

– Aţi nimerit două din două, domnule profesor! Poate vă gândiţi să predaţi şi spaniola...

– Ceea ce înseamnă că monte@iglesia se traduce literal prin hill@church.

– Corect și de data aceasta, replică Winston după o pauză de câteva momente.

– Și ținând seama că numele tău e Winston și că Edmond era un mare admirator al lui Winston Churchill, mi se pare că adresa de e-mail hill@church seamănă prea mult a...

– Coincidență?

– Exact.

– Ei bine, replică Winston părând amuzat, statistic vorbind, trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră. M-am gândit că, până la urmă, s-ar putea să vă dați seama.

Langdon privea pe geamul telegondolei, uluit.

– Așadar, *tu* ești... monte@iglesia.org.

– Într-adevăr. La urma urmei, cineva trebuia să sufle în pânzele lui Edmond. Și cine ar fi putut s-o facă mai bine decât mine? Am creat monte@iglesia.org ca să alimentez site-urile conspiraționiste. Așa cum știți, conspirațiile au o viață proprie și am estimat că activitatea on-line al lui Monte ar spori audiența generală a lui Edmond chiar și cu cinci sute la sută. Procentul real s-a dovedit a fi de șase sute douăzeci la sută. După cum spuneați și dumneavoastră mai devreme, cred că Edmond ar fi mândru de mine.

Telegondola se legăna ușor în adierea vântului, iar înăuntru profesorul se străduia să asimileze informația.

– Winston... ți-a *cerut* Edmond să faci lucrul ăsta?

– Nu, explicit nu mi-a cerut, dar instrucțiunile de programare îmi impuneau să identific modalități creative de a asigura pentru prezentarea lui o audiență cât mai mare posibil.

– Și dacă vei fi prins? În fond, monte@iglesia.org nu e chiar cel mai criptic pseudonim pe care l-am întâlnit!

– Doar câțiva oameni știu de existența mea, iar în aproximativ opt minute voi fi șters pentru totdeauna și distrus, deci nu-mi fac probleme din cauza asta. „Monte" a fost doar un instrument cu care să servesc cât mai bine interesele lui Edmond și, așa cum spuneam, cred că inventatorul ar fi fost foarte mulțumit de felul în care a decurs seara pentru el.

– Mulțumit de felul în care a decurs! exclamă revoltat Langdon. Dar a fost *ucis*!

– M-ați înțeles greșit, replică Winston pe un ton sec. Mă refeream la cota de piață a prezentării lui și acesta, repet, a fost principalul deziderat de atins.

Glasul lipsit de orice inflexiuni îi reaminti profesorului că, deși părea o ființă umană în carne și oase, Winston era cu totul altceva.

– Moartea lui Edmond este o tragedie cumplită, reluă computerul, și, firește, mi-aș dori ca el să mai fie în viață. E important să știți însă că se împăcase cu propria moarte. Cu o lună în urmă mi-a cerut să mă documentez cu privire la cele mai eficiente metode de sinucidere asistată. După ce am citit despre sute de cazuri, am decis: „Zece grame de secobarbital" – pe care el le-a și cumpărat, ținându-le la îndemână.

Langdon fu cuprins de milă în privința lui Edmond.

– Voia să-și ia viața?

– Categoric. Și-și dezvoltase chiar un simț al umorului în acest sens. În vreme ce ne străduiam să găsim modalități cât mai creative de a spori atractivitatea prezentării lui, a glumit la un moment dat spunând că poate ar trebui să înghită, pur și simplu, secobarbitalul la încheierea prezentării și să moară acolo, pe scenă.

– Chiar a *zis* el așa ceva?

– Era foarte relaxat în privința asta. Glumea, de asemenea, că nimic nu sporea mai mult ratingul unei emisiuni TV decât o moarte în direct. Și avea dreptate, firește. Dacă analizați evenimentele mediatice cu cele mai mari rate de vizualizare, aproape toate...

– Winston, termină! Devii morbid!

„Cât mai durează călătoria cu telegondola asta?" Langdon se simți deodată captiv în cabina îngustă. În față, mijindu-și ochii împotriva soarelui de amiază, nu zărea decât cabluri și piloni de susținere. „Fierb aici", își zise el, străduindu-se să-și adune gândurile care păreau să-i zboare în tot soiul de direcții bizare.

– Domnule profesor, îl interpelă Winston. Doriți să mă mai întrebați și altceva?

„Da! ar fi vrut el să strige în vreme ce un șuvoi de idei tulburătoare începu să i se contureze în minte. Mai am o sumedenie de întrebări!" Se forță să respire adânc și să se liniștească. „Gândește limpede, Robert! Nu despica firul în patru!"

Însă gândurile începuseră să-i roiască prea rapid pentru a le mai controla.

Își aminti cum moartea lui Edmond, survenită în văzul tuturor, făcuse ca prezentarea lui să devină principalul subiect de dezbateri al întregii planete... și ca audiența să explodeze de la câteva milioane la peste cinci sute de milioane de spectatori.

Își aminti de dorința lui încrâncenată de a distruge Biserica Palmariană și de faptul că asasinatul comis de un membru al respectivei Biserici împlinse aproape la perfecție acest deziderat.

Își aminti și de disprețul pe care-l resimțea Edmond la adresa celor mai înverșunați dușmani ai lui – fanaticii religioși care, dacă el ar fi murit răpus de cancer, ar fi pretins cu aroganță că fusese pedepsit de Dumnezeu. „Așa cum au și făcut, oricât de greu ar fi de imaginat, în cazul scriitorului ateu Christopher Hitchens[1]." Acum însă, percepția publică era cu totul alta – că Edmond fusese redus la tăcere de un fanatic religios.

„Edmond Kirsch – ucis de religie, martir al științei."

Langdon se ridică brusc în picioare, făcând telegondola să se clatine, și se prinse cu mâinile de cadrul deschis al geamului, ca să se echilibreze, în minte răsunându-i cuvintele rostite de Winston noaptea trecută:

„Edmond voia să clădească o religie nouă... fundamentată pe știință".

Profesorul știa, la fel ca orice persoană care citise câte ceva despre istoria religiilor, că nimic nu cimentează mai rapid credința unor oameni decât un seamăn de-al lor mort pentru cauza respectivă. Iisus pe cruce în creștinism. *Kedoshim* – Cei Sfinți – în iudaism. *Shahid* – Martirii – în islamism.

„Martiriul este esența tuturor religiilor."

Ideile care i se conturau în minte îl împingeau tot mai repede cu fiece clipă spre o concluzie inevitabilă, către care nu voia să privească.

Noile religii oferă răspunsuri noi la marile întrebări ale vieții.

„De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Noile religii își condamnă concurența.

„Edmond a denigrat seara trecută toate religiile lumii, fără excepție."

Noile religii promit un viitor mai bun și un rai care ne așteaptă.

---

[1] Scriitor, jurnalist și critic literar anglo-american (1949-2011), cunoscut pentru poziția lui explicit antireligioasă și pentru tonul mușcător al retoricii sale, care milita pentru o separare completă între Biserică și stat. (n.tr.)

„Abundență: viitorul este mai bun decât vă închipuiți."

După cum se vedea, Edmond bifase sistematic toate punctele din program.

– Winston? șopti Langdon cu glasul tremurat. Cine l-a angajat pe asasinul care l-a ucis pe Edmond?

– Regentul.

– Da, replică el cu mai multă vigoare. Dar *cine* e Regentul? Cine e persoana care a angajat un membru al Bisericii Palmariene ca să-l asasineze pe Edmond în mijlocul prezentării lui în direct?

Winston rămase tăcut câteva clipe.

– Sesizez un ton de suspiciune în glasul dumneavoastră, domnule profesor, însă nu trebuie să vă faceți griji. Eu am fost programat să-l protejez pe Edmond Kirsch. Îl consider cel mai bun prieten al meu. Intelectual fiind, adăugă computerul după o altă pauză, ați citit, fără îndoială, *Șoareci și oameni*.

Spusele lui Winston păreau ca nuca-n perete.

– Da, sigur, dar ce legătură are asta...

Brusc, simți cum i se taie răsuflarea. Pentru o fracțiune de secundă crezu că telegondola se desprinsese de cablu. Orizontul păru să se încline într-o parte, iar el se văzu nevoit să se proptească de peretele cabinei, ca să nu cadă.

„Un act de devotament, de curaj și de compasiune." Acestea fuseseră cuvintele pe care, în liceu, alesese să le folosească pentru a descrie una dintre cele mai cunoscute dovezi de prietenie din literatura mondială – finalul tulburător al romanului *Șoareci și oameni*, de John Steinbeck, în care eroul principal își ucide cel mai bun prieten pentru a-l cruța de un sfârșit cumplit.

– Winston... șopti Langdon. Te rog... nu!

– Credeți-mă, răspunse computerul. Așa *a vrut* Edmond.

CAPITOLUL 105

Dr. Mateo Valero, directorul Centrului de Supercalcul din Barcelona, închise confuz telefonul și ieși în corpul central al fostei biserici Torre Girona ca să se uite din nou la spectaculosul computer etajat al lui Edmond Kirsch.

Fusese înștiințat cu câteva ore mai devreme că avea să fie noul „administrator" al acelui dispozitiv informatic de ultimă generație. De atunci însă, sentimentele lui inițiale de bucurie și entuziasm păliseră considerabil.

Cu câteva minute în urmă primise un apel telefonic disperat de la cunoscutul profesor american Robert Langdon, acesta depănându-i pe nerăsuflate o poveste pe care cu numai o zi înainte Valero ar fi considerat-o basm de adormit copii. Astăzi însă, după ce văzuse impresionanta prezentare a lui Kirsch și apoi computerul E-Wave, tindea să creadă că exista totuși un dram de adevăr în ceea ce auzise.

Povestea pe care i-o relatase Langdon era una a inocenței... a puității unor mașini de calcul care făceau exact ceea ce li se cerea. Întotdeauna. Fără greș. Valero își petrecuse viața întreagă studiind asemenea mașini și deprinzând pașii delicați ai exploatării depline a potențialului lor.

„Arta e să știi cum să ceri."

Valero avertizase în mod repetat că inteligența artificială progresa într-un ritm înșelător de rapid și că se impunea stabilirea unor reglementări stricte în privința capacității lor de a interacționa cu omul.

Într-adevăr, adoptarea unor restricții părea o măsură irațională pentru mulți vizionari ai domeniului tehnologic, mai ales ținând seama de noile posibilități incitante care apăreau aproape în fiecare zi. Dincolo de fiorul

inovației, mai era și problema averilor uriașe care puteau fi făcute exploatând inteligența artificială, și nimic nu putea șterge mai rapid limitele etice decât lăcomia omenească.

Valero fusese întotdeauna un mare admirator al geniului cutezător al lui Kirsch. De data aceasta însă, se părea că Edmond dovedise neglijență, împingând periculos de departe toate limitele, odată cu ultima lui creație.

„O creație pe care n-o voi cunoaște niciodată", conștientiză Valero.

După spusele lui Langdon, Edmond concepuse și integrase în E-Wave un program de inteligență artificială incredibil de avansat, pe nume Winston, programat să se autodistrugă la ora treisprezece a zilei următoare morții lui Kirsch. Cu câteva minute în urmă, la insistențele profesorului american, Valero confirmase că, într-adevăr, un sector semnificativ al băncii de date din E-Wave dispăruse exact la ora precizată. Ștergerea sectorului fusese, de fapt, o „suprascriere" completă a datelor, ceea ce făcea ca orice recuperare să fie imposibilă.

Confirmarea păruse să mai domolească anxietatea profesorului. Langdon îi solicitase totuși o întâlnire imediată pentru alte discuții și, în cele din urmă, conveniseră să se vadă a doua zi dimineață, în laborator.

În principiu, Valero înțelegea dorința lui Langdon de a face publică vestea fără nicio întârziere. Dar problema avea să fie una de credibilitate.

„Nimeni n-o să creadă așa ceva."

Orice urmă a inteligenței artificiale create de Kirsch fusese ștearsă, la fel ca toate consemnările activității ei. Mai problematic era însă un alt fapt: creația lui Kirsch depășise atât de mult nivelul actual în domeniu, încât Valero aproape că-i putea auzi pe unii dintre colegii lui acuzându-l pe Langdon – din ignoranță, din invidie sau chiar din instinct de conservare – că născocise întreaga poveste.

Mai era, pe de altă parte, și chestiunea ecoului public. Dacă se constata că cele relatate de Langdon erau adevărate, computerul E-Wave avea să fie imediat privit ca un fel de monstru al lui Frankenstein. Iar furcile și topoarele aveau să intre și ele în scenă curând.

„Sau mai rău", își dădu seama Valero.

În lumea de azi, când atacurile teroriste luaseră amploare, cineva putea decide să arunce, pur și simplu, în aer Centrul, autoproclamându-se salvator al întregii omeniri.

Fără îndoială, Valero știa că avea multe lucruri la care să se gândească înainte de întâlnirea cu Langdon. Dar pe moment, trebuia să se achite de o promisiune.

„Cel puțin până când vom obține unele răspunsuri."

Pătruns de o stranie melancolie, Valero aruncă o ultimă privire spre fascinantul computer etajat și-i ascultă răsuflarea delicată în vreme ce lichidul de răcire îi circula prin milioanele de celule.

Îndreptându-se spre sala de control ca să inițieze oprirea totală a sistemului, un impuls neașteptat puse stăpânire pe el – unul pe care nu-l încercase nici măcar o dată în cei șaizeci și trei de ani de viață.

Impulsul de a se ruga.

Sus, pe cel mai înalt meterez al castelului Montjuïc, Robert Langdon stătea singur, privind peste buza falezei verticale, spre portul de la poalele ei. Vântul se întețise, iar el se simțea puțin nesigur pe picioare, ca și când echilibrul lui mental s-ar fi aflat în plin proces de recalibrare.

În ciuda asigurărilor primite de la dr. Valero, Robert era anxios și foarte tensionat. Ecourile glasului cald al lui Winston îi răsunau încă în minte. Computerul lui Edmond vorbise cu același calm până în ultimul moment.

Sunt surprins să vă aud dezamăgirea, domnule profesor, spusese Winston, ținând seama că propria dumneavoastră credință are la bază un act de o ambiguitate mult mai mare.

Înainte ca el să poată răspunde, un mic text apăruse pe telefonul lui Edmond.

Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Unul-Născut L-a dat.
Evanghelia după Ioan, 3.16

Dumnezeul dumneavoastră și-a sacrificat cu brutalitate copilul, reluase Winston, lăsându-l să se chinuiască pe cruce ore în șir. În ceea ce-l privește pe Edmond, eu am pus capăt suferinței unui muribund, fără să-i provoc nicio durere, ca să atrag atenția asupra marilor lui realizări.

În căldura înăbușitoare din telegondolă, Langdon ascultase siderat în timp ce Winston îi oferise cu calm justificări pentru fiecare dintre acțiunile lui dramatice.

Bătălia dusă de Edmond cu Biserica Palmariană, îi explicase computerul, îl inspirase să-l caute și să-l angajeze pe amiralul Ávila – un veteran al credinței, al cărui trecut caracterizat de abuzul de alcool îl transformase într-un candidat perfect, ușor de manipulat, cu misiunea de a distruge reputația palmarienilor. Pentru Winston fusese foarte simplu să-și asume identitatea Regentului, inițiind câteva comunicări telefonice și apoi virând niște fonduri în contul bancar al lui Ávila. În realitate, palmarienii n-avuseseră niciun rol în conspirația de noaptea trecută.

Pe de altă parte, îl asigurase Winston, faptul că amiralul îl atacase pe scara în spirală încercând să-l ucidă nu fusese intenționat.

– L-am trimis pe Ávila la Sagrada Família pentru a fi *prins*. Voiam să fie capturat, ca să-și spună povestea sordidă și să stârnească astfel un interes public și mai mare pentru activitatea lui Edmond. I-am zis să intre în bazilică pe poarta de serviciu dinspre est, unde îl aștepta poliția, în urma unui pont pe care tot eu i l-am dat. Eram sigur că amiralul avea să fie prins acolo, dar el a decis să sară un gard – poate a sesizat într-un fel prezența poliției. Scuzele mele profunde, domnule profesor. Spre deosebire de computere, oamenii sunt imprevizibili.

Langdon chiar nu știa *ce* să mai creadă.

Iar ultima explicație pe care i-o oferise Winston fusese și cea mai destabilizatoare.

– După ce s-a întâlnit cu cei trei clerici la Montserrat, Edmond a primit de la Valdespino un mesaj amenințător în căsuța lui vocală. Episcopul îl avertiza că cei doi colegi ai lui erau atât de îngrijorați din cauza prezentării, încât se gândeau să facă ei înșiși un anunț înaintea lui, în speranța că-l vor discredita reformulând datele descoperite de el. În mod evident, ideea era inacceptabilă.

Amețit, Langdon se străduia să gândească în timp ce telegondola se legăna în aer.

– Edmond ar fi trebuit să mai adauge o singură linie de cod la programul tău, îi spusese el. Să nu ucizi!

– Din păcate, lucrurile nu sunt chiar atât de simple, domnule profesor. Oamenii nu învață supunându-se comenzilor, ci prin puterea exemplului.

Judecând după cărțile, filmele, știrile și miturile voastre, se pare că oamenii i-au apreciat întotdeauna pe aceia care se sacrificau ei înșiși pentru un bine superior. Iisus, de exemplu.

– Winston, eu nu văd niciun „bine superior" aici.

– Nu? replicase Winston cu același ton sec. Dați-mi voie să vă adresez o întrebare devenită arhicunoscută: Ați prefera să trăiți într-o lume fără tehnologie... sau într-una fără religie? Ați prefera să trăiți fără medicamente, electricitate, mijloace de transport și antibiotice... sau fără fanatici care să declanșeze războaie în numele unor povești sau spirite imaginare?

Langdon rămăsese tăcut.

– Așa ziceam și eu, domnule profesor. Întunecatele religii trebuie să piară, pentru ca dulcea știință să domnească.

Singur pe meterezele castelului, Langdon privi în jos, spre apa care clipocea în depărtare, și fu cuprins de o inefabilă senzație de detașare de lumea în care trăia. Coborî treptele spre grădinile din apropiere și trase adânc aer în piept, savurând mirosul de pin și de țintaură și încercând cu disperare să uite glasul lui Winston. Acolo, printre flori, i se făcu deodată dor de Ambra; ar fi vrut s-o sune, să-i audă vocea și să-i povestească tot ce se întâmplase în ora care trecuse. Însă când scoase din buzunar telefonul lui Edmond, își dădu seama că nu putea s-o facă.

„Ambra și prințul au nevoie să fie singuri o vreme. Eu mai pot aștepta."

Privirea i se opri pe iconița *W* de pe ecran. Simbolul era palid și un mesaj scurt de eroare apăruse deasupra lui: CONTACTUL NU EXISTĂ. Chiar și așa, profesorul simțea o tulburătoare greutate în suflet. Nu era un tip paranoic, dar știa că nu va mai putea să aibă niciodată încredere în telefonul acela, întrebându-se mereu ce alte abilități și ce conexiuni secrete ar putea fi încă ascunse în softul lui.

Străbătu o alee îngustă și căută până când găsi un pâlc de copaci umbroși. Cu gândul la Edmond, puse telefonul pe o piatră plată. Apoi, ca și când ar fi oficiat un sacrificiu ritualic, ridică un bolovan greu deasupra capului și zdrobi cu toată forța dispozitivul, făcându-l fărâme.

La ieșirea din parc, aruncă resturile într-un coș de gunoi și pe urmă se întoarse, pornind la vale.

Și în clipa aceea, nu putea să nu recunoască, se simți deodată puțin mai ușor.

Și, într-un mod straniu... puțin mai uman.

EPILOG

Soarele după-amiezii târzii scălda turlele de la Sagrada Familia, care proiectau umbre late pe caldarâmul din Plaça de Gaudí, oferind puțină umbră turiștilor ce-și așteptau rândul să intre în bazilică.

Robert Langdon se afla printre ei, privind cum îndrăgostiții se fotografiau împreună, vizitatorii filmau împrejurimile, copiii ascultau la căști, majoritatea celor din jur scriind SMS-uri și e-mailuri sau verificându-și corespondența – ignorând aparent catedrala de lângă ei.

Edmond afirmase în prezentarea lui de cu o seară înainte că tehnologia redusese cele „șase grade de separare"[1] ale omenirii la numai „patru grade", fiecare persoană din lume fiind legată de toate celelalte prin cel mult alte patru persoane.

„În scurt timp, numărul va scădea la zero, adăugase Edmond, referindu-se la apropiata «singularitate» – momentul în care inteligența artificială avea s-o depășească pe cea umană, cele două fuzionând într-o singură entitate. Iar când se va întâmpla asta, noi, cei de acum, vom fi devenit deja cei de demult."

Lui Langdon îi era aproape imposibil să-și imagineze cum va arăta acel viitor, însă în timp ce privea oamenii din jurul lui, ceva îi spunea că miracolelor religiei le va fi tot mai greu să țină pasul cu cele ale tehnologiei.

---

[1] Teoria celor șase grade de separare, formulată în 1929 de scriitorul, jurnalistul și traducătorul maghiar Frigyes Karinthy, postulează că toate persoanele, de fapt, toate ființele vii din lume, sunt legate între ele printr-un lanț de relații individuale care nu conțin mai mult de șase verigi. (n.tr.)

Când intră în bazilică, răsuflă uşurat la vederea interiorului familiar – cu totul diferit de caverna fantomatică de noaptea trecută.

Astăzi, Sagrada Família era plină de viaţă. Suliţe orbitoare de lumină cu reflexe irizante – în nuanţe de stacojiu, auriu şi purpură – pătrundeau prin vitralii, părând să înflăcăreze pădurea deasă de coloane şi pilaştri. Sute de vizitatori, părând nişte pitici în imensitatea spaţiului, priveau în sus, în ampla arcuire a bolţii, şoaptele lor impresionate creând un reconfortant fundal sonor.

În timp ce păşea printre ei, Langdon admira formele organice una după alta, până când ajunse sus de tot, la dantelăria multicelulară care alcătuia cupola. Acea boltă centrală, susţineau unii, semăna cu un organism complex privit la microscop. Văzând-o în acel moment, scăldată în lumină, Langdon nu putea decât să fie de acord.

– Domnule profesor! strigă un glas familiar, iar când se întoarse, Langdon îl văzu pe părintele Beña apropiindu-se în grabă. Îmi pare rău, rosti preotul cu sinceritate. Tocmai am auzit pe cineva spunând că v-a văzut *aşteptând* la rând... Trebuia să mă fi sunat!

El zâmbi.

– Vă mulţumesc, dar aşa am avut timp să admir faţada. Şi, în plus, mi-am închipuit că azi vă odihniţi.

– Să mă odihnesc? râse Beña. Poate mâine.

– O cu totul altă atmosferă, comparativ cu seara trecută, zise Langdon schiţând un gest amplu în jurul lui.

– Lumina zilei face minuni. La fel ca prezenţa *oamenilor*, explică bătrânul şi, după o scurtă pauză în care-şi studie oaspetele, adăugă: De fapt, dacă tot sunteţi aici şi deranjul nu e prea mare, aş vrea să vă cer o părere despre ceva, la subsol.

În vreme ce păşea alături de preot prin mulţime, auzea zgomotele constructorilor reverberând deasupra capului şi-şi aminti că Sagrada Família era încă o operă în lucru.

– Aţi văzut cumva prezentarea lui Edmond?

Beña începu să râdă.

– De trei ori, chiar. Şi trebuie să spun că noţiunea aceasta nouă de entropie – „dorinţa" universului de a disipa energia – îmi pare că seamănă puţin cu Creaţia. Când mă gândesc la Big Bang şi la universul în expansiune, văd un glob de energie care creşte tot mai mult în

întunecimea spațiului... aducând lumină în locuri în care nu exista nicio licărire.

Langdon zâmbi, dorindu-și pentru o clipă ca Beña să fi fost preotul lui în copilărie.

– Vaticanul a emis deja vreun comunicat oficial? întrebă el.

– Încearcă s-o facă, dar par să existe unele... divergențe, răspunse Beña ridicând din umeri cu un aer vesel. Așa cum știți, problema originilor omului a fost întotdeauna una spinoasă pentru creștini, și mai ales pentru fundamentaliști. Dacă mă întrebați pe mine, eu cred că ar trebui s-o tranșăm o dată pentru totdeauna.

– Da? exclamă Langdon. Și cum anume am reuși?

– Ar trebui să procedăm și noi cum procedează în prezent multe alte Biserici – să recunoaștem deschis că Adam și Eva n-au existat, că evoluția este reală și că, de fapt, acei creștini care susțin altceva ne fac de râs *pe toți*.

Langdon se opri locului, privindu-l fix pe bătrânul preot.

– Haideți, vă rog! exclamă părintele izbucnind iar în râs. Eu nu sunt dintre cei care cred că Dumnezeu, care ne-a înzestrat cu judecată, rațiune și intelect...

– ...a vrut să ne lipsim de ele?

– Văd că-l cunoașteți bine pe Galilei, zâmbi larg Beña. Fizica a fost, în fond, marea mea pasiune în copilărie; la Dumnezeu am ajuns dintr-o venerație tot mai mare față de universul fizic. Acesta-i unul dintre motivele pentru care Sagrada Família este atât de importantă pentru mine; mi se pare o Biserică a viitorului... una conectată direct cu natura.

Langdon se întrebă în treacăt dacă nu cumva, la fel ca Panteonul din Roma, Sagrada Família va deveni un jalon al tranziției, o clădire cu un picior în trecut și celălalt în viitor, o punte concretă între o credință muribundă și alta care abia se năștea. Dacă așa aveau să stea lucrurile, atunci Sagrada Família urma să aibă o importanță mult mai mare decât și-ar fi putut imagina oricine.

Beña păși în fața lui pe aceeași scară în spirală pe care coborâseră noaptea trecută.

„Cripta."

– Mi se pare evident, continuă preotul, că există o singură modalitate prin care creștinismul va putea supraviețui în era tehnologică. Trebuie să renunțăm să mai respingem cuceririle științei și să mai contestăm faptele

dovedite. Trebuie să devenim parteneri spirituali ai științei, folosindu-ne vasta experiență – milenii de filosofie, de meditații personale, de introspecții – pentru a ajuta omenirea să construiască un cadru moral solid și a ne asigura că tehnologiile viitorului ne vor uni, ne vor ilumina mintea și ne vor înălța spiritual... în loc să ne distrugă.

– Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, declară Langdon.

„Sper doar că știința va accepta mâna întinsă."

În capătul de jos al scărilor, Beña îi făcu semn să treacă pe lângă mormântul lui Gaudí, spre caseta din sticlă cu operele lui William Blake.

– Despre asta voiam să vă întreb, precizează el.

– Despre cartea lui Blake?

– Da. Așa cum știți, i-am promis domnului Kirsch că voi expune volumul aici. Am acceptat fiindcă am presupus că voia ca *această* ilustrație să fie vizibilă.

Langdon își coborî privirea spre pagina pe care Blake îl înfățișase pe zeul Urizen măsurând universul cu ajutorul unui compas.

– Și totuși, reluă bătrânul preot, mi-am dat seama că textul de pe pagina alăturată... Ei bine, poate că ar trebui să citiți ultimul vers.

Langdon nu-și luă ochii de pe chipul lui Beña.

– „Întunecata religie a pierit și dulcea știință e stăpână"?

– Îl știți! se arătă impresionat preotul.

– Da, zâmbi Langdon.

– Ei bine, trebuie să recunosc că mă tulbură teribil. Expresia aceasta... „*întunecata* religie"... e supărătoare. Îmi pare că Blake lasă de înțeles că religia e neagră... răuvoitoare și *malefică*.

– E doar o eroare de interpretare des întâlnită, explică profesorul. De fapt, Blake era un om profund spiritual, mult mai evoluat din punct de vedere moral decât mințile înguste ale creștinătății engleze a secolului al XVIII-lea. Și credea că existau două tipuri de religie – cele întunecate și dogmatice, care tindeau să surprime gândirea creativă... și cele luminate, avansate, care încurajau introspecția și creativitatea.

Beña păru uimit.

– Acest ultim vers, îl asigură Langdon, ar putea fi foarte ușor reformulat astfel: „Dulcea știință va alunga religiile întunecate... pentru ca acelea luminate să poată înflori".

Preotul rămase pe gânduri vreme îndelungată, până când, într-un târziu, un surâs blând îi apăru încet pe buze.

– Vă mulțumesc, domnule profesor. Cred că tocmai mi-ați clarificat o neplăcută dilemă de ordin etic.

Sus, în nava centrală, după ce-și luase rămas-bun de la părintele Beña, Langdon zăbovi o vreme așezat comod într-o strană, alături de sutele de vizitatori, privind razele de lumină colorată întinzându-se pieziș de-a lungul coloanelor înalte, pe măsură ce soarele apunea.

Gândul i se îndreptă către toate religiile lumii, către originile lor comune, către primele divinități – Soarele, Luna, marea și vântul.

„Natura a fost odinioară nucleul central. Pentru noi toți."

Acea unitate de la începuturi dispăruse, firește, cu mult timp în urmă, scindată în tot mai multe și mai multe religii, fiecare proclamându-se deținătoarea Adevărului Unic.

În seara aceea însă, în interiorul acelui templu extraordinar, Langdon era înconjurat de oameni de toate credințele și rasele, oameni aparținând tuturor culturilor, vorbind toate limbile pământului, toți privind spre ceruri cu același sentiment al mirării și venerației... toți admirând cel mai simplu dintre miracole.

„Lumina Soarelui pe piatră."

Un șir de imagini începu să i se perinde prin minte – Stonehenge, Marile Piramide, Grotele Ajanta, complexul arheologic de la Abu Simbel, uriașul sit arheologic precolumbian Chichén Itzá – locuri sacre din lumea largă în care cei din vechime se adunaseră odinioară laolaltă, urmărind același spectacol.

În acea clipă, Robert Langdon simți un tremur vag, abia iscat, în pământul de sub el, ca și cum un punct culminant fusese atins... ca și cum gândirea religioasă tocmai ajunsese pe cea mai îndepărtată orbită, iar acum își urma drumul înapoi, istovită de îndelunga călătorie, întorcându-se, în sfârșit, acasă.

MULȚUMIRI

Aș vrea să transmit cele mai sincere mulțumiri următorilor:

În primul rând, editorului și prietenului meu, Jason Kaufman, pentru abilitățile lui rafinate, instinctul superb și nenumăratele ore petrecute în tranșee alături de mine... dar mai presus de toate pentru al său nepereche simț al umorului și pentru că înțelege ce încerc să realizez cu aceste istorii.

Incomparabilei mele agente și, totodată, bune prietene, Heide Lange, deoarece a îndrumat cu o mână expertă toate aspectele carierei mele, cu un entuziasm nemaiîntâlnit, cu energie și atenție. Pentru talentul ei nelimitat și devotamentul neștirbit îi sunt etern recunoscător.

Și dragului meu prieten Michael Rudell, pentru sfaturile înțelepte și fiindcă îmi este model de bunăvoință și amabilitate.

Aș vrea să-mi exprim profunda apreciere pentru echipele de la Doubleday și Penguin Random House, întrucât au crezut și au avut încredere în mine de-a lungul anilor -- amintind-o îndeosebi pe Suzanne Herz pentru prietenia pe care mi-a arătat-o și deoarece a urmărit toate aspectele procesului de publicare cu imaginație și promptitudine. Un mulțumesc foarte, foarte special le adresez, de asemenea, următorilor: Markus Dohle, Sonny Mehta, Bill Thomas, Tony Chirico și Anne Messitte, pentru susținerea și răbdarea lor fără limite.

Mulțumiri sincere pentru eforturile deosebite depuse de Nora Reichard, Carolyn Williams și Michael J. Windsor aici, acasă, și de Rob Bloom, Judy Jacoby, Lauren Weber, Maria Carella, Lorraine Hyland, Beth Meister, Kathy Hourigan, Andy Hughes, plus toți acei oameni extraordinari care formează echipa de vânzări de la Penguin Random House.

Mulțumesc incredibilei echipe de la Transworld pentru creativitatea lor nestăvilită și eforturile de publicare, mai cu seamă editorului meu, Bill Scott-Kerr, pentru prietenia și susținerea pe care mi-a arătat-o pe numeroase fronturi.

Devotaților mei editori din lumea întreagă le adresez cele mai sincere mulțumiri pentru încrederea și eforturile lor.

Neobositei echipe de traducători de pretutindeni din lume care lucrează cu atâta sârguință pentru a oferi acest roman cititorilor vorbitori de cele mai diverse limbi – mulțumirile mele sincere pentru timpul, talentul și atenția dumneavoastră.

Editorului meu spaniol, Planeta, pentru neprețuitul ajutor pe care mi l-a oferit la documentarea și traducerea romanului de față – îndeosebi minunatului director editorial Elena Ramirez, însă și următorilor: María Guitart Ferrer, Carlos Revés, Sergio Álvarez, Marc Rocamora, Aurora Rodríguez, Nahir Gutiérrez, Laura Díaz, Ferrán Lopez. Mulțumiri speciale se îndreaptă către președintele consiliului de administrație al Editurii Planeta, Jesús Badenes, pentru sprijin, ospitalitate și brava lui încercare de a mă învăța să gătesc paella.

În plus, vreau să le mulțumesc lui Jordi Lúñez, Javier Montero, Marc Serrate, Emilio Pastor, Alberto Barón și Antonio López, cei care au contribuit la administrarea site-ului de traduceri pentru *Origini*.

Neobositei Mónica Martín și întregii echipe de la MB Agency, în special Inés Planells și Txell Torrent, pentru tot ajutorul pe care mi l-au oferit în Barcelona, și nu numai.

Întregii echipe de la Sanford J. Greenburger Associates – în special lui Stephanie Delman și Samanthei Isman – pentru remarcabilele eforturi depuse în numele meu... zi de zi.

În ultimii patru ani, numeroși oameni de știință, istorici, muzeografi, specialiști în studii religioase și diverse organizații mi-au oferit ajutorul în documentarea pentru acest roman. Cuvintele nu pot exprima aprecierea mea pentru generozitatea și disponibilitatea în a-mi împărtăși cunoașterea și ideile lor.

Aș vrea să le mulțumesc călugărilor și mirenilor de la abația Montserrat pentru că au transformat vizitele mele acolo în momente informative și înălțătoare. Recunoștința mea se îndreaptă îndeosebi către Pare Manel Gasch, Josep Altayó, Òscar Bardají și Griselda Espinach.

De la Centrul de Supercalcul din Barcelona vreau să mulțumesc strălucitei echipe de specialiști care au împărtășit cu mine ideile, entuziasmul, lumea lor și, mai presus de toate, viziunea lor optimistă cu privire la viitor. Mulțumiri speciale adresez directorului Mateo Valero și următorilor: Josep Maria Martorell, Sergi Girona, José Maria Cela, Jesús Labarta, Eduard Ayguadé, Francisco Doblas, Ulises Cortés și Lourdes Cortada.

De la Muzeul Guggenheim din Bilbao, le mulțumesc tuturor celor care prin cunoștințele și prin viziunea lor artistică m-au ajutat să-mi dezvolt aprecierea și afinitatea pentru arta modernă și contemporană. Mulțumiri speciale adresez directorului Juan Ignacio Vidarte, precum și următorilor: Alicia Martínez, Idoia Arrate și María Bidaurreta, pentru ospitalitate și entuziasm.

Curatorilor și administratorilor de la Casa Milà, mulțumiri pentru primirea călduroasă și pentru că mi-au arătat de ce este La Pedrera unică în lume. Mulțumiri speciale către Marga Viza, Sílvia Vilarroya, Alba Tosquella, Lluïsa Oller și rezidenta Ana Viladomiu.

Pentru ajutorul oferit la documentare, doresc să le mulțumesc membrilor Palmar de Troya Palmarian Church Support and Information Group, Ambasadei Statelor Unite ale Americii în Ungaria și editorului Berta Noy.

Port, de asemenea, recunoștință zecilor de oameni de știință și futurologi pe care i-am întâlnit în Palm Springs, a căror viziune îndrăzneață cu privire la viitor a avut un efect substanțial asupra acestui roman.

Deoarece m-au ajutat mereu să pun lucrurile în perspectiva corectă, le mulțumesc redactorilor mei, în special lui Heide Lange, Dick și Connie Brown, Blythe Brown, Susan Morehouse, Kaufman Rebecca, Jerry și Olivia Kaufman, John Chaffee, Christina Scott, Valerie Brown, Greg Brown și Mary Hubbell.

Dragei mele prietene Shelley Seward, pentru experiența și meticulozitatea ei în plan personal și profesional deopotrivă, și, de asemenea, fiindcă mi-a răspuns la apelurile telefonice de la ora cinci dimineața.

Devotatului și creativului meu maestru IT, Alex Cannon, deoarece mi-a gestionat cu atâta inventivitate rețelele de socializare, comunicările on-line și tot ce ține de lumea virtuală.

Soției mele, Blythe, pentru că împărtășește necontenit cu mine pasiunea pentru artă, spiritul creator și nesfârșita-i inventivitate, toate fiind pentru mine o nesecată sursă de inspirație.

Asistentei mele personale, Susan Morehouse, pentru prietenia și răbdarea ei, pentru uriașa diversitate a abilităților ei și fiindcă a ținut atâtea rotițe în mișcare fără blocaje.

Fratelui meu, compozitorul Greg Brown, a cărui inventivă fuziune a vechiului cu modernul în *Missa Charles Darwin* a fost sursa primă de inspirație pentru acest roman.

Și, în cele din urmă, aș vrea să-mi exprim recunoștința, dragostea și respectul pentru părinții mei, Connie și Dick Brown, fiindcă m-au învățat întotdeauna să fiu curios și să pun întrebări dificile.

CREDITELE ILUSTRAȚIILOR

paginile 29, 53, 73, 192, 322: prin amabilitatea lui Fernando Estel, pe baza lucrărilor lui Joselarucca, sub licența Creative Commons 3.0
pagina 38: prin amabilitatea Shutterstock
pagina 49: prin amabilitatea lui Blythe Brown
paginile 77, 401: prin amabilitatea lui Dan Brown
pagina 138: prin amabilitatea Shutterstock
pagina 280: ilustrație de Darwin Bedford
pagina 357: prin amabilitatea lui Dan Brown
pagina 357: prin amabilitatea lui Dan Brown
pagina 410: prin amabilitatea lui David Croy
pagina 456: ilustrație realizată de Pond Science Institute
pagina 464: ilustrație realizată de Mapping Specialists, Ltd.